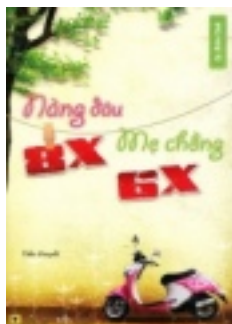

Nàng Dâu 8X Mẹ Chồng 6X

Contents

Nàng Dâu 8X Mẹ Chồng 6X	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	36
9. Chương 9	39
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	51
14. Chương 14	61
15. Chương 15	66
16. Chương 16	68
17. Chương 17	72
18. Chương 18	76
19. Chương 19	78
20. Chương 20	82
21. Chương 21	88
22. Chương 22	93
23. Chương 23	97
24. Chương 24	102
25. Chương 25	107
26. Chương 26	113
27. Chương 27	118
28. Chương 28	124
29. Chương 29	129
30. Chương 30	145

Nàng Dâu 8X Mẹ Chồng 6X

Giới thiệu

Một cô nàng thông minh xinh xắn phải “chiến đấu” với một bà mẹ chồng khó tính, đanh đá. Một thi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-dau-8x-me-chong-6x>

1. Chương 1

Hội mặt chược ở nhà Doãn Kiếm Lan tuần nào cũng được bắt đầu vào một giờ chiều ngày thứ bảy và kết thúc vào lúc năm giờ chiều. Thói quen này đã duy trì suốt năm năm, cho dù mưa to bão lớn hay sấm vang chớp giạt đều không thay đổi. Bốn người trong hội mặt chược, ngoài Hạ Thu Đông sống ở xa ra thì hai người còn lại đều là hàng xóm kiêm bạn thân. Thi thoảng mà thiếu một người trong hội thì đa phần là do chủ nhà Doãn Kiếm Lan có việc gì đột xuất không thể thu xếp được, tất nhiên tình trạng này vô cùng hiếm hoi, hai, ba tháng chưa chắc đã có một lần. Từ sau khi Doãn Kiếm Lan chuyển vào sống trong trang viên “Đỉnh Thịnh”, thói quen này đã giống như hai ngày nghỉ của tầng lớp công chức, khiến Doãn Kiếm Lan trông đứng trông ngồi từ thứ hai tới thứ sáu.

Trang viên Đỉnh Thịnh tọa lạc trên góc phía Đông Bắc của thành phố. Mười năm trước, một ông chủ nào đó trong ngành bất động sản đã cho xây dựng một sân golf, nó vốn là một vùng đất cát, trồng cây gì chết cây đó, mùa nào trừ đi tiền phân tro, nhân lực mà vẫn thu về được một chút tiền vốn bỏ ra mua cây giống đã được coi là bội thu lắm rồi. Nghe nói ông chủ muốn mua mảnh đất cát chết chóc này, nhân dân bên hai tay dâng đất lên tận miệng, lại còn sung sướng vì cuối cùng cũng thoát được nó, vừa bán vừa cho không ông ta. Người trong ngành ngoài ngành, chẳng có ai là thích mảnh đất này cả, ngoài con sông nhỏ chảy qua vùng này còn có thể được coi là một nguồn tài nguyên ra thì rong mắt người khác, mảnh đất này đúng là nơi “chó ăn cát, gà ăn sỏi”, không có bất cứ tiềm năng kinh tế nào.

Mười năm nay, ông chủ đó bỏ ra không ít tiền cho mảnh đất này, trước tiên là lật hết đất lên, nhờ chuyên gia tới cải tạo chất đất, sau đó lại thiết kế quy hoạch theo đúng tiêu chuẩn sân golf cao cấp trong nước, bỏ ra một khoản tiền lớn để mua cỏ và các loài cây quý giá, chỉ riêng tiền chi cho nhân viên chăm sóc nơi này đã cao hơn gấp bao nhiêu lần số tiền mà nông dân ngày xưa bỏ ra canh tác.

Cuối cùng sân golf cũng đã xây xong, thi thoảng thấy vài chiếc xe tới đây, mấy đôi nam nữ ôm nhau chơi vài đường golf nhạt nhẽo, còn lại đều là bạn thân của ông chủ tới đầm cá ở ven sông để câu cá, ngoài ra thì chẳng có ai hỏi han gì tới. Ông chủ đó bèn trở thành người đại ngốc số một của thành phố, vợ ông ta cũng vì việc chồng tiêu tiền mù quáng mà tức tới phát điên.

Sau đó, thành phố được mở rộng về phía Đông, sân golf cũng dần dần trở thành một phần của thành phố, giá đất lên cao vùn vọt, vượt cả mức đầu tư ban đầu của ông chủ. Ông ta vốn là người biết kinh doanh, bèn “cắt” một phần sân golf ra xây câu lạc bộ, một phần thì xây biệt thự riêng, vừa phù hợp với quy hoạch của thành phố, lại vẫn đảm bảo tài sản của mình không ngừng tăng giá trị.

Những người ra vào câu lạc bộ đều là các anh tài có thực lực hùng hậu trong giới kinh doanh, biệt thự thì trở thành những căn nhà xa xỉ có hạn mà mọi người tranh nhau đến mua. Doãn Kiếm Lan lúc đầu còn chưa bàn với chồng là Tạ Chí Viễn đã tự mình quyết định, đặt mua một căn biệt thự có cái giá trên trời, cao hơn cả giá đất ở khu phồn hoa nhất trong các thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, trong mắt bà, vật sống thành đàn, người sống thành phường là chuyện đương nhiên.

Ban đầu, Tạ Chí Viễn còn cần nắn đôi câu về việc này nhưng không phải quan tâm căn nhà hàng trăm vạn tệ này có thực sự đáng giá như thế hay không, ông chỉ cảm thấy không cần thiết phải khoe khoang của cải như thế. Doãn Kiếm Lan không nghĩ vậy, lý thuyết của bà là người giàu có làm bộ thế nào thì cũng có cái uy của người giàu, nhưng đứng trước mặt người giàu khác cho dù có ngoe nguẩy cái đuôi thì chưa biết chừng vẫn bị người ta coi thường. Đẳng cấp càng gần thì quan hệ giữa người với người càng hòa hợp, và ngược lại, nếu càng khác xa nhau thì càng khó nói chuyện.

Khi gần trăm căn biệt thự được bán ra, ngoài mười mấy căn bị vài người xa lạ lai lịch bắt mình mua, số còn lại đều bị những ông chủ các doanh nghiệp tư nhân hoặc vài ông chủ trong các doanh nghiệp lớn của nhà nước như Tạ Chí Viễn mua hết, những nhân vật quan trọng trong chốn quan trường thì không ai tham gia vào, không phải vì họ không có khả năng mua mà vì những người có đầu óc chính trị đều biết rằng, nếu muốn con đường quan lộ tiếp tục phát triển thì họ không nên thể hiện cái “sự giàu” của mình, cho dù không ai biết giá nhà cụ thể nhưng gã ngốc cũng biết chỉ riêng phí dịch vụ cao ngất trời đó đã không phải là mức giá mà tiền lương của họ có thể đủ sức chi trả.

Lúc mới chuyển tới, ngoài cảm giác căn nhà to hơn căn nhà cũ, trong và ngoài khu đều là màu xanh tươi mát, không khí cũng trong lành hơn trong thành phố chật chội rất nhiều thì Tạ Chí Viễn chẳng cảm thấy có gì không giống, ở lâu rồi, Tạ Chí Viễn mới phát hiện ra rất nhiều ưu điểm mà vợ nói dần dần thể hiện.

Ví dụ, ngày trước Tạ Chí Viễn thường lái xe về nhà muộn, chỉ cần nhìn thấy ông bảo vệ già ở cổng, cho dù mệt mỏi hay chán nản thế nào cũng phải dừng xe lại để thăm hỏi vài câu, nếu không quay đầu lại sẽ bị chửi là hợm hĩnh, là khinh người. Mặc dù nói rằng sản nghiệp nhà mình đều do hai vợ chồng thức khuya dậy sớm, nai lưng ra làm mới có được, là số tiền mà mình quang minh chính đại kiếm trong suốt bao nhiêu năm nhưng Tạ Chí Viễn cũng không hề có cảm giác mình cùng đẳng cấp với những người hàng xóm xung quanh, những ánh mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ luôn khiến ông có cảm giác mình là một kẻ trộm, cứ như thể sự nghèo khó của họ không phải là nguyên nhân tự thân mà là do ông cướp đi tiền bạc vốn thuộc về họ vậy. Ông không có lý do gì để phải tỏ ra cung kính trước mặt họ, cũng không có lý do gì để phải như một con chó ngoe nguẩy đuôi lấy lòng họ.

Bây giờ ông không thích dừng xe thì có thể lái thẳng vào bãi đỗ xe của nhà, thì thoảng gặp người quen mà không chào hỏi gì, hai bên cũng có thể hiểu cho nhau, họ đều biết cái nỗi khổ của người kinh doanh, không cần phải giống những người nhàn rỗi ngoài kia, chào người này một câu, bắt chuyện với người kia dăm ba điều. Điều khiến Tạ Chí Viễn thấy cảm khái là hàng xóm đều là những người trong giới kinh doanh, không tránh khỏi một chút quan hệ, ngày nay quan hệ như nguồn vốn, rẽ vào góc này trò chuyện một chút, khi đã quen mặt, nói chuyện ăn ý là lại thêm một cơ hội kinh doanh, còn tốt hơn rất nhiều những mối quan hệ chỉ có thể duy trì bằng quà cáp.

Dù sao thì đi theo mình bốn ba bao nhiêu năm, Tạ Chí Viễn không thể không thừa nhận, trong chuyện này, vợ ông nhìn xa hơn ông.

Tạ Siêu Phàm còn chưa bước vào cửa đã biết hội mặt chược ở nhà mình vẫn chưa giải tán, khi mẹ và mấy người bạn khác sát phạt nhau, mấy chú chó cưng của họ cũng ở trong vườn lau vào nhau đấu đá, nghe thấy tiếng bước chân của Tạ Siêu Phàm, đám chó dừng cuộc nội chiến, cùng ngoác miệng ra sủa ăng ăng, con chó sư tử nhà cậu lại càng to mồm hơn, vẫy đuôi lấy lòng chủ, Tạ Siêu Phàm trước nay không bao giờ kiên nhẫn được với lũ chó như cô em gái Tạ Tiểu Dục. Cậu chỉ tay vào góc tường, con chó sư tử vừa nãy vẫn còn hăng máu đánh nhau với các bạn lập tức cụp đuôi cụp mắt trốn vào đó. Nếu không phải vội vã về nhà xem tường thuật trực tiếp bóng đá thì Tạ Siêu Phàm đâu có rời sân golf sớm như vậy. Từ hồi vào lớp mười hai, cứ một tháng nhà trường mới cho nghỉ hai ngày cuối tuần, hai ngày này ngoài việc hoàn thành hết đồng bài tập về nhà ra, có thời gian là Tạ Siêu Phàm ra sân golf chơi.

- Con chào mẹ, chào các dì! – Tạ Siêu Phàm cất tiếng chào rồi ngồi phịch lên salon trong phòng khách, mở tivi ra xem, trên truyền hình đang phát trận đấu bóng đá giao hữu giữa Trung Quốc và một nước nào đó, hiệp 1 mới qua được 20 phút, tỷ số đã là 0:2. Tạ Siêu Phàm tiện tay cầm miếng táo trong cái đĩa đặt ở giữa bàn trà, nheo mắt nhìn tên của đội bóng lạ trên màn hình tivi, nhớ lại câu danh ngôn mà bạn bè vẫn đùa nhau “Xem bóng đá Trung Quốc, học địa lý thế giới”, bất giác nhoen miệng cười, mặc dù bóng đá trong nước đang ngày càng đi xuống nhưng vẫn không giảm bớt được niềm yêu thích của Tạ Siêu Phàm, cũng giống như tất cả các chàng trai ở độ tuổi này, bóng đá luôn là sở thích số một của cậu. Từ sau khi nhà

trường xuất phát từ sự an toàn cho các thí sinh, nghiêm cấm học sinh lớp mười hai đá bóng, thời gian rảnh rỗi sau giờ học chỉ được chơi bóng rổ, còn bóng đá thì dành chờ cuối tuần về nhà xem trên truyền hình cho đỡ ghiền mà thôi.

Hạ Thu Đông vừa bóc bài vừa hỏi Tạ Siêu Phàm:

- Siêu Phàm, Trần Thần nhà dì không đi cùng con sao?

Tạ Siêu Phàm không quay đầu lại:

- Cậu ấy đang ở sân tập, “đấu ngư” với người ta.

Doãn Kiếm Lan hỏi:

- Con trai, “đấu ngư” là cái gì?

Hạ Thu Đông lườm bà một cái, nói tranh:

- “Đấu ngư” mà chị cũng không biết hả? Châu Kiệt Luân có một bài hát tên là “Đấu ngư” đấy, ý của con trai chị là trên sân bóng có hai người chơi bóng rổ với nhau, người này tranh của người kia, giống hai con trâu đực! Đúng không? Siêu Phàm?

Tạ Siêu Phàm cười cười trả lời:

- Dì Hạ, dì đáp đúng rồi, 10 điểm!

Doãn Kiếm Lan và hai người bạn khác cười lăn lộn.

Hạ Thu Đông thở dài:

- Haiz, Trần Thần nhà tôi còn “gặp” bóng rổ nhiều hơn cả gặp bố nó! Chị nói xem Siêu Phàm cũng thích bóng rổ, nhưng nó vẫn học, vẫn chơi, chẳng để lỡ việc gì. Còn Trần Thần nhà tôi thì không phân biệt được chủ thứ, Lan này, chị tốt số thật, chồng thì giỏi, con trai thì xuất sắc, chị chịu thua bọn tôi chút đi, đừng có chuyện gì tốt cũng mình chị chiếm hết!

Trong bốn người bạn bài thì chỉ có Hạ Thu Đông là không sống trong khu Đỉnh Thịnh, chồng bà, Trần Tự Cường là Phó giám đốc một ngân hàng trong thành phố, là lớp người dù có tiền nhưng cũng không dám khoe khoang, mặc dù như vậy, Hạ Thu Đông vẫn thấy trong lòng chua chua, tuy rằng họ chơi thắng thua không nhiều, nhưng lần nào không thắng được một chút là Hạ Thu Đông lại thấy tâm lý mình mất cân bằng.

Doãn Kiếm Lan cười nói:

- Tay chị không may thì đừng tìm lý do, chị mà cũng quan tâm chút thắng thua nhỏ mọn này sao? Ai mà không biết nhà chị mở ngân hàng?

Một người khác cũng nói chen vào:

- Đúng thế, nhà Giám đốc Trần xua tay một cái là ra tiền!

Hạ Thu Đông nói:

- Đáng ghét! Ông chồng nhà tôi chỉ có tiếng mà không có miếng, đi giữ tiền hộ người khác chứ có sung sướng gì. Làm gì được như bố Siêu Phàm, thế mới gọi là có tiền.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Chị lại chĩa mũi dùi sang tôi làm gì? Chị có ù thì ù mau đi, đừng nói mát người khác nữa.

Hạ Thu Đông nói:

- Tôi không nói mát chị, tôi chỉ đang buồn hộ chị thôi, chị nói xem, nhà chị điều kiện tốt, con trai lại ưu tú, sau này con dâu như thế nào mới xứng với nhà chị đây?

Doãn Kiếm Lan liếc mắt nhìn con trai:

- Gì chứ? Con trai tôi còn bé, đâu đã nghĩ tới chuyện đó.

Một người khác nói:

- Còn sớm sao? Bọn trẻ con bây giờ học cấp hai là đã viết thư tình cho nhau rồi. Siêu Phàm nhà chị lớp mười hai rồi còn gì, nói không chừng...

Hạ Thu Đông quay đầu hỏi:

- Siêu Phàm, nói với dì xem, có cô gái nào tán con không?

- Dì Hạ, dì nói gì thế? Mẹ, con vào phòng mẹ xem bóng đá đây. – Tà Siêu Phàm nghe họ trò chuyện với nhau, chẳng thể nào tập trung mà xem nên tắt tivi đi, lên phòng ngủ của bố mẹ ở trên lầu.

Một bà cười nói:

- Xem kia, làm thằng bé xấu hổ rồi, thật là...

Hạ Thu Đông nói:

- Theo kinh nghiệm của tôi thì với phản ứng của Siêu Phàm, mười chắc tới tám, chín là nó có bạn gái rồi, chị Lan, chị nên nghĩ những gì tôi vừa nói đi thôi.

- Có gì mà phải nghĩ! Điều kiện như nhà chị Lan có thấp đèn lồng đi tìm cũng không thấy, muốn tìm con dâu thế nào mà không được? Tôi chỉ lo là lúc đẩy kén nhầm thôi.

Một người khác vỗ tay Doãn Kiếm Lan nói:

- Chị Lan, tới lúc đó nhớ mời mấy người chúng tôi tới coi mắt nhé, nếu không qua được ả của chúng tôi là không xong đâu, nếu không chị Lan ngày nào sắc mặt cũng không vui, hội bài cũng chúng ta phải giải tán, các chị nghĩ mà xem, con gái nhà người ta chê chúng ta phiền phức, chị Lan lại không quyết định được thì chúng ta còn mặt mũi nào mà tới đây chơi tiếp?

Doãn Kiếm Lan đánh một quân bài, nói:

- Ôi giờ, nói cứ như thật vậy, cứ như thể ngày mai con trai tôi lấy vợ ngay ấy. Dù sao thì con trai tôi muốn tìm vợ, không những phải hợp mắt nó mà còn phải vừa ý tôi, nếu không tôi tạo dựng cơ nghiệp này để cho ai? Các chị nói xem, yêu cầu này của tôi cao lắm sao?

Mấy người khác cũng lên tiếng phụ họa:

- Đúng rồi, đúng rồi.

...

Tan cuộc, Doãn Kiếm Lan tiễn bọn Hạ Thu Đông ra về, trong sân, cô con gái Tà Tiểu Dục và mấy chú chó đang chơi rất vui vẻ, Tà Tiểu Dục tray trái ôm Bác Mỹ, tay phải ôm Quý Tân, trong lòng lại là chú chó sư tử Bối Bối của nhà mình, thân mật như thể mình là một phần trong chúng. Thấy chủ nhân đi ra, Bác Mỹ và Quý Tân vội vàng nhảy từ tay Tà Tiểu Dục xuống, nhào về phía chủ, Tà Tiểu Dục luyến tiếc chia tay với chúng, thân mật gọi chúng một tiếng rồi nói lời tạm biệt.

Tình yêu của Tà Tiểu Dục dành cho bọn chó vượt quá giới hạn của một người chủ dành cho một vật nuôi, cho dù là loại nào, cho dù là chó cưng của người khác hay là mấy con chó lang thang trên đường, cô bé đều rất yêu quý, không giống như mấy người lớn, chỉ yêu chó nhà mình còn đánh đập, đá dẫm mấy con chó của người khác. Có một lần trời mưa lớn, Tà Tiểu Dục nhìn thấy một con chó lang thang bị què đang đứng ở cổng, không có nhà để về, thế là cô bé bất chấp sự phản đối của bố mẹ, đội mưa chạy ra, mang thức ăn cho chú chó, nếu không phải vì Doãn Kiếm Lan dọa cô bé con chó mắc bệnh đó có thể làm lây bệnh cho Bối Bối nhà mình, mà Bối Bối lại là con chó mà cô bé yêu quý nhất thì chắc chắn Tà Tiểu Dục không nỡ bỏ mặc con chó đó. Quay vào nhà, Doãn Kiếm Lan còn nhìn thấy khóe mắt con gái mình ươn ướt, điều này khiến bà hơi kinh ngạc, đứa con gái vô tư vô tâm của bà sao lại có tình cảm sâu sắc như thế với một con chó?

Mấy người bạn vừa mới bước chân ra khỏi cổng thì nụ cười tiên khách của Doãn Kiếm Lan cũng tắt hẳn trên môi, Tà Tiểu Dục quay về phía bà gọi:

- Mẹ, mẹ không mau đi làm cơm đi, mẹ muốn con chết đói sao? Ngày nào cũng chơi mạt chược, chẳng quan tâm gì tới sự sống chết của người ta!

Doãn Kiếm Lan nhìn đứa con gái mới lớn, giận tới mức không biết phải làm thế nào, Bối Bối chạy về phía bà, vẫy vẫy đuôi, bà bèn cúi xuống ôm Bối Bối lên, thương yêu chỉ vào đầu con chó.

- Con với chả cái, càng lớn càng không ra làm sao! Còn không biết điều ngoan ngoãn bằng Bối Bối!

Theo con gái đi vào nhà, thấy cô bé cứ thản nhiên như không có việc gì, ngồi một mình trên cái ghế salon mà anh trai vừa ngồi, ôm hộp bánh quy vừa ăn vừa bật tivi, trên màn hình là một cô gái ăn mặc hở hang đang vừa nhảy vừa hát, Tạ Tiểu Dục thích thú gọi:

- Mẹ, nhìn kia! Đúng là chim lớn rồi thì rừng nào cũng có.

- Phải là rừng lớn rồi thì chim nào cũng có chứ! – Doãn Kiếm Lan chỉnh lại.

Tạ Tiểu Dục chép miệng:

- Nhà quê! Chẳng nói với mẹ nữa. Mẹ đi làm việc của mẹ đi.

Doãn Kiếm Lan đặt chú chó cưng xuống, thấy trời vẫn còn sớm, quyết định thu dọn bàn bài và nhà cửa xong xuôi rồi mới đi nấu cơm. Doãn Kiếm Lan là một người rất sạch sẽ, bình thường bà ghét nhất là thấy nhà cửa không gọn gàng, cho dù có bận rộn đến đâu thì cũng phải thu dọn, nếu không thì ăn không ngon, ngủ không yên.

Cái chứng ưa sạch sẽ này có từ khi bà gả cho Tạ Chí Viễn, từ căn nhà đột nát với hai phòng bé xíu đi theo bà cho tới hôm nay, khi đã ở trong một căn biệt thự rộng lớn. Khi quét đến chân con gái, Doãn Kiếm Lan đang định nhắc con gái nhắc chân lên cho bà quét nhà thì bỗng dừng cái điện thoại di động của con trai để trên bàn rung lên báo có tin nhắn, chắc là con trai lên lầu xem bóng đá, quên điện thoại ở đây. Doãn Kiếm Lan dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên lầu, trong phòng ngủ vang lên tiếng của bình luận viên bóng đá và tiếng cổ vũ của cậu con trai. Nhớ lại mấy lời mà ba người bạn vừa nói, Doãn Kiếm Lan cầm điện thoại lên, Tạ Tiểu Dục nhìn thấy, lườm một cái, mát mẻ nói:

- Mẹ tự giác một chút! Đó là đời tư đấy!

Doãn Kiếm Lan tức giận lườm trả con một cái:

- Nhài ranh, đừng có hỗn với mẹ, mọi người trên thế giới này đều có tư cách để nói về đời tư với mẹ, chỉ con với anh trai con là không!

Tạ Tiểu Dục hỏi:

- Tại sao?

Doãn Kiếm Lan vỗ bụng mình, nói:

- Bởi vì hai đứa là đời tư lớn nhất của mẹ! Đừng có quên, năm xưa con rạch bụng mẹ chui ra, mẹ đã không tính phí bảo vệ bí mật đời tư của con thì thôi.

Tạ Tiểu Dục lắc đầu, khoanh tay, làm ra vẻ không thèm nói chuyện nữa.

Doãn Kiếm Lan mở điện thoại, dòng tin nhắn hiện lên trên màn hình khiến bà suýt ngất: Chồng ơi, lại đang xem đá bóng hả? Đã làm bài tập chưa? Doãn Kiếm Lan run rẩy ấn nút, trong Hộp thư đi là những tin nhắn con trai bà gửi, lại càng khiến bà chảy mồ hôi hột. Tiếng gọi vợ ngọt xớt hơn hẳn cả bố cậu, Tạ Chí Viễn. Đứa con gái tên Lâm Đan Phong này là thần thánh phương nào mà khiến con trai bà thần hồn điên đảo ngay trước kỳ thi? Như thế chẳng khác nào hủy hoại nhà họ Tạ? Bà không dám nghĩ mấy tháng sau, nếu con trai mình thi trượt đại học thì sẽ có hậu quả như thế nào? Ngồi phịch xuống salon, bà thấy trời đất quay cuồng như bị ai đánh mạnh vào đầu.

Tạ Tiểu Dục liếc nhìn bà mẹ thất thần bên cạnh, dương dương tự đắc nói:

- Đã bảo mẹ đừng xem, mẹ cứ đòi xem, sợ chưa? Có cần con giải thích cho mẹ không?

Doãn Kiếm Lan áp điện thoại vào ngực như đang ôm một quả bom, hình như bà còn nghe thấy tiếng bom hẹn giờ đang chạy tích tắc, tích tắc ngay cạnh con trai bà, hình như còn nhìn thấy con gái mình đang đứng trong phạm vi bom nổ.

Bà không thể ngồi yên bất động, càng không thể để mặc con trai. Quay sang lườm con gái một cái, hạ thấp giọng:

- Nhài con, nếu mà dám léo mép với anh trai thì đừng trông mong gì vào cái MP4 nữa. – Nói xong, không chờ con gái trả lời, bà cầm điện thoại đi thẳng lên phòng ngủ của con trai.

2. Chương 2

Hạ Thu Đông đi ra khỏi trang viên “Đỉnh Thịnh” bèn gọi điện thoại cho chồng là Trần Tự Cường, trong điện thoại, ông nói đang bàn việc với Tạ Chí Viễn, tối không về nhà ăn cơm, Hạ Thu Đông nói:

- Anh nói với Tạ Chí Viễn là vợ anh ta vừa thắng của em 300 tệ, hôm nào đó anh ta phải bồi thường cho em, nếu không thì mặc kệ chuyện của anh ta. – Đầu dây bên kia nghe thấy tiếng Tạ Chí Viễn đùa đùa gọi mình Thiếu Nhất Xuân, Hạ Thu Đông mới yên tâm hơn, xem ra tối nay chồng có tiệc ở ngoài thật, không lừa bà, thời gian gần đây chồng bà luôn tìm lý do để về nhà muộn, khiến bà bắt đầu thấy nghi ngờ.

Tạ Chí Viễn gọi Hạ Thu Đông là “Thiếu Nhất Xuân” bắt nguồn từ Tết thiếu nhi Mùng 1 tháng 6. Hôm đó, Tạ Chí Viễn nhận được một tin nhắn rất kỳ lạ: Thông báo: Hôm nay là ngày Tết của bạn, chúc bạn ăn Tết vui vẻ! Hãy mau tới nhà trẻ nhận một cây kẹo mút, một khăn chùi mũi, một cái quần lót, một cái bím. Thông báo đặc biệt!! Tạ Chí Viễn nhìn vào số máy lạ, tưởng là có cậu bé nào nghịch ngợm gửi nhầm tin nhắn bèn nhắn tin lại hỏi: Bạn gửi nhầm tin rồi! Con gái tôi cũng không còn đón Tết này nữa. Bên kia lập tức trả lời: Nguyên vọng lớn nhất của đời tôi là: Cùng bạn đón Tết thiếu nhi, cùng bạn đón Tết thanh niên, cùng bạn đón Tết tình nhân, cùng bạn đón Tết của mẹ, cùng bạn đón Tết của bố, cùng bạn đón Tết Trùng Dương. Tạ Chí Viễn nhắn tin lại: Xin lỗi ai đấy? Bên kia trả lời: Anh đoán xem, đoán đúng thưởng cho anh một bông hoa đỏ! Tạ Chí Viễn cảm thấy thật vô vị, bèn đưa số điện thoại này vào danh sách chặn cuộc gọi. Buổi tối về nhà, ông kể cho vợ nghe chuyện này, ai ngờ Doãn Kiềm Lan thần nhiên nói:

- Còn có thể là ai? Chắc chắn là Hạ Thu Đông! Cô ấy cũng gửi cho em.

Tạ Chí Viễn nói:

- Chắc không phải đâu. Màn hình hiển thị không phải số của cô ấy mà!

Doãn Kiềm Lan nói:

- Mấy hôm trước cô ấy đi shopping bị lấy trộm mất điện thoại, hôm nay vừa thay điện thoại và sim mới, anh xem có phải là số này không? – Doãn Kiềm Lan lấy điện thoại của mình ra đọc một con số, Tạ Chí Viễn nhìn lại, quả đúng là thế, chỉ đành tìm số điện thoại của Hạ Thu Đông trong danh sách chặn cuộc gọi ra, nhắn tin lại cho Hạ Thu Đông: Tôi thấy cô càng ngày càng trẻ ra đấy, mất điện thoại mà vẫn còn tâm trạng để đùa! Như thế gọi là Hạ Thu Đông không hợp rồi, phải gọi là “Thiếu Nhất Xuân” mới đúng. Nhiệm vụ của cô từ nay về sau là bồi bổ thanh xuân, sống thêm một năm, trẻ thêm hai tuổi. Hạ Thu Đông nhắn tin lại: Đáng ghét! Anh mới cần phải “hâm nóng” mới đúng.

Thế là “Thiếu Nhất Xuân” trở thành biệt danh của Hạ Thu Đông, cũng may cái biệt danh này chỉ có vài người bạn thân thiết mới biết, Hạ Thu Đông cũng chẳng buồn tính toán nữa, người quen thân cả rồi, bình thường những lúc khác bà cũng vẫn trêu đùa Tạ Chí Viễn đó thôi. Gọi điện thoại cho chồng xong, bà lại gọi cho con trai, gọi hai lần mà không có ai nhắc máy, Hạ Thu Đông bèn nhắn tin cho con: Con tự giải quyết bữa tối đi. Mẹ về nhà muộn.

Ở cổng trang viên, Hạ Thu Đông lên một cái taxi, dặn tài xế:

- Tối Hội quán phụ nữ Giang Nam.

Trời tối đen, Trần Thần mới cùng đám bạn kết thúc trận đấu bóng, mồ hôi nhễ nhại đi vào phòng thay đồ, thay quần áo xong cùng bạn ra khỏi sân bóng, dắt xe đạp ra, mỗi người đi về một hướng. Chơi bóng cả buổi chiều, Trần Thần cảm thấy đói cồn cào, chỉ mong về nhà thật nhanh để ăn cơm, anh móc điện thoại

ra định gọi điện cho mẹ. Thấy trong điện thoại có hai cuộc gọi nhờ của mẹ, sau đó đọc tin nhắn mới biết mình phải tự giải quyết bữa tối nay, Trần Thần biết chắc chắn mẹ lại đi chơi đâu đó rồi, không bao giờ vì hai ngày nghỉ một tháng mới có một lần của con trai mà thay đổi lịch trình của mình. Trong lòng cậu, bố có việc bận, mẹ không có việc cũng bận, cậu ít khi cảm nhận được tình yêu và sự chiều chuộng mà họ dành cho mình, nếu nói con cái nhà người ta được nuôi ở nhà, thì anh chẳng khác nào nuôi hoang.

Trần Thần quyết định đi ăn KFC, vừa giải quyết được cái bụng đói lại vừa nhanh gọn. KFC là món đồ ăn mà cậu thích nhất và cũng ghét nhất. Ngày hôm nay, Trần Thần cao được 1m80 là do không biết bao nhiêu cái cánh gà và Hamburger tích tụ lại trong người. Ngoài ra, món đồ ăn này còn thành công trong việc nâng cân nặng của anh vượt qua ngưỡng một trăm cân.

Taxi đưa Hạ Thu Đông tới Hội quán phụ nữ Giang Nam. Hạ Thu Đông xuống xe, không vào thẳng hội quán mà bước vào tiệm ăn Mỹ Liêm ở đối diện. Chơi mạt chược cả buổi chiều, mặc dù cũng đã ăn ít hoa quả ở nhà Doãn Kiếm Lan nhưng bà sợ thời gian làm mát xa lâu quá sẽ bị đói nên quyết định ăn cái gì trước đã.

Tiệm ăn Mỹ Liêm là do một hội viên của hội quán giới thiệu, mùi vị thức ăn không những ngon mà lại còn vệ sinh, ăn mấy lần ở đây, Hạ Thu Đông đã thăm dò được vài điều về quán ăn này. Hai người phụ nữ lớn hơn bà vài tuổi đều là nhân viên thất nghiệp của một xưởng nhuộm trong thành phố, một người họ Ngô, một người họ Liễu, cùng hợp tác với nhau mở cái tiệm rộng mười mấy mét vuông này. Người họ Ngô tên là Ngô Lệ Hồng, là vợ cũ của Phó tổng biên tập tòa soạn báo, mấy năm trước, vị phó tổng biên tập họ Lâm này cưới một nữ phóng viên tự do lớn hơn con gái mình có vài tuổi, bỏ vợ bỏ con, cặp trâu già và cỏ non này bỗng dưng nổi tiếng trong giới báo chí, Hạ Thu Đông làm việc trong phòng hồ sơ của Viện nghiên cứu kịch thành phố đương nhiên là biết rất rõ scandal này. Mặc dù trong lòng rất đồng cảm với Ngô Lệ Hồng, thi thoảng lại tới ăn ủng hộ cho tiệm Mỹ Liêm nhưng Hạ Thu Đông không cố ý tiếp cận với bà ta, một người phụ nữ thường xuyên ra vào Hội quán phụ nữ Giang Nam lại thân thiết với nhân viên của một tiệm ăn dầu mỡ thì chả khác nào tự hạ thấp thân phận.

Vẫn chưa tới giờ cơm nên khách hàng trong tiệm rất ít, Hạ Thu Đông phát hiện ra hôm nay trong quán có thêm một cô gái khoảng chừng tuổi con trai mình bán cơm, bèn đi tới trước mặt cô gái nói:

- Cho tôi ba cái bánh bao.

Lâm Đan Phong nghe khách gọi, lập tức lấy cái hộp nhựa ra, cho ba cái bánh bao còn nóng hôi hổi vào trong, đưa cho khách:

- Thưa dì, dì tới đúng lúc thật, bánh vừa ra lò.

Hạ Thu Đông phát hiện ra cô gái có dung mạo bình thường này khi mỉm cười khiến người ta có cảm giác thật dễ chịu, bất giác hỏi thêm một câu:

- Cháu mới tới hả?

Lâm Đan Phong cười nói:

- Dạ không, hôm nay trường cháu được nghỉ nên qua giúp mẹ.

Hạ Thu Đông lại hỏi:

- Cháu học ở trường nào?

Lâm Đan Phong nói:

- Thưa dì, cháu học lớp mười hai ở trường Nhất Trung. Mỗi tháng bọn cháu chỉ được nghỉ có hai ngày.

Hạ Thu Đông giật mình, là bạn học của con trai, chẳng nhẽ cô gái này là đứa con gái bị bỏ rơi của phó tổng biên tập Lâm. Người xưa nói đúng thật, “con nhà nghèo giỏi giang sớm”. Hạ Thu Đông muốn xác nhận lại, bèn ngó đầu vào trong, Ngô Lệ Hồng và Liễu Thúy Hoa đang bận nấu ăn bên trong, Hạ Thu Đông hỏi:

- Cháu họ Lâm phải không?

Lâm Đan Phong tìm tiền lẻ trả lại bà, gật đầu nói:

- Dạ, dì biết cháu ạ?

Hạ Thu Đông nhận tiền lẻ, cầm hộp bánh bao lên, buông một câu:

- Dì với bố cháu cùng làm trong lĩnh vực văn hóa. – Rồi bà quay người đi về phía hội quán.

Lâm Đan Phong nhìn theo cái bóng sang trọng của Hạ Thu Đông, hai má đỏ bừng, khóe miệng mím chặt như đang cố nuốt cái gì đó, lông mày hơi nhíu lên, trong ánh mắt cô là sự buồn đau mà một người ở tuổi cô không nên có.

Bạch Như Tuyết cùng Tống Ca đi shopping, hai người bạn thân cùng vào KFC. Tống Ca gọi hai suất cánh gà rán truyền thống, thêm vào hai cốc nước ngọt, đương nhiên Tống Ca là người trả tiền. Chẳng mấy khi được nghỉ liền hai ngày, Tống Ca đã muốn mua một cái MP4 nhãn hiệu Apple từ lâu nên hôm nay hẹn Bạch Như Tuyết đi chọn cùng mình. Mua máy xong, Tống Ca lập tức tặng chiếc MP3 cũ cho Bạch Như Tuyết vì cô biết bố mẹ của Bạch Như Tuyết không đủ khả năng mua cho bạn những món đồ không phục vụ cho công việc học tập. Cũng giống như việc ăn KFC, nếu không phải Tống Ca kiên quyết đòi ăn thì Bạch Như Tuyết thà về nhà húp cháo loãng còn hơn phải xa xỉ như thế.

Bố Bạch Như Tuyết là lái xe ở Cục Thống kê, mẹ là nhân viên bán hàng trong siêu thị, mấy năm trước, mẹ Bạch Như Tuyết bị ốm nặng, bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt kiếm được đã đổ cả vào phẫu thuật, sau khi khỏi ốm không thể nào đi làm được, chỉ đành ở nhà cố sức nấu cơm, lo liệu các việc đơn giản trong nhà cho mọi người, khiến những ngày tháng vốn dĩ đã không sung túc gì của gia đình càng trở nên khó khăn hơn. Mọi chi tiêu trong gia đình, bao gồm tiền thuốc cho mẹ đều chỉ biết dựa vào đồng lương hơn 2.000 tệ của bố, cũng may người ông nội hơn sáu mươi tuổi vẫn kiếm được đồng ra đồng vào nhờ tiệm sửa xe ở lề đường, thì thoảng cũng tiếp tế cho họ chút ít. Đương nhiên, tất cả những điều này, Bạch Như Tuyết đều không kể hết cho Tống Ca biết, mặc dù cô và Tống Ca là hai người bạn thân nhất phòng và thân nhất lớp, từ ngày họ quen nhau, từ giây phút Tống Ca cùng cô đổi giường cho nhau, Bạch Như Tuyết đã biết, mình và Tống Ca không thuộc cùng một tầng lớp.

Trần Thần mua xong một suất KFC gia đình, đang bưng đĩa nhìn xung quanh tìm chỗ ngồi. Lúc nào tới KFC cũng thấy người đông như kiến, Trần Thần ghét nhất là tay bưng cái khay chờ chỗ ngồi, nhìn mấy cái đùi gà hấp dẫn mà không được ăn. Bỗng dưng, Trần Thần phát hiện ra hai người bạn học Tống Ca và Bạch Như Tuyết đang ngồi ở một góc vừa ăn vừa nói chuyện, anh vui vẻ gọi họ:

- Tống Ca, Bạch Như Tuyết, hai cậu cũng ở đây à? – Len lỏi qua đám người đông đúc, anh đi về phía họ, Bạch Như Tuyết nhắc cái ba lô bên cạnh lên nhường chỗ cho Trần Thần, Tống Ca trợn mắt nhìn cái khay trên tay Trần Thần, kinh ngạc kêu:

- Trần Thần, cậu mấy người ăn vậy?

Trần Thần lấy ra hai cái đùi gà đưa cho Tống Ca và Bạch Như Tuyết mỗi người một cái:

- Tổ mà không ăn no thì làm sao mà giảm cân được? Nào, hai cậu giúp tổ đi, đừng để lãng phí.

Tống Ca và Bạch Như Tuyết cười phun cả thức ăn ra ngoài. Trần Thần hơi bối rối, anh chẳng buồn quan tâm cô nàng Tống Ca có bà mẹ là phó thị trưởng thành phố sẽ nhìn anh như thế nào, cậu chỉ lo Bạch Như Tuyết, hoa khôi của trường và có ngón đàn tranh rất hay thấy phản cảm mà thôi. Cậu càng chăm chỉ gấp thức ăn cho họ. Bữa tối ngày hôm nay khiến Trần Thần thấy vừa hồi hộp, vừa vui vẻ. Thứ hai đi học, cậu lại có thứ để nói với mấy người bạn trong lớp năng khiếu của mình rồi, trong mắt cậu, được dùng bữa tối với hai cô nàng nổi tiếng Tống Ca và Bạch Như Tuyết đúng là một vinh hạnh vô cùng to lớn.

Bạch Như Tuyết chia tay với Tống Ca và Trần Thần ở ngay trước cửa tiệm KFC, tiễn Tống Ca lên taxi, nhìn Trần Thần đạp xe bỏ đi rồi cô mới chạy nhanh ra bên xe buýt gần đó. Trên chiếc xe buýt người chen người, lưng dính vào lưng, Bạch Như Tuyết cau mày, từng đoàn người bên ngoài đang đi sang đường, ánh đèn neon chớp nháy, cô ma-nơ-canh trong cửa hàng thời trang mặc một bộ quần áo đắt tiền như tô điểm thêm cho thành phố giàu có, xa hoa này. Bạch Như Tuyết máy móc nghe tiếng nhân viên thu vé trên xe buýt gọi to tên từng bên xe, cho tới khi người xung quanh mình càng ngày càng ít, cho tới khi nghe thấy tên một bên xe buýt quen thuộc – Đường số 9, cô mới máy móc bước xuống xe.

Đường số 9 nằm ở phía Nam của thành phố, là một con đường mới được mở hơn một năm trước, bề rộng con đường lớn hơn rất nhiều so với đường số 1 tới đường số 8, nhưng cảnh sắc thì lại không thể nào so bì được. Phía Bắc đường số 9 mới xây một tòa nhà hoa lệ, hào nhoáng có tên là “Mộng Paris”, được coi là công trình

kiến trúc tiêu biểu của con đường này, phía Nam đối diện với tòa nhà này là tiểu khu Xuân Uyển, ngoài những ngọn đèn đường sáng sủa ở bên ngoài, nếu đi vào trong sẽ bắt gặp một làng quê giữa lòng thành phố, tối tăm, ẩm ướt, Bạch Như Tuyết sống trong cái tiểu khu có cái tên xinh đẹp nhưng lại không có mối liên quan nào giữa hiện thực và tên cả. Đây là một trong những thôn cuối cùng của thành phố vẫn chưa được cải tạo, không phải là vì chính quyền không làm mà mấy năm nay, kế hoạch cải tạo, tháo dỡ năm nào cũng được đưa vào báo cáo công tác của chính quyền thành phố, nhưng năm nào cũng vì không đáp ứng được số tiền đền bù của một số hộ sống nơi đây mà bị tạm gác lại.

Đối với việc tháo dỡ, Bạch Như Tuyết là người ủng hộ tích cực nhất, còn ông nội cô lại là người phản đối kiên quyết nhất. Bạch Như Tuyết mong sớm có ngày được giống như các bạn cùng lớp, sống trong một căn nhà rộng lớn, sáng sủa, cho tới nay, cô vẫn xấu hổ không dám nói với các bạn địa chỉ nhà mình, tiệm sửa xe của ông nội lại bày ngay ngoài cổng vào tiểu khu, mọi người trong khu này, không ai là không biết mặt ông.

Bạch Như Tuyết vừa xuống xe đã thấy ông nội đang dọn hàng, vừa định chào ông thì một gã con trai khoảng tầm tuổi mình phóng xe đạp dừng phắt trước mặt ông nội, móc túi ra một tệ rồi ném cho ông:

- Ông già, cho ông một tệ, bơm xe cho tôi.

Bạch Như Tuyết nhìn cái bơm đã được ông cất gọn gàng lên cái xe ba bánh, rồi lại nhấc bơm ra, khom lưng bơm xe cho gã đó, bơm xong, gã phóng xe đi, ông nội khom lưng nhặt một tệ lên, dùng tay lau sạch rồi nhét vào túi áo.

Bạch Như Tuyết tận mắt chứng kiến cảnh này, rưng rưng nước mắt.

Doãn Kiếm Lan không hổ danh là người từng trải, cùng chồng lặn lội trên thương trường hơn mười năm, biết rằng muốn dồn kẻ địch vào chân tường thì trước tiên phải tìm hiểu rõ tình hình của địch. Bà vào phòng ngủ của con trai, thấy có bức ảnh chụp chung cả lớp của con trai đặt trên giá sách bên cạnh bàn học, vừa lau sạch bụi mờ bám trên đó, vừa giả vờ tình cờ đi tới bên cạnh con trai:

- Tiểu Phàm, cô gái này tên là gì? Có một lần mẹ đi họp phụ huynh, hình như nó còn biết chơi tì bà thì phải? – Doãn Kiếm Lan cảm thấy người có thể khiến con trai mình động lòng thì chắc chắn phải là cô gái xinh đẹp nhất lớp.

Tạ Siêu Phàm liếc mắt nói:

- Mẹ muốn nói Bạch Như Tuyết sao? Cô ấy đâu biết chơi đàn tì bà? Người ta chơi đàn tranh mà.

Doãn Kiếm Lan vội vàng vỗ đầu mình nói:

- Con xem trí nhớ của mẹ tệ quá. Haiz, thế còn cô gái này tên là gì? Cái người cao cao ấy.

Tạ Siêu Phàm nói:

- Cô ấy là Tống Ca. Mẹ, mẹ không có việc gì hỏi thăm họ làm gì?

Doãn Kiếm Lan nhìn những cô gái có dung mạo bình thường còn lại trong bức ảnh, thực sự không thể đoán ra ai là Lâm Đan Phong, lại không tiện hỏi thẳng con trai, chỉ lắp liếm:

- Mẹ muốn biết thêm vài người bạn của con không được sao? Sau này đi đường gặp mặt, người ta chào mẹ mẹ cũng phải biết đó là ai chứ? Haiz, hay là con nói tên các bạn một lần cho mẹ biết, để xem mẹ nhớ được mấy đứa.

Tạ Siêu Phàm gơ tay ra sờ trán Doãn Kiếm Lan, nói:

- Mẹ, mẹ không bị sốt chứ?

Doãn Kiếm Lan đập tay con trai:

- Hồn, con không đáp ứng nổi chút tò mò của mẹ, còn nói gì mà hiếu thuận?

Tạ Siêu Phàm còn đang mãi xem bóng đá, sợ nhất là người khác phiền mình, để “đuổi khéo” mẹ đi chỗ khác, cậu đành cầm bức ảnh rồi bắt đầu đọc từng cái tên từ hàng đầu tiên, khi gọi tới tên Lâm Đan Phong, giọng điệu của Tạ Siêu Phàm bất giác hơi dừng lại một chút, nhưng lại nhanh chóng đọc đến tên của một người khác. Doãn Kiếm Lan nhìn cô gái Lâm Đan Phong bình thường tới mức không thể bình thường hơn, cho

dù bà có đi trên đường thì cũng không thể nào chú ý tới thì tỏ ra hơi tức giận, bà không ngờ ánh mắt của con trai bà lại kém như thế, người bạn gái ngay cả bà là mẹ mà còn không thích nổi. Nếu nói một cách hà khắc thì cô chẳng khác nào một hạt bụi nhỏ bé.

Doãn Kiềm Lan nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Buổi tối, Tạ Chí Viễn về nhà, Doãn Kiềm Lan vội vàng đóng cửa phòng lại, dáng vẻ nghiêm túc như xảy ra một việc gì nghiêm trọng lắm, nói với chồng về việc bà mới phát hiện ra, nói là việc này ông đích thân phải ra mặt, phải nói chuyện với con trai như hai người đàn ông với nhau thì mới có thể kéo con lại được, nếu không có thể con trai hai người sẽ thi trượt đại học mất.

Mặc dù Tạ Chí Viễn không tán thành thái độ lo lắng thái quá của Doãn Kiềm Lan nhưng ông cũng không dám coi thường việc con trai yêu sớm, nhất là cô gái đó lại tệ như vợ nói. Ông vào phòng ngủ của con trai, Tạ Siêu Phàm đang làm bài tập, Tạ Chí Viễn nói:

- Tiểu Phàm, mệt chưa? Đi tản bộ với bố không?

Ở nhà, Tạ Siêu Phàm rất kính trọng bố mình, cậu ngoan ngoãn đặt bút xuống, đi theo bố ra ngoài đường, hai bố con vừa đi vừa nói chuyện.

Tạ Chí Viễn chỉ vào chiếc Audi V8 vừa đi lướt qua hai bố con, nói với con trai:

- Đó là ông chủ Ngô, chuyên buôn bán nhà đất, ông ấy từ một xưởng sản xuất xi măng ở thị trấn nhỏ đã trở thành ông chủ một công ty lớn như hôm nay. Còn nữa, con nhìn nhà kia xem. – Tạ Chí Viễn lại chỉ một căn biệt thự sáng trưng đèn đuốc ở gần đó. – Đó là nhà tổng giám đốc Tôn của khách sạn Bách Thông, ông ấy bắt đầu từ một tiệm ăn nhỏ ven đường. Con trai, bố nói với con những điều này không phải vì muốn nói tiền tài quyết định giá trị của một đời người, mà vì muốn nói với con, cơ hội chỉ dành cho những người đã chuẩn bị trước. Mỗi giai đoạn trong cuộc đời đều khác nhau, thế hệ các con không còn cơ hội phát tài như thời bố nữa, khi đó là giai đoạn đầu nước mình tiến hành cải cách mở cửa, các chính sách và pháp luật vẫn đang trong giai đoạn áp dụng thực tiễn. Không cần phải có kiến thức gì, chỉ cần đầu óc nhanh nhạy, gan to là có thể hơn người khác hàng trăm lần. Bây giờ khác rồi, thời đại phát triển nhanh quá, nước mình cũng đang hội nhập với quốc tế, không có những tích lũy kiến thức phong phú thì con không có tư cách để bước chân vào thương trường. Mặc dù tài sản của bố mẹ bây giờ đủ cho con và em gái sống cả đời không cần lo lắng gì, nhưng bố không hy vọng con chỉ là một anh chàng công tử chơi bởi lêu lổng, bố hy vọng cuộc đời của con đặc sắc hơn của bố mẹ.

Tạ Siêu Phàm ngắt ngang lời bố:

- Bố, con biết rồi, bố muốn con từ bây giờ hãy tích lũy kiến thức. Bố yên tâm đi, con sẽ học thật tốt.

Hiểu con nhất chỉ có lòng cha mẹ, hiểu lòng cha mẹ có lẽ cũng chỉ có con cái mà thôi. Tạ Chí Viễn vỗ bờ vai đã cao ngang vai mình của con trai:

- Bố tin con, tin là con sẽ dễ dàng vượt qua khảo nghiệm đầu tiên trong cuộc đời, thi đỗ vào đại học.

Hai người về nhà, Tạ Siêu Phàm đi tắm rửa rồi lên giường đi ngủ.

Tạ Chí Viễn về tới phòng ngủ, Doãn Kiềm Lan vẫn chưa ngủ, hỏi chồng nói chuyện với con trai như thế nào? Tạ Chí Viễn nói rất tốt. Doãn Kiềm Lan lại hỏi:

- Chuyện đó anh nói với con thế nào?

Tạ Chí Viễn đáp:

- Chẳng nói gì cả.

Doãn Kiềm Lan sốt ruột:

- Thế anh đi làm gì?

Tạ Chí Viễn nói:

- Nếu đã yêu cầu anh nói chuyện với con trai như hai người đàn ông thì em đừng can dự nữa. Anh nói cho em biết, việc gì nóng nảy quá đều không thành đầu. Nếu em cứ làm căng chuyện này với con trai thì không

những chúng ta không thể thực hiện được mục đích tách chúng nó ra mà ngược lại, có thể đẩy chúng lại gần nhau hơn.

Doãn Kiềm Lan nói:

- Thế thì làm thế nào? Mặc nó hả?

- Cứ làm như không biết gì cả, để con nó tự xử lý. Nếu ngay cả chuyện này nó cũng không làm được thì sau này bước chân vào xã hội sẽ gặp nhiều khó khăn. Nghe anh đi, không sai đâu. Đi ngủ thôi.

Đêm đã khuya, Doãn Kiềm Lan vẫn không tài nào ngủ được. Bà không đồng tình với quan điểm của chồng, cây lớn rồi tự nhiên sẽ thẳng, nhưng những cái cây không được uốn nắn thì không thể nào thẳng bằng những cái cây được uốn từ bé. Nhưng không tán thành thì không tán thành, bản thân bà lại chẳng nghĩ ra cách nào hay. Bà cảm thấy chắc chắn là con nhãi Lâm Đan Phong dung mạo bình thường đó giờ trò gì mê hoặc cậu con trai ngây thơ như một tờ giấy trắng của bà, bà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Lâm Đan Phong, bà nghĩ không trực tiếp nói thẳng với con trai thì cũng phải nghĩ cách gì đó để đả kích con nhóc kia, để nó biết khó mà rút lui.

Đêm hôm đó, Doãn Kiềm Lan trần trở suy nghĩ, mãi tới lúc trời gần sáng mới mơ hồ thiếp đi.

3. Chương 3

Tổng Ca từ nhỏ tới lớn hầu như không gặp phải trắc trở gì. Sự tự tin của cô là do bẩm sinh. Chính sự tự tin này đã tạo ra ưu thế cho cô, khiến cô từ khi còn là học sinh tiểu học cho tới lớp 12, lúc nào cũng có một vẻ kiêu ngạo và thanh cao như của một nàng công chúa. Mặc dù cô không có vẻ yên tĩnh, hiền lành như của Lâm Đan Phong, không xinh đẹp như hoa khôi Bạch Như Tuyết, nhưng sự thẳng thắn của cô, đừng nói là con gái, ngay cả con trai cũng không thể so bì. Nên biết rằng trường học không phải là tháp ngà voi, lãnh đạo của trường học cũng là lãnh đạo, là lãnh đạo thì đương nhiên là phải phục tùng lãnh đạo lớn hơn. Ở cái thành phố nhỏ bé này, có ai mà không biết mẹ Tổng Ca từ một Cục trưởng Cục giáo dục đi lên thành Phó thị trưởng thành phố, không nhìn mặt Phật thì cũng phải nể mặt tăng.

Gia đình đã tạo nên cho Tổng Ca một tính cách nói một là một, hai là hai, nhà trường lại là mảnh đất tốt nhất để bồi dưỡng cho tính cách này của cô tiếp tục phát triển, điều này khiến ở Tổng Ca có thêm nhiều sự thẳng thắn của con trai mà ít đi đôi phần nhu mì của con gái.

Thiếu đi sự nhu mì của con gái thì cũng bớt được những phiền não rất con gái. Ví dụ như Bạch Như Tuyết từ năm cấp hai đã không ngừng bị các chàng trai dậy thì quá sớm theo đuổi, nếu không gửi thư tình thì cũng chặn đường về, khiến mẹ Bạch Như Tuyết đi làm cũng không yên, mãi tới năm cấp ba vào ở nội trú rồi, bà mới thôi đưa đón con gái đi học.

Vào cấp ba, Tổng Ca trở thành thần hộ mệnh của Bạch Như Tuyết. Khi học lớp mười ở ký túc xá, Tổng Ca và Bạch Như Tuyết một người giường trên, một người giường dưới. Vẫn dĩ Tổng Ca được phân giường trên, còn Bạch Như Tuyết ở giường dưới, nhưng Tổng Ca không thích trèo lên trèo xuống nên muốn đổi giường với Bạch Như Tuyết.

Bạch Như Tuyết còn chưa nói gì thì bố mẹ cô có mặt ở đó đã không đồng ý. Bạch Như Tuyết là bảo bối của họ, từ nhỏ tới lớn, cô bé lớn lên trong vòng tay họ, đừng thấy họ chỉ là những người làm công ăn lương bình thường, mẹ cô là nhân viên bán hàng trong siêu thị, bố là lái xe của Cục thống kê, nhưng họ lúc nào cũng mong muốn con gái mình thành tài, thậm chí mong muốn này còn mạnh mẽ hơn cả gia đình Tổng Ca. Cả đời này họ đã sống khổ sở rồi, bởi vậy khát vọng đổi đời của họ chỉ còn biết trông cậy vào con gái. Cũng được cái con gái họ rất xuất sắc, chưa nói tới việc cô bé rất xinh đẹp, lại còn chơi đàn tranh rất giỏi, từ nhỏ tới lớn mặc dù chưa bao giờ được giải thưởng gì trong học tập nhưng lần nào đại diện cho trường đi tham gia biểu diễn văn nghệ hay thi cử gì đó, cô đều đạt giải nhất, nếu không phải vì điều này thì Bạch Như Tuyết cũng không thể nào được vào trường điểm của thành phố. Điều khiến bố mẹ Bạch Như Tuyết thấy đáng tiếc là ông trời cho cô một khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại không cho cô một đầu óc thông minh.

Con gái ông bà đi học toán và vật lý mà cứ như phải đi ra pháp trường. Để bù đắp cho khiếm khuyết này, bố mẹ Bạch Như Tuyết quyết định từ năm học lớp bảy, mời gia sư cho cô suốt hai năm trời mới giúp cô con gái miễn cưỡng theo được các bạn khác trong lớp, nếu không phải mất quá nhiều thời gian vào học hai môn toán và vật lý, lãng phí của bố mẹ một khoản lớn trong số tiền lương ít ỏi thì tài nghệ đàn tranh của Bạch Như Tuyết chắc chắn còn xuất sắc hơn. Từ năm Bạch Như Tuyết được sáu tuổi, bố mẹ nhìn cô con gái xinh đẹp như hoa của mình và đã đưa ra một quyết định điên cuồng khiến tất cả bạn bè, họ hàng thân thích đều há hốc mồm kinh ngạc: Qua sự giới thiệu của người quen, họ mời một giáo viên đàn tranh ở Bắc Kinh dạy cho con gái, mỗi tuần một tiếng đồng hồ, mỗi tiếng là một trăm tệ. Bất kể là mùa đông hay mùa hè, trời mưa hay trời nắng, cứ cuối tuần là bố Bạch Như Tuyết lại dậy thật sớm, đưa con gái ngồi xe đường dài tới Bắc Kinh, trong cái tay nải trên vai là bữa trưa mà vợ dậy sớm làm cho hai bố con, cái phích giữ nhiệt trong tay đựng đầy nước sôi, đoạn đường cả đi cả về năm tiếng đồng hồ chỉ để con gái được học đàn tranh trong một tiếng. Không ai ngờ rằng họ có thể kiên trì như vậy, kiên trì tới năm Bạch Như Tuyết học lớp bảy, kiên trì tới khi cho dù họ biết rằng có một ngày nào đó con gái thực sự muốn thi vào trường Nghệ thuật nhưng nếu điểm văn hóa không đạt thì vẫn không thể thi, họ mới chấm dứt sự kiên trì của mình, chuyển toàn bộ trọng tâm của gia đình vào việc bồi dưỡng văn hóa cho con gái. Cũng may, hồi con gái ông bà thi vào cấp ba, mặc dù còn thiếu mấy điểm nữa nhưng vì năng khiếu nghệ thuật của mình mà nhà trường đặc cách cho cô vào học. Điều này khiến bố Bạch Như Tuyết thấy rất an ủi, gặp ai cũng nói là không uổng công ông đưa con đi học, không uổng phí tiền đi lại trong bao nhiêu năm trời. Bởi vì theo quy định của thành phố, nếu không đạt đủ số điểm tuyển sinh của nhà trường, thiếu một điểm phải nộp 3.000 tệ tiền lệ phí, như vậy con ông thiếu mười điểm sẽ phải nộp ba vạn tệ.

Thấy bố mẹ Bạch Như Tuyết không đồng ý, tài xế của Phó thị trưởng đưa Tống Ca tới nhập học bèn đi vào trong phòng, gọi điện thoại cho hiệu trưởng, không lâu sau hiệu trưởng hỗn hển chạy đến, gọi bố mẹ Bạch Như Tuyết đi ra, nói gì đó một hồi. Khi quay lại phòng, bố mẹ Bạch Như Tuyết còn chưa kịp giải thích gì với con gái thì đã thấy con gái mình đang trải chăn đệm lên giường trên, hai cô gái còn vui vẻ đùa nghịch và nghe nhạc với nhau.

Hiệu trưởng và bố mẹ Bạch Như Tuyết nhìn thấy cảnh này đều vô cùng vui vẻ.

Sau chuyện đó, bố mẹ hỏi Bạch Như Tuyết tại sao lại chủ động đổi giường cho Tống Ca, Bạch Như Tuyết nói:

- Bố mẹ không nhìn biển số xe đưa cậu ấy đến sao? Thế mà bố cũng đi lái xe bao nhiêu năm cơ đây!

Thấy con gái nói vậy, bố mẹ mới vỡ lẽ ra, khi đó họ cũng nhìn thấy mấy số cuối của chiếc ô tô Toyota là 0006, chỉ có điều không chú ý người xuống xe là ai. Sau đó bố cô nói với mẹ:

- Con gái học giỏi hay không không quan trọng nữa rồi, có con mắt nhìn tinh đời này, đi ra xã hội, tới nhà ai cũng không lo chịu thiệt.

Thực ra bố mẹ Bạch Như Tuyết không biết rằng con gái họ vẫn bị chịu thiệt, chỉ có điều đó là do cô cam tâm tình nguyện. Bạch Như Tuyết chuyện gì cũng ủng hộ Tống Ca, Tống Ca nói gì thì nghe đó, có lúc cuối tuần về nhà còn đòi mẹ làm thêm một phần đồ ăn nữa rồi mang lên cho Tống Ca, Tống Ca mặc dù đã được chiều chuộng quen, nhưng thấy Bạch Như Tuyết vừa xinh đẹp, vừa chơi đàn tranh giỏi, lại rất chu đáo với mình thì cũng tỏ ra hiền lành hơn trước mặt bạn, thường tặng Bạch Như Tuyết điện thoại di động, quần áo hay đồ mỹ phẩm mà cô không dùng nữa, mặc dù là đồ cũ nhưng với hoàn cảnh của gia đình Bạch Như Tuyết thì cũng không thể nào mua nổi.

Ở trường Nhất Trung, cô nàng Tống Ca kiêu ngạo và Bạch Như Tuyết xinh đẹp luôn như hình với bóng, hai người họ như cái đèn tụ quang, thu hút ánh mắt vừa ngưỡng mộ lẫn đố kỵ của các chàng trai cô gái trong trường. Thi thoảng, ánh mắt của Lâm Đan Phong cũng bị họ thu hút, chỉ có điều trong ánh mắt cô không có sự ngưỡng mộ, cũng chẳng thấy đố kỵ, nếu cứ kiên quyết phải định nghĩa cho ánh mắt đó thì có lẽ nên gọi nó là sự ngưỡng thức, giống như đang ngưỡng thức một cái cây, một bó hoa hay một cảnh đẹp.

Trở thành một cảnh đẹp trong mắt Lâm Đan Phong khiến trong lòng Tống Ca cũng có một phong cảnh đẹp, phong cảnh đó khiến cô cảm thấy như có một con hươu nhỏ đang làm loạn trong trái tim cô. Mỗi lần khi Tạ Siêu Phàm xuất hiện trước mắt cô, cô lại có cảm giác đó. Cảm giác này nhanh chóng bị cô bạn Bạch Như Tuyết tình ý phát hiện ra, thực ra Bạch Như Tuyết để ý tới Tạ Siêu Phàm trước cả Tống Ca, ai cũng

nói mỹ nữ yêu anh hùng, nếu vị anh hùng này có một khuôn mặt xấu xí cũng vẫn có thể khiến mỹ nữ phải dừng bước, huống hồ vị anh hùng Tạ Siêu Phàm lại có một thân hình cao lớn và khuôn mặt anh tuấn, nên đương nhiên là sẽ thu hút rất nhiều cô gái.

Bạch Như Tuyết thường tưởng tượng đến hình ảnh mình được sánh vai với Tạ Siêu Phàm, khi đó chắc chắn hai người là nhân vật chính trong một bộ phim Nhật Bản hoặc Hàn Quốc, nam thì đẹp trai, anh tuấn, nữ thì xinh đẹp, nhu mì. Thậm chí trong trái tim mình, đã vô số lần cô nhớ lại những cảnh trong phim Hàn Quốc và tưởng tượng nó xảy ra với mình và Tạ Siêu Phàm, cái gì mà anh hùng gặp nạn, anh hùng cứu mỹ nhân, thậm chí những tưởng tượng của cô còn sinh động hơn cả trong phim, đương nhiên những tưởng tượng đó chỉ xuất hiện trong đầu cô vào những lúc đêm khuya thanh vắng, khi tất cả mọi người đã chìm vào giấc ngủ. Khi ở cùng với Tống Ca, Bạch Như Tuyết cảm thấy cả đời này, Tạ Siêu Phàm sẽ không bao giờ chú ý tới cô, những thứ đó chỉ xuất hiện trong mơ mà thôi. Điều này khiến cô lần đầu tiên hiểu được một câu tục ngữ: “Con gái học giỏi không bằng xinh đẹp, xinh đẹp không bằng nhà giàu”. Cô cảm thấy mình đều không bằng hai người bạn kia, Lâm Đan Phong thì học giỏi, Tống Ca thì có gia cảnh tốt, so với hai người họ, cho dù cô có xinh đẹp đến đâu cũng vô dụng.

Nhưng Bạch Như Tuyết không cam tâm, khi cô biết tâm sự của Tống Ca thì thi thoảng lại nói vài điều bên tai bạn, những điều này khiến trái tim Tống Ca trở nên rối bời, nào là cái bút mà Tạ Siêu Phàm mượn Lưu Na bị hỏng, thế là ngày hôm sau cậu trả lại cô ấy một cái bút mới đẹp hơn, rồi giờ tự học buổi tối, Tạ Siêu Phàm và Lâm Đan Phong cùng luyện khẩu ngữ tiếng Anh... Tất cả những điều đó đều khiến thần kinh Tống Ca như căng ra. Thực ra, mọi điều ở Tạ Siêu Phàm, Tống Ca đều đã biết, cùng học trong một lớp, mặc dù có tới bảy mươi học sinh nhưng dù sao cũng nằm trong phạm vi quan sát của mình, những gì Bạch Như Tuyết nói, Tống Ca cũng nhìn thấy, điều này khiến Tống Ca bất giác thấy nghi ngờ. Cô hỏi:

- Cậu có ý gì? Có phải cậu cũng có tình ý với Tạ Siêu Phàm không? Ngày nào cũng nói về cậu ta với tớ.

Tống Ca cảm thấy Bạch Như Tuyết điểm nào cũng tốt, chỉ có điều hơi nhỏ nhen, có chuyện gì không chịu nói thẳng ra khiến Tống Ca khó chịu. Tống Ca ghét nhất là phải thăm dò tâm tư của người khác.

Bạch Như Tuyết bị Tống Ca dồn vào chân tường, không còn cách nào khác, lên tiếng:

- Có một lần mẹ tớ nói chuyện với tớ, có một khách hàng nữ tới chỗ mẹ tớ mua hàng, đã thích một cái váy rồi, mặc thử thấy rất hợp, nhưng người khách này vốn kỹ tính nên nói là đi xem tiếp rồi sẽ quay lại, khi cô ta đi xem mấy cửa hàng rồi không thấy cái nào vừa ý hơn bèn quay lại cửa hàng mẹ tớ, nhưng cái váy đó đã bị người ta mua mất rồi. Cô gái đó tiếc lắm, trách mẹ tớ sao không giữ lại cho cô ấy, mẹ tớ nói gì cậu biết không? Mẹ tớ nói đã thích cái gì thì phải giành lấy, trên thế giới này đâu phải mình cô là người tinh mắt.

Tống Ca dở khóc dở cười, cô thực sự rất khâm phục Bạch Như Tuyết, tình yêu vốn là một thứ rất cao thượng nhưng cô lại có thể dùng một đạo lý bình thường nhất để so sánh, theo như cách nói của Triệu Bản Sơn(1) thì cô thực có tài.

(1). Triệu Bản Sơn là danh hài nổi tiếng Trung Quốc.

Mặc dù Tống Ca không thích cách ví von của Bạch Như Tuyết nhưng vẫn tiếp thu ý kiến của bạn, “tổng công kích” Tạ Siêu Phàm. Đương nhiên việc “tổng công kích” của Tống Ca không kín đáo và hiền lành như những cô gái khác, cô cũng không áp dụng bất cứ chiến thuật phòng ngự nào, tình yêu của cô gần như được cả lớp biết tới. Vừa tan học, thầy giáo mới bước chân ra khỏi phòng học, Tống Ca đã đứng lên, hét với Tạ Siêu Phàm đang ngồi ở bàn cuối:

- Tạ Siêu Phàm, lại đây, tớ có chuyện nói với cậu.

Thế là dưới con mắt tò mò của mọi thành viên lớp, có những lúc Tống Ca tặng Tạ Siêu Phàm một cuốn sách mới của Hàn Hân hay Quách Kính Minh, có lúc thì móc ra đưa cậu một tấm vé xem buổi biểu diễn ca nhạc của một ngôi sao nổi tiếng. Có một lần, Tống Ca thậm chí còn kiếm được ở đâu hai tấm vé xem bóng rổ có Diêu Minh thi đấu, Tạ Siêu Phàm từ khi học cấp hai đã thần tượng Diêu Minh, cậu cảm thấy người duy nhất của Trung Quốc được vào NBA của Mỹ luôn đáng để người ta kính trọng. Tối hôm đó, Tống Ca và Tạ Siêu Phàm đều không đi học, họ lên thầy cô giáo và bố mẹ, cùng bắt xe tới Bắc Kinh xem thi đấu. Hôm sau quay về, nằm trên thảm cỏ của sân vận động trường, những anh chàng nghe Tạ Siêu Phàm kể về trận đấu của Diêu Minh đều mắt sáng lấp lánh, sự ngưỡng mộ và ghen tị đang cao trào trái tim họ, họ không

hiếu tại sao vận may luôn mỉm cười với người đã có tất cả như Tạ Siêu Phàm, trong mắt họ, ông trời không những cho Tạ Siêu Phàm một bố mẹ giàu có mà còn cho cậu một ngoại hình đẹp và một cô bạn gái giàu có, xinh đẹp, yêu thương cậu.

Khi tất cả mọi người trong lớp đều khẳng định Tống Ca yêu Tạ Siêu Phàm và Tạ Siêu Phàm cũng yêu Tống Ca thì những việc sau đó lại khiến mọi người phải tròn mắt kinh ngạc.

Cuối tuần đó cũng như thường lệ, vừa tan học, Tống Ca đã vui vẻ chờ Tạ Siêu Phàm, Tạ Siêu Phàm đi về phía cô, khi đi qua người cô, cậu vỗ vai cô nói:

- Tống Ca, cuối tuần vui vẻ!

Tống Ca còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Tạ Siêu Phàm và Lâm Đan Phong ngồi ở bàn trên cùng đi ra, Tống Ca sững sờ đứng im chỗ cũ, không chỉ Tống Ca mà tất cả những người thấy Tạ Siêu Phàm và Lâm Đan Phong sánh vai đi ra đều sững sờ. Không lâu sau, qua cửa sổ của lớp học, mọi người lại nhìn thấy hai người đẩy xe đạp song song đi ra cổng trường, khi mọi người quay đầu lại nhìn Tống Ca, phát hiện không biết từ bao giờ, Tống Ca đã biến mất.

Khi Tống Ca chạy đuổi theo Tạ Siêu Phàm, cô cũng không biết trong lòng mình đang có cảm giác gì nữa, cô chỉ có một ý nghĩ: Tạ Siêu Phàm, cậu giỏi lắm, đã đi với tôi mà còn lén lút qua lại với Lâm Đan Phong. Cậu coi tôi là cái gì? Hôm nay không nói rõ ràng với tôi thì đừng hòng rời khỏi đây!

Tạ Siêu Phàm nhìn Tống Ca đang giận dữ đứng chặn trước mặt cậu và Lâm Đan Phong, hỏi:

- Tống Ca, có chuyện gì hả?

Tống Ca chỉ Lâm Đan Phong nói:

- Hai người có chuyện gì?

Lâm Đan Phong đang định mở miệng ra nói thì Tạ Siêu Phàm đã kéo cô lại:

- Em đi trước đi, chờ anh ở ngoài.

Lâm Đan Phong nghe lời bỏ đi.

Tạ Siêu Phàm nói với Tống Ca:

- Tống Ca, cậu hiểu lầm tớ rồi, thực ra...

Tống Ca hỏi:

- Thực ra cái gì? Tôi hiểu lầm gì cậu? Cậu việc gì phải bảo cô ta đi? Việc gì mà không dám cho cô ta biết chuyện giữa chúng ta?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Giữa chúng ta có chuyện gì?

- Cậu?? – Tống Ca cứng họng, cô không ngờ Tạ Siêu Phàm lại hỏi như thế. Một cô gái cho dù kiêu ngạo đến đâu, thẳng thắn đến đâu thì lúc này cũng thật khó mà mở lời.

- Cậu thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?

Tạ Siêu Phàm nhìn Tống Ca đang giận dữ, nhìn những người bạn đang tụ tập cách đó không xa, hạ thấp giọng nói:

- Tống Ca, tớ muốn nói rõ ràng với cậu từ lâu, tớ luôn coi cậu như một người bạn, một người anh em tốt của tớ, chưa bao giờ coi cậu là con gái cả, hình như tớ đi xem ca nhạc, xem bóng rổ với cậu thì sẽ thế nào đó, tớ nói chuyện với ai vài câu thì sẽ có chuyện gì xảy ra. Tớ nghĩ cậu là người thẳng thắn, chắc cũng không thích mấy trò này! Trong lòng tớ, cậu là một người có chuyện gì sẽ nói thẳng ra chứ không biết vòng vo Tam quốc.

Tống Ca gật đầu:

- Thế thì tốt! Cậu đã nghĩ tớ như thế thì tớ sẽ làm như vậy, tớ hỏi cậu, cậu có thích tớ không?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Thích, nhưng không phải kiểu “thích” đó. Tôi luôn coi cậu như em gái mình.

Tổng Ca hỏi:

- Thế cậu và Lâm Đan Phong?

Tạ Siêu Phàm gật đầu:

- Là yêu, sau này tôi sẽ cưới cô ấy.

Tổng Ca giận dữ nhìn Tạ Siêu Phàm, lời nói thật thà của Tạ Siêu Phàm giống như một quả bom rơi vào mặt hồ luôn bằng lặng suốt mười chín năm nay của cô. Cô lùi dần từng bước về phía sau, khóe mắt rừng rừng nước, như thể không hề quen biết Tạ Siêu Phàm, lại như gặp phải kẻ cướp, sợ hãi chạy mất.

Tạ Siêu Phàm đuổi theo cô vài bước, gọi tên cô, cậu biết những lời nói của mình đã làm tổn thương tới cô, nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác, cậu còn ghét sự giả dối hơn cả Tổng Ca, trong mắt cậu, nếu lời nói thẳng là một quả bom thì sự giả dối chính là một cây kim độc.

Tình yêu của Lâm Đan Phong và Tạ Siêu Phàm mới manh nha vào học kỳ trước của năm lớp mười hai. Cảm giác đó tới thật kỳ lạ, tới một cách nhanh chóng khiến không ai có thể phòng ngự được, giống như cây đào tháng ba bất ngờ được tưới ướt mưa xuân, chỉ qua một đêm đã nở hoa rực rỡ.

Trên con đường râm mát, yên tĩnh trong sân trường, nấp sau những cành cây rậm rạp của mùa xuân, nấp sau bóng trắng thoát ẩn thoát hiện, Tạ Siêu Phàm ôm cô vào lòng, cô cảm thấy trái tim và cơ thể mình như tan ra, thậm chí cô còn không dám tin rằng chàng trai cao lớn khiến cô không dám nhìn thẳng này lại coi thường sự theo đuổi của những cô gái xinh đẹp trong trường và tới với một đóa hoa cúc dại nở ven đường như cô.

Lâm Đan Phong không chỉ một lần hỏi Tạ Siêu Phàm vấn đề này: Điều kiện của Tổng Ca tốt như thế, Bạch Như Tuyết thì xinh đẹp, sao cậu lại thích cô, chọn cô? Ai mà không biết mẹ Tổng Ca là Phó thị trưởng thành phố, còn Bạch Như Tuyết mặc dù không có một gia thế hiển hách nhưng đứa ngốc cũng biết cô là hoa khôi của trường, còn Lâm Đan Phong cô là gì? Cho tới nay, cô chỉ biết trên thế giới này, cô là hòn ngọc trong tay mẹ, mà mẹ cô chỉ là nhân viên trong một tiệm ăn nhỏ, mỗi tháng kiếm được vài đồng bạc ít ỏi.

Tạ Siêu Phàm chỉ đầu cô nói:

- Ngốc quá, em không nhận ra những cái tốt của em thôi!

Nhưng tốt ở chỗ nào thì Tạ Siêu Phàm lại không chịu nói, nếu bị hỏi nhiều quá, cậu chỉ trả lời:

- Khi nào cưới nhau anh sẽ cho em biết.

Cưới? Lâm Đan Phong không bao giờ nghĩ rằng Tạ Siêu Phàm lại yêu cô vì muốn cưới cô, cô cảm thấy tất cả mọi thứ xảy ra giữa hai người bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm của tuổi thanh xuân, rồi cũng giống như những gì tiểu thuyết vẫn kể, hai người sẽ có một mối tình đầu sâu sắc rồi chia tay nhau.

Nhưng Tạ Siêu Phàm rất nghiêm túc, sự nghiêm túc này được minh chứng bằng tin nhắn trong điện thoại của cô: Vợ, anh yêu em. Vợ, bài văn đó mở bài như thế nào? Giúp anh với.

Vẫn chưa có gì mà Lâm Đan Phong đã bị cậu gọi là vợ rồi.

Trong sự đổ kỵ của Tổng Ca và Bạch Như Tuyết, Lâm Đan Phong hạnh phúc ngây ngất.

Chỉ có điều hạnh phúc tới quá ngắn ngủi, ngắn ngủi tới mức nó phải dùng nỗi đau khổ gấp mười lần, một trăm lần mới có thể đổi lại được.

4. Chương 4

Trong mắt Doãn Kiếm Lan, những ánh mắt bao vây bà chỉ toàn là sự ngưỡng mộ. Là một trong những người giàu có nhất thành phố, bà cảm thấy ngoại trừ mặt trăng treo trên trời thì những thứ khác mà một người phàm muốn có, bà đều đã có đủ: Một ông chồng kiệt xuất, hai đứa con giỏi giang, một khoản tài sản đủ cho cả gia đình họ, thậm chí là đời sau ăn không hết, điều đó khiến Doãn Kiếm Lan mỗi lần nghĩ tới đều như được ngâm mình trong chất nước mật ong ngọt ngào sảng sảng, ngọt từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài.

Đương nhiên sự ngọt ngào, sung sướng này không phải từ trên trời rơi xuống mà do bà và Tạ Chí Viễn vất vả gây dựng từ hai bàn tay trắng.

Nhớ lại năm xưa họ là những người đầu tiên của thành phố này ăn “tôm hùm” – vứt bỏ công việc trong cơ quan nhà nước của mình, quyết định ra ngoài kinh doanh, những người xung quanh đều nhìn vợ chồng họ bằng con mắt chế giễu và nhạo báng, cứ như thể họ không phải là công chức nhà nước mà giống như các bệnh nhân tâm thần. Những hiểu lầm trong giới chính trị và những khó khăn trong thương trường khiến họ cũng từng nghi ngờ rằng, liệu quyết định của mình có sai lầm hay không. Ai cũng biết, trước khi bỏ ra kinh doanh, Tạ Chí Viễn là Thư ký Đoàn ủy thành phố, còn bà là kế toán của Cục Tài chính thành phố, hai nghề nghiệp này không chỉ vào năm 1986 mà ngay cả hiện nay cũng là hai nghề “hot”.

Doãn Kiếm Lan khi đó hai mươi tuổi, con trai Tạ Siêu Phàm vừa tròn mười tháng. Hai vợ chồng họ nhờ sự giúp đỡ của một người bà con ở nước ngoài, mở một xưởng thép tư nhân đầu tiên trong thành phố, cũng nhiều lần thành công rồi thất bại, cuối cùng đã xây dựng được một công ty tư nhân nổi tiếng.

Ban đầu, vì giúp đỡ cho chồng, Doãn Kiếm Lan nghiêng hẳn về phía con trai về quê nhờ mẹ chồng chăm giúp, bà vốn tưởng rằng thời gian lập nghiệp chỉ mất tầm ba đến năm năm, khi đó con trai cũng tới tuổi đi học, bà sẽ đón con về thành phố, nhưng không ngờ chớp mắt đã tám năm trôi qua, nếu không phải vì bà bất ngờ mang thai, sinh ra Tạ Tiểu Dục ngoài kế hoạch thì kế hoạch đón con trai về cũng đã không bị kéo dài vô thời hạn. Trong công xưởng luôn có việc để bận rộn, luôn có nhiều khó khăn cần vượt qua, luôn khiến bà cảm thấy không được ngơi tay, cho tới khi chồng bà nhờ các mối quan hệ, xin cho bà một giấy chứng nhận sắp sinh, bà mới nghiêng hẳn rời khỏi xưởng thép, trở thành một người phụ nữ của gia đình.

Doãn Kiếm Lan hiểu rõ hơn bất cứ người nào khác, cuộc đời luôn có được có mất, ví dụ như sản nghiệp của gia đình bà ngày hôm nay được đổi lại bằng tiền đồ chính trị của chồng bà và một công việc ổn định của bà, đương nhiên đây chỉ là những được mất mà người ngoài có thể nhìn thấy, được nhiều hay mất nhiều thì gã ngốc cũng có thể tính ra được. Nhưng tận trong thâm tâm mình, bà còn một khoản được mất nữa mà người ngoài không ai biết, mỗi lần nhớ tới điều này, trái tim Doãn Kiếm Lan lại thấy âm ỉ nhói đau, khiến một người đàn bà từng làm kế toán ở Cục Tài chính và làm kế toán cho xưởng thép mỗi lần tính lại đều không thể tính ra rốt cuộc ai mất nhiều, ai mất ít?

Con trai bà, Tạ Siêu Phàm tới năm tám tuổi được đón về ở với bố mẹ, Doãn Kiếm Lan không ngờ niềm vui được đoàn tụ nhanh chóng bị thay thế bằng những lo lắng và thương tâm vô cùng tận. Siêu Phàm đã sống cùng ông bà nội một khoảng thời gian quá dài nên trong cái đầu óc bé nhỏ của cậu, bố mẹ trở thành một cụm từ thay thế cho vợ chồng Doãn Kiếm Lan, cũng giống như khi người khác gọi tên của họ, chẳng có chút ý nghĩa gì. Lúc mới về, ăn cơm tối xong là cậu lại khóc đòi về nhà, mà cái nhà này không phải là căn nhà rộng lớn bố mẹ cậu vất vả tạo nên, nhà mà cậu nói là căn nhà cũ kỹ của ông bà nội ở quê. Ban đầu, vợ chồng Doãn Kiếm Lan còn kiên nhẫn dỗ dành con, ngoài mặt, cậu cũng tỏ ra nghe lời họ, nhưng vào một đêm trời tối đen như mực, cậu lén mở cửa rồi chạy ra ngoài, nếu không phải vì bà giúp việc ngủ không ngon, nghe thấy tiếng mở cửa thì hậu quả đúng là không thể lường trước được. Thấy vậy, chồng bà bèn bàn với Doãn Kiếm Lan là đón bố mẹ lên ở cùng, ông còn chưa nói xong, bà đã bịt miệng hỏi ông có biết trẻ con khi cai sữa sợ nhất điều gì không? Chồng bà không hiểu đứa con trai tám tuổi đã quen sống cùng ông bà nội, khó tránh một chút nhớ nhung, có liên quan gì với việc cai sữa cho con? Doãn Kiếm Lan nói:

- Con nhà người khác cả một đời chỉ cần cai sữa một lần, Siêu Phàm nhà mình thì cần hai lần, nói không chừng lần cai sữa này còn đau đớn hơn lần trước, cho dù muốn đón bố mẹ lên cũng phải chờ khi tình cảm của nó dành cho ông bà đã nhạt bớt, nếu không cứ dùng đắng mãi thì con trai mình càng đau khổ hơn thôi.

Bà đã nói vậy thì chồng bà cũng không còn ý kiến gì nữa, ông luôn tuân thủ với tôn chỉ, vợ đã chấp nhận ở nhà thì mọi việc trong gia đình, ông để bà làm chủ.

Sau lần đó, Doãn Kiếm Lan ru con gái ngủ xong là chuyển sang phòng của con trai ngủ cùng. Bà thử ôm cậu con trai vào lòng như cách mình vẫn ôm cô con gái một tuổi, bà hy vọng bà sẽ bù đắp cho con trai những gì bà còn thiếu của cậu trước kia, để cậu cảm nhận được sự ấm áp và yên bình của tình mẫu tử, nhưng bà không ngờ mặc dù con trai rất ngoan ngoãn, đầu và chân vẫn dựa sát vào bà, nhưng lồng ngực nhỏ bé của cậu luôn cách bà một khoảng cách cho dù rất nhỏ. Lúc đầu, Doãn Kiếm Lan còn tưởng rằng đó là tư thế ngủ quen thuộc của con trai, có một lần, ngủ tới nửa đêm, nó lặn xuống khỏi cái giường rộng hai mét. Trong tiếng khóc đau đớn của con trai, Doãn Kiếm Lan cũng hoàn toàn tuyệt vọng, con trai bà chỉ gần gũi bà về cơ thể, nhưng trái tim cậu bé chưa bao giờ ở gần bà, cậu nói mùi trên cơ thể bà không giống mùi của bà nội, mùi của bà khiến cậu không ngủ được.

Vốn tưởng rằng cái gì đã mất cũng có thể bù đắp được, nhưng giờ thì Doãn Kiếm Lan hiểu rằng, cho dù bà nỗ lực như thế nào thì cả đời này bà cũng không thể nào khao khát được gần gũi, thân mật với con trai. Tám năm, người Trung Quốc đã đánh đuổi được giặc Nhật, tám năm, Doãn Kiếm Lan và chồng đã trở thành một cặp vợ chồng giàu có nhất nhì thành phố và tám năm cũng đủ để xây nên một bức tường đồng vững chãi ngăn cản bà bước chân vào thế giới riêng của con trai.

Chuyện gì cũng có hai mặt của nó, trong chuyện này, khi Doãn Kiếm Lan đã đánh mất niềm hy vọng gần gũi với con trai thì đồng thời bà cũng phát hiện ra, con trai mình hoàn toàn khác với những cậu bé con nhà giàu được cha mẹ nuông chiều khác, ở cậu không có cái vẻ trẻ con hư hỏng mà là sự chững chạc, khiêm nhường, luôn luôn là một học sinh ngoan trong mắt các thầy cô giáo từ tiểu học, cấp hai cho tới lên cấp ba. Cậu hoàn toàn khác với cô em gái Tiểu Dục, đánh đá, ích kỷ, trong cái đầu nhỏ của cô bé ngoài ăn mặc ra thì chỉ còn chơi. Nghĩ tới đây, Doãn Kiếm Lan lại thấy được an ủi đôi chút, mặc dù Siêu Phàm không thể trở thành một người con trai thân thiết với bà, nhưng ít nhất cậu cũng là một chàng trai biết điều, sau này bước chân vào xã hội, chắc chắn cậu sẽ gặt hái được nhiều thành tích. Bà luôn tin tưởng vào điều này.

Nhưng điều mà bà không ngờ tới là niềm tin này lại bị đánh đổ không thương tiếc, không có bất cứ dấu hiệu gì ngay trước khi con trai thi đại học. Nó giống như một lâu đài cát trên mặt biển, những con sóng vô thanh ập đến cuốn phăng tòa lâu đài như thể nó chưa từng tồn tại. Bà không thể để mặc việc này, đó không phải là tác phong của Doãn Kiếm Lan, nước nhà lâm nguy luôn phải có một người đứng lên, ở nhà cũng vậy, cái gia đình mà bà đã cùng chồng xây dựng, cái gia đình luôn nhận được nhiều ánh mắt ngưỡng mộ và đố kỵ của người khác nay gặp nguy hiểm, chắc chắn bà sẽ là người đứng ra giải quyết đầu tiên.

Bà tìm điện thoại liên hệ của giáo viên chủ nhiệm trong di động của con trai, sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, bà quay số.

Ngô Lệ Hồng đặt cẩn thận mẻ cá nướng bốc khói nghi ngút cuối cùng xong, tới bên vòi nước rửa tay, sau đó đi tới trước cái bàn gỗ dầu mỡ, cũ kỹ, không nhìn ra màu sắc gì, kéo ngăn kéo đựng tiền ra, nhiệt tình chào hỏi các khách hàng tới tiệm:

- Chị à, chị muốn ăn gì?

- Chào anh, cá nướng hôm nay giảm giá đặt biệt, anh có muốn nếm thử không?

Tiệm ăn Mỹ Liêm này là do Ngô Lệ Hồng sau khi bị thất nghiệp ở xưởng dệt cùng người bạn Liễu Thúy Hoa hợp tác, thuê một căn nhà nhỏ rồi cùng mở cửa hàng này ra. Mấy năm nay, hai người đàn bà đã ngoài bốn mươi, gần năm mươi thức khuya dậy sớm, biến cái tiệm ăn nhỏ này trở nên nổi tiếng xa gần, những món ăn thường ngày được họ làm y như cái tên của tiệm ăn, vừa ngon vừa rẻ, lại còn rất sạch sẽ. Lúc đầu chỉ có vài người sống gần đó và nhân viên ở những cửa hàng bên cạnh sang ăn, bây giờ ngay cả một công ty điện tử lớn cũng đặt cơm hộp ở chỗ họ, điều này khiến Ngô Lệ Hồng và Liễu Thúy Hoa vừa mừng vừa lo, phải vất vả lắm mới đáp ứng được yêu cầu của khách hàng. Liễu Thúy Hoa nói, nếu còn cơ quan nào đặt cơm ở đây thì cái quán ăn này khéo không dám mở ra nữa. Ngô Lệ Hồng nói:

- Việc đó thì đơn giản. Nếu có thêm khách hàng, chúng mình thuê một cái nhà to hơn, biến tiệm ăn thành công ty cơm hộp, tới lúc đó tôi là bà chủ, cô là bà chủ thứ hai.

Liều Thúy Hoa cười tới mức không đứng thẳng lên được, chỉ Ngô Lệ Hồng nói:

- Thật phí công chị ngủ với ông Lâm bao nhiêu năm, chẳng ảnh hưởng được chút tế bào văn hóa nào cả, cái gì mà bà chủ với bà chủ thứ hai, phải gọi là tổng giám đốc và phó tổng giám đốc mới đúng chứ.

Ngô Lệ Hồng lườm Liều Thúy Hoa:

- Cô đừng có nhắc tới ông ta, cứ nhắc tới là tôi thấy ngứa như phải uống mỡ lợn vậy.

Liều Thúy Hoa đâu quan tâm tới chuyện Ngô Lệ Hồng ngứa hay không, vẫn thích nói gì thì nói tiếp. Người làm ở xưởng dệt có ai mà không biết cái tật này của Liều Thúy Hoa, bà muốn nói mà không cho bà nói thì chẳng khác nào muốn bà chết cả, cho dù người khác có muốn nghe hay không, bà cứ được nói là thấy sướng miệng rồi. Liều Thúy Hoa nói:

- Ngứa cái gì? Chị đã ly hôn với lão ta bốn năm rồi, còn ghét gì người ta nữa? Mà chúng mình làm được tới hôm nay, khiến cái tiệm ăn này thành công như thế cũng phải cảm ơn người ta năm xưa cho chị một món, nếu không bây giờ cùng lắm chị chỉ là một nhân viên thất nghiệp mỗi tháng được hưởng vài trăm tệ tiền trợ cấp của chính phủ.

Ngô Lệ Hồng không phản bác lại, bà biết càng phản bác thì Liều Thúy Hoa sẽ càng nói nhiều, thôi thì cứ mặc cho bạn nói, nói chán rồi thì tự khắc sẽ ngậm miệng.

Năm xưa, Ngô Lệ Hồng quen với ông Lâm là do vợ của Tổng biên tập làm mối, vợ của Tổng biên tập là dì họ xa của Ngô Lệ Hồng, còn ông Lâm khi còn trẻ, tốt nghiệp khoa Văn trường Trung cấp Sư phạm được phân tới tòa soạn làm việc, ngoại hình nhìn cũng khá, làm việc thì nhanh nhẹn, người dượng họ xa khi đó vẫn còn là một biên tập viên quen, chuyên đi sưu tầm tài liệu, có được một trợ thủ đắc lực như vậy, ông rất vui, cũng may nhà Tiểu Lâm ở nông thôn, không thường xuyên về quê nên mỗi cuối tuần đều bị ông chú dượng gọi tới nhà. Tiểu Lâm không những viết văn tốt mà lại là người chăm chỉ, làm việc gì cũng xung phong đầu tiên, ông chú dượng thấy vậy thì thích lắm, bèn giới thiệu anh cho cô gái Ngô Lệ Hồng khi đó đang làm việc ở xưởng dệt trong thành phố. Khi đó Ngô Lệ Hồng mặc dù tốt nghiệp cấp ba, không thi đỗ đại học nhưng dù sao cũng có hộ khẩu thành phố, ngoại hình không xinh đẹp lắm nhưng cũng không đến nỗi nào, Tiểu Lâm biết mình là một thằng nhãi nghèo đến từ nhà quê, muốn đứng vững ở thành phố này thì ngoài việc tìm được một chỗ dựa trong công việc, còn phải có một mái ấm thuộc về mình thì mới ổn. Còn về tình yêu, Tiểu Lâm cảm thấy nó giống như những vì sao trên trời, ngẩng đầu lên nhìn thì được, nếu muốn nắm vào trong tay thì chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Một người thì muốn mau chóng ổn định cuộc sống, một người thì dưới sự đốc thúc của người dì họ xa, cảm giác như mình đang vớt lấy cọng cỏ cuối cùng mang lại hạnh phúc, Ngô Lệ Hồng và Tiểu Lâm yêu nhau đúng ba tháng, đến cuối năm là tổ chức đám cưới. Một năm sau, Lâm Đan Phong ra đời. Đó là năm 1985, Ngô Lệ Hồng hai tư tuổi, Tiểu Lâm hai lăm.

Một bà mẹ hai tư tuổi thường không thể hiểu được vai trò của mình khi đứng trước cô con gái mới ra đời, lúc nào Lâm Đan Phong khóc, cho dù đang bận việc gì, Ngô Lệ Hồng cũng bỏ lại để chạy tới bên con gái, nựng nịu:

- Đừng khóc, đừng khóc, chị bế em.

Khi Lâm Đan Phong gất ngủ, bà thường ôm con dỗ:

- Cục cưng ngoan, chị hát cho em nghe.

Lúc ở nhà không có ai, Ngô Lệ Hồng không thể ý thức được rằng mình đang xưng hô lộn xộn. Có một lần, Tiểu Lâm vừa đi làm về nghe thấy, hỏi bà đang nói chuyện với ai? Ngô Lệ Hồng lúc này mới sực tỉnh, thì ra trong đầu mình vẫn chưa hề có khái niệm làm mẹ, trong tiềm ý thức của mình, vẫn coi con gái như là em gái. Đêm hôm đó, dỗ con gái ngủ xong, Tiểu Lâm phân tích một hồi tâm lý của vợ, những danh từ thuật ngữ khó hiểu khiến Ngô Lệ Hồng thấy đau đầu, chóng mặt, bà chỉ nhớ câu nói cuối cùng của Tiểu Lâm, đó là sau khi Tiểu Lâm làm xong chuyện đó, ôm bà nói:

- Hồng, em làm anh đau lòng quá, vẫn chưa chuẩn bị để làm mẹ mà đã phải vì anh sinh một đứa con, cả đời này nhất định anh sẽ yêu thương em, nếu không anh không bằng con chó.

Bốn năm trước, khi ông Lâm đòi ly hôn, Ngô Lệ Hồng chửi ông không bằng một con chó, khi bắt ông nhắc lại lời mà ông nói ngày trước, ông Lâm nói:

- Năm xưa cô không phân biệt được thế nào là mẹ, thế nào là chị, tôi nể tình cô còn trẻ, nhưng hai mươi năm sau, cô không phân biệt được thế nào là vợ, thế nào là bảo mẫu, vậy thì không thể trách tôi được. – Ông Lâm cảm thấy đức tính hiền lành, chăm chỉ của bà chỉ cần bỏ tiền ra để thuê một người bảo mẫu là được, còn sự tâm đầu ý hợp của một người vợ thì không phải cứ bỏ tiền ra là mua được.

Cãi nhau suốt một năm trời, tới năm con gái học lớp chín thì Ngô Lệ Hồng ly hôn với Phó tổng biên tập Lâm. Khi đó ông chú dượng xa làm Tổng biên tập đã đến tuổi về hưu, ông Lâm một lòng hy vọng mình có thể ngồi lên cái ghế Tổng biên tập, ai ngờ Phòng tuyên truyền của Thị ủy lại cử một phó phòng thường vụ tới nhậm chức Tổng biên tập, ông Lâm chẳng còn hy vọng thăng chức nên càng đẩy nhanh tốc độ ly hôn, nhà và con đều cho Ngô Lệ Hồng, bản thân ông dọn ra khỏi nhà, thái độ kiên quyết và dứt khoát của ông theo cách nói của người chú dượng thì là “cùng đường bí lối”, còn theo cách nói của bà dì thì là “cùng hung cực ác”.

Một năm sau, ông Lâm kết hôn với người vợ thứ hai. Nhà mới là một căn nhà rộng rãi với hai phòng khách, ba phòng ngủ và hai nhà vệ sinh, tổng cộng 160m², trang trí vô cùng xa hoa, vợ mới của ông Lâm cũng đi một chiếc BMW màu đỏ.

Người dì họ và ông chú dượng nghe những đồng nghiệp tham dự lễ cưới về kể chuyện, huyết áp tăng vọt lên tới 180, lúc này mới biết ông Lâm “cùng đường” và “cực ác” không hề nghèo khó chút nào, người nghèo là cô cháu gái họ, Ngô Lệ Hồng, phải nuôi con không nói làm gì, bản thân thì thất nghiệp, ngoài mặt thì nhường căn hộ chung cư mà ông Lâm được phân khi làm phó tổng biên tập cho hai mẹ con Ngô Lệ Hồng, nhưng thực ra thì ông ta đã mang đi mọi tiền bạc trong nhà.

Người dì họ và chồng mình quyết tâm giúp Ngô Lệ Hồng kiện ông Lâm ra tòa, nhưng không ngờ Ngô Lệ Hồng nói, Tiểu Phong sắp thi vào cấp ba rồi, bà không muốn vì chút tiền này mà có tranh chấp gì với ông Lâm, chỉ cần hai mẹ con bà có chỗ để ở, con gái yên tâm học tập và trưởng thành là bà đã mãn nguyện rồi.

Hai vợ chồng người dì thấy bà có thái độ như vậy thì cũng chẳng buồn quan tâm nữa.

Bốn năm rồi, Ngô Lệ Hồng một mình nuôi cô con gái ngoan ngoãn đi tới ngày hôm nay, hơn nữa càng ngày hai mẹ con lại càng tốt hơn.

Doãn Kiếm Lan đỗ xe lại bên đường, kiểm chân đi qua vũng nước đọng, đi về phía tiệm ăn.

- Chào chị, chị mua gì? Đồ ăn ở chỗ chúng tôi vừa ngon vừa rẻ, đảm bảo chị ăn rồi lại muốn ăn nữa. – Ngô Lệ Hồng nhiệt tình chào khách.

Doãn Kiếm Lan nhìn Ngô Lệ Hồng đứng trước mặt, nhìn bộ quần áo đầu bếp của bà, đôi bàn tay thô ráp cùng với khuôn mặt già trước tuổi, thực sự không dám tưởng tượng bố mẹ vợ tương lai của con trai mình lại có dáng vẻ như thế này.

Ngô Lệ Hồng nhìn người đàn bà bước xuống từ chiếc xe BMW dường như không chú ý tới lời mời của mình, không biết một người đàn bà có thân phận cao quý như thế tới tiệm ăn của mình để làm gì?

Liều Thúy Hoa là người nhanh nhẹn, nhận ra người đàn bà này tới không phải có ý tốt, bèn đưa tay ra, nói với Doãn Kiếm Lan:

- Thưa quý khách, chị không mua gì thì đứng sang một bên, cẩn thận kéo thức ăn làm hỏng quần áo của chị thì thu nhập cả tháng của chúng tôi cũng không đền được đâu.

Ngô Lệ Hồng kéo Liều Thúy Hoa, ra hiệu bảo bạn phải có thiện chí một chút.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Ngô Lệ Hồng, thức ăn chị làm có cho không tôi cũng không thèm ăn, tôi tới là để nói với chị, đừng có từ sáng tới tối chỉ biết nấu cơm, quản lý con gái mình đi, đừng để nó mới tí tuổi đầu không chịu học hành gì,

cứ bám lấy con trai tôi. Chị có biết còn mấy tháng nữa là thi đại học rồi không? Con gái chị không tập trung học hành, tốt nghiệp xong nổi nghiệp chị cũng chẳng sao, nhưng con trai tôi còn phải làm việc lớn.

Khuôn mặt khắc khổ của Ngô Lệ Hồng lúc đỏ lúc trắng, không biết phải nói lại như thế nào.

Liều Thúy Hoa thấy ngứa mắt, móc một muôi thịt kho ra, hất về phía Doãn Kiếm Lan:

- Con đàn bà này ăn mặc thì cũng ra dáng mà sao nói chẳng có chút lý lẽ gì thế? Chị không ở nhà quản lý con trai chị, chạy tới đây bắt nạt chị tôi phải không? Chị có đi không hả? Không đi tôi sẽ bắt chị cả đời phải nhớ mùi thịt kho ở đây!

Liều Thúy Hoa nói rồi đưa cái thìa dài đầy dầu mỡ lên dí sát vào mũi Doãn Kiếm Lan.

Doãn Kiếm Lan vội vàng lùi lại phía sau, bộ quần áo bà đang mặc là năm ngoái chồng bà đi Hồng Kông, đích thân chọn cho bà, là mẫu thời trang thu đông của Doland, chiếc áo cổ gấp màu ngó sen cộng với chiếc váy dài cùng màu, chất vải mềm mại, lịch sự và trang nhã, Hạ Thu Đông lần đầu tiên nhìn thấy bà mặc bộ quần áo này đã thích đến phát điên, bắt chồng đi khắp các cửa hàng quần áo nổi tiếng của Bắc Kinh mà không mua được bộ giống như thế chứ đừng nói là mua được một bộ của đúng hãng Doland sản xuất.

Nhìn đám người ở tiệm thuốc lá, cửa hàng kem, cửa hàng rau sạch ở gần đó tíu tít ngó đầu ra xem đánh nhau như ong bu vào mật, Doãn Kiếm Lan biết cho dù ăn mặc có cao quý đến đâu thì nơi này cũng không phải là địa bàn của mình. Hảo hán không chịu thiệt trước mặt, bà ấn điều khiển từ xa cái ô tô, ngồi vào trong xe, hạ kính cửa xe xuống, nói với Ngô Lệ Hồng:

- Mẹ nào con nấy! Tôi cảnh cáo chị, con gái của chị mà còn bám lấy con trai tôi thì tôi sẽ khiến cái tiệm ăn nhỏ của chị phải đóng cửa, nếu không tin thì cứ chờ mà xem!

Liều Thúy Hoa giận quá, chửi đuổi theo mấy câu, còn vung cái muôi lên, mấy miếng thịt kho đập lên xe Doãn Kiếm Lan. Doãn Kiếm Lan còn cố ý đạp mạnh ga, bánh xe lao mạnh khiến vũng nước bắn dưới đường bắn lên tung tóe, dính đầy vào người Liều Thúy Hoa.

Ông chủ tiệm thuốc lá với biệt danh “Vạn sự thông”, chuyện phố phường, chuyện nhà này nhà khác, không có chuyện gì là không biết. Ông đi về phía tiệm ăn, nói với Ngô Lệ Hồng lúc này vẫn chưa hoàn hồn lại:

- Ai dà, cái cửa hàng của chị dạo này sao mà “hot” thế? Chị nói đi, chị đắc tội ai mà không được, sao lại đắc tội một người giàu có như thế? Chị không xem tivi tối qua phải không, thị trường còn dẫn người tới tham quan xưởng gang thép của người ta nữa cơ, chồng bà ta tên là Tạ Chí Viễn, còn bà ta tên là Doãn Kiếm Lan. Bà ta bảo sẽ khiến cái tiệm ăn nhỏ của chị đóng cửa thì sẽ...

“Vạn sự thông” nhắc chân dẫm chết một con kiến, những người đứng xem xung quanh cười ồ lên. “Vạn sự thông” lại nói:

- Nói đi thì phải nói lại, con gái chị mà trèo được vào nhà người ta thì chị chẳng cần phải mở tiệm ăn nữa, có gốc cũng biết là cái nào lợi hơn!

Liều Thúy Hoa nhắc cái muôi lên, hươ hươ về phía “Vạn sự thông”, chửi:

- Thích chết hả, muôi của tôi không đánh trúng bà ta, nhưng muốn đánh ông thì dễ lắm đấy!

“Vạn sự thông” vội vàng biến về cửa hàng của mình, những người tới xem cũng tản về chỗ mình.

Nước mắt Ngô Lệ Hồng lăn rơi xuống, bà không còn nghe thấy những lời an ủi của Liều Thúy Hoa, bà có thể chịu khổ chịu mệt, nhưng không chịu được sự sỉ nhục của người khác, càng không thể chịu được khi nghe người khác mắng chửi con gái mình, phải biết rằng con gái chính là hy vọng nữa đời sau của bà, là toàn bộ ý nghĩa cuộc sống của bà. Sở dĩ bà không đi tìm chồng cũ đòi tiền, không tranh giành phần tài sản vốn dĩ thuộc về mình là vì bà không muốn nghe ông ta sỉ nhục bà bằng những từ ngữ văn hóa mà bà nghe không hiểu, nhưng không ngờ, cô con gái bà cứng như bảo bối, mà bà gửi gắm toàn bộ tâm huyết của mình lại bị người ta sỉ nhục một cách ác độc như thế.

Cũng may đã tới giờ đóng cửa, Ngô Lệ Hồng và Liều Thúy Hoa chia tay nhau xong bèn đạp xe tới thẳng trường Nhất Trung, ký túc xá của con gái một tháng chỉ cho nghỉ một lần, Ngô Lệ Hồng lúc này không thể chờ tới cuối tuần được nữa.

Lúc Ngô Lệ Hồng tới trường tìm con gái, Doãn Kiếm Lan đang cùng Hạ Thu Đông ngồi trong quán trà ăn bánh bí ngô, bát canh gân nhĩ và mấy món thức ăn đơn giản, kể cho bạn nghe việc bà đi tìm Ngô Lệ Hồng.

Chồng Hạ Thu Đông, Trần Tự Cường năm kia mới được cất nhắc lên làm Phó giám đốc ngân hàng thương nghiệp thành phố, Hạ Thu Đông thì làm việc ở phòng nghiên cứu kịch nghệ thuộc Cục văn hóa thành phố, phụ trách công việc sắp xếp hồ sơ, Doãn Kiếm Lan trước khi chuyển nhà là hàng xóm của nhà Hạ Thu Đông. Con trai Hạ Thu Đông, Trần Thần, sinh sau con trai Doãn Kiếm Lan, Tạ Siêu Phàm nửa năm, khi đón cậu con trai tám tuổi từ quê ra, vì sợ con không theo được chương trình học thí điểm ở thành phố, Doãn Kiếm Lan cho con học lại một năm, khi đó Trần Thần cũng mới nhập học, nếu không phải hai cậu bé chơi thân với nhau thì con trai bà cũng không nhanh chóng thích nghi với cuộc sống ở thành phố nhanh như thế. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Doãn Kiếm Lan mặc dù đã chuyển nhà nhưng vẫn không cắt đứt quan hệ với Hạ Thu Đông.

Hạ Thu Đông vốn dĩ xinh đẹp, lại thích làm dáng, giỏi giao tiếp hơn Doãn Kiếm Lan, lúc nào cũng theo đuổi một thời thượng, chồng Doãn Kiếm Lan, Tạ Chí Viễn thường đùa bà rằng:

- Cô nói xem một năm có bốn mùa thì cô đã chiếm mất ba mùa, thế mà còn đòi lấy nốt cái mùa còn lại, những gì mình có thì chẳng trân trọng, lúc nào cũng thích theo đuổi mấy cái vớ vẩn, gọi cô là “Thiếu Nhất Xuân” rất đúng, cái tên đó mới hợp với người.

Người đời chỉ biết có cách nói vắn hay như người chứ không ai nói là tên hợp với người. Hạ Thu Đông chính là một ví dụ điển hình. Ví dụ con người có thất tình lục dục, hỷ và nộ, ái và lạc là hai thái cực của nhau, từ hỷ tới nộ, từ ái tới lạc, người bình thường đều phải có một khoảng quá độ, nhưng ở Hạ Thu Đông lại không cần quá trình quá độ này, ba giây trước còn đang khóc, ba giây sau bà đã có thể cười được, khiến Doãn Kiếm Lan thường mắng bà là “không đứng đắn”.

Đối với việc gì, Hạ Thu Đông cũng chỉ nhiệt tình được không quá ba giây, có tính cả thèm chóng chán.

Thông thường, với tính cách của Doãn Kiếm Lan thì sẽ không thích chơi với những người như Hạ Thu Đông, nhưng từ sau khi quyết định nghỉ việc ở nhà làm một người phụ nữ nội trợ, phạm vi giao tiếp của Doãn Kiếm Lan đã bị thu hẹp lại rất nhiều, khi người khác đi làm bận rộn thì Doãn Kiếm Lan lại rảnh rang, rảnh rang tới mức thấy cuộc sống của mình thật vô vị, đương nhiên bà sẽ cần một vài người bạn để giết thời giờ, mà người bạn đó không những phải có thời gian để đi chơi với bà mà cũng phải nói chuyện hợp. Mặc dù Hạ Thu Đông không thực sự phù hợp với những điều kiện này nhưng dù sao cũng tốt hơn những người khác rất nhiều. Thứ nhất, hai nhà ngày xưa từng là hàng xóm, đều từ hai bàn tay trắng mà làm nên của cải như ngày hôm nay, nhà ai có mấy cái bát, nhà ai có mấy vết vá trên cái quần đều biết rõ như trong lòng bàn tay. Thứ hai, con trai hai nhà lại là bạn học, bạn chơi, chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ để họ có đề tài mà nói chuyện với nhau. Thứ ba chính là Hạ Thu Đông còn nhiều thời gian rảnh hơn cả Doãn Kiếm Lan. Ai mà không biết phòng văn hóa mấy năm nay làm ăn không tốt lắm, phòng nghiên cứu kịch nghệ của Hạ Thu Đông từ trước tới nay cũng không quy định phải tới tận nơi làm việc, một tuần chỉ cần ba lần tới cơ quan, nghe chủ nhiệm thông báo vài tình hình, đồng nghiệp trao đổi với nhau vài câu là giải tán. Dùng cách nói của chủ nhiệm phòng nghiên cứu kịch nghệ thì mấy năm gần đây, nơi nào trong thành phố cũng phát triển, chỉ có nơi này là càng ngày càng lạc hậu. Nhân viên nghiệp vụ không có việc làm, hồ sơ tài liệu vốn dĩ đã ít lại càng ít hơn, Hạ Thu Đông lại càng thêm rảnh rỗi.

Với ba điều này, hai con người có tính cách hoàn toàn khác biệt nhau là Doãn Kiếm Lan và Hạ Thu Đông trở thành hai người bạn tốt nhất để cùng nhau giết thời giờ.

Hạ Thu Đông còn chưa nghe Doãn Kiếm Lan kể xong đã kinh ngạc kêu lên:

- Chị đi tìm Ngô Lệ Hồng rồi sao? Con gái bà ta tên là Lâm cái gì đó?

- Lâm Đan Phong. – Doãn Kiếm Lan không hiểu tại sao Hạ Thu Đông lại có thái độ như thế.

- Đúng rồi, đúng rồi! Đúng là con gái của ông Lâm, con trai chúng ta có phải đọc thân cả đời cũng không thể cưới một đứa con gái nhà như thế! Mẹ nó mở một cửa hàng ăn đối diện Hội quán phụ nữ Giang Nam, mấy ngày trước tôi còn thấy Lâm Đan Phong ở đó bán hàng giúp mẹ, chiều cao trung bình, khuôn mặt cũng không xinh đẹp, làm sao xứng với Siêu Phàm nhà chị!

Doãn Kiếm Lan ngồi thẳng lên, bà gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm của con trai để hỏi địa chỉ của mẹ Lâm Đan Phong, Ngô Lệ Hồng, sau đó lại nghe Liễu Thúy Hoa một lời hai lời đều gọi là chị Ngô nên mới xác định đúng là người mình cần tìm, còn trước đó, bà hoàn toàn không biết gì về gia đình Lâm Đan Phong.

- Tôi với bố nó cùng làm ở sở văn hóa, bố nó là Phó tổng biên tập tòa soạn báo, mới được mấy năm thôi. Ba, bốn năm trước bố mẹ nó ly hôn. Ông ta cưới một con hồ ly tinh chỉ lớn hơn con gái có vài tuổi, gây ra một scandal lớn ở Cục Văn hóa bọn tôi! Thành phố vì việc này mà suýt chút nữa cách chức Phó tổng biên tập của ông ta.

Hạ Thu Đông kể tỉ mỉ cho Doãn Kiếm Lan nghe chuyện năm xưa ông Lâm đòi ly hôn với Ngô Lệ Hồng, lời kể vô cùng sinh động và truyền cảm:

- Đúng là cha nào con nấy, chắc chắn là thấy Siêu Phàm nhà mình đẹp trai lại giàu có nên mới dính lấy chứ gì. Con trai mình muốn tìm vợ thế nào mà không được? Gia đình đơn thân đã chẳng nói làm gì, lại còn có một ông bố không ra gì, đừng nói là chị không đồng ý, nếu là tôi thì cũng không đồng ý được.

Nghe Hạ Thu Đông nói vậy, Doãn Kiếm Lan thấy lòng mình rối bời, bà không ngờ gia cảnh nhà Lâm Đan Phong lại phức tạp như thế, bà đã nghĩ việc này quá đơn giản rồi, thậm chí bà còn thấy hơi hối hận vì vừa nãy mình đã hành động khinh suất. Không biết rõ thực hư của “đối thủ” đã lao thẳng vào, đánh rần động cổ, đây chính là đại kỵ trong giới kinh doanh, cũng là đại kỵ của nhà binh.

Sau khi chia tay với Hạ Thu Đông, Doãn Kiếm Lan lái xe về nhà, trong lòng cảm thấy bất an, rối bời như dòng xe đang chen chúc trên đường, không tìm ra được một lối đi thông thoáng.

5. Chương 5

Khi Lâm Đan Phong nhận được tin nhắn của mẹ, cô đang trong giờ tự học buổi tối. Từ khi vào lớp mười hai, Lâm Đan Phong cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, không chỉ bài tập nhiều, khối lượng kiến thức lớn mà chủ yếu là áp lực tinh thần và tâm lý. Bởi vì sinh sống trong một gia đình đơn thân, bởi vì những vất vả, cực nhọc không quản ngày đêm của mẹ nên Lâm Đan Phong cảm thấy mình không có lý do gì để không chăm chỉ học hành, không có lý do gì để không thi đỗ đại học, khiến mẹ tự hào. Nhất là từ khi yêu Tạ Siêu Phàm, Lâm Đan Phong thấy áp lực tâm lý của mình lại càng nặng nề hơn, bởi vậy cô càng phải thi đỗ đại học để chứng minh rằng sở dĩ Tạ Siêu Phàm chọn cô chứ không phải người khác là có lý do chính đáng.

Yêu sớm khi còn học cấp ba ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng tới việc học, Lâm Đan Phong lúc đầu cũng vậy, lên lớp không tập trung nghe giảng, trong lòng lúc nào cũng nhớ tới Tạ Siêu Phàm. Kỳ thi tháng đó, thành tích của Lâm Đan Phong tụt dốc thấy rõ, cô giáo chủ nhiệm tìm cô nói chuyện mấy lần, mặc dù cô giáo rất muốn biết nguyên nhân thực sự khiến cô không thi tốt nhưng Lâm Đan Phong vẫn không dám nói thật cho cô giáo biết. Nhưng cô vẫn nhớ như in lời mà cô giáo nói, cô dần dần thử chuyển sự chú ý dành cho Tạ Siêu Phàm sang việc khác, cô còn giao hẹn với Tạ Siêu Phàm, một ngày chỉ được nhắn một tin, thi xem thành tích của ai cao hơn, Tạ Siêu Phàm cũng đồng ý với cô. Cậu cho rằng những gì Lâm Đan Phong nói rất có lý, yêu thì càng phải cố gắng giúp người yêu mình hoàn thành tâm nguyện, cậu hiểu rõ hơn ai hết tầm quan trọng và cần thiết của việc Lâm Đan Phong phải thi vào một trường đại học tốt, tầm quan trọng là đối với gia đình Lâm Đan Phong, còn cần thiết là đối với gia đình cậu. Cậu rất khó có thể tưởng tượng ra nếu Lâm Đan Phong không tốt nghiệp ở một trường đại học danh giá thì liệu mẹ cậu có đồng ý cho cô bước chân vào gia đình mình không. Trong lòng Tạ Siêu Phàm, cậu luôn sợ hãi mẹ mình hơn là yêu thương bà, không giống như những đứa trẻ khác được lớn lên cạnh cha mẹ, chúng thường yêu thương bố mẹ hơn là kính sợ. Cậu luôn cảm thấy ở giữa cậu và mẹ có một lớp màn mỏng vô hình ngăn cách, khiến cho trái tim cậu không thể nào gần gũi với trái tim của bà, ngược lại, tình cảm cậu dành cho bà nội lại giống như tình cảm con trai dành cho mẹ, mặc dù mẹ cậu đã ở cạnh cậu hơn mười năm nhưng Tạ Siêu Phàm vẫn cảm thấy trong lòng mẹ, tiền bạc luôn được xếp hàng trước cậu.

Tiểu Phong, mẹ đang ở cổng trường, con có thể ra đây một lát không? Mẹ có chuyện cần nói với con. Lâm Đan Phong đọc tin nhắn của mẹ trên màn hình điện thoại, bèn lén đi ra khỏi phòng học. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì mà mẹ phải tới tận trường tìm cô khi đã muộn thế này.

Ngoài cổng trường, Lâm Đan Phong kinh ngạc khi thấy hai mắt mẹ sưng đỏ, vội vàng nắm lấy tay mẹ, nghe mẹ kể mọi việc, Lâm Đan Phong vừa giận vừa tủi hổ. Cô giận vì Tạ Siêu Phàm đã đi ngược lại lời hứa giữa hai người, để mẹ cậu phát hiện ra bí mật giữa hai người, còn cô thấy tủi hổ là vì mẹ đã đánh mất sự tôn nghiêm của mình trước mặt bao nhiêu người chỉ vì cô.

Lâm Đan Phong an ủi mẹ:

- Mẹ đừng giận nữa, mẹ, con với Tạ Siêu Phàm sẽ không vì chuyện này mà làm ảnh hưởng tới việc học đâu, mẹ yên tâm đi.

Ngô Lệ Hồng nhìn vẻ kiên nghị ánh lên trong mắt con gái nhưng vẫn không yên tâm:

- Tiểu Phong, mẹ biết con là đứa con ngoan, mẹ cũng biết chàng trai mà con thích chắc chắn là không tồi, nhưng mẹ thấy mẹ cậu ta không phải người bình thường, cho dù có một ngày nào đó con thực sự yêu cậu ấy thì con cũng không chịu được bà mẹ như thế đâu. Vả lại nhà mình với nhà người ta không cùng một tầng lớp, nếu cứ miễn cưỡng thì sẽ chịu khổ cả đời đấy. Mẹ chỉ sợ con cũng khổ như mẹ. Nếu muốn cắt đứt thì hãy cắt đứt triệt để đi, đừng qua lại với cậu ấy nữa. Mẹ sợ mẹ cậu ta chuyện gì cũng có thể làm được.

Lâm Đan Phong nhìn ánh mắt lo âu của mẹ, ôm vai bà, từ sau khi bố cắt đứt mọi quan hệ với hai mẹ con cô, Lâm Đan Phong cảm thấy dường như vai trò giữa cô và mẹ đã thay đổi, có những lúc mẹ giống như một người phụ nữ bé nhỏ lúc nào cũng cần cô phải bảo vệ. Cô an ủi mẹ, nói:

- Mẹ, con sẽ xử lý việc này. Mẹ cứ yên tâm đi về đi. Con đảm bảo mẹ của Tạ Siêu Phàm sẽ không tới tìm mẹ gây chuyện nữa đâu.

Tiến mẹ về, Lâm Đan Phong nhìn điện thoại di động của mình, tìm số nhà riêng của Tạ Siêu Phàm, do dự trong giây lát rồi ấn nút gọi. Khi mẹ cậu không ở nhà, Tạ Siêu Phàm thường dùng điện thoại bàn để gọi cho cô.

Lúc điện thoại đổ chuông, Doãn Kiếm Lan đang ở trong phòng tắm bước ra, bà lười biếng dựa lưng vào salon, nhắc điện thoại lên nghe, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói xa lạ:

- Chào bác, cháu là Lâm Đan Phong.

Cứ như ngồi phải bàn đinh, Doãn Kiếm Lan lập tức nhòe dầy.

- Bác gái, bác đừng giận, cháu biết cháu với Tạ Siêu Phàm lúc này đều đang trong khoảng thời gian đặc biệt, bọn cháu đã hứa với nhau rồi, sẽ không vì chuyện yêu đương mà làm ảnh hưởng tới việc học.

Doãn Kiếm Lan không ngờ Lâm Đan Phong lại chủ động gọi điện cho mình, con nhóc này đúng là không thể coi thường, giống y như bố nó, dám nghĩ dám làm. Một đứa con gái như thế này, cho dù con trai mình có giỏi giang đến đâu cũng không thể nào là đối thủ của nó, không thể để cho nó có chút ảo tưởng nào được nữa. Doãn Kiếm Lan bình tĩnh lại rồi nói:

- Chuyện của cô với Tiểu Phàm nhà tôi, tôi biết cả rồi, sở dĩ tôi tìm mẹ cô là vì sợ ảnh hưởng đến việc học của cô, nếu cô đã chủ động gọi điện thoại tới cho tôi thì tôi cứ nói thẳng với cô vậy, từ nay về sau, không cho phép cô bám lấy Tiểu Phàm nhà tôi nữa, nếu không tôi sẽ đến thẳng trường, nói chuyện của cô cho lãnh đạo nhà trường biết, chắc cô cũng không hy vọng có kết quả này chứ?

Lâm Đan Phong vốn định giải thích đôi chút cho mẹ của Tạ Siêu Phàm hiểu, khiến bà yên tâm hơn, không ngờ lại càng bị bà uy hiếp hơn:

- Bác gái, sao bác lại nghĩ về chuyện của cháu và Siêu Phàm như thế? Cháu chưa bao giờ có ý định bám lấy anh ấy cả, là anh ấy chủ động muốn kết bạn với cháu.

- Vớ vẩn! Với điều kiện của con trai tôi thì muốn tìm đứa con gái thế nào mà không được? Sao lại tìm một đứa con gái vừa không xinh đẹp vừa có gia đình phức tạp như cô? Mới tí tuổi đầu học cái gì mà không được? Sao lại học theo thói của bố cô, lăng nhăng đa tình!

Lâm Đan Phong cố kìm nước mắt:

- Bác gái, sao bác lại nói như thế? Cháu luôn tưởng rằng bác là một người thông tình đạt lý.

- Thế là tôi đã thông tình đạt lý lắm rồi, nếu không tôi đã tới trường báo cáo, để cho cô không còn mặt mà ngẩng lên nữa! Tôi nói cho cô biết, tránh xa con trai tôi ra, đồ hồ ly tinh!

Lâm Đan Phong nghe câu chửi hằn học của Doãn Kiếm Lan trong điện thoại, không nhin được nữa, quỳ phịch xuống đường khóc nức nở. Vẫn chưa hết giờ tự học, Lâm Đan Phong biết dáng vẻ của mình hiện nay khó mà quay về phòng học được, cô không muốn để các bạn biết mình vừa mới khóc, cũng không muốn để Tạ Siêu Phàm phát hiện ra điều gì bất thường ở cô, cô phá lệ về phòng sớm, chui mình trong chăn, mở quyển danh ngôn yêu quý của mình ra. Những lời nói của mẹ Tạ Siêu Phàm như những mũi kiếm khơi dậy vết thương mà cô tưởng rằng mình đã che đậy rất kỹ càng, cô tưởng rằng sự chia tay của bố mẹ, những tin đồn không hay về bố sẽ theo thời gian mà được mọi người quên lãng, và bản thân cô cũng sẽ quên nó đi, không hề nghĩ rằng vết thương đó chưa bao giờ lành lại, cũng chưa bao giờ có thể thành sẹo, bất cứ lúc nào chạm vào nó, nó cũng sẽ rỉ máu như ngày đầu tiên, không thể nào ngăn được. Cô đã tự chữa trị cho mình trong suốt bốn năm, tất cả những cuốn sách sức khỏe tâm lý mà người khác không bao giờ ngó tới trong thư viện đều đã trở thành bác sĩ của cô, cả những tác phẩm văn học đầy tính nhân văn, đầy trí tuệ của loài người cũng trở thành liều thuốc giảm đau cho cô, cô tưởng rằng vết thương của cô đã lành, không còn gây cho cô đau đớn gì nữa, cô tưởng rằng bài thơ cô không biết tên đó giúp cô biết cảm ơn, biết rất nhiều thứ mà những đứa trẻ ở vào độ tuổi cô không thể nào hiểu được, khiến cô học được cách yêu thương và kiên cường, nhưng tại sao mỗi lần đọc nó lên, cô lại thấy nước mắt rơi giàn giụa?

Ánh sáng giúp chúng ta nhìn thấy nhiều thứ

Cũng giúp chúng ta không nhìn thấy nhiều thứ

Nếu như không có đêm đen

Chúng ta sẽ không nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên bầu trời.

Cho dù là những nỗi đau từng khiến chúng ta khó chịu đựng

Cũng không phải là không có giá trị

Nó có thể giúp ý chí chúng ta kiên định hơn

Nhân cách tư tưởng cũng trưởng thành hơn.

Bởi vậy, khi khó khăn và trắc trở ập đến

Hãy bình tĩnh đối mặt, lạc quan với đời

Đừng tự hành hạ mình trong ánh mắt chế giễu của nhân gian.

Có những câu nói không nặng nề lắm

Nhưng chỉ cần không cẩn thận

Nó sẽ là hòn đá trong tim người khác

Đồng thời, cũng cần rèn luyện bản thân

Đừng dễ dàng để người khác làm tổn thương.

Bạn không thể quyết định chiều dài của cuộc sống, nhưng bạn có thể khiến nó rộng rãi hơn.

Bạn không thể thay đổi thời tiết, nhưng có thể thay đổi tâm trạng mình

Bạn không thể thay đổi dung mạo, nhưng bạn có thể nở nụ cười

Bạn không thể không chế người khác, nhưng bạn có thể hiểu rõ bản thân

Bạn không thể luôn luôn thắng lợi, nhưng bạn có thể cố hết sức.

Chuyện gì cũng cần biết cảm kích

Cảm kích người đã tổn thương tới bạn, vì họ rèn luyện ý chí cho bạn.

Cảm kích người đã lừa gạt bạn, bởi họ giúp trí tuệ bạn tiến xa hơn.

Cảm kích người làm bạn bị thương, vì họ giúp bạn hoàn thiện nhân cách.

Cảm kích người đã đánh bạn, vì họ khơi dậy ý chí chiến đấu trong bạn.

Cảm kích người đã bỏ rơi bạn, vì họ dạy bạn cách tự lập.

Cảm kích người làm bạn ngã, vì họ khiến đôi chân của bạn cứng cáp hơn.

Cảm kích người chỉ trích bạn, vì họ nhắc nhở bạn về khuyết điểm.

Cảm kích tất cả những người giúp bạn trưởng thành!

Khi Tạ Chí Viễn đẩy cửa bước vào, Doãn Kiềm Lan vừa mới cúp điện thoại, thấy khuôn mặt nổi giận đùng đùng của vợ, Tạ Chí Viễn ngạc nhiên:

- Sao thế? Làm gì mà trông em cứ như ăn phải thuốc súng?

Doãn Kiềm Lan kể sơ qua về chuyện vừa rồi, Tạ Chí Viễn hỏi:

- Sao em lại nói con gái người ta như thế? Lại còn đi tìm mẹ nó nữa?

Doãn Kiềm Lan ghét nhất là chồng lúc nào cũng đứng trên lập trường của người khác để chỉ trích mình:

- Thế thì sao? Em chửi nó đấy, em tìm mẹ nó đấy, ai dám làm gì em?

Tạ Chí Viễn đi lên cầu thang, quay lưng lại phía Doãn Kiềm Lan, nói:

- Em không làm loạn mọi thứ lên thì không vừa lòng phải không? Thôi mặc em! Dù sao em cũng chẳng có việc gì để làm.

Doãn Kiềm Lan không ngờ chồng lại nói mình như thế, nghĩ bụng:

- Được lắm, con nhãi ranh đó còn chưa bước vào cửa nhà mà đã khiến hai vợ chồng mình tranh cãi với nhau, nếu nó về cái nhà này thật thì đúng là không biết đâu mà lường!

Đêm hôm đó, Doãn Kiềm Lan thao thức cả đêm không hề chớp mắt.

Trong cuộc đời mình, Doãn Kiềm Lan luôn là người mạnh mẽ, gặp núi thì mở đường, gặp sông thì bắc cầu, cùng sát cánh bên chồng tới ngày hôm nay, chưa gặp chuyện gì như chuyện này, nói khó không phải, mà dễ cũng chẳng xong, bà không biết những vị phụ huynh có con cái yêu sớm như bà có “cao chiêu” gì để xử lý việc này hay không.

Cả đêm không ngủ được, sáng sớm, Doãn Kiềm Lan mệt mỏi lấy hai cái bánh mì trong tủ lạnh, rồi lại cho sữa vào lò vi sóng hâm nóng lại. Vừa mới định về phòng ngủ thì Tạ Tiểu Dục nhìn thấy bữa sáng đặt trên bàn đã nói:

- Mẹ, mẹ có biết làm món khác không? Bực mình! Lại là bánh mì với sữa! Mẹ không biết đổi món đi à?

Doãn Kiềm Lan vội vàng giải thích:

- Tiểu Dục, tối qua mẹ không ngủ được, con ăn tạm đi.

Tạ Tiểu Dục bĩu môi:

- Lúc nào cũng lý do lý trầu, cho con tiền, con ra ngoài ăn.

Doãn Kiềm Lan nhìn bữa sáng để trên bàn, định nói gì lại thôi, bà biết tính khí của con gái, nếu không đồng ý với nó, chắc chắn nó sẽ không chịu học hành tử tế.

Nhìn theo cái bóng của con, Doãn Kiềm Lan thở dài:

- Oan gia! Không biết kiếp trước mẹ nợ gì chúng mày nữa!

So với con trai thì con gái là nỗi lo lớn nhất của Doãn Kiềm Lan. Từ khi sinh Tạ Tiểu Dục cho tới giờ, Doãn Kiềm Lan có cảm giác bà không tài nào hiểu được tính khí của con bé, sự bướng bỉnh, ngang ngạnh của cô thường khiến bà thấy đau đầu, rõ ràng là con gái do mình sinh ra mà sao cô không có nét nào giống bà hay chồng? Đứa con gái sinh ngoài kế hoạch này giống như một con quỷ nhỏ mà Thượng đế phái xuống để đòi nợ ông bà, lúc nào cũng khiến ông bà phải lo lắng. Hồi được năm tháng, Tạ Tiểu Dục bị viêm phế quản, Doãn Kiềm Lan đưa cô tới nằm trong Bệnh viện nhi đồng Bắc Kinh suốt nửa tháng trời, thấy con gái nửa đêm ho rũ rượi, bà chỉ ước có thể cắt phế quản của mình ra thay cho con. Hồi sáu tuổi, Tạ Tiểu Dục phát hiện bị cận thị, Doãn Kiềm Lan cùng chồng đưa cô đi hết các bệnh viện lớn nhỏ ở Bắc Kinh trong suốt hai năm trời, không biết đã thay bao nhiêu đôi kính, Doãn Kiềm Lan chỉ ước có thể móc mắt mình ra cho con gái. Nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, bà thận trọng suốt từ khi sinh cô ra cho tới bây giờ, sức khỏe của cô càng ngày càng khá lên, nhưng tính tình ngày càng tệ đi, Doãn Kiềm Lan cũng chẳng còn cách nào, chỉ biết trách chồng không chịu dạy con, nhưng chồng bà nói: Con trai dạy nghèo, con gái dạy giàu, từ trước tới nay phú quý mới sinh thực nữ. Từ khi sinh ra cho tới nay, con gái đã mười hai tuổi rồi nhưng Doãn Kiềm Lan vẫn chưa thấy con gái được thực nữ như chồng nói.

“Đuổi” được con gái đi, Doãn Kiềm Lan vừa định về phòng nghỉ ngơi thì điện thoại lại đổ chuông, nhắc ông nghe lên, giọng nói của đầu dây bên kia khiến Doãn Kiềm Lan suýt thì ngất đi:

- Mẹ, mẹ làm cái gì thế? Có chuyện gì mẹ nói với con, mẹ tìm mẹ Lâm Đan Phong làm gì? Bố, mẹ một người đâm một người xoa phải không? Bố mẹ có muốn con yên tâm học hành không hả?

Doãn Kiềm Lan còn chưa kịp giải thích gì thêm, con trai đã giận giữ cúp điện thoại.

Tâm trạng Doãn Kiềm Lan lúc này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: suy sụp, còn nếu dùng bốn từ để hình dung thì là: suy sụp hoàn toàn. Bà đau đớn khóc lớn. Lúc gọi điện thoại cho Hạ Thu Đông, ngón tay Doãn Kiềm Lan còn run rẩy, mãi không ấn được số.

Khi Hạ Thu Đông chạy tới, Doãn Kiềm Lan vẫn chưa bình tĩnh lại. Doãn Kiềm Lan nói:

- Tối hôm qua, lúc chồng tôi nói, tôi còn cảm thấy hình như tôi đối xử với con nhãi đó hơi hà khắc quá thì phải, hừ, không ngờ nó giả vờ vô tội trước mặt mình nhưng lại xúi giục con trai chống lại tôi.

Nghe Doãn Kiềm Lan nói vậy, Hạ Thu Đông nói:

- Con nhãi ranh này thâm hiểm thật, còn biết chơi kế ly gián nữa, tối qua chắc là rót vào tai con trai chị không biết bao nhiêu lời đường mật rồi, vừa mới yêu con nhà người ta mà đã khiến cả nhà phải loạn lên rồi.

Doãn Kiềm Lan nói:

- Thì tôi sợ thế nên mới gọi chị tới để bàn bạc, chị giúp tôi nghĩ xem có cách nào hay không?

Hạ Thu Đông nói:

- Tôi thì có cách nào được? Tôi đã trải qua chuyện này bao giờ đâu. Thằng con ngốc nghếch của tôi giờ chỉ biết chơi bóng rổ, đâu có trưởng thành sớm như con trai chị. Haiz, chị nói con trai chị giống ai nhỉ? Đa tình thế!

Chuyện đã đến lúc này rồi mà Hạ Thu Đông còn nói xa nói gần, Doãn Kiềm Lan sốt ruột, nghĩ bụng mình đúng là có bệnh tim bừa thầy thuốc, có điều những câu nói sau đó của Hạ Thu Đông khiến Doãn Kiềm Lan lấy lại tinh thần hơn:

- Lát nữa tôi gọi điện thoại Trần Thần nhà tôi, nó với Siêu Phàm ngày nào cũng gặp nhau, chắc là biết nhiều về chuyện của Siêu Phàm và Lâm Đan Phong hơn, làm rõ mọi chuyện rồi hành động cũng không muộn...

6. Chương 6

Hôm sau, lúc ra ngoài tập đọc buổi sáng, Tạ Siêu Phàm nhận ra dáng vẻ bất thường của Lâm Đan Phong, đôi mắt cô sưng húp, chắc chắn là cả đêm qua nằm khóc.

Tối qua thấy Lâm Đan Phong vội vàng chạy ra khỏi phòng tự học rồi không quay về, Tạ Siêu Phàm đã thấy hơi lo lắng, tan giờ học, cậu gọi điện thoại cho cô nhưng cô không mở máy, Tạ Siêu Phàm biết chắc chắn là đã có chuyện gì xảy ra, nếu không Lâm Đan Phong không bao giờ tùy tiện về trước như thế.

Lúc đầu, cậu hỏi gì cô cũng không mở miệng, Tạ Siêu Phàm bèn giằng lấy cái điện thoại di động của cô, thấy cô gọi tới số điện thoại nhà mình thì hỏi dồn, lúc này Lâm Đan Phong mới chịu nói rõ nguyên nhân. Tạ Siêu Phàm ngay lập tức định xin cô giáo cho nghỉ một buổi học để về nhà, nhưng Lâm Đan Phong ra sức ngăn cậu lại và dọa nếu cậu làm thế, cô sẽ không yêu cậu nữa, lúc này cậu mới chịu thôi.

Nhưng Tạ Siêu Phàm vẫn vi phạm lời hứa với Lâm Đan Phong, gọi điện cho mẹ mình. Lâm Đan Phong bắt cậu phải giả vờ như không hề biết chuyện này, đừng vì cô mà cãi nhau với mẹ, như thế chỉ khiến sự việc càng thêm phức tạp mà thôi, Tạ Siêu Phàm hiểu rõ hơn ai hết tính cách của mẹ mình, dám nói dám làm, việc gì mà bà đã cho là đúng thì đừng hòng ai lay chuyển được, cậu không muốn bà có hành động nào quá khích làm tổn thương tới Lâm Đan Phong và mẹ cô.

Trong mắt của người lớn, tình yêu thời trung học quả là mù quáng, không ổn định, nhưng không ai không cho rằng, đó là tình cảm trong sáng nhất, đáng trân trọng nhất trong đời người. Tạ Siêu Phàm cảm thấy tình yêu của mình dành cho Lâm Đan Phong vượt quá sự mù quáng và không ổn định này, cậu hiểu cậu là người sống lý trí, đã trải qua thời gian suy nghĩ, so sánh rất kỹ càng, cậu mới quyết định gắn bó cả cuộc đời với Lâm Đan Phong. Ví dụ như sự thẳng thắn và ngang ngạnh của Tống Ca khiến cậu càng thêm say mê sự dịu dàng và tâm lý của Lâm Đan Phong, ví dụ như sự tính toán và nhỏ nhen của Bạch Như Tuyết khiến cậu càng yêu quý tính cách chân thành và độ lượng của Lâm Đan Phong.

Yêu Lâm Đan Phong là một sự tình cờ tất nhiên, vào lớp mười hai, Tạ Siêu Phàm và Lâm Đan Phong được phân vào một nhóm vệ sinh chung. Làm trực nhật là việc mà học sinh trung học đã phải làm, bao nhiêu năm nay, Tạ Siêu Phàm cũng giống như đa số các cậu bạn khác, không bao giờ nghiêm túc làm công việc mà mình đã phải làm suốt hơn mười năm nay này, những việc như tuyên truyền thể dục thể thao, vẽ tranh, làm báo tường, họ chỉ làm để đối phó với thầy cô giáo và đối phó với chính mình, quét dọn vệ sinh cũng chỉ làm qua loa. Trong mắt con trai, so với dọn vệ sinh thì còn nhiều việc thú vị hơn đang chờ họ, họ làm gì có tâm tư và sức lực để làm những chuyện cón con và nhặt nhèo này, cho dù thường vì quét lớp không sạch mà bị thầy cô giáo trách phạt. Sau khi được vào chung một nhóm vệ sinh với Lâm Đan Phong, Tạ Siêu Phàm và mấy bạn nam khác vẫn như cũ, quét vài đường chổi xuống đất là coi như xong, những việc khác để lại cho đám con gái làm, còn mình thì chạy ra sân vận động chơi vài hiệp bóng rổ. Lâu dần, những bạn nữ khác trong nhóm bắt đầu có ý kiến với họ, có người thấy họ đi thì cũng đi, chỉ còn lại Lâm Đan Phong nhỏ bé là không bao giờ nói gì. Có một lần, giờ trực nhật lại có mấy bạn hẹn Tạ Siêu Phàm đi chơi bóng rổ, khi Tạ Siêu Phàm và mấy bạn nam khác chạy ra ngoài, thấy mấy cô gái cùng nhóm cũng vút chổi trong tay xuống, quay về ký túc xá. Tạ Siêu Phàm chơi một lát, bỗng cảm thấy bụng mình hơi khó chịu, bèn quay về lớp học lấy giấy vệ sinh thì thấy một cái bóng nhỏ bé đang chăm chỉ quét dọn, cậu không kịp nhìn kỹ là ai đã lao ra khỏi phòng, sau đó quay lại, Lâm Đan Phong đang một mình kê lại bàn ghế cho thẳng hàng, Tạ Siêu Phàm nhìn cái phòng học rộng lớn lẽ ra phải do mười mấy người cùng quét dọn, nay sạch bong bởi bàn tay của một cô gái nhỏ bé, cậu bỗng cảm thấy ngượng ngùng, đi vào trong định giúp đỡ cô. Điện thoại di động trong túi vang lên, mấy người bạn đang chơi bóng rổ thúc giục cậu, Lâm Đan Phong hỏi:

- Điện thoại cậu reo kìa, sao không nghe?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Là bạn Lưu Phi gọi tớ đi chơi bóng, kệ cậu ta.

Lâm Đan Phong nói:

- Thế thì cậu mau đi đi. Mọi người chờ sẽ sốt ruột đấy.

Tạ Siêu Phàm nói:

- Cái phòng học to thế này mà để một mình cậu trực nhật thì ngại quá, lẽ ra lúc này bọn tớ cũng không nên ở sân bóng rổ mới đúng.

Lâm Đan Phong lại gần giằng cái ghế trong tay cậu ra:

- Mau đi đi, tớ làm sắp xong rồi, chơi bóng rổ cũng là rèn luyện sức khỏe, tớ quét dọn cũng là rèn luyện sức khỏe, mẹ tớ nói thanh niên thì phải chăm vận động. Tớ làm xong những việc này thì sẽ không cần phải tập thể dục nữa.

Tạ Siêu Phàm nhìn những giọt mồ hôi rịn ra trên trán Lâm Đan Phong, cứ như thể mình chưa hề quen biết cô, những câu nói của cô khiến cậu thấy xấu hổ, cậu không nói gì cả, tắt điện thoại rồi bắt tay vào làm.

Trong ý thức của Tạ Siêu Phàm, Lâm Đan Phong ngoài việc học giỏi ra thì không còn chỗ nào thu hút người khác nữa, nhan sắc trung bình, ít nói, trầm tính, những cô bạn gái nổi tiếng như Bạch Như Tuyết và Tống Ca lúc nào cũng bám lấy cậu, Lâm Đan Phong rất ít khi lọt được vào mắt Tạ Siêu Phàm, nhưng Lâm Đan Phong lúc này lại giống như một vị khách bất ngờ, chạy thẳng vào trái tim của cậu, khiến cậu không cách nào chống đỡ nổi.

Những việc sau đó càng khiến Tạ Siêu Phàm kinh ngạc hơn, khi cậu tưởng rằng quét sạch rác trong phòng học, kê lại bàn ghế ngay ngắn, lau bảng xong là có thể khóa cửa về nhà được rồi thì Lâm Đan Phong lại tới nhà vệ sinh mang về một chậu nước sạch, dùng chiếc khăn mặt mình mang theo giặt sạch rồi lau từng cái bàn, cái ghế, đáng vẻ nghiêm túc như đang lau chùi đồ đạc ở chính nhà mình, ngay cả những vết chân bấn của các bạn in trên bàn ghế, cô cũng lau sạch sẽ, chẳng ai yêu cầu cô làm như vậy, cô làm một cách rất tự nhiên.

Tạ Siêu Phàm vỡ lẽ ra, những hôm tới phiên trực nhật của các nhóm khác, buổi sáng vào phòng học, cho dù là con trai hay con gái đều phải lấy giấy ăn ra lau sạch sẽ bàn ghế hoặc dùng một quyển sổ đập bay bụi trên bàn đi rồi mới dám ngồi, chỉ những khi tới phiên nhóm cậu trực nhật, chờ đợi mọi người là bộ bàn ghế sạch sẽ, cậu và bạn bè thì thoảng cũng chỉ ngạc nhiên hỏi một câu, sao bàn ghế hôm nay không có bụi? Nhưng chưa ai nghĩ rằng rốt cuộc vì sao mà bụi biến lại tự chạy đi hết? Tạ Siêu Phàm đứng ở giữa phòng học, nhìn Lâm Đan Phong đang lặng lẽ làm mọi việc, giây phút này cậu bỗng dưng phát hiện ra Lâm Đan Phong thật là đẹp, đẹp tới mức khiến tất cả những đứa con gái khác đều trở nên nhạt nhòa trong mắt cậu.

Từ sau khi trong tim có hình bóng Lâm Đan Phong, Tạ Siêu Phàm không chỉ một lần hỏi chính mình, rốt cuộc ở Lâm Đan Phong có điểm nào khiến mình phải say mê như thế? Lần nào cũng vậy, trong đầu cậu đều hiện ra cảnh đó, cảnh tượng khiến cậu cảm động và khiến cậu có một tình cảm thầm lặng, muốn ôm chặt cô gái đáng yêu này vào lòng.

Từ đó, những ngày trực nhật bị mọi người căm ghét trở thành khoảng thời gian được ở riêng với nhau vui vẻ nhất của hai người. Họ vừa quét dọn vừa nói chuyện với nhau về những gì đã xảy ra trong tuần, chủ đề của cuộc nói chuyện không bao giờ đề cập tới tình yêu, mọi thứ đều thật vô tư và trong sáng, nhưng câu nói nào được thốt ra cũng thật là thú vị. Cho tới một lần, khi Lâm Đan Phong lau bàn, không cẩn thận bị dầm dẫm vào tay, nghe thấy tiếng kêu nho nhỏ của cô, Tạ Siêu Phàm không hề do dự, lập tức lao tới bên cô, giúp cô nhấc cái dầm ra, đưa ngón tay chảy máu của cô vào miệng ngậm.

Ngoài sân trường, ánh trăng tròn chiếu sáng thật tự nhiên, tự nhiên như mọi vật đều sẽ có ngày nở hoa.

Nhưng mẹ cậu chưa hỏi rõ trắng đen đã coi tình cảm đẹp của hai người như một con mãnh thú, điều này thực sự khiến cậu không tài nào hiểu được. Trong ý thức của Tạ Siêu Phàm, từ nhỏ tới lớn, mẹ chưa bao giờ nghĩ tới cảm nhận của cậu cũng chưa bao giờ coi cậu là người quan trọng nhất trong cuộc đời bà.

Giờ học, Trần Thần ở lớp A14 chạy tới tìm Tạ Siêu Phàm, nói là sẽ mời cậu đi ăn cơm để cảm ơn cậu. Lớp A14 là lớp năng khiếu, Trần Thần học không giỏi nhưng lại là một trung phong rất nổi tiếng trong đội bóng của trường, khuôn mặt khôi ngô, động tác nhanh nhẹn, chưa bao giờ thiếu các fan nữ. Trần Thần là người thoảng tính, tần suất thay bạn gái cũng tương tự như những cú bóng cậu đưa được vào rổ, nhanh tới mức khiến người ta không kịp nhìn rõ. Nhưng Trần Thần lại có một bản lĩnh, bất cứ cô bạn gái nào sau khi chia tay với cậu đều không bao giờ ghét cậu, điểm này khiến Tạ Siêu Phàm nghĩ mãi mà không tài nào hiểu được, khi hỏi bí quyết của cậu, Trần Thần dương dương tự đắc nói:

- Em là loại vô hình, trong ngoài đều chẳng có gì, nhìn thấy da là nhìn thấy thịt, người ta thấy trong bụng mình chẳng có gì, dính lấy một thời gian là chán, vả lại, những cô gái thích em có ai mà không phải người phổi bò. Mẹ em vốn sống phổi bò, em không muốn lấy một bà mẹ nhí về nhà nữa đâu. Anh Siêu Phàm thấy đấy, cho dù em là một con cóc điên thì cũng kiên quyết không cưới một con cóc cái về nhà nữa!

Tạ Siêu Phàm thích Trần Thần là vì cậu là người nghĩa khí, Trần Thần thích Tạ Siêu Phàm là vì Tạ Siêu Phàm là trụ cột trong lòng cậu, mỗi khi gặp phải chuyện gì, Tạ Siêu Phàm đều là người giúp đỡ cậu vượt qua. Từ khi học tiểu học rồi lên trung học, Trần Thần gây ra không ít chuyện, lúc nào bị nhà trường hoặc bố mẹ bạn học gây khó dễ, Tạ Siêu Phàm luôn là người giúp cậu giải vây, giúp cậu không phải mời bố mẹ lên nói chuyện, cũng giúp cậu tránh được những trận đòn của bố và sự mắng chửi của mẹ.

Trần Thần nói với Tạ Siêu Phàm, tối qua mẹ Tạ Siêu Phàm gọi điện thoại cho cậu, hỏi cậu mấy hôm nay có thấy Lâm Đan Phong và Tạ Siêu Phàm đi với nhau không? Tạ Siêu Phàm hỏi cậu nói thế nào? Trần Thần nói:

- Mẹ em với mẹ anh mà cũng đòi bắt em bán đứng anh sao? Em nói với mẹ là mẹ đừng có tham gia vào chuyện này, bảo mẹ em khuyên mẹ anh, đừng có thần kinh thế nữa, em còn nói với mẹ, những cô gái theo đuổi anh nhiều lắm, anh Siêu Phàm của em thích ai còn chưa biết được.

Tạ Siêu Phàm đắm nhẹ vào người Trần Thần:

- Ai bảo em nói anh là người đào hoa hả.

Trần Thần nói:

- Mẹ em hỏi có những ai theo đuổi anh? Em nói Tống Ca, mẹ người ta là Phó thị trưởng, Bạch Như Tuyết thì xinh như tiên nữ, Lâm Đan Phong cũng lắm chỉ là thí sinh xếp thứ ba, thứ tư thôi, việc gì phải quan tâm tới cô ấy? Anh đoán xem mẹ em nói gì? Mẹ em nói thật hả? Dì Lan của con hồ đồ thật, chưa phân biệt rõ địch ta mà đã hành động. Họ bảo em thăm dò xem rốt cuộc là anh thích ai, mẹ em đồng ý cuối tuần này về sẽ mua cho em một đôi giày mới. Anh muốn em nói với mẹ thế nào? Anh yên tâm đi, một đôi giày xịn không mua được em đâu, em biết mình đang đứng cùng chiến hào với ai mà.

Tạ Siêu Phàm không ngờ mẹ mình còn có tâm tư làm cả việc này, không thể để cho bà biết được chân tướng sự việc, nếu không cậu và Lâm Đan Phong đừng mong yên ổn mà thi được đại học. Tạ Siêu Phàm nói:

- Mẹ em mà hỏi lại chuyện này thì cứ bảo giờ Tống Ca đang theo đuổi anh sát lắm, anh với Lâm Đan Phong chỉ chơi bời thôi. Mẹ anh có bản lĩnh đến đâu cũng chẳng dám làm loạn tới tận nhà Phó thị trưởng.

Trần Thần nói:

- Em hiểu rồi, anh Siêu Phàm, tình yêu cũng giống như chơi bóng rổ, có tấn công, có phòng thủ, có lúc cũng phải thực hiện vài động tác giả! Có điều em không hiểu, Lâm Đan Phong đó, nhà cô ấy hơn nhà Tống Ca? Hay con người cô ấy hơn Bạch Như Tuyết? Anh đúng là bị uống thuốc mê hồn của cô ấy rồi.

Tạ Siêu Phàm nói:

- Có nói thì em cũng không hiểu, khi nào em yêu thì sẽ biết thôi.

Lời nói dối của Trần Thần cuối cùng khiến Doãn Kiềm Lan bình tĩnh lại mặc dù trong lòng bà vẫn còn chút nghi ngờ. Kỳ thi đại học đang đến gần, Doãn Kiềm Lan và Hạ Thu Đông bắt đầu trở nên bận rộn, nhà có con đi thi, bố mẹ luôn là người lo lắng hơn các con, lúc nào cũng ở trong tình trạng trực chiến. Hạ Thu Đông thì nhẹ nhàng hơn Doãn Kiềm Lan một chút, Trần Thần nhà bà chẳng có hy vọng gì đỗ đại học, từ nhỏ đã đầu óc giản đơn, tứ chi phát triển, bởi vậy bà với chồng cũng chẳng hy vọng nhiều vào cậu. Doãn Kiềm Lan thì khác, bà luôn hy vọng con trai mình thi đỗ một trường đại học danh tiếng, bởi vậy bà căng thẳng hơn Hạ Thu Đông rất nhiều. Mặc dù niềm hy vọng đặt vào con không giống nhau nhưng không vì vậy mà ngăn cản hai nhà cùng thuê cho con trai mình một khách sạn tốt nhất ở gần trường thi.

Khách sạn Đại Hoa mỗi năm vào mùa này hầu như chỉ chuyên đón tiếp các vị khách là các thí sinh, hầu như những gia đình có điều kiện tốt đều thuê cho con cái mình một căn phòng ở đây trong hai ngày, thứ nhất là khách sạn gần trường thi, tiết kiệm được thời gian đi lại, thứ hai là thức ăn của khách sạn rất giàu

protein, dễ tiêu hóa, phù hợp với các thí sinh. Những gia đình có điều kiện thì sẵn sàng bỏ tiền ra để khách sạn phục vụ, những gia đình không có điều kiện thì cũng cố bóp mồm bóp miệng cho con được vào ở đây để lấy cái thể diện, bố Bạch Như Tuyết cũng đã đặt trước cho con gái một phòng ở khách sạn này, mặc dù tiền khách sạn trong hai ngày nơi đây bằng tiền lương cả tháng của ông.

Dưới lầu, khi Bạch Như Tuyết và bố làm thủ tục nhận phòng, phát hiện ra phòng mình ở ngay sát phòng Tạ Siêu Phàm và Trần Thần. Hai cha con đi thang máy lên căn phòng đã đặt trước ở tầng chín, lúc bố mở cửa phòng, Doãn Kiếm Lan cũng ra ngoài, mang hoa quả sang cho mẹ con Hạ Thu Đông ở phòng đối diện, Bạch Như Tuyết chào bà một tiếng, Doãn Kiếm Lan hơi sững người ra, nhìn xung quanh mới biết cô gái xinh đẹp đứng gần đó đang chào mình. Bạch Như Tuyết tự giới thiệu:

- Cháu là bạn học của Siêu Phàm, dì cũng tới với cậu ấy ạ?

Doãn Kiếm Lan ừ một tiếng, Tạ Siêu Phàm nghe thấy có tiếng nói bèn từ trong phòng đi ra, giới thiệu với mẹ:

- Đây là bạn con, Bạch Như Tuyết. – Rồi quay sang nói với Bạch Như Tuyết. – Cậu cũng ở đây à?

Bạch Như Tuyết gật đầu. Doãn Kiếm Lan vội vàng đưa túi hoa quả trên tay ra nói:

- Tình cờ quá, dì tặng cháu chút hoa quả, chúc cháu thi tốt.

Bạch Như Tuyết khách sáo từ chối, Doãn Kiếm Lan bèn nhét túi hoa quả vào tay bố cô:

- Hai bố con vào phòng sắp xếp đi, có thời gian thì chúng ta nói chuyện. – Nói rồi bà cùng con trai đi vào phòng.

Doãn Kiếm Lan quan sát sắc mặt của con trai, hỏi dò:

- Tiểu Phàm, cô gái phòng bên xinh đẹp quá, là Bạch Như Tuyết phải không?

Tạ Siêu Phàm còn đang xem lại sách vở nên buột miệng:

- Mẹ, mẹ phiền quá đấy. Chưa gì đã hỏi dò rồi.

Doãn Kiếm Lan định nói gì đó nhưng lại thôi, cầm lấy mấy quả táo đã rửa sạch đặt trên bàn lên nói:

- Được rồi, mẹ không làm phiền con nữa, con nghỉ ngơi đi, mẹ sang xem dì Thu với Trần Thần thế nào.

Tạ Siêu Phàm thấy mẹ đã ra khỏi phòng, vội vàng cầm điện thoại di động lên nhắn tin cho Lâm Đan Phong: Bạch Như Tuyết ở ngay bên cạnh phòng anh. Nếu đó là em thì tốt quá. Chắc chắn anh sẽ có thêm động lực.

Lâm Đan Phong lập tức nhắn tin lại: Cứ coi cô ấy là em cũng được, cũng có động lực. Học bài đi, đừng nghĩ linh tinh nữa.

Tạ Siêu Phàm lắc đầu, mọi người trong lớp trừ những người nhà gần trường thi, còn ai cũng vào khách sạn ở, chỉ có Lâm Đan Phong là vẫn ở nhà, nhà cô cách trường rõ xa, nếu mẹ đối xử với Lâm Đan Phong tốt như đối xử với Bạch Như Tuyết thì tốt biết mấy. Tạ Siêu Phàm thấy mẹ nhét một túi hoa quả nhập khẩu vào tay bố Bạch Như Tuyết, trong lòng thấy thật khó chịu, không phải cậu keo kiệt, cậu chỉ cảm thấy người nên được ăn số hoa quả đó phải là Lâm Đan Phong chứ không phải Bạch Như Tuyết.

Hạ Thu Đông đang sắp xếp quần áo cho con trai, Trần Thần thì xem tivi, vốn dĩ Trần Thần chẳng muốn ở trong phòng một chút nào, muốn sang phòng bên tìm Tạ Siêu Phàm nói chuyện, nhưng mẹ cậu không cho cậu làm phiền người ta, sợ nhờ Tạ Siêu Phàm thi không tốt lại bị Doãn Kiếm Lan nói này nói nọ, trước khi tới đây, chồng Hạ Thu Đông đã dặn dò như thế.

Doãn Kiếm Lan gõ cửa bước vào, đưa hoa quả cho Trần Thần, Trần Thần hỏi:

- Anh Siêu Phàm đâu dì?

Doãn Kiếm Lan nói:

- Đang ôn lại bài.

Hạ Thu Đông nói:

- Ai như con, lúc nước sôi lửa bỏng mà chẳng thấy con sốt ruột gì cả?

Doãn Kiếm Lan cười cười, hỏi Trần Thần đang ăn táo:

- Bạn các con, Bạch Như Tuyết cũng ở ngay bên cạnh phòng chúng ta, con bé học giỏi không?

Trần Thần vừa nghe nói tới Bạch Như Tuyết đã tỏ ra hưng phấn:

- Thật thế hả? Cô ấy ở bên cạnh hả?

Doãn Kiếm Lan gật đầu. Trần Thần đứng lên khỏi giường, quay một vòng:

- Tốt quá.

Doãn Kiếm Lan nhìn Hạ Thu Đông, Hạ Thu Đông kéo tay con trai:

- Chẳng phải con nói Bạch Như Tuyết cũng đang tán Siêu Phàm sao?

Trần Thần chỉ vào ngực mình nói:

- Con nói thế hả? Con nói thế lúc nào?

Hạ Thu Đông cốc nhẹ lên đầu cậu:

- Đúng là óc heo, thế mà đòi thi đại học? Chẳng phải con nói với mẹ là Tống Ca và Bạch Như Tuyết đều đang tán Siêu Phàm sao?

Bỗng dưng Trần Thần mới nhớ ra:

- Ô, đúng là thế, nhưng Siêu Phàm không thích Bạch Như Tuyết. Dì này, dì nói xem, con trai dì thật là ngốc! Một cô gái xinh đẹp như thế chủ động thích mình, lại còn biết chơi đàn tranh rất hay, đúng là tiên nữ hạ phàm, thế mà con trai dì lại chẳng động lòng gì cả!

Doãn Kiếm Lan và Hạ Thu Đông đều bật cười trước câu nói của Trần Thần. Doãn Kiếm Lan hỏi:

- Thế con nói với dì xem, Siêu Phàm không thích Bạch Như Tuyết thì thích ai?

- Lâm – Trần Thần đang định nói ra thì bỗng dưng im bặt. – Dì đi hỏi anh Siêu Phàm ấy, con làm sao biết được anh ấy thích ai? – Trước mặt Doãn Kiếm Lan, Trần Thần không dám nói dối, nhưng lại không thể bán đứng anh em.

Nụ cười của Doãn Kiếm Lan như đóng băng, Hạ Thu Đông nhận ra vẻ bất thường của bạn, vội vàng chuyển chủ đề:

- Bọn trẻ thời nay yêu sớm, cưới sớm, sinh con cũng sớm, làm gì cũng chỉ nhiệt tình được ba phút. Chị Lan, chị đừng có lo, Siêu Phàm nhà chị ngoan ngoãn như thế, đâu có giống thằng con ngốc nghếch của tôi, ngoài ăn ra thì chỉ biết chơi.

- Con ngốc không phải do mẹ đẻ ra hả? Tình yêu chính là món nợ tình cảm kiếp trước không trả hết nên kiếp này phải trả, mẹ sinh con ra chẳng ra gì, để bây giờ con chẳng có nợ để mà trả, con không giả vờ ngu thì còn biết làm gì? Con còn chưa truy cứu trách nhiệm của mẹ đã sinh ra một thằng thứ phẩm, mẹ lại còn nói con? – Trần Thần lườm mẹ.

Hạ Thu Đông cầm quả táo lên gõ vào đầu con trai:

- Đồ hư hỏng! Nuôi mày lớn ngần này chẳng học được cái gì, chỉ biết cãi mẹ!

Doãn Kiếm Lan vội vàng kéo Hạ Thu Đông ra:

- Con trai đùa với chị thôi, chị làm gì mà hung dữ thế? Đi nào, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát, để cho con còn ôn lại bài.

Mặc dù khách sạn ở cách trường rất gần nhưng Doãn Kiềm Lan vẫn kiên quyết đòi đưa con trai tới tận cổng trường, cho tới khi nhìn thấy con trai bước vào trường rồi mới thôi. Lúc giờ thi kết thúc, Doãn Kiềm Lan và Hạ Thu Đông lại cùng tới cổng trường đón hai con. Thi tốt hay xấu họ không dám hỏi, họ lo tâm trạng con mình không ổn định sẽ không thể làm bài tốt môn tiếp theo. Doãn Kiềm Lan quan sát tỉ mỉ xung quanh con trai, muốn phát hiện ra một dấu vết gì đó, không ngờ con trai mình đi giữa một đám bạn học khác, không nhận ra cậu có quan hệ thân thiết với cô gái nào, chỉ có Bạch Như Tuyết lúc đi ra thì đi cùng Tống Ca, Doãn Kiềm Lan nhìn thấy, không dám hỏi con trai mà quay sang nhờ Hạ Thu Đông hỏi thăm hộ mình. Trần Thần nói:

- Đó là Tống Ca, mẹ người ta là Phó thị trưởng.

Trong lòng Doãn Kiềm Lan bắt đầu thẩm tính toán, nghĩ bụng con trai mà thích ai trong số hai người đó cũng được, vậy mà không hiểu sao lại thích Lâm Đan Phong. Gia thế thì chẳng có gì, sắc đẹp cũng không nổi bật, chắc là chẳng đủ tiền để thuê một cái khách sạn sang trọng như thế này, trong đám phụ huynh đưa con cái tới trường thi, Doãn Kiềm Lan không nhìn thấy bóng dáng Ngô Lệ Hồng đâu khiến bà càng thất vọng vì không biết tìm Lâm Đan Phong thế nào.

7. Chương 7

Hạ Thu Đông là hội viên của Hội quán phụ nữ Giang Nam, công việc nhàn rỗi cộng thêm vài năm nay chồng cũng phải quan hệ đối tác nhiều ở bên ngoài nên ngoài thời gian chơi mạt chược với Doãn Kiềm Lan, tất cả những gì mà một người phụ nữ ở độ tuổi bà có thể thích thì bà đều thích, ví dụ như làm đẹp, mát xa chân, xông hơi, những thứ mà một phụ nữ ở độ tuổi bà không thích, bà cũng thích, ví dụ như khiêu vũ, thích thời trang, cứ như thể không làm thế thì người khác không biết được rằng bà chưa già nhưng cũng chẳng còn trẻ nữa.

Lúc nói với Doãn Kiềm Lan những điều này, Doãn Kiềm Lan đều tỏ ra không mấy tán thành. Nhưng cho dù người khác nói thế nào thì Hạ Thu Đông vẫn thích gì làm nấy, bà cảm thấy chỉ có chủ nghĩa hưởng thụ mới có thể khiến trái tim không chịu già của bà cảm thấy được an ủi.

Từ Hội quán Giang Nam đi ra, bên lề đường, Hạ Thu Đông vẫy tay, quay đầu lại bỗng dừng kinh ngạc há hốc miệng, ở tiệm ăn phía đối diện, con trai Doãn Kiềm Lan, Tạ Siêu Phàm đang cùng với cô gái mà bà gặp lần trước mặc tạp dề, chào hỏi khách hàng, Hạ Thu Đông đi mấy bước về phía tiệm ăn, đang định gọi tên Tạ Siêu Phàm thì đột ngột dừng lại, lấy điện thoại di động ra. Tài xế taxi gọi bà:

- Chị có đi nữa không?

Hạ Thu Đông xua tay, tỏ ý đừng làm phiền bà, người tài xế cần nhả: “Đồ thần kinh” rồi lái xe bỏ đi.

Lúc điện thoại đổ chuông, Doãn Kiềm Lan đang ở tiệm làm đầu. Mấy năm nay, tóc trắng trên đầu Doãn Kiềm Lan ngày càng nhiều, vốn dĩ dùng thuốc nhuộm đen để che tóc trắng đi rất tốt, nhưng Doãn Kiềm Lan luôn cảm thấy màu đen của thuốc nhuộm quá giả, khiến bà như già đi vài tuổi nên thường nhuộm màu hạt dẻ, nhưng bà cũng không dám nhuộm nhiều vì nghe nói thuốc nhuộm tóc có thể gây ung thư, Doãn Kiềm Lan thường ba tháng đi nhuộm một lần, hơn nữa mỗi lần nhuộm đều yêu cầu dùng loại thuốc tốt nhất.

Thợ làm đầu vừa mới bôi được thuốc nhuộm màu hạt dẻ lên 1/3 mái tóc của bà thì điện thoại của Hạ Thu Đông gọi tới, Doãn Kiềm Lan vừa nghe đã nổi giận đùng đùng, xua tay gạt hết mấy người thợ làm đầu đứng gần đó, cầm túi xách chạy ra ngoài, cho tới khi một người chạy lên trước ngăn bà lại, Doãn Kiềm Lan lúc này mới soi mình trong gương, không cần thợ phải nói, bà cũng biết bộ dạng của mình lúc này không thể nào ra ngoài được, lại ngồi phịch xuống ghế, thở hổn hển vào cái điện thoại.

Mấy hôm nay, Doãn Kiềm Lan đã bị con trai qua mặt mà không biết, bà biết những ngày chờ đợi điểm thi đại học với con trai mà nói vừa dài vừa khó khăn, mỗi lần con trai xin phép ra ngoài chơi với bạn, bà đều vui vẻ đồng ý, thi thoảng Doãn Kiềm Lan cũng lo con mình sẽ gặp gỡ đứa con gái tên là Lâm Đan Phong đó, nhưng bà luôn cảm thấy cùng lắm thì thời gian chúng nó được ở bên nhau cũng chỉ tầm một tháng, có

điểm thi đại học, điền nguyện vọng xong, ngày mùng 1 tháng 9 cả hai sẽ phải mỗi đứa một nơi, bà nghĩ lúc này hạn chế con trai qua lại với Lâm Đan Phong chỉ bằng tập trung sự chú ý vào việc nghĩ xem nên cho con theo học trường nào, chỉ cần hai đứa không học trong cùng một thành phố thì họ không thể nào tiếp tục duy trì tình yêu này được. Ở các trường đại học thiếu gì cô gái phù hợp hơn, con trai bà xuất sắc như thế, nói không chừng còn được nhiều cô gái tốt hơn Lâm Đan Phong gấp vạn lần theo đuổi, nói không chừng Lâm Đan Phong cũng gặp một chàng trai nào đó khiến cô rung động, thanh niên thường có trái tim không vững vàng, lâu dần, không cần Doãn Kiếm Lan phải ra tay, tình cảm của hai đứa từ từ cũng sẽ nhạt đi.

Vì việc này mà Doãn Kiếm Lan còn xin số điện thoại của Bạch Như Tuyết, lấy lý do là cô là bạn học của con trai mình, sau này có thể sẽ thường xuyên qua lại với nhau, thực ra bà đã có tính toán riêng: với điều kiện gia đình mình, cho dù không kết thông gia với những gia đình danh gia vọng tộc thì cũng phải cưới một đứa con dâu xinh đẹp, đáng yêu và có tài như Bạch Như Tuyết.

Nhưng bà không thể nào ngờ được rằng, ngày nào con trai bà cũng ở cùng với Lâm Đan Phong, đã thế lại còn thành nhân viên bán hàng miễn phí cho cửa hàng nhà họ, lại còn mặc tạp dề nữa chứ. Doãn Kiếm Lan thực sự không hiểu, chàng công tử con nhà họ Tạ khi đứng bán cơm sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Trong điện thoại, Hạ Thu Đông không ngừng hỏi dồn:

- Chị nói mau đi, làm thế nào? Hay là tôi gọi Siêu Phàm ra, hoặc là chị tới đây?

Hai mắt Doãn Kiếm Lan nheo lại, khiến người thợ làm đầu nhìn qua gương cũng phải hoảng hốt, bà lúc này với Doãn Kiếm Lan mà anh thường gặp dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

- Chẳng phải lần trước chị nói phó giám đốc Sở công thương là bạn của chị sao? Tôi không tới đó, chị cũng chẳng cần gọi Siêu Phàm ra, chị cứ làm theo kế hoạch của chúng ta, làm xong tôi sẽ mời chị.

Hạ Thu Đông ở bên kia nói:

- Được, mấy ngày trước tôi đã nói chuyện với ông ta rồi, tôi sẽ gọi ông ta tới đây, chị đừng để lộ tin tức gì nhé, ngay cả con trai chị cũng không được nói, đừng để tới lúc đó xảy ra chuyện gì rồi lại trách tôi.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Chị mau làm đi, hai đứa mình chơi với nhau, chị còn không hiểu tôi sao? Yên tâm đi, lúc nào chị khó khăn, tôi chắc chắn sẽ nhiệt tình giúp đỡ.

Ngô Lệ Hồng nhìn con gái rồi nhìn bạn trai của con, Tạ Siêu Phàm bận rộn bán hàng, trong lòng thấy ngọt ngào như được uống mật. Chả trách con gái mình kiên trì như thế, đó là vì Tạ Siêu Phàm quá ưu tú, ngoại hình đẹp trai không nói, lại còn hiểu chuyện, chăm chỉ, không hề giống những đứa con trai nhà giàu. Con gái bà sau này mà cưới được người chồng như thế, cả đời Ngô Lệ Hồng có phải chịu bao nhiêu khổ cực cũng đáng.

Ngay cả Liễu Thúy Hoa cũng mừng thay cho bạn, bà vừa lớn tiếng chào hỏi khách hàng, vừa hạ thấp giọng dặn dò Lâm Đan Phong, những chàng trai tốt như thế này giờ hiếm lắm, phải giữ cho thật chặt, người phụ nữ không có gì tốt hơn là lấy được một người chồng giỏi, người chồng giỏi chính là nhà, là xe, là tiền. Lâm Đan Phong cười cười nhưng không phản bác lại, mặc dù cô không đồng tình với quan điểm này của bà, nhưng trong lòng cô thực sự hiểu rõ hơn ai hết những cái tốt của Tạ Siêu Phàm. Ví dụ như hôm nay, khi Tạ Siêu Phàm gọi điện hẹn cô đi chơi, cô nói cô đang ở tiệm ăn giúp mẹ, cô vốn tưởng rằng cậu sẽ rủ cô đi cùng, nhưng không ngờ cậu lại nói cậu sẽ tới đây tìm cô, và cũng không ngờ vừa mới tới, Tạ Siêu Phàm đã xông thẳng vào nhà bếp đòi giúp đỡ mẹ cô, cho tới khi mẹ cô đẩy cậu ra, cậu mới cùng cô đứng đón khách.

Hạnh phúc giống như ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi trên khuôn mặt Lâm Đan Phong và mẹ cô, niềm vui như cơn gió xuân len lỏi vào từng góc ngách trong cái tiệm ăn nhỏ bé, không ai phát hiện được rằng một đám mây đen rất lớn đang trôi dần về phía họ.

Một chiếc xe có in dòng chữ “Chấp pháp công thương” dừng lại trước cửa tiệm, mấy người đàn ông mang phù hiệu trước ngực đi xuống, Lâm Đan Phong chào hỏi họ:

- Chào các chú, các chú muốn ăn gì?

Một người đàn ông khoảng chừng ngoài bốn mươi tuổi nhìn cô:

- Gọi bà chủ của các người ra đây.

Ngô Lệ Hồng từ trong bếp chạy ra, đơn dả chào:

- Các anh tìm tôi ạ?

Ông ta nói với Lâm Đan Phong và Tạ Siêu Phàm:

- Mang giấy chứng nhận sức khỏe của hai đứa nó ra đây.

Ngô Lệ Hồng nói:

- Đây là con gái tôi và bạn học của nó, bọn nó vừa mới thi đại học xong, không có việc gì nên tới giúp tôi thôi.

Người đàn ông nói:

- Chúng tôi mặc kệ đó là ai, chúng tôi chỉ làm việc theo pháp luật, chị có biết những người làm trong ngành thực phẩm buộc phải có giấy chứng nhận sức khỏe mới được làm việc không?

Ngô Lệ Hồng vội vàng nói:

- Dạ biết ạ, tôi không cho chúng nó làm nữa, được không ạ?

Người đàn ông nói:

- Tôi bắt quả tang tại trận, chị còn định狡辯 cái gì? Tiểu Lưu, làm việc đi.

Một người trẻ tuổi lại gần, xé một tờ phiếu, trên đó ghi phạt 1.000 tệ.

Lâm Đan Phong mặc kệ sự ngăn cản của mẹ, cãi lý:

- Thưa chú, mẹ cháu nói đều là sự thật, cháu chỉ cảm thấy mẹ cháu quá vất vả nên mới tới giúp đỡ, không biết chú có quy định này không, bọn cháu đều có chứng minh sức khỏe tham gia thi đại học, ngày mai cháu đưa cho chú xem được không?

Người đàn ông nói:

- Ngày mai là việc của ngày mai, cô gái, tôi thấy cô cũng thông minh nhanh nhẹn nên đừng phí lời với tôi nữa.

Tạ Siêu Phàm thấy bất mãn, bèn nói với người đàn ông:

- Chú nói thế là có ý gì? Thế nào gọi là phí lời? Chú làm theo luật nào mà không cho người dân được quyền nói?

Người đàn ông lùi về sau một bước:

- Sao hả? Muốn chống lại pháp luật sao? Tôi nói cho cậu biết, tôi chấp hành luật Công thương của Nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa! Tôi phải chịu trách nhiệm với toàn thể nhân dân bách tính! Ngộ nhỡ hai người có bệnh truyền nhiễm gì đó, bị viêm gan B hay lao phổi thì làm thế nào?

Liễu Thúy Hoa đứng cạnh thấy thật là ngứa mắt, bèn bước lên đẩy mạnh người đàn ông một cái:

- Cái anh này đã hơn bốn mươi tuổi rồi, cũng đã làm bố rồi mà sao nói năng thất đức thế? Con nhà anh mới bị viêm gan B, mới lao thì có.

Người đàn ông cố ý hơi ngả về sau mấy bước:

- Giỏi lắm, các người không những vi phạm quy định lại còn không chịu chấp hành luật pháp. Tiểu Lưu, mau ghi thêm điều này vào, tôi xem các người còn làm gì được nữa không?

Mấy người xông lên khiến cái tiệm ăn bỗng trở nên bát nháo, cửa tiệm bị dán giấy niêm phong.

Liễu Thúy Hoa ngồi trên đất kêu khóc ầm ĩ, Ngô Lệ Hồng đau lòng nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt, nước mắt giàn giụa.

Tạ Siêu Phàm ôm Lâm Đan Phong cũng đang sụt sùi khóc:

- Đừng khóc, sẽ có cách thôi! Anh không tin Cục Công thương là của mỗi nhà ông ta!

8. Chương 8

Doãn Kiếm Lan và Hạ Thu Đông thành thoi nằm trong suối nước nóng đặt sau vườn trúc, cảm nhận dòng nước thuốc đang vuốt ve cơ thể mình, khi đó, Tạ Siêu Phàm đang cùng Lâm Đan Phong chạy bên ba khắp Cục Công thương của thành phố.

Ngô Lệ Hồng bệnh nặng nằm trên giường, vụ ly hôn mấy năm trước đã để lại cho bà một di chứng, chỉ cần lo lắng, tức giận là ảnh hưởng tới nhịp tim, Liễu Thúy Hoa thì nằm ăn vạ ở cổng Sở Công thương, hy vọng mình có thể uy hiếp lãnh đạo lộ diện.

Suốt mấy ngày nay, Lâm Đan Phong và Tạ Siêu Phàm đi khắp các đơn vị có liên quan, tiệm ăn vẫn không thể mở. Những người đón tiếp họ, ai có thái độ tốt một chút thì bảo là sẽ phản ánh lên lãnh đạo, nghiên cứu xem sao rồi nói, nhưng chẳng biết họ sẽ nghiên cứu tới lúc nào? Những người thái độ không tốt thì ném cho họ một mẫu đơn, chẳng buồn nhìn họ một cái, cũng chẳng buồn nghe họ trình bày, nói vài ba câu nhảm nhăng rồi đuổi họ về:

- Về nhà chờ tin đi, khi nào có kết quả thì sẽ thông báo cho cô cậu, đừng có chạy linh tinh nữa, chẳng có tác dụng gì đâu.

Tạ Siêu Phàm từng định lợi dụng mối quan hệ xã hội của bố mẹ, nhưng mấy hôm nay bố cậu đi công tác, mẹ thì thường xuyên không có nhà, mà cho dù có nhà thì với vẻ mặt lúc này của mẹ, Tạ Siêu Phàm cũng không dám mở miệng, có thể mẹ vừa mới quên chuyện của cậu và Lâm Đan Phong, cậu đâu dám khiến bà không vui nữa?

Tạ Siêu Phàm luôn cảm thấy mình có đủ sức mạnh để che chở cho Lâm Đan Phong, nhưng sự việc xảy ra mấy ngày hôm nay khiến cậu cảm thấy ngay cả một cái lều nhỏ cho cô che mưa che nắng, cậu còn không làm được thì làm sao giúp cô xây dựng được một khoảng trời hạnh phúc.

Từ sau lần nói chuyện thẳng thắn với Tống Ca, Tạ Siêu Phàm không bao giờ nói chuyện riêng với cô nữa, bây giờ vì Lâm Đan Phong, cậu chẳng nghĩ ngợi nhiều tìm số điện thoại của Tống Ca rồi quay số. Một lúc lâu sau bên kia mới vang lên giọng nói:

- Cậu tìm ai?

Tạ Siêu Phàm cảm thấy vô cùng ngượng ngùng:

- Tìm cậu. Tổ có chút việc muốn nhờ cậu, cậu có thể ra ngoài một chút không?

Hình như trải qua một khoảng thời gian dài bằng cả thế kỷ.

- Cậu biết địa chỉ nhà tớ không? Tớ chờ cậu ở cổng.

Tạ Siêu Phàm thở phào một hơi, Tống Ca dù sao cũng không ỡn ẹo, nhỏ nhen như những đứa con gái khác, điều này khiến cậu nhìn thấy một tia hy vọng.

Ở cổng tiểu khu, Tạ Siêu Phàm nhìn thấy Tống Ca, lúc gặp mặt, Tống Ca không nói thừa một câu nào, hỏi thẳng:

- Cậu tìm tớ có việc gì?

Tạ Siêu Phàm vốn dĩ cảm thấy rất xấu hổ, giờ Tống Ca hỏi như vậy khiến cậu cứ như bị á khẩu:

- Tớ vốn... vốn không định làm phiền cậu, nhưng...

Tống Ca lạnh lùng nhìn Tạ Siêu Phàm, lắng nghe cậu kể lộn xộn chuyện của nhà Lâm Đan Phong, nghĩ bụng, sao lúc đầu mình lại si mê cái gã ngốc này nhỉ? Còn tưởng là cậu ta tìm mình để xin lỗi nữa chứ. Thì ra là vì tình địch của cô nên tới cầu xin, hơn nữa lại còn tới tận nhà cô! Cậu coi cô là cái gì? Một đứa con gái phôi bò không biết nghĩ? Hay là con nợ của cậu?

Nhìn Tạ Siêu Phàm không ngừng lau những giọt mồ hôi đang rịn ra trên trán, trái tim Tống Ca như đang có từng lớp sóng cuộn, Lâm Đan Phong dựa vào cái gì mà có thể chiếm được trái tim cậu? Để cậu bất chấp tất cả, tới đây cầu xin cô? Cậu đã nghĩ rằng liệu cô sẽ trả lời cậu như thế nào chưa? Có phải cậu nghĩ rằng chắc chắn cô sẽ giúp cậu, sẽ giúp Lâm Đan Phong không? Thế thì cậu quá tưởng bở rồi.

Tống Ca lạnh nhạt nói:

- Mẹ tớ không phụ trách bên lĩnh vực công thương, bây giờ mẹ tớ chuyên phụ trách về an toàn sản xuất, cậu tới tìm lãnh đạo của Sở công thương đi, chuyện này tớ không giúp được.

Nói xong, Tống Ca quay người đi vào trong.

Tạ Siêu Phàm đứng ở cổng như một gã ngốc, cậu không ngờ là lại có kết quả này, cậu luôn cảm thấy Tống Ca không giống Bạch Như Tuyết, cho dù không giúp cậu thì cũng sẽ nói vài lời an ủi hay đại loại thế, nhưng không ngờ mình nói một thôi một hồi mà cô chẳng nói được một lời cho dù là giả dối nhưng cũng đủ để trái tim cậu thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Sáng sớm, Lâm Đan Phong giúp mẹ uống thuốc, đang định đổ bã thuốc đi thì nghe thấy chuông tin nhắn điện thoại, cô còn tưởng là Tạ Siêu Phàm tìm cô nên vội vàng cầm điện thoại lên xem.

Ngô Lệ Hồng hỏi:

- Là Siêu Phàm phải không, đừng để nó lo lắng về việc này nữa, khi nào mẹ khỏe, mẹ sẽ bàn với dì Hoa, người ta không cho mở thì mình thôi, khi nào con vào đại học, mẹ đi tìm việc khác, con yên tâm, ông trời không phụ lòng người đâu, dù mẹ có khó khăn vất vả thế nào cũng sẽ nuôi được con tới hết đại học.

Màn hình điện thoại của Lâm Đan Phong hiện lên một dòng chữ: Hôm nay là ngày Phó thị trưởng Hà tiếp dân. Ai gửi nhỉ? Thế là có ý gì? Lâm Đan Phong tìm số điện thoại gửi đến, là một số lạ, cô định gọi điện hỏi Tạ Siêu Phàm, bỗng dưng lại dừng lại, không thể khiến cho Siêu Phàm thêm sốt ruột về việc này nữa.

Ngày phó thị trưởng tiếp dân? Lâm Đan Phong nghĩ một lát rồi như bưng tỉnh, chắc chắn là mấy ngày trước họ đến tìm rất nhiều người, trong đó có người thấy thương cho họ, nhưng bản thân mình không có cách nào giải quyết nên âm thầm giúp cô tìm được một con đường.

Lâm Đan Phong đặt nước lên đầu giường mẹ nói:

- Siêu Phàm bảo con ra ngoài một chút, mẹ yên tâm đi, con không để anh ấy phải vất vả khắp nơi tìm người nữa đâu. Con đi chơi với anh ấy một lát, mai là có điểm thi rồi, chắc là anh ấy căng thẳng quá thôi mà.

Ngô Lệ Hồng nói:

- Ủ, con đi đi, tại chuyện của mẹ mà làm các con cũng buồn theo.

Lâm Đan Phong đi ra khỏi tiểu khu, hỏi người bên đường xem địa điểm tiếp dân của Phó thị trưởng ở đâu. Rất ít người biết điều này, Lâm Đan Phong bèn nhắn tin cho số điện thoại lạ: Cảm ơn bạn! Bạn là ai? Có thể cho tôi biết địa điểm tiếp dân ở đâu không? Ngay lập tức có tin nhắn lại: Bạn không cần biết tôi là ai, địa điểm ở phòng tiếp khách bên phải Ủy ban nhân dân thành phố. Bạn mau đi xếp hàng đi, nếu muộn quá là không hỏi được đâu.

Lâm Đan Phong vẫy tay gọi taxi, cô biết nếu ngồi xe buýt tới Ủy ban nhân dân thành phố thì nhanh nhất cũng phải mất một tiếng, vì sự giúp đỡ của người tốt bụng, hôm nay cô phá lệ, xa xỉ một lần vậy.

Lúc tới được nơi tiếp dân, trước cửa đã xếp một hàng dài người chờ đợi, Lâm Đan Phong hoa cả mắt, không ngờ những người tìm Phó thị trưởng để giải quyết vấn đề lại nhiều như thế, bao giờ mới tới lượt mình đây? Lâm Đan Phong thật hối hận vì mình đã tới muộn, nếu người đó nhắn tin cho cô từ tối hôm qua có phải là tốt không nhỉ, nếu thế thì chắc chắn hôm nay cô sẽ tới đây xếp hàng từ khi trời chưa sáng.

Lâm Đan Phong điền cẩn thận vào mẫu đơn trong tay, đứng vào hàng người xếp hàng chờ đợi, tò mò lắng nghe mọi người bàn tán nhau về vị phó thị trưởng tiếp dân hôm nay, có người nói:

- Nghe nói Phó thị trưởng Hà làm việc nhanh nhẹn lắm nên hôm nay tôi mới tới đây.

Người khác chen lời:

- Đúng rồi, không giống như những vị Phó thị trưởng khác lúc nào cũng thích nói giọng ta đây, nói thì hay mà làm chẳng được việc gì.

Còn có người nói:

- Chuyện tôi nói lần trước ba ngày là đã có trả lời rồi, hôm nay tôi tới đây để cảm ơn Phó thị trưởng Hà.

Xem ra người nhắn tin cho mình hiểu rất rõ về Phó thị trưởng Hà nên mới bảo mình đến đây, nếu sự việc thực sự được giải quyết thì nhất định phải cảm ơn người này mới được. Lâm Đan Phong nghĩ bụng.

Gần tới trưa mới tới lượt Lâm Đan Phong, Lâm Đan Phong đi vào căn phòng tiếp khách được bày trí đơn giản, bỗng đứng đờ đẫn lại, cô cứ tưởng Phó thị trưởng là một người đàn ông, không ngờ ngồi trước mặt mình lại là một phụ nữ có độ tuổi tương tự mẹ mình.

Phó thị trưởng Hà nhìn tờ đơn trong tay, hỏi:

- Cháu là Lâm Đan Phong?

Lâm Đan Phong gật đầu.

- Chuyện này lẽ ra phải là mẹ cháu tới, nhưng sao lại là cháu?

- Dạ, mẹ cháu bị bệnh, dì ơi, chuyện này là do cháu và một người bạn giúp mẹ cháu làm việc ở tiệm ăn nên mới gây ra, cháu nghĩ cháu nên tới đây nói rõ mọi chuyện với dì.

- Cháu sống cùng với mẹ hả?

Lâm Đan Phong gật đầu.

- Sự việc có thật như cháu viết, không có chút gì giả dối không?

Lâm Đan Phong gật đầu:

- Dì ơi, dì có thể phái người đi điều tra, cháu lấy nhân cách của mình ra đảm bảo!

Phó thị trưởng Hà bật cười:

- Bọn trẻ con các cháu tôi hiểu lắm, đúng rồi, lần này cháu thi đại học thế nào? Tôi nghe nói cháu là một trong những học sinh xuất sắc nhất của trường.

Lâm Đan Phong không biết tại sao Phó thị trưởng không nói tới việc tiệm ăn bị đóng cửa mà lại hỏi thăm kết quả thi đại học của cô?

- Sao dì lại biết ạ? Ngày mai là có điểm, cháu cũng không biết mình thế nào?

Phó thị trưởng Hà đứng lên, vỗ vai Lâm Đan Phong nói:

- Cháu về đi, tôi cho điều tra tình hình rồi lập tức trả lời mẹ con cháu, cháu là một đứa con ngoan, biết gánh vác nỗi lo cho người lớn, tôi hy vọng cháu thi được vào một trường tốt, học hành thành tài rồi về thành phố mình làm việc, những thành phố lớn cần nhân tài, chỗ chúng ta còn cần nhân tài hơn.

Lâm Đan Phong không biết phải trả lời bà như thế nào.

Những nhân viên ở gần đó nói, thị trưởng nói ba câu không rời khỏi công việc, lúc nào cũng không quên tìm kiếm nhân tài cho thành phố chúng ta. Thấy Lâm Đan Phong vẫn còn ngẩn ngơ không hiểu gì, bèn nhắc nhở cô:

- Mau cảm ơn Phó thị trưởng đi, không những đã giải quyết được vấn đề hiện tại của cháu, mà sau này tốt nghiệp đại học cũng không cần lo nghĩ tới công việc nữa.

Lâm Đan Phong nhìn vị Phó thị trưởng thân thiết trước mặt, gập lưng xuống:

- Cháu cảm ơn dì ạ! Cháu sẽ suy nghĩ về lời của dì.

Phó thị trưởng Hà cười lớn:

- Được! Cho dù chỉ là nói xuông thì dì cũng thấy vui!

9. Chương 9

Ngô Lệ Hồng cảm thấy hình như mọi việc tốt đẹp trên đời này đều dành cả cho bà. Bà đỡ hơn rất nhiều, nhân lúc con gái phải về trường để chuẩn bị diễn nguyện vọng vào đại học, bà cố gượng dậy tới với cái tiệm ăn đã bị đóng cửa gần một tuần, định cọ rửa lại dụng cụ nấu ăn đã mốc meo để chuẩn bị mở cửa trở lại. Liễu Thúy Hoa còn tới sớm hơn bà, vừa thấy sắc mặt tiêu tụy vì bệnh tật của bà đã cảm bà được đụng tay vào việc gì. Ngô Lệ Hồng nói:

- Thúy Hoa, cô để tôi làm đi, cho tôi hoạt động gân cốt một chút, chứ cứ thế này thì khỏe sao được.

Liễu Thúy Hoa nói:

- Cũng đúng, chị Hồng, người ta gặp chuyện vui thì đương nhiên tinh thần cũng tốt, em chẳng ngăn chị nữa.

Hai chị em vừa nói chuyện vừa làm việc, Liễu Thúy Hoa nói:

- Chị Hồng, giờ thì em đã hiểu người ta nói vận may tới, muốn trốn cũng không trốn được rồi. Tiểu Phong nhà chị giỏi thật, thi được điểm cao chẳng nói làm gì, lại còn giỏi giang như một thằng con trai. Em nằm ăn vạ ở đó bao ngày trời mà họ cũng chẳng mềm lòng, nó đi nói với Phó thị trưởng có một lát, hôm sau việc đã được giải quyết ngay rồi, em nghe nói cái gã phó giám đốc Sở công thương còn quỳ trước mặt chị phải không? Cầu xin chị nói đỡ cho hấn trước mặt lãnh đạo? Đáng đời, ai bảo lúc đầu hống hách, ngang ngược. Chị Hồng, em thấy lần này ông trời mở mắt ra rồi, những ngày tháng chịu khổ chịu cực của chị qua rồi, sau này, chị cứ ngồi chờ mà hưởng phúc đi. Haiz, chị Hồng, chị nói xem, ông Lâm nhà chị sau này thấy hai mẹ con sống sung sướng như thế, liệu có hối hận không nhỉ?

Liễu Thúy Hoa là người bố bã, nghĩ gì nói đấy, đang nói về chuyện vui thì lại kéo sang chuyện không vui. Ngô Lệ Hồng nói:

- Đừng có nhắc tới lão, khi nào Tiểu Phong nhà tôi nhận được thông báo nhập học, tôi mời cô tới khách sạn Hải Đại ăn một bữa ra trò.

Liễu Thúy Hoa hứng chí, lại càng không giữ được miệng mình nữa.

Ngô Lệ Hồng mặc bạn nói, chỉ thi thoảng ừ hử một câu, thực ra cùng với lúc thấy vui, trong lòng Ngô Lệ Hồng vẫn cảm thấy có cái gì đó chặn lại, khiến bà khó lòng mà nhẹ nhõm được.

Hôm qua, lãnh đạo Cục công thương đưa gã phó giám đốc sở tới tận nhà xin lỗi, Ngô Lệ Hồng mới biết chân tướng sự việc tiệm ăn bị đóng cửa, thì ra Đoàn Kiếm Lan thông qua một người đàn bà tên là Hạ Thu Đông đứng sau lưng sai khiến.

Có tiền có thể sai ma khiến quỷ, Ngô Lệ Hồng lần này coi như đã hiểu ra ý nghĩa của câu nói này, nghĩ tình cảm của con gái mình và Tạ Siêu Phàm tốt như vậy, thế mà bị một bà mẹ chồng khó tính chen vào giữa, không hiểu sau này hai đứa sẽ thế nào? Tất nhiên những chuyện này, Ngô Lệ Hồng không nói cho Liễu Thúy Hoa biết, bà không muốn người ngoài biết quá nhiều chuyện, không muốn tình cảm của con gái vì nhiều nguyên nhân khác mà gặp nhiều trắc trở. Con gái có thể giúp được bà, nhưng bà lại chẳng giúp được gì cho con, cuộc hôn nhân thất bại của mình đã trở thành cái cớ để người ta ghét con gái mình. Có những lúc, Ngô Lệ Hồng thực sự muốn hỏi Đoàn Kiếm Lan, gã họ Lâm chém hai mẹ con tôi một dao, sao chị còn muốn rắc muối vào vết thương? Con gái trong gia đình đơn thân thì làm sao. Con gái tôi hiểu chuyện hơn, ngoan ngoãn hơn con cái trong các gia đình đầy đủ khác rất nhiều, chị không thích nó còn tôi cũng chẳng

nữ gả con gái mình vào nhà chị. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Ngô Lệ Hồng biết mình không thể làm như thế, hai đứa bé đã khó khăn vất vả lắm rồi, bà không thể làm cho sự việc rắc rối thêm được nữa.

Gã phó giám đốc Sở công thương đó quỳ xuống trước mặt bà là vì ngay chiều hôm ấy, Phó thị trưởng Hà đã đích thân tới Cục công thương, điều tra đầu đuôi ngọn ngành sự việc xong, bà giận dữ đập bàn:

- Các người có biết nhà nước phải tốn kém bao nhiêu tiền trợ cấp cho những người thất nghiệp không? Người ta thất nghiệp tự mình đứng ra mở nhà hàng, đỡ gánh nặng cho chính phủ, cơ quan công thương chúng ta phải ủng hộ họ mới đúng, dựa vào lý do gì mà dám đóng cửa hàng của họ? Bọn trẻ con thi đại học xong biết về nhà giúp đỡ bố mẹ lẽ ra phải được khen ngợi, thế mà sao các người dám gây khó dễ cho họ? Nhờ sự giúp đỡ của người quen để lấy việc công trả thù tư? Các người có biết mình đang ăn cơm của ai không? Những cán bộ có lập trường không vững vàng, không biết phân biệt trắng đen phải trái như thế thì có tư cách gì để làm công việc chấp pháp?

Cục công thương căn cứ theo chỉ thị của Phó thị trưởng thành phố, ngay đêm đó xử lý việc này, phó giám đốc sở bị cách chức và đuổi việc, bồi thường cho Ngô Lệ Hồng những tổn thất gây ra trong thời gian đóng cửa tiệm, lãnh đạo Cục đích thân tới tận nhà xin lỗi và coi việc này là bài học răn đe các cán bộ, để chỉnh đốn lại tác phong làm việc.

Hai mẹ con Ngô Lệ Hồng không ngờ Phó thị trưởng Hà lại coi trọng việc này như thế, khi gã phó giám đốc kia quỳ xuống trước mặt họ, hai mẹ con đều xin lãnh đạo tha cho ông ta, hy vọng mọi người cho ông ta một cơ hội để thay đổi. Ngô Lệ Hồng nói:

- Tôi từng thất nghiệp nên hiểu rất rõ thất nghiệp là thế nào, đừng vì việc này mà lại khiến nước nhà có thêm một người thất nghiệp, người như ông ấy không làm việc ở cơ quan các anh thì cũng chẳng biết làm ở đâu? Hơn nữa vợ con cả nhà người ta còn đang chờ đồng lương của ông ấy để sống.

Lời nói có tình có lý khiến viên phó giám đốc sở cảm động, nước mắt giàn giụa, liên tục nói là mình sẽ thay đổi. Lãnh đạo Cục cũng cảm động trước thái độ của Ngô Lệ Hồng, lúc tới, họ nghĩ chắc chắn Ngô Lệ Hồng sẽ không chịu bỏ qua chuyện này, còn giả định nếu mẹ con bà đưa ra nhiều yêu cầu quá, họ sẽ ứng phó ra sao, không ngờ hai mẹ con Ngô Lệ Hồng không những không đưa ra yêu cầu gì mà lại còn nói đỡ cho người từng hại mình.

Sau khi lãnh đạo Cục công thương ra về, Ngô Lệ Hồng ôm con gái khóc, đó là những giọt nước mắt an ủi, là giọt nước mắt của hy vọng những ngày về sau. Khóc xong, Ngô Lệ Hồng nói với con gái:

- Chuyện này không được hé môi nữa lời với Tạ Siêu Phàm, mình không thể tạo ra mối thù giữa nó với mẹ nó được, Siêu Phàm là một đứa trẻ ngoan, sau này các con có đến được với nhau hay không thì mình cũng không thể để mẹ con nó trở mặt với nhau.

Lâm Đan Phong gật đầu:

- Mẹ, con hiểu mà, con biết phải nói thế nào.

Nửa đêm, khi mẹ đã ngủ say, Lâm Đan Phong nhắn tin tới số điện thoại lạ: Cảm ơn bạn! Sự việc đã được giải quyết rồi. Mặc dù bạn không cho tôi biết bạn là ai, nhưng tôi sẽ biết ơn bạn và Phó thị trưởng Hà suốt đời.

Không có tin nhắn lại.

Một thời gian dài sau đó, khi Lâm Đan Phong hẹn hò với Tạ Siêu Phàm, Tạ Siêu Phàm cho cô xem những tin nhắn trên đầu thú vị trong điện thoại cậu, Lâm Đan Phong nhìn thấy một hàng số mà cô đã ghi khắc trong tim. Cô bình tĩnh, chẳng trách người nhắn tin lại hiểu rõ tình hình của Phó thị trưởng Hà như vậy, thì ra... Cô vừa kinh ngạc vừa cảm kích, kinh ngạc là vì hình như tất cả mọi người trên thế giới này đều có thể giúp cô, nhưng người không có khả năng giúp cô nhất lại là người đưa tay ra, bởi đã từ lâu lắm, người đó không còn nói chuyện với cô nữa, từ sau hôm Tạ Siêu Phàm vô tình chọc thủng lớp giấy cửa sổ mỏng manh, tình yêu đã khiến bọn họ từ bạn trở thành thù.

10. Chương 10

Tạ Chí Viễn về tới nhà, mắng Doãn Kiếm Lan một trận, trong suốt hai mươi năm làm chồng Doãn Kiếm Lan, ông chưa bao giờ giận dữ như thế.

Mấy hôm trước ông cùng mấy doanh nghiệp chủ chốt khác của thành phố tới Ủy ban nhân dân thành phố báo cáo tình hình an toàn sản xuất của công ty nửa năm qua, báo cáo xong, lúc đang chuẩn bị ra về thì Phó thị trưởng Hà gọi ông lại, đùa với ông:

- Giám đốc Tạ, công ty của anh lớn thế mà hoạt động vẫn đâu ra đấy, vậy mà chuyện nhà anh lại không sắp xếp được là sao?

Tạ Chí Viễn không biết Phó thị trưởng Hà nói thế là có ý gì, bởi vì hai người thường xuyên nói chuyện với nhau nên Tạ Chí Viễn cũng nhận ra Phó thị trưởng Hà nói còn có ý gì nữa nên kiên quyết bắt bà phải nói rõ mọi việc.

Phó thị trưởng Hà đùa nói:

- Giám đốc Tạ thực sự không biết hay là giả vờ không biết? Bà nhà vì ngăn cản quý công tử yêu sớm nên đã sử dụng tới cả sức mạnh của Cục Công thương.

Tạ Chí Viễn lúc này mới biết vợ mình cùng Hạ Thu Đông lén ông gây ra một chuyện tày đình như thế.

Phó thị trưởng Hà nói:

- Anh Tạ, mặc dù tôi không tán thành việc con cái yêu sớm, nhưng mà tôi nói thật, tôi thấy con dâu tương lai của anh là một đứa bé rất khá, hơn nữa, tôi nghe con gái tôi nói, nó là thủ khoa Văn của Nhất Trung năm nay. Đúng rồi, anh Tạ, nghe nói con trai anh cũng thi tốt lắm, đã đăng ký vào trường nào rồi?

Tạ Chí Viễn nói:

- Hình như nguyện vọng 1 là vài Đại học Tài chính.

Phó thị trưởng Hà nói:

-Ồ, thế hả? Nguyện vọng 1 của con gái tôi cũng là Đại học Tài chính.

Doãn Kiếm Lan bị chồng mắng cho một trận tơi bời, cuối cùng không nhịn được nữa, bật khóc nức nở. Hôm qua bà phải đưa một vạn tệ cho Hạ Thu Đông lúc đó cũng đang hồn bay phách lạc để mang tới an ủi người bạn học của bà ta vì việc này mà bị cách chức và suýt chút nữa bị mất cả việc. Điều khiến bà thấy khó xử hơn là vợ của người bạn học đó sau khi biết việc, đã đứng ngay trước cửa nhà Hạ Thu Đông mắng chửi suốt nửa ngày, cuối cùng chồng Hạ Thu Đông phải gọi hai bảo vệ ở ngân hàng tới mới dọa được bà ta bỏ đi, đương nhiên Hạ Thu Đông cũng bị chồng chỉ chiết một hồi. Đám mây đen bên đó còn chưa tan thì bên này đã xảy ra khói lửa. Doãn Kiếm Lan cảm thấy lần này thì mình ngã quỵ thật rồi, bà không ngờ biết bao sóng to gió lớn trên thương trường không thể quật ngã được bà, vậy mà bà lại chịu thua trong tay một con nhãi tên là Lâm Đan Phong.

Nghe Hạ Thu Đông nói con nhóc này đã tìm mẹ của Tống Ca, bạn học của nó, vị Phó thị trưởng Hà nổi danh thành phố bởi là người “thiết diện vô tư”, bởi vậy mới gây ra chuyện lớn như thế. Vì việc này mà Doãn Kiếm Lan hận mình không thể nghiền nát con nhãi đó ra, âm thầm quan sát phản ứng của con trai mấy ngày hôm nay, cũng may, con trai bà ngoài việc ít khi ở nhà thì thái độ vẫn không có gì khác thường, xem ra cậu không biết rõ sự tình, điều này lại thấy Doãn Kiếm Lan sợ hãi, con nhãi này nham hiểm thật, bên này thì đối xử ngọt ngào với con trai bà, vậy mà sau lưng thì lặng lẽ chiến đấu với mẹ của người yêu. Bà làm sao có thể cho loại con gái đó bước vào cửa nhà mình được?

Doãn Kiếm Lan vừa khóc vừa kể lể những hành vi xấu xa của Lâm Đan Phong và bố mẹ cô, Tạ Chí Viễn càng nghe, lòng càng cau lại, nếu thực sự gia đình của cô gái đó và bản thân cô ta phức tạp như những gì vợ mình nói thì ông nghĩ con trai mình cần suy nghĩ kỹ càng về việc này, nhưng những gì Phó thị trưởng Hà nói lại hoàn toàn ngược lại những gì mà Doãn Kiếm Lan nói. Xem ra việc này ông cần nói chuyện nghiêm túc với con trai, có vẻ như cuộc trò chuyện lần trước không có tác động mấy tới cậu, lần này hai cha con phải nói chuyện đàng hoàng hơn mới được.

Doãn Kiếm Lan nhìn người chồng giọng nói đang dần nhỏ đi, biết là những lời mình vừa nói đã có tác dụng, bèn tiếp tục “công kích”:

- Anh nói đi, việc gì mà chúng ta để cả sản nghiệp lớn như thế cho nó? Nó mới tí tuổi đầu, chút chuyện nhỏ thế này mà làm loạn tới tận phố thị trường, sau này bước vào nhà mình, không biết còn gây ra chuyện động trời gì nữa? Hai chúng ta bán mạng suốt nửa cuộc đời, rồi đến lúc quay lại chẳng còn cái nhà, con cái thì không hiếu thuận, thế thì mình bán mạng để làm gì? Vả lại, những đứa trẻ lớn lên trong gia đình đơn thân, có đứa nào tính cách tốt không? Một bà mẹ vợ là quả phụ liệu có đơn giản không? Năm xưa, em trai em mà nghe lời em, mẹ em có lẽ bây giờ vẫn còn khỏe mạnh, bà cả đời tảo tần vất vả mà chẳng được hưởng lấy một ngày hạnh phúc... – Doãn Kiếm Lan lại khóc.

Đây là tâm bệnh của Doãn Kiếm Lan, em trai bà Doãn Kiếm Phong năm xưa bất chấp lời phản đối của gia đình, cưới một cô gái sinh ra trong gia đình đơn thân, trước khi kết hôn, cô ta còn tỏ ra ngoan ngoãn, lúc nào cũng ra vẻ dâu hiền vợ thảo, vậy mà sau khi sinh con, cô ta như biến thành người hoàn toàn khác, chỉ cần có việc gì không vừa ý là cãi nhau với bố mẹ Doãn Kiếm Lan, thường xuyên còn kéo cả mẹ mình vào, lần nào mẹ Doãn Kiếm Lan cũng khóc lóc gọi điện cho bà, Doãn Kiếm Lan cho dù bận đến đâu cũng phải vội vàng về quê giúp bố mẹ giải quyết “trận chiến thế kỷ” này, có những lúc còn tự chuốc họa vào mình. Sau đó, Doãn Kiếm Lan và Tạ Chí Viễn giàu có hơn, bèn mua cho bố mẹ một căn nhà khác, nghĩ là không ở cùng nhau nữa thì sẽ không còn mâu thuẫn, mọi người đều bình yên vô sự. Không ngờ chưa tới một năm, em trai bà bị tai nạn, mẹ bà không chịu được nỗi đau kẻ tóc bạc tiễn người đầu xanh, không lâu sau cũng bệnh nặng không dậy được, hai năm sau thì qua đời. Những ngày tháng đó, ngày nào Doãn Kiếm Lan cũng sống trong nước mắt, nếu không phải có Tạ Chí Viễn luôn ở cạnh bên tận tâm chăm sóc, nói không chừng bây giờ bà cũng giống em dâu, bị bệnh thần kinh rồi. Em trai bà chết không lâu thì em dâu cũng bị chẩn đoán là mắc bệnh trầm cảm, bác sĩ nói vì em dâu bà sống trong môi trường bị áp lực quá nhiều, tâm lý bản thân lại không khỏe mạnh, thêm vào đó là không kịp thời phát hiện ra bệnh trạng, để lỡ thời gian điều trị nên bệnh tình càng lúc càng nghiêm trọng, dẫn tới mất khả năng tự khống chế. Doãn Kiếm Lan và em dâu mặc dù không có quan hệ huyết thống, nhưng cô cháu gái dù sao cũng là cốt nhục của em trai mình, vốn định đưa nó về nuôi, coi như là giúp đỡ em trai nơi chín suối, nhưng bà thông gia sống chết gì cũng không chịu đồng ý, sợ đứa con gái bị bệnh của bà ta già rồi không ai chăm sóc, nên kiên quyết bám vào cháu ngoại cả đời. Vì việc này, Doãn Kiếm Lan nổi giận lôi đình, cuối cùng Tạ Chí Viễn nghĩ ra một cách, đó là hai vợ chồng ông bà sẽ chịu mọi chi phí nuôi dưỡng cô cháu gái, cho tới khi cô bé tốt nghiệp đại học, tới lúc đó Doãn Kiếm Lan mới coi như bình tĩnh lại.

Thực ra, Doãn Kiếm Lan đã sớm biết nguyện vọng đăng ký của bọn trẻ. Mấy ngày trước, lúc tới an ủi Hạ Thu Đông, bà đã thăm dò Trần Thần. Trần Thần nói:

- Cô giáo nói điểm của Lâm Đan Phong đủ để vào Đại học Bắc Kinh, còn điểm của Siêu Phàm và Tống Ca thì vào Đại học Tài chính sẽ an toàn hơn.

Doãn Kiếm Lan lại hỏi thăm về Bạch Như Tuyết, Trần Thần nói:

- Điểm thi của Bạch Như Tuyết không tốt lắm, cô ấy đăng ký vào Khoa Nghệ thuật Học viện Sư phạm thành phố. Cháu cũng học cùng trường với cô ấy đấy, cháu ở Khoa Thể dục.

Doãn Kiếm Lan phát hiện ra mỗi khi nhắc tới Bạch Như Tuyết là Trần Thần lại hưng phấn khác thường:

- Trần Thần này, sao dì thấy mỗi lần nhắc tới Bạch Như Tuyết là cháu cứ như được uống mật ong vậy? Nói cho dì nghe nào, có phải cháu thích người ta không?

Trần Thần có vẻ e thẹn, lắp lửng nói:

- Dì, dì nói gì thế? Cho dù cháu có thích người ta thì cũng chưa chắc người ta đã thích mình.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Nó thì có gì đâu? Bất quá chỉ được gương mặt xinh đẹp, gia cảnh nhà nó làm sao mà bì với nhà mình được. Nếu cháu đồng ý thì hôm nào dì làm mối cho.

Con trai còn chưa kịp trả lời, Hạ Thu Đông đã ngăn Doãn Kiếm Lan lại:

- Chị đừng có vẽ đường cho hươu chạy, chuyện của con trai chị còn chưa đủ để chị đau đầu à? Tôi không muốn con trai mình yêu sớm như thế đâu, tôi còn mong sống thêm vài năm nữa cơ. – Rồi bà quay sang nói với con trai. – Mẹ nói cho con biết, nếu con muốn có người yêu thì cũng phải chờ tới năm cuối đại học, yêu đứa nào rồi muốn cưới thì đưa về cho mẹ xem mặt, chứ nay một đứa mai một đứa, mẹ không có thời gian và công sức mà phục vụ chúng mày đâu.

Trần Thần cần nhằn vài câu:

- Con cũng muốn yêu sớm, nhưng giờ đã muộn rồi, mẹ bảo con yêu muộn thì lợn cái cũng đã lấy chồng rồi!

Hạ Thu Đông giận quá tát mạnh con trai một cái.

Doãn Kiếm Lan biết chuyện này là do mình khơi ra trước, khiến con trai người ta mất mặt với người ngoài nên không dám nói gì Hạ Thu Đông.

Doãn Kiếm Lan cũng biết lần này mình làm việc hơi lỗ mãng, thấy chồng không còn nổi giận như trước nữa thì bà cũng nghe theo lời chồng:

- Nó không thích con trai mình càng tốt, cho dù nó có thi tốt đến đâu thì em cũng chẳng tiếc loại người này, anh nói xem, con trai mình yêu ai không được, sao lại say mê nó như thế? Trần Thần nói thời gian trước, Tống Ca còn theo đuổi con trai mình sát nút, rồi cả cô bé Bạch Như Tuyết bạn học cùng lớp Tiểu Phàm, dạo trước đi thi đại học ở ngay phòng sát bên nữa, con bé vừa xinh đẹp lại hiểu chuyện, con trai mình chọn ai trong hai đứa đó cũng còn hơn chọn con ranh này.

- Được rồi, được rồi. Em đừng nói nhiều nữa, anh thấy con trai mình ở điểm này còn biết nghĩ hơn em, Tống Ca là người mà nhà như mình có thể cưới về được sao? Anh ở ngoài phải nghe mẹ người ta lãnh đạo, con trai mình ở nhà thì để cho con gái lãnh đạo à? Chúng ta cưới con dâu chứ không phải là cưới thái thượng hoàng hiểu không hả? Rồi còn cô bé nào mà em nói, ồ, xinh đẹp nhưng mà đầu óc không thông minh cũng được à? Có phải em muốn con cháu mình sau này là kẻ dấn dấn phải không? Người ta nói không ai nghèo ba họ, không ai có ba đời, anh thấy em cứ để mặc con đi thì tốt hơn.

Hai vợ chồng nói chuyện mãi, đang nói thì thấy con trai Tạ Siêu Phàm về, Doãn Kiếm Lan vội vàng đứng lên vào nhà vệ sinh rửa mặt, bà không muốn con trai nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc này.

Thấy bố về nhà sớm, Tạ Siêu Phàm rất ngạc nhiên:

- Bố, sao hôm nay bố về nhà sớm thế?

Tạ Chí Viễn nói:

- Hôm nay ở công ty ít việc? Con đã điền xong nguyện vọng rồi hả?

Siêu Phàm vất hai tay lên ghế, như thể vừa đặt được một gánh nặng xuống đất:

- Bố, giờ chỉ còn chờ thông báo nhập học nữa thôi.

Tạ Chí Viễn nhìn cậu con trai cao lớn, trong lòng có một cảm giác mãn nguyện khó gọi thành tên. Cảm giác mãn nguyện này không giống với cảm giác hài lòng về sự nghiệp, tiền tài, về danh dự mà là cảm giác mãn nguyện ăn sâu vào từng tế bào thần kinh, là cảm giác hài lòng khi nhìn cậu con trai mình trưởng thành hơn, chắc chắn hơn và tài giỏi hơn.

Cảm giác mãn nguyện này chỉ có thể có ở một người đàn ông trung niên, có cảm giác này, nửa sau cuộc đời của người đàn ông mới được sống trong hạnh phúc thực sự. Khi họ không tìm thấy sự mãn nguyện này từ con cái thì cho dù một người đàn ông ưu tú tới đâu cũng sẽ cảm thấy thất vọng, khi tuổi lớn dần lên, ham muốn của họ về tiền tài và tình cảm vô cùng mãnh liệt, cấp thiết, cho dù vật chất có đầy đủ đến đâu thì trái tim họ vẫn thấy vô cùng trống trải.

Tạ Chí Viễn đã từng chứng kiến rất nhiều ví dụ xung quanh mình, khi đồng cảm với những người đàn ông ưu tú nhưng không giữ vững được mình, ông cũng hiểu rõ sự trống trải trong lòng họ. Giây phút này, ông không muốn phá hoại tâm trạng tốt đẹp của con trai, càng không muốn phá hoại tâm trạng tốt đẹp của mình, ý nghĩ trò chuyện nghiêm túc với con bỗng dưng trở nên không cần thiết nữa, theo ông thấy, con trai

ông đã hoàn thành xuất sắc kỳ thi lớn đầu tiên trong cuộc đời, chỉ là một mối tình trẻ con cũng không có gì đáng ngại, con trai mà không có những xao động trong giai đoạn dậy thì thì quả là không bình thường.

Thấy vợ bước ra, Tạ Chí Viễn nói:

- Em đừng nấu cơm nữa. Siêu Phàm, con gọi điện thoại cho em con xem nó đang chơi ở đâu, nhà mình qua đón nó, thích ăn gì bố mời, con trai bố học tập vất vả mười mấy năm nay đã có thành tựu, trái tim nặng trĩu trong lòng bố đã được đặt xuống, cả nhà mình phải ăn mừng mới được. Con nói đi, con thích đi du lịch ở đâu? Ba mẹ con cùng đi cho vui.

Nghe những câu trước bố nói, Tạ Siêu Phàm mừng tới mức suýt thì nhảy cẫng lên, nhưng câu nói của ông lại khiến cậu ngồi xuống:

- Bố, nếu bố muốn cổ vũ con thì cho con đi chơi một mình đi, những chỗ mà con thích đi thì mẹ với em gái đều không thích, tới lúc đó có đi chơi cũng mất vui!

- Thế cũng được, con đi cùng bạn cũng được, chi phí bố chịu hết, nhưng nhất định phải đặt tiêu chuẩn an toàn lên hàng đầu.

Doãn Kiếm Lan chen lời:

- Nếu không thì con đi cùng Trần Thần đi, chẳng biết ai với ai mà mình đã bỏ tiền cho người ta đi du lịch, người ta lại tưởng nhà mình khinh người. Chỗ đi Đông thì mẹ nó giúp con, nếu bà ấy tự bỏ tiền ra thì càng tốt, nhà mình đỡ phí.

Doãn Kiếm Lan ghét nhất cái kiểu chiều con vô nguyên tắc của chồng, còn tưởng rằng ông thấy con trai sẽ dạy bảo lại cậu, ai ngờ ngược lại... Bà cảm thấy nếu thực sự chồng bà phải bỏ tiền ra thì số tiền đó phải chi đúng chỗ, cho dù thế nào lần này Hạ Thu Đông cũng phải chịu khổ cùng mình, chi tiền cho con trai bà đi du lịch coi như là bồi thường. Bà chỉ sợ con trai mình lấy cớ là đi cùng các bạn khác rồi lén lút cùng Lâm Đan Phong đi ngao du sơn thủy thì e là sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tạ Siêu Phàm nói:

- Bố, bố xem kia, mẹ làm gì cũng tính toán, lợi ích phải cao nhất, chỉ có niềm vui của con trai là không được tính toán thôi!

Doãn Kiếm Lan và Tạ Chí Viễn nhìn nhau, vẫn là Tạ Chí Viễn lên tiếng xoa tan sự căng thẳng:

- Được rồi, chuyện này để cho con tự quyết định, mình đi ăn cơm thôi!

Đang nói thì Tạ Tiểu Dục từ ngoài bước vào, chu môi giận dỗi, Tạ Chí Viễn đưa tay ra:

- Ai đắc tội với con gái bảo bối của bố rồi? Lại đây để bố xem nào.

Tạ Tiểu Dục nhào vào lòng bố, móc cái MP4 trong túi ra, lườm mẹ nói:

- Còn nói là mua cho người ta loại mới nhất, mua một cái vỏ vẫn lừa con, cái của Phạm Y Lan mới là cái mới nhất kìa, từ xa nhìn cái tai nghe đã biết là của Apple! Đáng ghét!

Lúc sinh Tạ Tiểu Dục, Tạ Chí Viễn đã bước vào tuổi trung niên nên đối với con gái, ông nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, ông cũng biết mình chiều con quá là không tốt, nhưng ông cảm thấy đối với con trai thì cần nghiêm khắc một chút, vì dù sao sau khi trưởng thành cũng phải kế thừa sản nghiệp, còn con gái chỉ cần tính tình tốt, không cần phải quá nghiêm khắc làm gì, nhưng yêu cầu về tính tình tốt thì cô con gái lại không thể đáp ứng nổi ông.

Tạ Chí Viễn cầm cái MP4 quay sang hỏi vợ:

- Sao em không mua cho con cái của Apple, có đáng bao nhiêu tiền đâu?

Lửa giận lại bùng lên trong lòng Doãn Kiếm Lan:

- Mặc kệ nó! Tháng trước mới mua cho nó một cái, chưa được bao lâu đã làm mất, ai bảo đây không phải là mẩu mới? Anh đi hỏi xem, cả thành phố này còn cái nào tốt hơn cái này không, em móc mất ra cho anh ngay! Cái gì cũng mang so với người khác, chỉ có học hành là chẳng bằng ai! Cái hiệu Apple của người ta

chắc gì đã là hàng xịn? Có khi lại là hàng giả do Bắc Kinh hay Quảng Châu sản xuất. Cô thấy bố mẹ nhà ai tốt thì đến mà làm con gái người ta.

Tạ Tiểu Dục giận dỗi ném mạnh cái MP4 xuống đất:

- Không mua thì thôi. – Rồi chạy thẳng vào phòng, đóng sầm cửa, khóc nức nở.

Tạ Chí Viễn thấy vợ càng nói càng giận thì trách:

- Em cũng thất là, việc gì phải đi việc nấy chứ.

Doãn Kiếm Lan không tìm được lửa giận nữa, bà ngồi xuống salon, bắt đầu sụt sùi:

- Tôi sợ bố con nhà anh rồi! Tôi có dám làm gì đâu? Tôi sống khổ sống sở mới được như ngày hôm nay, ai thương tôi chưa? Ai làm cho tôi bớt lo lắng chưa?

Tạ Siêu Phàm lặng lẽ đi vào nhà vệ sinh, lấy một cái khăn mặt ra đưa cho mẹ, nói với bố:

- Bố, mai bố bớt chút thời gian đưa mẹ tới bệnh viện khám đi, con thấy hình như mẹ đang ở giai đoạn tiền mãn kinh.

Doãn Kiếm Lan sợ nhất là nghe người ta nói mình đã tới giai đoạn tiền mãn kinh, mặc dù mấy tháng nay kinh nguyệt của bà không đều, người cứ thấy bực bội khó chịu, nhưng bà luôn từ chối thừa nhận mình đã bước vào độ tuổi này, bà nghĩ, phụ nữ mãn kinh cũng có nghĩa là mình đã già, mà bà còn chưa tới năm mươi, bà cảm thấy bao nhiêu năm nay, bà làm việc cho công ty rồi lại sống vì gia đình, chưa có lúc nào được gọi là thực sự hưởng thụ cuộc sống, sống cho mình lấy một ngày, bà không cam lòng già nhanh như thế, bà quy kết mọi khó chịu của mình thời gian gần đây đều là do con trai yêu sớm, vì cậu làm cho bà bực mình, mệt mỏi. Bà ném cái khăn vào con trai:

- Có bị tiền mãn kinh thì cũng là do hai đứa chúng mày! Mẹ sớm muộn gì cũng bị hai anh em mày làm cho tức chết thôi!

Tạ Siêu Phàm so vai, cậu không hiểu tại sao mẹ chĩa mũi dùi về phía cậu nhanh như thế?

Tạ Chí Viễn thấy vợ càng lúc nói càng hăng bèn đánh mắt ra hiệu cho con trai:

- Mau đi nịnh nàng tiên nhỏ đi, bố ở đây khuyên nàng tiên lớn, hai bố con mình mỗi người phụ trách một người.

Tạ Siêu Phàm nghe lời bố, vào phòng của em gái, gõ nhẹ cửa, Tạ Tiểu Dục ở nhà chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, nhưng lại rất nể mặt anh trai, một lúc sau cô bé ra mở cửa, Tạ Siêu Phàm bước vào.

Nhìn vợ nước mắt nước mũi ròng ròng, đáng vẻ vô cùng đau lòng, Tạ Chí Viễn cảm thấy mình phải thực sự làm theo lời con trai, đưa vợ đi khám bác sĩ.

11. Chương 11

Khi Tạ Siêu Phàm cùng Trần Thần ngồi lên chiếc máy bay đi Tây Tạng, khi đôi cánh máy bay đang dang rộng trên bầu trời rộng lớn, lúc này Lâm Đan Phong đang đạp xe đưa cơm hộp giúp mẹ giữa cái nắng gay gắt của mùa hè.

Trước khi đi, Tạ Siêu Phàm đã tới gặp Lâm Đan Phong, nói với cô về chuyện đi Tây Tạng du lịch, Lâm Đan Phong ngưỡng mộ cậu lắm, hai mắt sáng lên. Tạ Siêu Phàm thấy trái tim mình nhói đau, cậu ôm Lâm Đan Phong vào lòng, nhẹ nhàng nói vô số lần xin lỗi, thực ra cậu thực sự muốn được cùng cô tới mảnh đất thiên đường trong mơ đó, nhưng mẹ cậu đặt vé máy bay xong mang thẳng tới nhà Trần Thần. Tạ Siêu Phàm vốn định dùng số tiền mừng tuổi tiết kiệm của mình mấy năm nay để mua cho Lâm Đan Phong một tấm vé khác, hai người cùng lên đi với nhau, nhưng nói gì thì nói, Lâm Đan Phong cũng không chịu, cô nói cô phải tranh thủ kỳ nghỉ hè này giúp mẹ bán hàng, vì việc này mà cô còn tới phòng kiểm dịch xin một cái

giấy chứng nhận sức khỏe, đặt tờ giấy chứng nhận của mình ngay dưới chứng nhận mở cửa hàng của mẹ. Tạ Siêu Phàm từng hỏi cô việc vì sao Sở Công thương lại cho cửa hàng mở lại, Lâm Đan Phong chỉ lấp liếm vài câu, nói là mẹ nhờ người này người kia, tốn mất một ít tiền. Tạ Siêu Phàm cũng không hỏi thêm nữa. Trong xã hội này, tiền có thể làm được rất nhiều việc nên cậu cũng không ngạc nhiên.

Nguyên nhân khiến Lâm Đan Phong không muốn lén lút đi Tây Tạng chơi cùng Tạ Siêu Phàm không chỉ vì giúp mẹ cô bán hàng, cũng không phải vì vấn đề tiền bạc, thành tích thi của cô rất tốt, mẹ cô cũng có ý định cho cô đi du lịch đâu đó để xả hơi, mà nguyên nhân chủ yếu là vì Lâm Đan Phong không muốn chọc tức mẹ Tạ Siêu Phàm. Chỉ một lần trước thôi đã đủ để cô được “lĩnh giáo” sự lợi hại của bà mẹ chồng tương lai, thân nhiên đập đổ bát cơm mà hai mẹ con cô phải khó khăn lắm mới gây dựng được. Trên đời này chẳng có bức tường nào cản được gió, Lâm Đan Phong không muốn lại đắc tội với mẹ Tạ Siêu Phàm một lần nữa.

Ở sân bay Gongga, Tạ Siêu Phàm và Trần Thần đi xuống cầu thang, trên đầu là trời xanh mây trắng, đi trên mặt đất mà có cảm giác như đang được đi trên các khóm mây.

Cung Bồ Đạt La, hồ Nạp Mộc Thác, Lâm Chi... nơi nào cũng in dấu chân của Tạ Siêu Phàm và Trần Thần. Hai khuôn mặt thanh niên tươi tắn với nụ cười trên môi và hai ngón tay tạo thành hình chữ V, tất cả mọi thứ đều thật thần kỳ và tươi mới, họ đã cùng bố mẹ đi tới rất nhiều nơi, nhưng đây là lần mà hai người cảm thấy vui nhất.

Mỗi khi tới một nơi nào đó, Tạ Siêu Phàm đều gọi điện thoại cho Lâm Đan Phong, cậu muốn cùng cô chia sẻ niềm vui của mình:

- A lô, Tiểu Phong, em đoán xem anh vừa nhìn thấy gì?

Lâm Đan Phong lúc nào cũng bận rộn mang thức ăn cho khách, vội vàng buông xuôi mọi việc, nhận điện thoại của cậu:

- Em đoán không ra. Mau nói cho em biết đi!

- Em có biết cung Bồ Đạt La đẹp huy hoàng như thế nào không? Hình như mọi ngọc ngà châu báu đều tập trung hết ở đây vậy!

- Em có biết nước hồ Nạp Mộc Thác xanh thế nào không? Xanh như một miếng thủy tinh!

- Em có biết Lâm Chi đẹp ra sao không? Đẹp tới mức anh không biết mình đang được đứng trên thiên đường hay là dưới hạ giới nữa!

- Tiểu Phong, em có tưởng tượng được không? Giờ anh đang được ngồi trên xe bò y-ắc(1), chính là loại bò lông dài quét đất như ở trên tivi vẫn chiếu ấy! Wa! Thích quá đi mất!

(1). Bò Y-ắc là giống bò ở Tây Tạng, Trung Quốc.

- Tiểu Phong, anh viết tên chúng mình lên một hòn đá Mani rồi đặt lên trên đồng đá Mani cao vút, anh muốn nóc nhà thế giới làm chứng cho tình yêu của chúng mình! Để Tuyết Sơn chúc cho chúng ta thiên trường địa cửu! Anh muốn đá Mani là lời hứa cho tình yêu của anh, sau này chắc chắn anh sẽ đưa em tới đây!

Ngô Lệ Hồng thương yêu nhìn con gái, nhìn dáng vẻ vui thích của cô khi nghe điện thoại, bà biết đóa hoa đó đã sắp nở ra rực rỡ, cũng là thời khắc đáng để con gái bà mong đợi cả đời, thời khắc đó bà cũng đã từng trải qua, mặc dù không mạnh mẽ, không tự nhiên như con gái ngày hôm nay, nhưng lần đầu tiên với người đàn ông đó, Ngô Lệ Hồng đã được trải qua khi bà hai mươi tuổi.

Hôm qua, người đàn ông đó đứng ở cửa tiệm, nhìn thấy bà từ xa đã chạy lại, sáng nào, bà, Liễu Thúy Hoa và con gái đều phân công nhau, Liễu Thúy Hoa phụ trách mua rau, con gái thì đi chọn thịt, còn bà tới tiệm từ sớm để chuẩn bị những thứ cần thiết. Người đàn ông đó không biết vì sao lại biết được việc này, tới vào lúc chỉ có một mình bà trong tiệm.

Mặc dù đã chia đôi đường với ông ta nhưng Ngô Lệ Hồng phát hiện ra, người chồng trước đây của mình già đi rất nhiều, tóc đã hói mất quá nửa, trong ánh mắt cũng không còn sự kiêu ngạo của những ngày tháng trước kia mà thay vào đó là sự rụt rè, ngượng ngập.

- Tôi nghe nói Tiểu Phong thi tốt lắm, mấy năm nay em cũng vất vả nhiều rồi, khoản tiền cho con gái đi học chắc là không nhỏ, đây là số tiền tôi chuẩn bị cho nó, giờ giao lại cho em.

Ngô Lệ Hồng nhìn quyển sổ tiết kiệm ông ta đưa cho bà, như đụng phải một cục than, chỉ sợ tới gần nó sẽ bị bỏng tay.

- Anh giữ lại đi. Hai mẹ con tôi thế nào cũng sống được, không cần anh phải bố thí.

- Không phải tôi cho em mà là cho con gái chúng ta, không phải bố thí mà là nghĩa vụ.

- Anh còn biết cái gì gọi là nghĩa vụ sao? Ban đầu chẳng phải anh không muốn có nghĩa vụ với mẹ con tôi sao? Chắc là vì anh thấy trái đã chín cây, nếu không tới chọn sớm thì sợ không được chia phần chứ gì?

- Em, sao em lại nói tôi như thế? Từ lúc nào em trở nên cay nghiệt như vậy? Em cũng phải cho tôi hoàn thành trách nhiệm của một người bố chứ?

- Họ Lâm kia, tôi trở nên cay nghiệt chẳng phải là nhờ công lao của anh hay sao? Hừ, tôi không cho anh hoàn thành trách nhiệm của một người bố? Anh không biết đường đưa thẳng cho Tiểu Phong hay sao? Việc gì phải nhờ tới tôi? Hay là anh sợ? Không dám gặp con gái anh? Chẳng phải anh là bố nó sao? Con gái ruột của mình mà cũng không dám gặp? Lại còn phải vòng vo như thế nữa? Đúng là đồ giả dối. Cút về mà ngồi vào cái ghế phó tổng biên tập của anh đi.

Từ đằng xa, Liễu Thúy Hoa đập một cái xe ba bánh chất đầy rau củ đi tới.

Người đàn ông chửi một tiếng: “Đồ vô lý” rồi quay người bỏ đi.

Ngô Lệ Hồng bước lên giúp Liễu Thúy Hoa dỡ hàng trên xe xuống, lúc này mới phát hiện ra mình còn chưa mở cửa hàng.

Liễu Thúy Hoa hỏi:

- Chị Hồng, sao em thấy người kia giống bố Tiểu Phong thế?

Ngô Lệ Hồng bực bội nói:

- Không phải lão ấy thì là ai? Sáng sớm đã gặp phải ôn thần.

- Ông ta tới làm gì?

- Thì là vì biết Tiểu Phong thi đạt thành tích tốt, đến để động viên con, đưa một quyển sổ tiết kiệm bảo là cho Tiểu Phong.

- Sổ tiết kiệm? Bao nhiêu tiền? Chị có nhận không?

- Không, tôi không biết bao nhiêu tiền, cũng chẳng thèm xem! Tiền nhiều bao nhiêu cũng chỉ là để che giấu cái cảm giác tội lỗi của lão ta thôi, hồi đó đuổi mẹ con tôi đi mà không hề chớp mắt, bây giờ thấy mẹ con tôi sống tốt thì lại muốn lấy lòng. Nhiều hay ít tôi cũng chẳng thèm.

- Chị ngốc quá! Tiền của loại người đó lấy hay không cũng thế, chi bằng cứ lấy! Vốn dĩ là của mẹ con chị mà, nếu là em thì chắc chắn em sẽ nhận! Chị đừng có sống khải tể quá, chỉ thiệt mình thôi, chị không nghĩ xem? Mấy hôm nữa con chị thi vào đại học, phải tốn bao nhiêu tiền? Ngô nhờ tốt nghiệp xong ở lại Bắc Kinh thì nhà cửa ở đó đắt đỏ biết bao? Vật giá cũng thế. Kiếm cho con thêm một khoản thì sau này con chị nhẹ gánh đi một chút, ông ta muốn hoàn thành trách nhiệm của một người bố thì cứ để cho ông ta hoàn thành.

Ngô Lệ Hồng nghĩ lại thấy lời Liễu Thúy Hoa nói cũng đúng, xã hội ngày nay, thứ không đáng tiền nhất chính là bộ mặt của những người không có tiền, mình không nên quyết định mọi việc thay con gái.

- Lát nữa Tiểu Phong về tôi nói với nó, nó quyết định thế nào tùy nó, tôi mặc kệ.

- Thế là đúng rồi. Chị Hồng, nói gì thì nói, chuyện này cũng không thể giấu con được.

12. Chương 12

Đã tới ngày khai giảng, Lâm Đan Phong kiên quyết không cho mẹ đưa mình tới trường đăng ký, cô không yên tâm để mẹ đi một mình từ Bắc Kinh về. Ở bên tàu hỏa, Ngô Lệ Hồng nhìn theo cái lưng nhỏ bé của con gái hòa vào dòng người dày đặc, chờ con bước vào trong rồi, không nhìn thấy con đâu, bà không kìm được những giọt nước mắt lưu luyến. Về tới tiệm ăn, cứ nhớ tới con gái là bà lại khóc, Liễu Thúy Hoa thấy bà khóc thì cũng khóc theo.

Ngô Lệ Hồng nói:

- Con gái tôi một mình đi tới trường, tôi nhìn theo cái bóng gầy nhỏ của nó mà cứ như bị ai đó đâm dao vào tim, con nhà người ta mà thi đỗ vào một trường nổi tiếng như thế, có đứa nào không được bố mẹ, anh chị em rồi họ hàng thân thích đưa tới tận trường?

Liễu Thúy Hoa nói:

- Nếu mà nghe lời em, hai mẹ con chị thuê cái xe đến thẳng trường, cả đi cả về cũng chỉ hết tầm nghìn tệ? Minh bán hàng hai ngày chẳng nhẽ không kiếm được ngần ấy sao?

Ngô Lệ Hồng nói:

- Tôi nói rồi, nhưng Tiểu Phong không nghe, nó bảo không cần thiết, bảo tôi cứ yên tâm, lúc nào tới nơi nó sẽ gọi điện về cho tôi.

Liễu Thúy Hoa nói:

- Con chị đúng là ngoan ngoãn, hiểu chuyện! Haiz, chị Hồng, chuyện lần trước bố Tiểu Phong cho nó tiền, chị đã nói chưa? Cuối cùng có nhận nữa không?

Ngô Lệ Hồng nói:

- Tôi nói rồi, tôi qua bố nó cũng tới nhà chúng tôi, vẫn đưa quyển sổ tiết kiệm đấy ra, vẫn nói những lời như thế. Hai bố con nó ở trong phòng khách nói chuyện, tôi trốn trong phòng ngủ, nhưng con gái tôi không lấy.

- Sao Tiểu Phong lại từ chối?

- Con gái tôi nói: “Bố, bố mang sổ tiết kiệm về đi, con mười chín tuổi rồi, đã thành người lớn rồi, chi phí học đại học bố không cần phải lo, mẹ cho con một ít, con sống tiết kiệm rồi kiếm việc làm thêm cũng được, nếu lúc nào thiếu thì con có thể xin nhà nước hỗ trợ, chắc chắn là không sao đâu. Số tiền này chắc là bố lén để dành được. Bố, đời này bố đã có lỗi với mẹ rồi, bố đừng có lỗi với người phụ nữ khác nữa, con hy vọng bố có một tuổi già hạnh phúc!”.

- Con bé nói thế hả? Có chí khí lắm! Thế lão Lâm nói gì?

Ngô Lệ Hồng nói:

- Ông ta chẳng nói gì, đi ra cửa tự tát mình một cái!

Tạ Chí Viễn đích thân lái xe cùng cả nhà đưa con trai tới trường học. Giúp con làm xong thủ tục nhập học, ông mới cùng vợ và con gái ra về.

Tạ Siêu Phàm chờ bố mẹ về rồi, còn chưa kịp làm quen với trường lớp và bạn bè mới đã vội vàng đón taxi đi tới Đại học Bắc Kinh, cậu không yên tâm về Lâm Đan Phong, cậu biết học sinh nào thi đỗ vào trường Bắc Kinh đều có bố mẹ đưa đi, chỉ có Lâm Đan Phong là một mình ngồi tàu hỏa tới. Thực ra cậu muốn cô đi cùng xe nhà mình tới đây, cậu định nói thẳng với bố, để một mình bố đưa cậu và cô đi, đừng để mẹ đi cùng nữa, như thế thì sẽ có cơ hội để bố quen cô trước, nếu bố cậu không có ý kiến gì thì có thể làm công tác tư tưởng với mẹ, nhưng nói thế nào Lâm Đan Phong cũng không đồng ý, cô nói mẹ cậu chắc chắn không yên tâm về cậu, cô không muốn vì cô mà cậu thấy khó xử. Quả nhiên, Tạ Siêu Phàm về tới nhà, còn chưa kịp

nói gì với bố, mẹ cậu đã tuyên bố là cả nhà cùng đi tiễn cậu, thứ nhất là để tham quan trường mới, thứ hai là cho em gái cậu đi chơi một chuyến, có thể thấy trường đại học của anh trai tốt, sau này cô bé sẽ nỗ lực học tập hơn chẳng. Tạ Siêu Phàm chẳng còn dám nói gì với bố nữa.

Lúc Tạ Siêu Phàm tới nơi, Lâm Đan Phong vừa mới ôm một đồng hồ mới lĩnh đi vào ký túc. Giúp Lâm Đan Phong sắp xếp các thứ xong, hai người nắm tay nhau vào cửa hàng ăn bên ngoài trường. Tạ Siêu Phàm vô cùng vui vẻ, mặc kệ sự ngăn cản của Lâm Đan Phong, gọi liền mấy món ăn, lại còn gọi thêm cả bốn chai bia. Cậu cảm thấy, từ nay cậu với Lâm Đan Phong yêu nhau sẽ không cần lo lắng bị mẹ biết nữa, cũng chẳng còn ai ngăn cản hai người tới với nhau, không ngờ, Lâm Đan Phong lại nói, cô đã xin nhà trường cho đi làm thêm, cuối mỗi tuần, trường sẽ sắp xếp cho cô một số công việc, mỗi tháng có thể kiếm được mấy trăm tệ tiền hỗ trợ.

Tạ Siêu Phàm nói:

- Em có cần phải thế không? Chỗ tiền em không đủ, anh có thể bù vào, anh xin thêm bố vài trăm tệ bằng em làm cả tháng, hai đứa mình khó khăn lắm mới thoát khỏi tầm kiểm soát của mẹ anh, bình thường lúc nào cũng phải đi học, cuối tuần em không muốn ở cạnh anh lâu thêm một chút sao?

Lâm Đan Phong nói:

- Em sẽ cố gắng tranh thủ thời gian, có điều chuyện của em em tự giải quyết, em không muốn dùng tiền của bất kỳ người nào khác ngoại trừ mẹ em để đi học.

Tạ Siêu Phàm biết tính khí của Lâm Đan Phong, nghĩ bụng dù sao sau này cũng còn nhiều cơ hội, muốn giúp cô cũng không phải là khó. Cậu đưa tay ra gấp một miếng thịt ở đĩa, đưa vào tận miệng Lâm Đan Phong, ánh mắt dịu dàng như muốn khiến cô tan ra trong ánh mắt của mình.

Lâm Đan Phong nhìn cậu, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng há miệng ra. Lớn ngần này rồi, ngoài mẹ từng dứt cơm cho cô ăn, ngoài ra chưa có ai thương yêu cô như thế.

Lâm Đan Phong sung sướng tận hưởng mùi vị của tình yêu và hạnh phúc, chỉ sợ mình mở mắt ra, mùi vị này sẽ biến mất.

Khi màn đêm buông xuống, Tạ Siêu Phàm về trường, lúc đi qua ký túc xá nữ, hình như Tạ Siêu Phàm nhìn thấy có ai đó đi phía trước mặt mình rất giống Tống Ca, cậu vội vàng đuổi theo:

- Tống Ca, cậu tới lúc mấy giờ thế? Cậu được phân ở trong ký túc xá nào?

Tống Ca đang cùng người bạn cùng phòng mới quen đi ăn tối xong về ký túc xá, thực ra cô đã nhìn thấy Tạ Siêu Phàm hình như đang hơi say, chỉ có điều cô không muốn để ý tới cậu, cô biết chắc chắn Tạ Siêu Phàm mới đi thăm Lâm Đan Phong về, mặc dù cô đang muốn quên nỗi đau mà Tạ Siêu Phàm mang tới cho mình, nhưng lòng tự trọng của con gái vẫn khiến cô không thể nào thoải mái được.

Cô kéo người bạn cùng phòng đi nhanh vào khu ký túc xá nữ, Tạ Siêu Phàm tưởng là cô không nghe thấy, lại đuổi theo hỏi cô, cho tới khi họ biến mất trong tòa nhà, cho tới khi người bảo vệ ký túc chạy ra, ngăn cậu lại. Tạ Siêu Phàm giải thích mình nhìn thấy một người bạn, bảo vệ ký túc kéo cậu ra tận cửa, chỉ vào tấm biển thông báo treo trên tường:

- Có biết chữ không hả?

Tạ Siêu Phàm đọc từng chữ: Nam sinh dừng bước! Người bảo vệ lại chỉ ra ngoài, Tạ Siêu Phàm chán nản đi ra ngoài.

Trần Thần cảm thấy hôm khai giảng đúng là một ngày trọng đại đối với mình, cuối cùng thì cậu cũng được cùng Bạch Như Tuyết học chung trong một trường đại học, mặc dù trường đại học của họ không thể so sánh với trường của Tạ Siêu Phàm và Tống Ca, càng không thể so sánh với trường của Lâm Đan Phong nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì tới niềm vui của cậu. Đối với cậu mà nói, học trường đại học nào không quan trọng, quan trọng là được học cùng với ai.

Sáng sớm cậu đã tới trường, làm xong thủ tục nhập học, “đuổi” được bà mẹ lắm lời về, nhìn vào danh sách sinh viên nhà trường dán trên bảng thông báo, tìm được địa chỉ khoa và ký túc xá của Bạch Như Tuyết, cậu lập tức chạy thẳng tới trước cổng Khoa nghệ thuật chờ sự xuất hiện của Bạch Như Tuyết. Bạch Như Tuyết ngồi trên chiếc xe công mà bố cô lái dừng lại ở cổng trường, Trần Thần chạy vội lên đón cô, đỡ cái túi xách trong tay bố Bạch Như Tuyết. Bố Bạch Như Tuyết nhận ra chàng trai ở cùng một khách sạn với họ hôm đi thi đại học, nhiệt tình hỏi cậu học ở khoa nào? Trần Thần vừa trả lời câu hỏi của bố Bạch Như Tuyết, vừa quay sang nhìn Bạch Như Tuyết lúc nào cũng đứng đưng với cậu, cùng cô làm xong mọi thủ tục nhập học, mang hành lý lên tận phòng ký túc, rồi lại tiễn bố Bạch Như Tuyết ra cổng trường, vỗ ngực mình nói với người bố vẫn còn không yên tâm về cô con gái:

- Chú Bạch, chú cứ yên tâm, mọi việc đã có cháu lo!

Bố Bạch Như Tuyết gật đầu như bố củi:

- Vậy thì nhờ Trần Thần chăm sóc con gái chú nhé.

Bạch Như Tuyết sa sầm mặt, bố vừa mới quay đầu xe đi, cô đã quay người bỏ đi, Trần Thần vẫn còn đang nhiệt tình vẫy tay chào bố cô, quay lại phát hiện Bạch Như Tuyết đã đi được một đoạn khá xa, vội vàng đuổi theo.

Bạch Như Tuyết dừng chân:

- Cậu cứ đi theo tớ làm gì? Tớ không cần vệ sĩ!

Trần Thần biết điều dừng chân lại:

- Thế thì tớ không đi theo cậu nữa, có chuyện gì thì gọi tớ nhé.

Thực ra Trần Thần không muốn nói mấy lời khách sáo như thế này, cậu thực sự cậu muốn nói là một lời tỏ tình: Khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải là sự sống và cái chết, cũng không phải là hai người ở hai phương trời mà là anh đứng ngay trước mặt em, nhưng em lại không biết rằng anh yêu em!

Bạch Như Tuyết từ khi biết điểm thi đại học của mình trong lòng đã không vui. Cô không ngờ thành tích thi của mình lại kém như thế, kém tới mức đã chặn đứng ước mơ ghi danh vào Học viện Nghệ thuật nổi tiếng của cô, kém tới mức chỉ đủ điểm vào Khoa nghệ thuật Học viện Sư phạm rất bình thường của thành phố này. Mặc dù bố mẹ không nói gì với cô, nhưng cô có thể nhận ra ngọn lửa hy vọng trong mắt bố mẹ đã tắt ngúm, từ giây phút họ bớt ăn bớt tiêu đưa cô tới Bắc Kinh học đàn tranh, cô đã hiểu rằng sự cố gắng của bố mẹ là mong cô có ngày cũng được như ngôi sao nổi tiếng trên truyền hình. Nhưng cuối cùng, người bước vào cung điện là người khác, còn cô, cho dù cô có cố gắng thế nào, xinh đẹp ra sao, cô vẫn không thoát khỏi cái số phận giống như của bố mẹ mình, những học sinh tốt nghiệp học viện này ra đều được phân tới một trường tiểu học hay trung học làm giáo viên âm nhạc. Chỉ có ông nội là an ủi cô rằng, đừng thấy người khác được học một trường đại học to mà ghen tị, nòi nào úp vung nấy, chỉ cần mình học hành chăm chỉ, không lo không sống được, dựa vào sức của chính mình để kiếm bát cơm thì mới sống thanh thản được!

Ông nội đặt 1.000 tệ mà không biết ông đã phải bơm bao nhiêu cái xe mới kiếm được vào tay Bạch Như Tuyết. Sau khi ông đẩy cái xe ba bánh đi, nước mắt Bạch Như Tuyết lăn chã rơi xuống, giây phút đó, cô cảm thấy lưng của ông nội dường như đã còng đi rất nhiều.

Trước khi nhập học, Bạch Như Tuyết chính tai nghe thấy bố mẹ nói chuyện với nhau. Tối hôm đó, cô dậy đi vệ sinh, nghe thấy bố thở dài:

- Haiz, đừng nói nữa, ông trời cho con gái mình một khuôn mặt đẹp nhưng lại không cho nó một bộ óc thông minh, con cũng đã cố gắng hết sức rồi, thích thế nào thì kệ nó.

Mẹ cô nói:

- Hy vọng sau này nó gả được vào một nhà khá giả, đừng bước chân vào một gia đình như chúng ta, nếu không thì coi như cả đời này mình toi công rồi.

Bố nói:

- Đừng nghĩ xa như thế, nghĩ càng xa thì thất vọng càng nhiều, ai mà biết sau này sẽ gặp được chuyện gì cơ chứ.

Bạch Như Tuyết khi đó về phòng mình khóc tới nửa đêm, hôm sau tỉnh dậy, hai mắt cô sưng húp. Mặc dù thời gian này Tống Ca không ngừng gọi điện thoại an ủi cô, nhưng cô vẫn cảm thấy dường như mình bị số phận bỏ rơi, thậm chí cô còn không muốn nghe những lời nói tốt đẹp mà Tống Ca nói, thậm chí cô còn bắt đầu ghen tị với bạn, rồi bắt đầu thấy mừng vì mối tình đầu của bạn với Tạ Siêu Phàm không thành, thấy vui vì thì ra trong cuộc đời Tống Ca cũng có lúc gặp phải chuyện không thuận lợi.

Trong thâm tâm, Bạch Như Tuyết biết rõ, tình bạn giữa cô và Tống Ca gần như đã kết thúc, từ nay về sau, họ sẽ càng ngày càng xa nhau.

Bạch Như Tuyết vốn không thích loại con trai như Trần Thần, những anh chàng vai u thịt bắp, trên mặt lại mọc đầy trứng cá chưa bao giờ là hứng thú của cô, cô thích những người nho nhã, lịch sự như những chàng trai làm nghệ thuật, ví dụ như Tạ Siêu Phàm, chỉ có những người con trai như thế mới tương xứng với sắc đẹp dịu dàng, mềm mại của cô. Tối hôm đó, câu nói của mẹ đã in sâu vào đầu Bạch Như Tuyết, cô hạ quyết tâm phải tìm được một người bạn trai thật xuất sắc, không thể để cho bố mẹ thất vọng.

Sự theo đuổi nhiệt tình của Trần Thần khiến cô vô cùng phản cảm, cô không hiểu vì sao số phận lúc nào cũng trêu đùa cô như thế? Những gì cô muốn thì không cho cô, những gì cô muốn dứt ra thì không dứt được.

13. Chương 13

Nếu tuổi thanh xuân là mùa xuân của cuộc đời, vậy thì trường đại học chính là một vườn hoa với trăm hoa khoe sắc.

Trong vườn hoa này, mỗi người đều cố gắng tận hưởng hết mùa hoa của mình và người khác, có những đóa hoa nở rộ rực rỡ, có những đóa hoa chỉ nép mình e thẹn, rực rỡ và e thẹn không hèn mà cùng tạo nên một bữa tiệc hoa đầy màu sắc, tươi ươm cho tuổi thanh xuân tràn đầy nhiệt huyết và sưởi ấm tâm hồn những con người trẻ tuổi.

Chỉ có điều tuổi xuân này thật ngắn ngủi, chỉ một cái chớp mắt, chỉ một giây phút, chỉ một tích tắc. Học kỳ cuối cùng của năm thứ tư, Tống Ca tìm được bạn trai cho mình, đồng thời cũng được tuyển dụng vào một doanh nghiệp nước ngoài ở Bắc Kinh. Mặc dù mẹ cô, bà Phó thị trưởng Hà đáng kính trong mọi cuộc họp đều không quên nhắc nhở rằng, thành phố quê hương họ đang rất cần nhân tài, nhưng Tống Ca cho rằng, mẹ cô đã cống hiến cả tuổi xuân của mình cho quê hương, không có lý do gì phải cống hiến cả con gái của mình nữa, cô kiên quyết không chịu quay về, cô cảm thấy mình thích hợp với đất Bắc Kinh hơn.

Cuối cùng Phó thị trưởng Hà cũng không miễn cưỡng con gái nữa, bà biết con gái mình đã lớn, con đường cuộc đời cô nên đi như thế nào, bà là mẹ chỉ có quyền nêu ra ý kiến chứ không có quyền quyết định.

Bạn trai của Tống Ca, Vương Tân là bạn học cùng đại học với cô, bố mẹ anh đều là người gốc Bắc Kinh, gia đình không có gì đặc biệt. Mặc dù bốn năm đại học, những người theo đuổi tán tỉnh Tống Ca rất nhiều, có những người còn là con đại gia, tài sản giàu gấp mấy lần gia đình Tạ Siêu Phàm, có những người con ông cháu cha, nhưng tiếp xúc với họ, Tống Ca luôn cảm thấy cô không thể tìm thấy cảm giác an tâm và đáng tin cậy mà Tạ Siêu Phàm từng cho cô, cảm giác ở cùng với họ cứ như đang ở trên mây, hình như cái thế giới này được sinh ra là để dành cho họ, có thể nghe theo lời họ sai bảo bất cứ lúc nào. Tống Ca không thích cảm giác này, mẹ cô cũng năm lần bảy lượt nói với cô là không nên kết bạn với những anh chàng công tử nhà giàu.

Vương Tân là một người cao lớn, nhưng người anh không thô như Trần Thần mà là cái dáng vẻ cao lớn nhưng rất nho nhã, lịch sự, còn một điểm nữa mà Tạ Siêu Phàm không bằng anh, đó là anh chàng Vương Tân học tin học nhưng lại chơi dương cầm rất hay. Cũng chính vì điều này mà Tống Ca chọn anh trông số những người theo đuổi mình. Sự từ chối của Tạ Siêu Phàm năm xưa dù sao vẫn để lại một nỗi ám ảnh

trong lòng cô, khiến cô như vẫn còn giận dỗi, hứa rằng nếu có cưới ai thì phải cưới người hơn anh, không thể hơn anh về mọi mặt thì ít nhất có một mặt nào đó cũng phải vượt trội anh.

Thời gian rảnh rỗi, Vương Tân thường kéo Tống Ca tới phòng văn nghệ của trường, chơi cho cô nghe những bản nhạc nổi tiếng thế giới của Moza, Bethoven, Sô-panh... Cô lắng nghe những giai điệu kinh điển phát ra từ đôi tay tài hoa của Vương Tân... Thi thoảng điệu nhạc du dương như muốn ru người ta vào cõi mơ, thi thoảng lại như một cơn sóng biển xô lên cuộn xuống, khiến cô như được bay giữa bầu trời rộng lớn, giữa những mặt biển bao la, những con sóng trong vắt, được lắng nghe tiếng chim kêu, vượn hót, được nghe tiếng gió tiếng mưa, vị thần đáng yêu Cupid dường như đã bắn một mũi tên vào tim cô, dắt cô bước vào cõi thần tiên, như mộng như thực.

Một ngày cuối tuần của kỳ đầu tiên năm học thứ tư, lần đầu tiên Vương Tân đưa Tống Ca về nhà. Bố Vương Tân là một người chuyên chỉnh đàn dương cầm, mẹ anh là kế toán trong một công ty nhà nước. Lần đầu tiên tới nhà Vương Tân, nếu không phải là Vương Tân ra sức kéo cô tới thì có lẽ cô đã định bỏ về mấy lần. Vương Tân cùng cô ngồi trên ghế salon, mẹ anh hỏi thăm tình hình nhà cô như cán bộ điều tra hộ tịch, hỏi bố mẹ cô làm việc ở đâu? Trước đó, Tống Ca không hề nói cho Vương Tân biết mẹ cô là Phó thị trưởng thành phố, cô chỉ nói nơi mẹ cô làm việc chứ không hề nói tới chức vụ của bà, sợ dĩ cô không muốn về quê làm việc chủ yếu là vì cô không muốn sống trong sự bảo vệ của mẹ, lúc này cô càng không muốn nhờ mẹ mà nâng cao “điểm” của mình trong mắt mẹ chồng tương lai. Tống Ca nói mẹ cô là viên chức nhà nước, bố cô là một kỹ sư ở Cục Thủy lợi. Mẹ Vương Tân lại hỏi:

- Mẹ cháu làm việc ở đơn vị nào? Bây giờ mỗi tháng kiếm được bao nhiêu tiền?

Tống Ca nói:

- Mẹ cháu làm ở Ủy ban nhân dân thành phố, mỗi tháng... – Tống Ca từ trước tới nay không biết mẹ mình kiếm được bao nhiêu tiền nên chỉ buột miệng, – Khoảng hơn 3.000 tệ ạ.

Mẹ Vương Tân chớp mắt, lẩm bẩm một câu rất nhỏ nhưng Tống Ca vẫn nghe thấy:

- Cùng lắm cũng chỉ là một phó phòng.

Sau đó bà lại hỏi cô sau này có được ở lại Bắc Kinh không? Nói là sinh viên gốc Bắc Kinh bây giờ muốn ở lại đây còn rất khó, các sinh viên ngoại tỉnh tới muốn ở lại Bắc Kinh thì đều phải nhờ các mối quan hệ. Hình như con trai bà cưới người nào không quan trọng, quan trọng là cưới người ở đâu. Bố Vương Tân mấy lần muốn chuyển chủ đề nhưng vẫn không thể ngăn cản được những câu hỏi tỉ mỉ của bà.

Vương Tân kiên quyết bắt cô ở lại nhà anh ăn cơm, Tống Ca nhìn cái bếp lạnh lẽo, lại thấy thái độ chẳng lạnh nhạt nhưng cũng không nhiệt tình của mẹ Vương Tân, nói dối là chiều nay ở trường còn có việc nên xin phép ra về.

Lúc Vương Tân từ trong nhà đuổi theo, Tống Ca đã đón taxi về trường trước rồi.

Ngồi trên taxi, trong đầu Tống Ca toàn là hình ảnh khuôn mặt bí xị của mẹ Vương Tân, những câu hỏi nhiều hàm ý đó vang lên trong tai cô, cô không biết tại sao tình yêu của cô lại luôn gặp trắc trở như thế? Lúc nào cũng phải thất vọng vào lúc mình đang tràn trề hy vọng, dường như số phận có một bàn tay nào đó sắp đặt mọi thứ trước mặt cô, cô không thể đưa tay ra vì chỉ cần cô đưa ra, những thứ mà cô muốn có sẽ lập tức thay đổi vị trí.

Taxi dừng lại trước cổng trường, Tống Ca xuống xe đi về phòng. Bỗng dưng từ đằng sau có người gọi cô:

- Tống Ca, đi chơi hả? Sao đi có một mình?

Tạ Siêu Phàm ôm quả bóng từ sân bóng rổ chạy ra, người đầy mồ hôi, từ xa đã gọi cô, Tống Ca lườm anh một cái, không lên tiếng, nghĩ bụng chẳng hiểu ngày gì mà sao lảm chuyện bực mình.

Cùng học một trường, ký túc xá nam và nữ lại ở rất gần nhau, đi học hay tan học, đi ra hay đi vào đều có thể đụng phải mặt nhau, lần nào Tạ Siêu Phàm chào hỏi cô, nếu cô không tỏ ra lạnh nhạt thì cũng chỉ chào lại qua loa lấy lệ, trong lòng vẫn cảm thấy bực bội vì chuyện của nhiều năm trước.

Tạ Siêu Phàm thấy Tống Ca chẳng buồn để ý gì tới mình thì vội vàng chạy lên chặn trước mặt cô:

- Này bạn cũ, nể mặt tớ tí chứ, làm gì đến nỗi đấy? Mấy lần trước mặt các bạn khác, tớ chào cậu cậu chẳng buồn để ý, người ta còn tưởng là tớ bị thần kinh nữa.

- Mặc kệ tớ, đang bận mình đây! – Tống Ca đứng lại.

Tạ Siêu Phàm nói:

- Ồ thế hả, tớ cũng đang bận mình đây. Nào, ăn cơm chưa? Chưa ăn thì tớ mời.

Tống Ca nghĩ bụng nếu mình cứ cố chấp quá thì hình như cũng không hay lắm. Lần đó, cuối tuần Lâm Đan Phong tới tìm Tạ Siêu Phàm, hai người hẹn cô cùng đi ăn cơm, Tống Ca kiên quyết không đi, một phần là vì Tạ Siêu Phàm, một phần là vì lòng tự trọng của mình đang “lên cơn”, trường của Lâm Đan Phong nổi tiếng hơn trường của cô, mà trong lòng cô thì vẫn luôn coi Lâm Đan Phong là tình địch.

Tống Ca nói:

- Đừng có lắm chuyện, cậu thì buồn cái gì?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Đừng nhắc nữa, cứ tới cuối tuần là Lâm Đan Phong lại phải đi làm gia sư, tớ thì không muốn về nhà, mấy anh em trong ký túc xá thì cả ngày ôm lấy cái máy tính lên mạng, nếu không thì cũng đi với người yêu, còn mỗi tớ là cô đơn một mình, đánh bóng mãi cũng chán!

Tống Ca nói:

- Cậu mời thật hả?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Đương nhiên rồi, chỉ cần cậu chịu nể mặt, cậu thích đi đâu thì đi!

Tống Ca nói:

- Thế thì được! Nếu cậu đã chủ động đưa đầu vào rọ thì tớ cứ thế mà chuẩn bị dao thôi! – Tống Ca đưa tay ra làm động tác như đang “chặt” xuống.

Tạ Siêu Phàm cười, cậu lại nhìn thấy vẻ thoải mái, thẳng thắn của Tống Ca:

- Được, được! Tối lúc đó chỉ cần để lại cho tớ một hơi thở để thanh toán tiền là được. Chờ lát nhé, tớ quay lại ngay.

Trong tiệm ăn Quảng Đông ở gần trường, Tống Ca và Tạ Siêu Phàm vừa ăn vừa nói chuyện, vô cùng vui vẻ, Tống Ca nói với Tạ Siêu Phàm về mẹ của Vương Tân, Tạ Siêu Phàm nói:

- Còn lâu mới bằng mẹ tớ, kiên quyết không thay đổi định kiến với mẹ của Lâm Đan Phong. – Anh nói tiếp.
- Cậu không biết đâu, tớ với Tiểu Phong yêu nhau năm năm rồi, vậy mà Tiểu Phong chưa tới nhà tớ một lần! Tớ đang phát rầu lên đau, làm thế nào mới để cho người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời tớ và người phụ nữ mà tớ yêu nhất quen biết nhau nhỉ?

Tống Ca kinh ngạc lắng nghe, không ngờ tới bây giờ Lâm Đan Phong vẫn không dám đặt chân tới nhà Tạ Siêu Phàm! Chắc là những bà mẹ chồng trong thiên hạ này đều như thế.

- Haiz, Siêu Phàm, cậu nói xem, có phải những bà mẹ chồng đều coi con dâu là kẻ thù không? Cứ như thế người ta sắp cướp mất con trai của mình đi vậy.

Tạ Siêu Phàm lắc đầu:

- Không biết, những việc mà mẹ tớ làm xem ra thì đều là vì muốn tốt cho tớ, nhưng tớ lại chẳng thấy nó tốt ở điểm nào cả. Cậu nói xem, cứ về tới nhà là ngày nào cũng hối thúc tớ mau có người yêu, nhưng cô gái tớ yêu thì mẹ tớ lại không đồng ý. Cậu nói là kẻ thù sao? Tớ thấy mẹ tớ với Lâm Đan Phong chẳng khác gì kẻ thù không đội trời chung. Lâm Đan Phong có làm gì mẹ tớ đâu cơ chứ.

Xem ra bà mẹ chồng mà mình gặp phải vẫn chưa phải là người cay nghiệt nhất, Tống Ca thấy đỡ giận mẹ Vương Tân hơn rất nhiều.

- Haiz, có phải là vì... – Tống Ca định nói gì lại thôi.

- Vì gì? – Tạ Siêu Phàm hỏi.

Tống Ca lấp liếm:

- Không có gì, tớ cũng không biết mẹ cậu nghĩ gì nữa.

Xem ra lần đó mình từ chối giúp đỡ Lâm Đan Phong, những việc sau đó cậu ấy hoàn toàn không biết gì, hoặc có thể Lâm Đan Phong cũng không biết là ai giúp đỡ cô ấy, Tống Ca cảm thấy không nói thẳng ra có lẽ vẫn tốt hơn.

- Haiz, cậu đoán xem, Bạch Như Tuyết yêu ai? – Tạ Siêu Phàm hỏi.

Tống Ca lắc đầu, đã lâu lắm rồi Bạch Như Tuyết không liên lạc với cô.

- Trần Thần! Mấy hôm trước tớ lên mạng gặp anh chàng này, giờ đang tự dắc lăm!

- Vậy sao? Hai người họ yêu nhau? Tớ không tin đâu!

- Cậu cũng không tin phải không? Khi đó tớ cũng không tin! Trần Thần bèn cho tớ xem ảnh cậu ấy hôn Bạch Như Tuyết, tớ vẫn còn giữ ảnh đấy trong điện thoại, để tớ tìm cho cậu.

Dù sao thì cũng là bạn bè cũ, vừa nói về chuyện xưa là không dứt được lời, nói chuyện bạn bè, chuyện tình yêu rồi chuyện công việc, cả Tống Ca và Tạ Siêu Phàm đều nói rất vui vẻ, không lâu sau, trên chiếc bàn ăn trước mặt hai người chất một đống vỏ bia.

Khi điện thoại của Tống Ca gọi tới, Bạch Như Tuyết đang ngồi xem phim trong phòng khách nhà Trần Thần. Trần Thần vừa mua một bộ đĩa “Ca vũ thanh xuân”, hai người ngồi dựa lưng vào salon, vừa ăn bím bím vừa xem phim, xem tới chỗ hài hước, hai người đầu gật bụng ra mà cười, Hạ Thu Đông vốn định ăn trưa xong thì ở nhà ngủ một chút, nhưng không chịu được sự ồn ào của hai người, giận dữ bỏ ra ngoài.

Đã lâu lắm rồi Bạch Như Tuyết không liên lạc với Tống Ca, Trần Thần đổi cho cô số điện thoại mới cũng ít người biết, không hiểu sao Tống Ca lại có số điện thoại của cô? Trong điện thoại, Tống Ca nói cô nghe nói tới chuyện của Bạch Như Tuyết và Trần Thần rồi, hỏi Bạch Như Tuyết sao chẳng nói gì với cô? Đã thế đổi số điện thoại cũng chẳng báo cho cô một tiếng, nói là hôm nào nghỉ học về nhà sẽ tìm cô tính sổ.

Bạch Như Tuyết thực ra không muốn cho Tống Ca biết cô và Trần Thần yêu nhau, hồi học cấp ba, có một lần cô và Tống Ca đi qua sân thể dục, đúng lúc đó đội bóng của trường đang thi đấu, nhìn thấy một đám con gái đứng xung quanh hô vang tên của Trần Thần như một lũ điên, Tống Ca hỏi Bạch Như Tuyết ai là Trần Thần? Bạch Như Tuyết kinh ngạc nhìn Tống Ca, tại sao ngay cả Trần Thần, ngôi sao đội bóng rổ của trường, một người mà đám nữ sinh say mê mà cô cũng không biết sao, Tống Ca nói:

- Tớ không có hứng thú với bọn con trai đầu óc ngu si, tớ chỉ phát triển.

Lúc này Bạch Như Tuyết mới biết cho dù Trần Thần chơi bóng rổ có xuất sắc tới đâu thì trong mắt Tống Ca, anh vẫn chỉ là một kẻ ngốc nghếch.

Ngày nay, Tống Ca thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng, còn cô và gã ngốc kia cùng học trong một trường, rồi lại sắp về sống chung một nhà, người mà Bạch Như Tuyết không muốn cho biết chuyện này nhất chính là Tống Ca. Số phận của họ từ khi sinh ra được quyết định là phải khác nhau một trời một vực, hồi học cấp ba, cô dính lấy Tống Ca như hình với bóng, trong thâm tâm của chú vịt con xấu xí mang theo giấc mộng thiên nga, mong rằng có một ngày lớp lông của con thiên nga sẽ che giấu đi sự xấu xí, tự ti của cô, không ngờ giấc mộng đại học đã tan thành mây khói, cô lại phải trở về với sự thực tàn khốc.

Bạch Như Tuyết biết tình bạn giữa cô và Tống Ca suốt ba năm trung học không phải là một tình bạn vô tư, trong sáng, tình bạn giữa họ chưa bao giờ bình đẳng, Tống Ca là một cái cây, còn cô chỉ là một thân tầm gửi bám lên cái cây đó, cô luôn luôn phải là người phục tùng thì mới được cái cây ban cho “ân điển”.

Tình bạn này không thể nào bền vững, cũng không thể kéo dài, đó là lý do vì sao từ sau khi vào học đại học, Bạch Như Tuyết chủ động kéo giãn khoảng cách với Tống Ca.

Bạch Như Tuyết áp úng, muốn che giấu mối quan hệ giữa cô và Trần Thần, Tống Ca bên kia nói:

- Cậu đừng giả vờ, ảnh thân mật giữa cậu với Trần Thần tớ còn xem rồi, chỉ chưa được đích thân cậu kể chi tiết mà thôi.

Bạch Như Tuyết xấu hổ im lặng, Tống Ca bên kia vừa cúp điện thoại thì Bạch Như Tuyết đã nhào vào lòng Trần Thần vừa đánh vừa cào cấu, hỏi anh bức ảnh anh lên chụp hai người hôn nhau, anh đã cho những ai xem rồi? Trần Thần bị đánh, không dám đánh trả, chỉ đành áp úng nói:

- Chắc chắn là cái gã Tạ Siêu Phàm đó đi chơi cùng Tống Ca rồi cho cô ấy biết, hôm ấy anh lên mạng gửi cho cậu ta, còn anh chưa cho ai xem cả.

Bạch Như Tuyết giăng điện thoại của Trần Thần, xóa bức ảnh của họ đi, khiến Trần Thần tiếc ngẩn tiếc ngơ, Trần Thần từng nói đó là minh chứng quý giá chứng minh cho mối tình đầu của mình, anh sẽ giữ nó suốt đời. Trên sân bóng rổ, anh từng thắng vô số trận bóng, nhưng nó không thể nào so sánh với trận thắng trên sân bóng tình yêu, từ ngày giành được trái tim của Bạch Như Tuyết, con đường bóng rổ của Trần Thần lại rẽ vào một bước ngoặt mới, ban đầu, anh coi bóng rổ là sự nghiệp cả đời của mình, nhưng từ giây phút được ôm Bạch Như Tuyết vào lòng, anh mới biết đối với anh, bóng rổ không thể nào quan trọng bằng Bạch Như Tuyết.

Trần Thần cũng không hiểu vì sao trước mặt Bạch Như Tuyết, anh luôn luôn phải thỏa hiệp. Cho dù yêu cầu của cô vô lý như thế nào, anh đều nghĩ đủ mọi cách để đáp ứng cho cô, nếu không như vậy thì anh sẽ cảm thấy mình cao lớn, khỏe mạnh chỉ là vô dụng, dường như sự mạnh mẽ của anh chỉ để dành riêng cho Bạch Như Tuyết, anh sinh ra đã là một chiếc ô bảo vệ cho cô, mặc dù chiếc ô bảo vệ này Bạch Như Tuyết chỉ cho phép mở ra vào cuối năm học thứ ba, cho dù người dưới chiếc ô chuyển từ một chiếc ô khác sang.

Mối tình đầu của Bạch Như Tuyết là anh chàng Vĩ Đại Vĩ ở khoa Mỹ thuật của Học viện Sư phạm, Vĩ Đại Vĩ là một tài tử nổi tiếng trong học viện, dáng người gầy gầy, tóc dài chấm vai, mặc dù nhà trường đã có lệnh cấm các sinh viên để những kiểu đầu kỳ quái, nhưng họ vẫn không có cách nào khác với các sinh viên khoa nghệ thuật. Họ quen nhau trong bữa tiệc đón sinh viên mới, Bạch Như Tuyết của khoa âm nhạc vừa mới xuất hiện đã thu hút được hàng tràng pháo tay và tiếng huýt sáo của những anh chàng bên dưới sân khấu, Trần Thần tự hào khoe:

- Bạn tôi đấy, là hoa khôi của trường Nhất Trung!

Thế là anh chàng tội nghiệp bị bọn nam sinh khoa thể dục lao vào đánh đấm tới bời, cứ như thể miếng thịt duy nhất trong bát cơm đã bị Trần Thần cướp đi mất, vừa hận vừa ngưỡng mộ. Trái tim của Vĩ Đại Vĩ khoa Mỹ thuật khê đập lồi một nhịp, nhanh chóng lấy bảng vẽ đeo sau lưng ra, tốc họa tư thế đẹp của Bạch Như Tuyết trên sân khấu, khi bản nhạc Bạch Như Tuyết dần lên tới cao trào thì những nét phác họa của Vĩ Đại Vĩ cũng đã hoàn thành, hình ảnh cô hiện lên trong bức tranh vô cùng sinh động, các sinh viên khoa Nghệ thuật yêu cầu người dẫn chương trình ngăn Bạch Như Tuyết lại, Vĩ Đại Vĩ bước lên sân khấu, đi về phía Bạch Như Tuyết đang cúi thấp đầu, sau đó trình trọng tặng bức vẽ cho cô. Bạch Như Tuyết từng tham gia vô số lần biểu diễn, từng nhận được rất nhiều hoa tươi, nhưng cô chưa bao giờ được nhận một món quà như thế này, khuôn mặt xấu hổ của cô bỗng chốc đỏ bừng lên, nói một tiếng cảm ơn rồi định vội vàng đi xuống sân khấu, không ngờ người dẫn chương trình giơ cao bức tranh trong tay cô lên để những người bên dưới nhìn cho rõ. Bạch Như Tuyết chỉ đành giơ cao tranh lên, Trần Thần nhìn thấy, cô gái trong bức tranh đó đẹp như tiên nữ hạ phàm, còn thần tiên, thoát tục hơn cả Bạch Như Tuyết ngoài đời thật, giận dữ ngồi phịch xuống đất, anh biết anh nhanh chân nhanh tay nhưng cũng không thể nào bằng một “gã cướp đường”, Vĩ Đại Vĩ vẽ Bạch Như Tuyết lên giấy, còn Trần Thần thì vẽ Vĩ Đại Vĩ trong lòng mình, từ giây phút đó, anh đã thề sớm muộn gì cũng phải trả mối thù này.

Sau lần đó, Bạch Như Tuyết không hề liên lạc với Vĩ Đại Vĩ, sự rụt rè của con gái khiến cô chỉ biết chờ đợi, mặc dù những chàng trai xung quanh cô không ngừng tấn công, nhưng vẫn không ai có thể lọt vào mắt Bạch Như Tuyết. Những chàng trai ưu tú ở Học viện sư phạm rất ít, những người có trí tuệ một chút thì đều đã vào học những trường tốt hơn, còn những người học ở trường này nếu không phải ham chơi lười học thì cũng là người kém thông minh. Về điểm này Bạch Như Tuyết hiểu rõ hơn ai hết, muốn đãi cát tìm vàng

ở một nơi như thế này thì không thể nào nóng vội được. Hôm đó, tài năng của Vĩ Đại Vi đã khiến Bạch Như Tuyết cảm động, cô luôn giấu bức tranh đó dưới chiếu, thường xuyên lấy có sắp xếp lại giường chiếu để xem thật kỹ, cô nhìn bức tranh còn đẹp hơn, có thần hơn người thật, thậm chí đoán tâm trạng của người đàn ông tên Đại Vi đó khi vẽ tranh cho cô, mỗi lần như thế, Bạch Như Tuyết đều thấy tim mình đập thật nhanh, cảm giác này cũng giống như năm xưa khi cô thầm yêu Tạ Siêu Phàm, chỉ có điều chàng trai có khí chất của một nhà nghệ thuật đó không đẹp trai và học giỏi như Tạ Siêu Phàm nên rõ ràng là hơi lép vế hơn một chút.

Lần thứ hai gặp lại Vĩ Đại Vi là ở trong nhà ăn của trường, hôm đó Bạch Như Tuyết vừa mới bước vào nhà ăn đã thấy trong đó có rất nhiều người đang quây lại cãi nhau âm ỉ, lúc tới gần mới phát hiện ra trên áo Vĩ Đại Vi bị dính mấy sợi mì, khắp người thì là nước canh, dưới chân Trần Thần thì là cái bát canh vỡ vụn. Trần Thần nói Vĩ Đại Vi va vào anh trước, Vĩ Đại Vi thì nói Trần Thần cố ý dẫm vào chân anh. Bạch Như Tuyết lập tức hiểu ra chuyện gì. Cô lại gần, đứng về phía Vĩ Đại Vi, chẳng nói gì cả, chỉ nhìn chăm chăm và Trần Thần, Trần Thần lúc đó đang tỏ ra vô cùng dữ dằn, kiên quyết bắt Vĩ Đại Vi phải đền bát canh cho mình thì lập tức ngậm miệng lại, độ lượng nói:

- Thôi bỏ đi, lần này tôi không tính toán với cậu nữa, coi như tôi xui xẻo!

Vĩ Đại Vi vốn dĩ không muốn dây vào anh chàng cơ bắp cuồn cuộn này, cũng không hiểu vì sao cái gã này năm lần bảy lượt gây khó dễ cho mình! Cũng không hiểu vì sao vừa nãy Trần Thần còn vô cùng hung hăng mà bây giờ lại bắt ngờ tỏ ra hiền lành.

Khi Bạch Như Tuyết đứng cạnh mình lên tiếng, Vĩ Đại Vi mới vỡ lẽ ra vì sao mình cứ bị người ta “chơi đùa”.

Trần Thần tuyệt đối không thể ngờ được rằng những hành động mà anh cho rằng thông minh lại khiến Bạch Như Tuyết và Vĩ Đại Vi tới gần với nhau hơn. Từ lần đó, Vĩ Đại Vi chính thức hẹn hò với Bạch Như Tuyết, trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, trong phút chốc, Bạch Như Tuyết và Vĩ Đại Vi trở thành tiêu điểm của Học viện sư phạm.

Mối tình này kéo dài tới học kỳ hai năm thứ ba, vẫn là Trần Thần, chặn Bạch Như Tuyết ở cổng trường, nói là muốn nói chuyện với cô, Bạch Như Tuyết từ sau khi yêu Vĩ Đại Vi không bao giờ còn để ý tới Trần Thần nữa, không hiểu anh tìm cô để nói chuyện gì? Trần Thần nói:

- Tôi đưa cậu tới một nơi, đảm bảo đi rồi, cả đời này cậu sẽ cảm kích tôi.

Bạch Như Tuyết thấy anh quả quyết như vậy cũng chỉ đành theo anh lên taxi.

Chiếc taxi đưa họ tới một con phố tranh trong thành phố. Bạch Như Tuyết đi theo Trần Thần tới trước một phòng tranh trang hoàng rực rỡ. Trong đó, Vĩ Đại Vi đang quay lưng về phía họ, giới thiệu với một người khách về bức tranh trong tay mình, bên cạnh là một người đàn bà khoảng ngoài ba mươi tuổi, trang điểm và ăn mặc rất hợp thời trang thì thoảng lại khoác tay lên vai anh ta, nhìn thấy cảnh này, Bạch Như Tuyết thần thờ đứng im.

Người đàn bà nghe thấy tiếng người bước vào vội vàng quay người lại chào hỏi, Vĩ Đại Vi ngẩng đầu lên nhìn thấy Bạch Như Tuyết, bức tranh trên tay rơi xuống đất. Bạch Như Tuyết còn chưa kịp nói gì, Vĩ Đại Vi đã đẩy cô ra khỏi phòng tranh, cầu xin cô cho anh được giải thích rõ.

Ở một chỗ dành cho người đi bộ nghỉ ngơi trên đường, Bạch Như Tuyết chất vấn Vĩ Đại Vi người đàn bà khoác tay lên vai anh là ai? Vĩ Đại Vi nhìn Trần Thần đang đứng chờ cách đó không xa, biết là việc không thể giấu giếm được nữa, ấp úng nói:

- Là... là người đàn bà sống cùng với anh.

Bạch Như Tuyết nghe như sét đánh ngang tai:

- Bà ấy... bà ấy có thể làm mẹ anh được!

Vĩ Đại Vi biết ngày này sớm muộn gì cũng tới nên quyết tâm lộ mặt nạ:

- Tôi là thế đây, người ta đồng ý, tôi cũng không phản đối, thì sao? Cô ấy cho tôi những gì tôi cần, cho tôi cơ sở vật chất ổn định, giúp tôi hoàn thành ước mơ, cô có thể không? Cô có cho tôi được những thứ đó không?

Hai mắt Bạch Như Tuyết tóe lửa:

- Thế tôi với anh là cái gì?

Vĩ Đại Vi nói:

- Cô có thể cho tôi sự nhiệt tình mà cô ấy không cho được, hơn nữa cô cũng có những gì cần ở chỗ tôi, chẳng ai nợ ai cả!

Bạch Như Tuyết chưa bao giờ thấy một kẻ nào vô lại như thế, những lời thề non hẹn biển, những đêm chỉ có cô biết, anh biết và không người ngoài nào biết, những lời thơ, ý văn hai người từng nói với nhau, tất cả đều vỡ vụn một cách lặng lẽ, cô còn tưởng rằng mình đã tìm được tình yêu thực sự, tìm được chàng bạch mã hoàng tử đáng để mình gửi gắm cả đời, nhưng không ngờ từ đầu đến cuối cô bắt quả chỉ là một đóa hoa, một chiếc lá, một người mẫu xinh đẹp trong mắt anh, cô chỉ đáng để anh vẽ vào tranh chứ không thể nào bước vào trái tim anh.

Bạch Như Tuyết nhào vào người đàn ông đã hủy hoại ước mơ của cô mà cào cấu, con người sao có thể bỉ ổi và vô liêm sỉ tới nhường này?

Trần Thần thấy Bạch Như Tuyết lao vào đánh Vĩ Đại Vi thì như một mũi tên, hét lớn:

- Tao đánh cho mày bại liệt luôn!

Một tay anh kéo Bạch Như Tuyết vào lòng mình, một nắm đấm giáng mạnh vào gã khốn nạn đã làm tổn thương vị nữ thần mà anh yêu mến, cả đôi chân cũng được sử dụng, cho tới khi những người xung quanh gọi cảnh sát tới.

Ở sở cảnh sát đi ra, Bạch Như Tuyết như người mất hồn, nước mắt như mưa, Trần Thần không yên tâm về cô, muốn đưa cô về nhà, Bạch Như Tuyết không chịu về nhà, cũng không chịu về trường, cô không muốn bố mẹ và bạn bè nhìn thấy dáng vẻ thê thảm này của mình.

Đầu óc Bạch Như Tuyết trống rỗng. Từng kỷ niệm của những ngày tháng ở cùng Vĩ Đại Vi đang giã vò cô, không ai hiểu được sự đau đớn trong trái tim cô, gã cầm thú đó không chỉ tước đi tình yêu của cô, niềm tin của cô mà cả sự trinh tiết mà mẹ cô vẫn dặn cô rằng phải bảo vệ thật kỹ. Mặc dù sự trinh tiết đó từ lâu đã không còn được mọi người coi trọng như trước, nhưng khi dâng hiến nó cho anh ta, cô vẫn còn thật ngây thơ, thuần khiết, cô chưa bao giờ nghĩ rằng kẻ mà cô đã nhất mực yêu thương lại là một gã cầm thú.

Đó là một ngày cuối tuần sau một tháng chính thức yêu nhau, Vĩ Đại Vi đưa cô tới một cái hồ ở ngoại thành, trong đám cây cỏ rậm rạp, Vĩ Đại Vi mở tập tranh mà anh ta luôn mang theo bên mình ra, bắt đầu phác họa cảnh tượng trước mắt, Bạch Như Tuyết ngồi cạnh anh ta, ngắm nhìn mặt nước phẳng lặng, cảm nhận sự lãng mạn mà Vĩ Đại Vi mang tới cho cô. Không biết từ lúc nào, Vĩ Đại Vi bỗng dừng bút vẽ, nhìn Bạch Như Tuyết bằng ánh mắt say đắm, kích động nói, anh muốn vẽ một bức tranh để cả cô và anh cả đời không quên, hy vọng cô sẽ giúp anh hoàn thành tâm nguyện này.

Bạch Như Tuyết không biết phải giúp anh như thế nào, cho tới khi Vĩ Đại Vi ấp úng nói, Bạch Như Tuyết mới hiểu anh muốn cô khỏa thân nằm trong bụi cỏ, làm người mẫu cho anh, anh muốn có một bức tranh thật chân thật.

Bạch Như Tuyết không đồng ý, Vĩ Đại Vi bèn quỳ xuống van nài cô, anh nói:

- Tuyết, anh rất yêu thương thân thể của em, không, anh không chỉ yêu thương mà còn trân trọng nó, chính vì như vậy nên anh mới muốn vẽ nó ra, vẽ vào trái tim anh, vẽ vào trí nhớ anh, để anh luôn ghi nhớ nó cả đời, em yên tâm đi, anh sẽ không chạm vào em đâu, cả đời này, nếu không được sự đồng ý của em, anh sẽ không bao giờ chạm vào người em, em là nữ thần trong lòng anh, em có biết không?

Trong ánh mắt của Vĩ Đại Vi, Bạch Như Tuyết dần dần cởi từng cúc áo, phơi bày trọn vẹn thân thể ngọc ngà của mình trong đám cỏ, Vĩ Đại Vi đi tới, ngắt một bông hoa dại, trịnh trọng cài lên tóc cô, rồi lại

nhặt một chiếc lá cỏ, che đi chỗ kín của cô, anh cố gắng để cô thấy thật tự nhiên, thoải mái, để cô cảm thấy mình như đang hòa làm một với thiên nhiên tươi đẹp nơi đây.

Suốt hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Vĩ Đại Vi cũng dừng bút vẽ. Bạch Như Tuyết nhìn mình trong tranh, vô cùng xúc động, cô không biết vì sao, tranh của Vĩ Đại Vi luôn khiến cô phát hiện ra những vẻ đẹp khác nhau của chính mình, bức phác họa lần trước thể hiện được cái thần thái và cốt cách cao quý của một nàng tiên nữ, còn bức tranh lần này thì trang nghiêm và thần thánh, lẽ nào đây chính là mình trong trái tim Vĩ Đại Vi?

Bạch Như Tuyết để mặc Vĩ Đại Vi mặc quần áo cho mình, mặc kệ anh không ngừng hôn cô, cảm nhận được sự run rẩy của anh và sự tê dại của mình, giây phút đó, nếu anh muốn, trái tim và thân thể của cô chắc chắn không thể nào từ chối được anh.

Nhưng anh không làm vậy, anh chỉ ôm chặt lấy cơ thể đã mặc quần áo cẩn thận của cô, không ngừng run rẩy, không ngừng khẩn cầu cô đừng cười anh.

Đêm đó, Bạch Như Tuyết cam tâm tình nguyện dâng hiến thứ quý giá nhất của mình cho Vĩ Đại Vi, người đàn ông khiến cô ngưỡng mộ, thương yêu và tin tưởng.

Trong căn phòng nhỏ bé, dột nát của một cái nhà trọ nhỏ, trên chiếc giường không biết đã có bao nhiêu người từng nằm ngủ, Bạch Như Tuyết vẫn cảm nhận được sự lãng mạn của hoa cỏ và sự thần thánh của bầu trời rộng lớn.

Vết máu hồng bên dưới của Bạch Như Tuyết một lần nữa khiến Vĩ Đại Vi rơi nước mắt, anh ôm chặt cô vào lòng, nói vô số lần câu “Anh yêu em”, cho tới khi giấc ngủ len lỏi vào giữa họ, cho tới khi nửa đêm tỉnh dậy, họ lại điên cuồng lao vào nhau.

Sự mặn nồng này kéo dài suốt một năm. Thực ra Bạch Như Tuyết phải nên tỉnh mộng từ lâu, cô chỉ vì quá tin tưởng vào tình yêu, quá tin tưởng vào tài năng của Vĩ Đại Vi nên mới khiến giấc mộng này kéo dài tới hôm nay.

Một ngày cuối tuần năm thứ hai, Vĩ Đại Vi phải về nhà, Bạch Như Tuyết kiên quyết đòi theo anh về, ban đầu Vĩ Đại Vi không đồng ý, nhưng không chịu nổi sự cố chấp của cô nên cuối cùng cũng phải gật đầu. Nhà Vĩ Đại Vi ở một huyện nhỏ, chiếc xe đường dài đi suốt hai tiếng đồng hồ mới tới bến. Xuống xe, Bạch Như Tuyết ho sặc sụa vì bụi, Vĩ Đại Vi không những không giúp cô mà còn trách cô lẽ ra không nên tới. Bạch Như Tuyết mới hiểu vì sao Vĩ Đại Vi lại không muốn đưa cô về nhà anh, khi bước vào nhà rồi, Bạch Như Tuyết mới hiểu vì sao. Mặc dù trước khi tới cô đã có sự chuẩn bị về tâm lí, nhưng sự nghèo khổ của Vĩ Đại Vi vẫn khiến cô phải giật mình. Căn phòng nhỏ bé xập xệ tối om om, nhưng trong phòng rất sạch sẽ, chỉ có điều sự sạch sẽ này càng thể hiện rõ sự nghèo khổ của gia đình anh. Bố mẹ Vĩ Đại Vi đều là công nhân đã thất nghiệp của một xưởng nhỏ trong huyện, hiện nay mẹ anh ở nhà làm nội trợ, còn bố anh làm bảo vệ cho một công ty. Trong sự nhiệt tình và nhường nhịn của bố mẹ Vĩ Đại Vi, Bạch Như Tuyết miễn cưỡng ăn được nửa bát cơm, buổi chiều trên đường về trường, khuôn mặt Vĩ Đại Vi lúc nào cũng khó đăm đăm, Bạch Như Tuyết cũng chẳng biết phải nói gì.

Về trường, họ vẫn yêu nhau, nhưng Bạch Như Tuyết cảm thấy rõ ràng tình yêu của hai người không còn nồng thắm như trước nữa. Vĩ Đại Vi lấy lí do cuối tuần phải đi làm gia sư nên ít hẹn hò cô hơn. Bạch Như Tuyết tưởng rằng vì lòng tự trọng của anh đang “tác oai tác quái” nên thời gian này, tình cảm của họ mới nhạt đi như thế, còn thực ra tình yêu vẫn còn đọng đây, chỉ cần cô không nói chia tay thì chắc chắn Vĩ Đại Vi cũng không rời xa cô, cho dù gia cảnh nhà cô cũng như vậy, nhưng dù sao thì cũng tốt hơn nhà Vĩ Đại Vi rất nhiều vì nhà cô còn ở thành phố.

Bạch Như Tuyết có nằm mơ cũng không ngờ được rằng chỉ trong vòng có nửa năm, chàng bạch mã hoàng tử của cô đã bám theo một người đàn bà giàu có, vậy mà anh ta vẫn giấu giếm vô cùng khéo léo, ngay cả Trần Thần còn biết chuyện mà cô lại không thay biết gì, cô ngu ngốc đến nỗi đã tận mắt nhìn thấy mà vẫn không tin là Vĩ Đại Vi phản bội cô.

Trần Thần đi theo sát Bạch Như Tuyết, anh không biết phải khuyên nhủ cô như thế nào, càng không hiểu vì sao cô lại đau lòng như thế. Ông trời bắt đầu phủ tấm màn đêm xuống vạn vật, người đi đường càng lúc càng thưa, Trần Thần lấy hết dũng khí, chạy lên chặn Bạch Như Tuyết lại:

- Mình về thôi, cậu muốn tới đâu mình đưa cậu tới đó.

Bạch Như Tuyết hét lên:

- Tôi đi chết đây, cậu đưa tôi đi chết mau lên!

Trần Thần sợ quá, vội vàng ôm lấy Bạch Như Tuyết, cầu xin cô:

- Cứ trách tớ đi, lẽ ra tớ không nên đưa cậu tới cái phòng tranh đó, nhưng tớ cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi!

Bạch Như Tuyết ra sức giằng ra, cô khóc lớn:

- Cậu mong sớm thấy ngày này lắm phải không? Thế này thì cậu vui rồi chứ! Cậu đạt được mục đích rồi chứ!

Trần Thần không biết làm cách nào để Bạch Như Tuyết bình tĩnh lại, anh nắm tay Bạch Như Tuyết, tát mạnh vào mặt mình:

- Như Tuyết, đánh tớ đi, cậu cứ đánh mạnh tớ đi! Tớ sai rồi, tớ đáng chết.

Bạch Như Tuyết im bật tiếng khóc, tiếng cô tát lên mặt Trần Thần vang lên rõ ràng trong đêm tối, cô cảm thấy những giọt nước mắt lăn dài trên tay mình, bỗng dưng cả người cô mềm nhũn, nghẹn ngào khóc.

Trần Thần công Bạch Như Tuyết lúc này đã vô cùng mệt mỏi đi về phía thành phố, cho tới khi nhìn thấy một chiếc taxi. Trước cửa một khách sạn nhỏ, Trần Thần dìu Bạch Như Tuyết xuống xe, đi vào trong. Đêm hôm đó, cả đêm Trần Thần không chợp mắt, anh ở bên bảo vệ Bạch Như Tuyết cho đến khi trời sáng.

Trời sáng, Bạch Như Tuyết tỉnh lại, thấy Trần Thần vẫn ngồi cạnh cô cả đêm như một tòa tháp, thấy sự lo lắng trong đôi mắt vẫn tia máu đỏ, sự băng giá trong lòng dường như đã sụp đổ, cô ôm cổ Trần Thần, ôm người con trai quan tâm lo lắng cho cô như cha mẹ cô đã từng quan tâm lo lắng...

- Cả đời này, dù tớ thế nào cậu cũng không chê bai tớ phải không?

Trần Thần gật đầu.

- Cả đời này, dù tớ thế nào cậu cũng không bỏ rơi tớ phải không?

Trần Thần càng gật đầu kiên định hơn.

Bạch Như Tuyết dựa vào lòng Trần Thần, ôm chặt lấy anh như ôm cọng cỏ cuối cùng cô gặp được giữa dòng nước xoáy, cô nghe trái tim mình nói, nghệ thuật thì sao, hư vinh thì sao, cả đời này có một người yêu mình chân thành thế này là đủ lắm rồi.

Lớn ngần này rồi nhưng đây là lần đầu tiên Trần Thần tiếp xúc thân mật với con gái như thế, mặc dù trước đây anh cũng từng có mối quan hệ không rõ ràng với một vài cô gái, nhưng cùng lắm thì cũng chỉ dừng lại ở mức nắm tay chứ chưa bao giờ thực sự được hôn, bởi vậy mà cậu bị rất nhiều bạn khác cười nhạo. Không phải vì không có cơ hội mà Trần Thần chỉ nghĩ mình chưa gặp đúng người mà thôi, những cô gái lắm điều như mẹ anh nắm tay còn được chứ nếu bảo anh phải phát triển quan hệ với họ thì Trần Thần sẽ lập tức có cảm giác sợ hãi, sợ chỉ cần một nụ hôn thôi cũng có thể lặp lại vết xe đổ của mẹ anh, sẽ phải chịu đựng một người như mẹ suốt đời, thế là mọi ham muốn của Trần Thần đều tan thành mây khói.

Có những người khi sinh ra đã được ông trời giao cho số mệnh phải chờ đợi người khác, còn có những người sẽ được người khác đợi, trong tình yêu, Trần Thần càng lúc càng tin tưởng vào câu nói này.

Trong lòng ôm Bạch Như Tuyết đang khóc như mưa, Trần Thần hạnh phúc tới mức tưởng mình sắp ngất đi, mặc dù trái tim đập cuồng loạn trong lồng ngực, nhưng anh vẫn cảm thấy không thể dễ dàng để lần đầu tiên của mình và Bạch Như Tuyết xảy ra ở một cái khách sạn nhỏ bé xập xệ này, để tương lai tuyệt đẹp của họ có một cái mở đầu không đẹp. Anh an ủi Bạch Như Tuyết sau đó ra bàn lễ tân thanh toán, rồi lại gọi một chiếc taxi, kéo Bạch Như Tuyết đi thẳng về nhà mình.

Thực ra Bạch Như Tuyết không muốn đến nhà Trần Thần trong bộ dạng như thế này, cô cảm thấy với tình trạng của mình hiện tại, nếu gặp bố mẹ Trần Thần thì thật là đáng ngại, nhưng Trần Thần nói đi nói lại nhiều lần, bố mẹ anh không có nhà, còn gờ tay thể với cô, “địa bàn” của anh anh làm chủ, cô muốn gặp ai

thì gặp, không muốn gặp ai thì không cần quan tâm. Bạch Như Tuyết cũng cảm thấy với dáng vẻ này thì mình cũng không thể về nhà được, nghĩ lại nếu đã gửi gắm cuộc đời mình cho Trần Thần thì chỉ bằng cứ bắt đầu ngay từ bây giờ, để xem chàng trai đã theo đuổi mình suốt bốn năm nay có thể đem lại cho mình cái gì.

Mặc dù Bạch Như Tuyết đã sớm nghe đồn về gia thế nhà Trần Thần nhưng đúng là “trăm nghe không bằng một thấy”. Bạch Như Tuyết theo Trần Thần đi tham quan nhà anh, phải nói là cô thấy sững sốt, một căn nhà với hai phòng khách, ba phòng ngủ và hai nhà vệ sinh rộng 180m², so với căn nhà nghèo nàn rách nát của mình thì khác nhau một trời một vực, mặc dù nhiều đồ đạc trong nhà bị phủ một lớp bụi mỏng nhưng Bạch Như Tuyết chỉ cần nhìn cũng có thể nhận ra những sản phẩm của “Vương triều”, cô chỉ mới từng được nhìn những món đồ đó trên tivi chứ chưa bao giờ được dùng thử. Cái tivi và dàn loa chiếm quá nửa bức tường dường như muốn nói với Bạch Như Tuyết một sự thực rằng, cho dù bố mẹ cô có chăm chỉ làm việc suốt cả cuộc đời thì cũng không thể nào có một cuộc sống như thế này.

Khi Trần Thần đưa Bạch Như Tuyết về phòng ngủ của mình, trước mắt cô là cái giường đôi rộng rãi, thoải mái, Bạch Như Tuyết thấy dáng vẻ nóng lòng sốt ruột của Trần Thần, bỗng dưng buột miệng:

- Không được.

Trần Thần rút tay lại, kinh ngạc hỏi:

- Vì sao?

Bạch Như Tuyết mím chặt môi:

- Làm sao em biết anh có thật lòng với em không?

Trần Thần ngồi phịch xuống:

- Có phải em như con chim sợ cành cong...?

Bạch Như Tuyết nhướn mày lên, Trần Thần im bật, không nói nữa. Rồi anh giơ tay trái lên:

- Anh thề được không?

Bạch Như Tuyết lắc đầu:

- Em không tin.

- Thế anh phải làm thế nào em mới chịu tin anh? – Trần Thần nhanh chóng suy nghĩ, bỗng dưng hét lên:

- Có rồi em chờ chút... - Anh chạy đến phòng ngủ của bố mẹ tìm cái gì đó, giây lát sau, trong tay anh là quyển sổ hộ khẩu: - Cục cưng, bọn mình đi đăng kí, sau đó em giấu sổ đi, tạm thời không nói với bố mẹ, khi nào kết hôn thì tính sau, tới lúc đó mang giấy tờ đăng kí ra cho họ xem là được rồi, dù sao hai đứa mình cũng đã tới độ tuổi kết hôn theo quy định, giờ muốn đăng kí kết hôn cũng không quá phức tạp.

Bạch Như Tuyết cười nhạo anh:

- Anh đừng có tưởng bở! Còn chưa đâu vào đâu đã đòi cưới con người ta?

Trần Thần nói:

- Nếu em vẫn không tin anh thì anh cũng học theo người khác, trước khi đăng kí kết hôn anh viết giấy cam đoan, thứ nhất là đáp ứng những yêu cầu hợp lí của em trước khi kết hôn, thứ hai là nếu sau khi kết hôn mà anh có chuyện gì sai trái thì sẽ bồi thường tổn thất tinh thần cho em là một vạn, thứ ba là nếu đơn phương yêu cầu li hôn thì phải bồi thường tuổi xuân cho em là mười vạn. Nếu em vẫn còn không tin thì thật sự anh chẳng còn cách nào khác.

Hai mắt Bạch Như Tuyết sáng lên:

- Em thấy ngoài tiền bồi thường có thể suy nghĩ xem thì những điều kiện khác không cần phải sửa nữa.

Trần Thần kinh ngạc:

- Cục cưng, em coi là thật hả?

Bạch Như Tuyết chỉnh lại quần áo, đứng lên:

- Em nói cho anh biết, Trần Thần, từ nay về sau em sẽ không để chịu thiệt lần thứ hai nữa đâu.

14. Chương 14

Chiều thứ bảy, hội mạt chược vẫn tổ chức ở nhà Doãn Kiếm Lan như thường lệ. Bốn người bạn bài chơi với nhau bao nhiêu năm nay, đều rất hợp nhau, không quan tâm thắng thua, chỉ cốt là mình được vui vẻ.

Lúc mới chuyển vào trang viên Đỉnh Thịnh, mọi người đều xa lạ, gặp nhau cùng lắm cũng chỉ gật đầu chào một tiếng, mà nuôi chó khiến những người hàng xóm vốn dĩ xa lạ nhau trở nên thân thuộc hơn, chỉ cần chủ nhân dắt chó đi dạo, bọn chó thì đâu quan tâm nhà giàu nhà nghèo, đâu phân biệt đẳng cấp, cũng chẳng nghĩ là có hợp nhau hay không, chúng đều dắt sợi dây thường sủa lên ăng ăng, bắt chủ nhân phải buông tay ra, kiên quyết để được đi cùng nhau, nếu không phải vì bọn chó thì có thể những người hàng xóm này cũng chẳng bao giờ gần nhau. Khi gặp nhau lần tiếp theo, chào chó cũng tượng trưng cho chào chủ. Bối Bối nhà Doãn Kiếm Lan đã giúp bà tìm được hai bạn chơi mạt chược theo cách này, thêm vào đó là Hạ Thu Đông, hội bài của họ đã duy trì được năm năm, suốt năm năm nay, ai thắng nhiều thắng ít đều không hề tính toán, không giống như những hội chơi khác, chỉ cần một câu nói không vừa tai là đã sẵn sàng lao vào đánh chửi nhau. Doãn Kiếm Lan không thích chơi mạt chược với những người phức tạp bởi vì không muốn phải nổi giận vô cớ, thắng thua là chuyện nhỏ, quan trọng là không khí lúc chơi, chơi mạt chược bản thân nó là để giải buồn, để tìm kiếm niềm vui, nếu đặt nặng vấn đề hơn thua thì chẳng thà đừng chơi còn hơn.

Chơi xong mấy ván mạt chược thì cũng đã đến giờ cơm tối. Hội bài bạc đã giải tán nhưng Hạ Thu Đông vẫn chưa có ý định ra về, mấy ngày hôm nay, Hạ Thu Đông cảm thấy mình vô cùng xui xẻo, bốn ván bài, bà chẳng thắng được một ván nào. Chỉ có thể tự chửi mình xui xẻo.

Hơn một năm nay, Hạ Thu Đông âm thầm cảm thấy trái tim Trần Tự Cường chồng bà không còn dành cho bà nữa mà dường như đã dành cho ai đó, nhưng bà lại không có chứng cứ xác thực. Trần Tự Cường đã bốn mươi chín tuổi, nhìn lúc nào cũng lịch sự, chín chu, không có bất kì điểm nào đáng để phê bình. Nhưng trong mắt Hạ Thu Đông sự chín chu của Trần Tự Cường là để cho người khác nhìn thấy, là một người chủ của gia đình, ông đúng là vô phép vô tắc, ví dụ như suốt nửa tháng trời ông không ăn bữa cơm nào với gia đình là chuyện rất bình thường, nửa đêm không về nhà trước mười hai giờ cũng không phải là chuyện lạ.

Hạ Thu Đông cũng từng cần nhằn với ông chuyện này, thậm chí còn vì thế mà cãi nhau, nhưng Trần Tự Cường luôn có lí do, luôn tìm được một cái gì đó để Hạ Thu Đông cảm thấy mình đang gây sự vô cớ. Không nắm được trái tim của chồng, Hạ Thu Đông cũng bắt đầu bỏ mặc bản thân, bà càng đi tới Hội quán phụ nữ nhiều hơn, suốt ngày lên mạng nói chuyện, thậm chí còn ra sức tiêu tiền, ra sức theo đuổi những mốt thời trang mà đáng lẽ những người phụ nữ ở tuổi bà đã không còn phù hợp nữa, chỉ để thỏa mãn trái tim đang trống rỗng của mình.

Mặc dù bà chơi rất thân với Doãn Kiếm Lan nhưng cũng không thân đến độ chuyện gì cũng nói, kể cả chuyện xấu ở gia đình mình. Chồng bà ít nhiều gì cũng là phó giám đốc ngân hàng, ngày nào cũng có quan hệ với những nhà doanh nghiệp như Tạ Chí Viễn, những người như bà muốn vạch áo cho người xem lưng thì rốt cuộc chính mình mới là người xấu hổ, Hạ Thu Đông hiểu rõ hơn ai hết cái đạo lí này.

Những gì không thể nói, Hạ Thu Đông luôn kín miệng như bưng, cái gì có thể nói được thì bà không thể im lặng cho dù là một phút. Bạn gái của con trai, Bạch Như Tuyết ban đầu là do Doãn Kiếm Lan giới thiệu, nói là xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, Hạ Thu Đông cũng không thể không thừa nhận là Bạch Như Tuyết còn xinh xắn hơn mình năm xưa rất nhiều, nhưng về tính tình bà cảm thấy hai người không thể nào hợp nhau được, ví dụ Hạ Thu Đông là người khẩu xà tâm phật nói gì cũng không che đậy, còn Bạch Như Tuyết đa số chẳng nói lời nào khiến Hạ Thu Đông cảm thấy cô là người khó hiểu. Điều khiến Hạ Thu Đông khó có thể chịu đựng được là Bạch Như Tuyết đã tới nhà bà mấy lần nhưng chưa bao giờ chủ động bước vào phòng bếp giúp bà nấu ăn. Có lần ăn cơm xong, Hạ Thu Đông kêu mệt, về phòng nghỉ, vậy mà bát đĩa trên

bàn lại do con trai bà thu dọn rồi đem rửa, sau việc đó, Hạ Thu Đông kêu ca với con trai, không ngờ nó lại nghiêm túc nói:

- Mẹ đừng hy vọng Như Tuyết sẽ làm những công việc này, cô ấy cần bảo vệ đôi tay mình, mẹ có thể tưởng tượng được một đôi bàn tay dính đầy dầu mỡ mà chơi đàn tranh thì sẽ thế nào không?

Hạ Thu Đông sững sốt, lúc này bà mới biết con trai mình định cưới về một người con dâu không phải để nấu cơm mà là một nàng công chúa cần được hầu hạ. Hạ Thu Đông nghĩ, cả đời này mình còn chưa bao giờ được hưởng sự hầu hạ như thế, làm sao có thể chấp nhận để cho một người con gái như Bạch Như Tuyết được hưởng sự đãi ngộ này được? Hạ Thu Đông nói với con trai:

- Nếu như thế thì nhà mình không hầu được đâu, con bảo nó ai hầu được nó thì đi theo người đó đi.

- Chuyện này thì mẹ không quyết định được, con sẵn sàng, bố mẹ không can thiệp được đâu, hơn nữa bắt đầu từ bây giờ Như Tuyết là một thành viên của gia đình mình rồi, mẹ phải coi người ta như người nhà.

Hạ Thu Đông giận quá, ngay lập tức gọi điện cho chồng, không ngờ ông chồng bà chẳng nói gì con trai mà ngược lại còn nói:

- Sao em không nghĩ xem con trai mình thế nào? Nó có thể kiếm được một cô vợ xinh xắn đã là tốt lắm rồi, học thể dục, ngoài việc tới trường trung học làm giáo viên thể dục, tới cơ quan anh làm bảo vệ thì nó còn biết làm cái gì? Em lại còn kén cá chọn canh? Có đứa con gái chịu theo nó về nhà đã phải thấp hươg cảm ơn trời phật rồi!

Hình như con trai như thế chẳng có chút liên quan gì tới ông vậy, tất cả là trách nhiệm của một mình Hạ Thu Đông bà đây sao?

Doãn Kiếm Lan nghe Hạ Thu Đông ca thán, vốn dĩ là người giỏi tài ăn nói nhưng lúc này bà cũng không biết phải khuyên nhủ bạn thế nào, bà tưởng rằng chỉ có con trai bà có cô bạn gái khiến bà không yên tâm, không ngờ ngay cả cô gái Bạch Như Tuyết mà bà luôn miệng khen là xinh xắn, hiểu chuyện cũng không vừa ý Hạ Thu Đông, xem ra con dâu chung quy lại vẫn là con dâu, lúc nào cũng có khoảng cách nhất định với mẹ chồng.

Nghĩ lại năm xưa khi mình làm con dâu nhà người ta bơ vơ một thân một mình, không những bố mẹ hai bên không giúp đỡ gì, bản thân bà còn phải trích một phần trong quỹ tiền lương ít ỏi ra để giúp đỡ em trai em gái còn nhỏ. Nay, đã đến tuổi trung niên, đã đến tuổi an hưởng tuổi già, nhà xe có đủ cả, không còn phải khổ như trước nhưng chuyện gì cũng khiến bà không vừa lòng, không như ý.

Doãn Kiếm Lan và Hạ Thu Đông cùng ngồi kể lể cho nhau những gian nan hồi mới về làm vợ người ta. Đàn bà cứ bước vào tuổi trung niên là như cây gỗ cuối thu, mắt nhìn thấy mình đang dần khô héo nhưng chỉ đành để cho gió thu thổi bay sự phồn hoa của năm xưa, sự không cam chịu thường khiến họ cảm thấy hoang hốt, tâm lý trở nên bất ổn, cứ như thể mọi người trên thế giới này đều có lỗi với họ, cả thế giới này đều là con nợ của họ.

- Chị em mình chơi với nhau bao nhiêu năm, tôi cũng chẳng giấu chị, tôi không hài lòng không phải vì Bạch Như Tuyết không hiểu chuyện lại nhỏ nhen mà vì con trai tôi còn là trai tân một trăm phần trăm nhưng nó thì từ lâu đã không còn là gái trinh. – Hạ Thu Đông trước khi ra về nói với Doãn Kiếm Lan.

- Sao chị lại biết? Đừng có nói oan cho người ta. Chúng ta cũng là bố mẹ, đều có con cái. – Doãn Kiếm Lan cảm thấy hình như Hạ Thu Đông đã nói hơi quá.

Hạ Thu Đông thản nhiên:

- Chính miệng thằng Thần nói cho tôi nghe, Bạch Như Tuyết yêu một thằng vẽ tranh ba năm rồi, năm thứ tư mới chia tay nhau, còn nói là thằng nhóc kia phản bội nó trước. Mới yêu con tôi được mấy ngày mà hai đứa đã đưa nhau lên giường, chị nói ba năm với thằng nhãi kia liệu có còn là gái trinh được hay không? Thế có khác gì là đã từng ly hôn đâu.

Doãn Kiếm Lan sững sốt.

Khi Lâm Đan Phong biết tin mình được nhà trường cho sang Mỹ du học, lập tức gọi điện thoại báo tin vui này cho mẹ. Khi đó Ngô Lệ Hồng đang ở trong tiệm ăn làm món thịt gà xào ớt, nghe điện thoại của con gái khi khỏi thức ăn bay lên cay xè mắt, miệng liên tục nói “tốt quá”, nước mắt thì rơi lã chã, khiến Liễu Thúy Hoa đang đứng gần đó không hiểu có chuyện gì xảy ra. Khi Ngô Lệ Hồng nhận điện thoại xong nói với bà:

- Con gái tôi được trường chọn đi du học.

Liễu Thúy Hoa vừa đánh vừa véo Ngô Lệ Hồng:

- Chị làm em sợ quá đi mất. Chuyện vui như thế mà sao chị lại khóc, em còn tưởng là Tiểu Phong xảy ra chuyện gì rồi chứ!

Ngô Lệ Hồng nói:

- Tôi khóc là khóc cho bao nhiêu năm nay nó chịu cực chịu khổ nhưng không hoài công, tôi khóc là vì những nhọc nhằn của mình đã kết thúc rồi.

Liễu Thúy Hoa nói:

- Cũng đúng, em cũng còn muốn khóc. Hai mẹ con chị vất vả bao nhiêu năm, nghỉ lại mấy năm nay chị sống thế nào, trong lòng em lại... - Chưa nói xong, Liễu Thúy Hoa đã bật khóc hu hu, còn khóc đau lòng hơn cả Ngô Lệ Hồng, khiến Ngô Lệ Hồng phải quay sang an ủi bạn:

- Nhìn cô kìa, chuyện lẽ ra phải vui mừng thì hai chúng ta lại thành ra như thế này.

Liễu Thúy Hoa ngừng khóc, quệt nước mắt trên mặt:

- Hai đứa mình bị những ngày tháng chó chết này đè nén quá lâu rồi, gặp chuyện vui cũng không biết phải vui như thế nào nữa, chị Ngô, tối nay hai chị em mình không ăn cơm thừa nữa, cho dù hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền thì cũng phải xa xỉ một lần, tối khách sạn Hải Thiên để người khác hầu hạ chúng ta một bữa.

Ngô Lệ Hồng bật cười:

- Được! Gọi cả chồng con cô tới, hôm nay tôi mời! Chúng ta cùng hưởng phúc.

Lúc Ngô Lệ Hồng và Liễu Thúy Hoa đang vừa khóc vừa cười, Tạ Siêu Phàm và Lâm Đan Phong cũng đang ngồi trong một tiệm ăn gần trường, nhìn nhau không nói gì.

Thực ra một tháng trước Tạ Siêu Phàm đã biết trong danh sách sinh viên được nhà trường cử đi du học có tên Lâm Đan Phong, nhưng anh không ngờ kết quả lại được quyết định sớm như thế. Trong lòng anh, thực ra anh còn vui hơn bất cứ người nào khác, bạn gái của mình ưu tú và giỏi giang như thế, chứng tỏ anh là người rất có mắt nhìn. Nhưng trong chuyện tình cảm, Tạ Siêu Phàm thật khó có thể chấp nhận việc phải chia tay Lâm Đan Phong một thời gian dài như thế.

Suốt bốn năm nay vì sự phản đối của mẹ mà trong lòng Tạ Siêu Phàm luôn có cảm giác có lỗi với Lâm Đan Phong, cái cảm giác này khiến anh quan tâm, chăm sóc, bao dung cho cô hơn bất cứ người nào khác, càng khiến họ trân trọng tình cảm này hơn. Lần trước về nhà, bố đã nói bóng nói gió là sau khi tốt nghiệp, muốn anh vào công ty gia đình làm việc, cả nhà chỉ có mình anh là con trai, sự nghiệp của bố mẹ sớm muộn gì cũng phải do anh tiếp quản. Anh cũng biết mình sớm muộn gì cũng phải lập nghiệp. Lập nghiệp có nghĩa là phải từ bỏ rất nhiều lựa chọn, nhiều bầu trời rộng lớn hơn, và từ bỏ ước mơ được bay cùng Lâm Đan Phong. Với sự phát triển hiện tại của Lâm Đan Phong, du học trở về, nếu muốn làm việc ở những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải chắc chắn chỉ là điều đơn giản, đó không phải là điều mà Tạ Siêu Phàm lo lắng. Anh lo lắng Lâm Đan Phong ưu tú như thế, học xong thạc sĩ ở nước ngoài, nói không chừng sẽ học tiếp lên tiến sĩ thì khoảng cách giữa họ càng ngày càng xa, hy vọng được ở bên nhau suốt đời càng lúc càng mong manh, chẳng ai là không biết ở giữa họ không chỉ là Thái Bình Dương rộng mênh mông mà còn muôn vàn trắc trở từ phía gia đình anh đang chờ phía trước.

Lo lắng khiến Tạ Siêu Phàm không tài nào vui vẻ lên được, đối diện với Lâm Đan Phong, anh luôn có cảm giác sẽ đánh mất cô, cho dù giữa họ từ lâu đã không còn bí mật gì nữa. Cũng giống như những người bạn

khác, hồi học năm thứ tư, cuối cùng họ cũng không kiềm chế được ham muốn của mình, đã vượt qua ranh giới mà Lâm Đan Phong cố gắng giữ gìn, cô đã kiên quyết rằng khi nào cưới nhau cô mới hiến dâng tất cả cho anh. Sự rụt rè của Lâm Đan Phong và sự bối rối của anh đã khiến đêm hôm đó trở thành một mốc quan trọng trong cuộc đời họ, từ đó họ không còn là một cặp tình nhân nhỏ bé nữa mà đã đi vào một mối quan hệ mới muốn chia cắt mà không thể được, khiến trái tim vốn dĩ còn xao động cũng trở nên yên tĩnh hơn, khiến tình cảm vẫn còn bay bổng cũng trở nên vững chắc hơn. Khi ôm Lâm Đan Phong, Tạ Siêu Phàm không chỉ nói với cô về cảm nhận này của mình, và mỗi lần như thế, tình yêu của Lâm Đan Phong dành cho anh càng khiến cảm nhận này chắc chắn hơn. Nhưng lần này bỗng nhiên Tạ Siêu Phàm cảm thấy tòa lâu đài được xây dựng bằng tình yêu và trái tim chân thật của anh sẽ không chịu nổi những cơn sóng của Thái Bình Dương, cho dù anh có xây tòa lâu đài ấy kiên cố và vững chãi thế nào thì khi đứng trước những cơn sóng lớn, nó cũng trở nên vô cùng nhỏ bé và yếu đuối.

Lâm Đan Phong nắm chặt tay Tạ Siêu Phàm, hình như cô muốn an ủi anh nhưng lại chẳng nói được lời nào. Cô biết anh lo lắng cho cô, trong đêm hai người ôm nhau nằm trên giường, anh đã nói với cô rằng anh không chịu được cảm giác mỗi giây mỗi phút không được ôm cô vào lòng, lần này ra về, anh cũng nghĩ ra được đủ lí do để kéo dài thời gian, khiến cô vừa yêu vừa thương. Nhưng du học là ước mơ của cô, từ bỏ ước mơ sẽ khiến cô phải hối hận cả đời.

- Một năm thực ra sẽ trôi qua trong chớp mắt. - Cô nói.

- Thế sau một năm thì sao? Có phải sẽ còn có hai năm? Ba năm? Bốn năm? - Anh hỏi.

- Cái đó thì em không biết. Nhưng em hứa với anh, một năm sau, lấy được bằng thạc sĩ rồi, em sẽ quay về cưới anh. - Cô nói.

- Thế thì được. Anh tin, nếu một năm sau chúng ta cưới thì tốt nghiệp anh sẽ đưa em về nhà anh. - Anh nói.

- Không! Em vẫn chưa chuẩn bị để gặp mẹ anh. Em không thể khiến mẹ anh không vui ngay trước khi lên đường được. Một năm nay em không có trong nước, em sợ mẹ em...

- Mẹ em đã có anh chăm sóc, em yên tâm đi, chúng ta đang nói về mẹ anh, là hai chuyện khác nhau.

Là một chuyện đấy. Trong lòng Lâm Đan Phong nói nhỏ như vậy.

- Anh cho em chút thời gian để em suy nghĩ được không? - Lâm Đan Phong khẩn cầu.

Hạ Thu Đông vừa mới ra về thì cô con gái Tạ Tiểu Dục cũng bước vào nhà. Thấy mẹ còn chưa nấu cơm, Tạ Tiểu Dục ném túi xách lên salon, chu môi nói:

- Mẹ từ sáng đến tối không có việc gì để làm à? Ngày nào cũng ngồi than vãn chuyện này chuyện kia với dì Đông mà không chán à?

Doãn Kiếm Lan biết mình đã để lỡ giờ cơm, vội vàng lấy lòng con gái:

- Con muốn ăn gì mẹ nấu cho?

Tạ Tiểu Dục lườm mẹ một cái:

- Giờ mới nấu thì bao giờ mới được ăn? Người ta còn một đồng bài tập chưa làm kia. Mẹ muốn con chết đói à?

Làm thế nào cũng không phải, Doãn Kiếm Lan nói:

- Hay hai mẹ con mình ra ngoài ăn, hôm nay mẹ mời, con gái mẹ thi đỗ vào trường chuyên, mẹ phải cảm ơn con chứ.

Tạ Tiểu Dục nói:

- Nếu muốn mời con thì phải mời tử tế, đừng mời thế khó nuốt lắm.

- Thế thì mẹ con mình đi luôn nhé, con mau nghỉ xem ăn gì đi. Mẹ gọi điện thoại cho bố xem bố con có về ăn cơm cùng không? - Trong lòng Doãn Kiếm Lan thì thầm mắng, nhãi ranh? Nói chuyện càng ngày càng hỗn hào!

Tạ Tiểu Dục nghĩ trong giây lát rồi nói:

- Tới khách sạn Hải Thiên. Con muốn ăn hải sản.

Ngô Lệ Hồng và Liễu Thúy Hoa làm xong việc trong tiệm ăn thì trời đã tối đen, hai người thay bộ quần áo đầu bếp, đạp xe tới thẳng khách sạn Hải Thiên, chồng Liễu Thúy Hoa và cậu con trai Tiểu Huy đang sốt ruột ngồi chờ trong đó. Tiểu Huy từ nhỏ đã mắc chứng hiếu động, Liễu Thúy Hoa và chồng không biết đi hết bao nhiêu bệnh viện lớn nhỏ ở Bắc Kinh để chữa bệnh cho con, tiền tiêu vào đó cũng không ít mà hiệu quả chữa bệnh vẫn không cao, mặc dù bệnh tình của Tiểu Huy đã nhẹ hơn lúc đầu, nhưng thể trọng lại vượt quá tiêu chuẩn, hơn nữa dạ dày của cậu bỗng dưng vô cùng tốt, chứng hiếu động chưa trị xong lại phải điều trị chứng béo phì. Vì việc này mà Liễu Thúy Hoa mới quyết tâm rời khỏi cái công xưởng nửa sống nửa chết, theo Ngô Lệ Hồng mở tiệm ăn, mục đích cũng chỉ vì muốn kiếm thêm chút tiền chữa bệnh cho con trai.

Vì ý tưởng nảy ra đột xuất, không đặt phòng trước nên Ngô Lệ Hồng và cả nhà Liễu Thúy Hoa đành phải ngồi ở phòng khách dùng bữa. Khách sạn Hải Thiên là khách sạn cao cấp nhất trong thành phố. Ngô Lệ Hồng và Liễu Thúy Hoa lần đầu tiên đến đây, nhìn các món ăn với giá cao ngất ngưỡng trong thực đơn, Liễu Thúy Hoa hơi do dự, đưa thực đơn cho Ngô Lệ Hồng:

- Chị Ngô, chị chọn đi, ăn cái gì cũng được, em cũng chỉ muốn chúc mừng Tiểu Phong thôi! Vui là chính!
- Ngô Lệ Hồng cầm thực đơn, cho Tiểu Huy chọn mấy món mà nó thích. Tiểu Huy đã nhìn thấy mấy con tôm và cua to đùng ở ngay ngoài bể khách sạn, bèn đòi:

- Con muốn ăn tôm hùm và cua biển.

Liễu Thúy Hoa ngồi cạnh đánh nhẹ lên tay con:

- Đừng có gọi mấy thứ ấy, đắt lắm, gọi món nào bình thường thôi là được, con từ sáng đến tối chỉ biết ăn ăn ăn, lúc nào mà giỏi như chị Tiểu Phong thì cho con ăn gì mẹ cũng không tiếc!

Tiểu Huy vừa nghe thấy đã ngoác miệng ra khóc, Ngô Lệ Hồng nịnh cậu bé:

- Tiểu Huy ngoan, hôm nay ai không ăn thì cũng phải để cho con ăn. - Rồi quay sang trách Liễu Thúy Hoa.
- Cô cũng thật là, đã tới đây rồi không ăn hải sản thì ăn cái gì? - Bà nói với nhân viên phục vụ: Một con cua hấp, nửa cân tôm hùm, ngoài ra thêm một đĩa ớt xào thịt gà, cá hấp thịt, thêm một bát canh ngao, cơm tẻ, một vài loại rau.

Khi Doãn Kiếm Lan cùng con gái bước vào khách sạn Hải Thiên thì Tiểu Huy đang ngồi ăn rất sung sướng, vừa ăn vừa luôn miệng khen ngon khiến các thực khách ngồi xung quanh đó đều quay đầu lại nhìn, Liễu Thúy Hoa xấu hổ cầm đũa gõ vào đầu cậu, dặn cậu nói nhỏ thôi nhưng dường như cũng vô dụng.

Tạ Tiểu Dục vừa bước vào đã phát hiện Tiểu Huy ăn uống ngồm ngoàm, cô cảm thấy rất hiếu kì, thi thoảng lại quay sang nhìn cậu, Doãn Kiếm Lan đứng bên hồ hải sản, gọi cô ra chọn món mà cô cũng không nghe thấy. Doãn Kiếm Lan lại gần kéo tay cô, Tạ Tiểu Dục chỉ Tiểu Huy, nói:

- Mẹ, mẹ nhìn kia, trông có giống mấy người đầu vật của Nhật không?

Doãn Kiếm Lan nhìn theo hướng chỉ của con gái, đúng lúc đó Ngô Lệ Hồng cũng quay mặt ra, bốn mắt nhìn nhau, Ngô Lệ Hồng lập tức quay đi chỗ khác, Doãn Kiếm Lan nhìn bàn thức ăn đơn giản, liếc qua cậu bé Tiểu Huy đang ăn uống nhồm nhoàm, kéo con gái bỏ đi.

Doãn Kiếm Lan có thể VIP ở khách sạn Hải Thiên, hai mẹ con gọi hai suất cơm hải sản, vì cá, Tạ Tiểu Dục lại gọi thêm cho mình một phần tôm hùm, nhân viên phục vụ đưa họ vào phòng khách quý trên tầng hai, chỉ vài bước chân là lại có một nhân viên phục vụ cúi người chào họ. Doãn Kiếm Lan ưỡn thẳng lưng, cổ ý đi thật chậm, bước từng bước nhỏ lên cái cầu thang lát đá Đại Lý màu vàng, bà biết từ chỗ ngồi của

Ngô Lệ Hồng có thể nhìn rất rõ bà và con gái, đi tới chỗ rẽ ở tầng hai, Doãn Kiếm Lan khẽ liếc mắt, đúng lúc đó chạm phải tầm mắt của Ngô Lệ Hồng, Ngô Lệ Hồng cảm thấy dường như có con dao bay về phía mình, hoảng loạn nhìn đi hướng khác.

Môi Doãn Kiếm Lan khẽ nhấc lên, hừ mũi một tiếng rồi bước nhanh.

Trong phòng khách ở tầng dưới, Liễu Thúy Hoa gặp con tôm lớn ở trước mặt con trai bỏ vào bát Ngô Lệ Hồng:

- Chị Ngô, chị ăn đi chứ?

Ngô Lệ Hồng buông đũa xuống:

- Mọi người cứ ăn đi, tôi no rồi.

Chồng Liễu Thúy Hoa nói:

- Chị mới ăn có chút xíu mà đã no rồi sao? Có phải vì nhớ con gái mà nuốt không trôi không?

Ngô Lệ Hồng cười chua chát, không nói gì.

15. Chương 15

Bạch Như Tuyết cảm thấy con người vừa sinh ra đã phân biệt đẳng cấp, đi con đường nào, vào căn nhà nào, ông trời đều đã có sự an bài. Nếu không, cũng cùng tốt nghiệp một trường đại học, nhà thì vui vẻ, nhà thì âu sầu. Lâm Đan Phong được đi du học, Tống Ca vào công ty lớn làm việc, Tạ Siêu Phàm thì không cần nói, vị trí còn trống ở công ty nhà vẫn đang chờ đợi anh, ngay cả Trần Thần chỉ biết chơi bóng rổ cũng được vào làm trong Ngân hàng Thương nghiệp lớn nhất thành phố, chỉ có cô là cứ như quả bóng da bị các đơn vị đá qua đá lại, không có nơi nào thích hợp với cô cả, bởi vì người ta có hoàn cảnh gia đình tốt, còn cô thì không. Vốn dĩ ở ngoại thành cũng có một trường trung học thiếu giáo viên âm nhạc, nhưng Bạch Như Tuyết vừa nghe tới mức đãi ngộ đã hết cả hứng thú, một tháng còn chưa tới 1.000 tệ, lại còn yêu cầu một tuần dạy 14 tiết, với mức lương đó thì chẳng nuôi sống nổi bản thân. Bố cô cũng đi khắp nơi nhờ người, hi vọng tìm được cho cô một công việc gì đó nhàn hạ mưa không đến mặt, nắng chẳng đến đầu ở các đơn vị hành chính sự nghiệp trong thành phố, nhưng bây giờ những công việc đó cũng không phải là dễ kiếm, một chức vụ mà tới mấy trăm người chen chân vào, cạnh tranh khốc liệt còn hơn cả đại học, thêm vào đó bố cô cũng không phải là người có chức có quyền, chuyên môn chính của mình thì có hạn, muốn bước chân vào đơn vị hành chính sự nghiệp thì có khi còn khó hơn lên trời. Mẹ và cô vốn hy vọng bố Trần Thần có thể giúp đỡ cô nghĩ cách, nhưng Hạ Thu Đông đã nói trước, nói là để Trần Thần vào được ngân hàng của bố anh làm việc đã vất vả lắm rồi, câu nói đó có nghĩa là chồng bà không thể giúp cô bạn danh chưa chính, ngôn chưa thuận này tìm việc được.

Cao không với tới, thấp thì không muốn, Bạch Như Tuyết lại không muốn ăn bám bố mẹ mãi, vả lại mấy năm nay vì sự nghiệp học hành của cô, bố mẹ cô đã tiêu tới đồng tiền tiết kiệm cuối cùng, cô có muốn ăn bám cũng chẳng còn gì mà ăn nữa. Trong thâm tâm mình, Bạch Như Tuyết rất muốn bố mẹ được sống sung sướng hơn chút ít, trong suốt nửa năm yêu Trần Thần, Bạch Như Tuyết không còn quen với những ngày tháng ăn uống tằn tiện của gia đình mình nữa, mặc dù Hạ Thu Đông không chiều chuộng con dâu tương lai như những bà mẹ chồng khác, nhưng trong vấn đề ăn mặc, bà không bao giờ tiếc tiền với Trần Thần, mà của Trần Thần thì đương nhiên là của cô, Bạch Như Tuyết từ nhỏ đã quen sống tiết kiệm, nay dùng tiền tiêu vặt của Trần Thần cũng không cảm thấy có gì khác với tiêu tiền của bố mẹ, thậm chí không cần phải tính toán là tiêu bao nhiêu, dù sao thì người mở miệng ra xin cũng là Trần Thần, Hạ Thu Đông có không muốn thì vẫn cứ là mẹ ruột của anh.

Trần Thần không nghĩ hè đã vội vàng tới ngân hàng thực tập, nói với người ngoài thực tập nhưng thực chất là chiếm chỗ trước, còn thủ tục thì bố anh sẽ làm sau. Trong thời gian này, Bạch Như Tuyết cũng không ngồi yên, cô nghĩ nếu không tìm được công việc vừa ý thì cũng không thể để bỏ phí công lao của bố mẹ

đã vất vả mấy năm nay, cô quyết định mở một lớp học đàn tranh, tuyển những đứa trẻ cũng thích học đàn tranh như cô, thứ nhất là để kiếm chút thu nhập giúp đỡ bố mẹ, thứ hai là chờ bố Trần Thần lo xong công việc cho anh rồi sẽ nghĩ cách giúp cô. Không có công việc đối với cô mà nói cùng lắm cũng chỉ hơi mất mặt với bạn bè lúc này một chút thôi. Con dâu tương lai nhà họ Trần mà không tìm được việc, cô không tin ông bố chồng tương lai làm giám đốc ngân hàng và bà mẹ chồng làm trong Cục Văn hóa lại ngồi yên được! Hoàng thượng không lo, thái giám lo cũng công cốc.

Khi Trần Thần nói với Hạ Thu Đông về việc cho Bạch Như Tuyết mở lớp dạy đàn tranh ở nhà, lửa giận của Hạ Thu Đông lại bốc lên, vốn dĩ con trai tìm một cô bạn gái không môn đăng hộ đối, trong lòng Hạ Thu Đông đã cảm thấy ảm ức lắm rồi, nay lại còn cho Bạch Như Tuyết mở lớp dạy đàn tranh tại nhà thì chẳng phải là mất mặt bà lắm sao? Hạ Thu Đông kiên quyết không đồng ý.

Trần Thần cảm thấy mẹ anh đúng là khó chịu, chẳng thấu tình đạt lý chút nào. Lớp đàn tranh lúc đầu chẳng có ai chấp nhận, chỉ có ba đứa trẻ đăng kí, vì ba đứa trẻ này mà thuê một lớp khác ở bên ngoài thì thật là không bõ, Bạch Như Tuyết bèn bàn với Trần Thần là cứ tạm thời dạy ở nhà vài ngày, khi nào đông học sinh thì mới ra ngoài thuê phòng. Thấy việc thương lượng không khả thi, Trần Thần bèn chuyển giường ở phòng ngủ của mình sang thư phòng. Đặt cái giá đàn và mấy cái ghế mới mua vào phòng ngủ, nói với Hạ Thu Đông:

- Phòng ngủ của con, con muốn làm gì là quyền của con, chỉ cần không ra khỏi căn phòng này thì mẹ không có quyền can thiệp! Nếu như thế này cũng không được thì con với Như Tuyết dọn ra ngoài ở, đỡ vướng mắt mẹ.

Hạ Thu Đông không ngờ con trai lại đối với mình như thế, nghĩ tới công nuôi dưỡng con suốt hai mươi tư năm trời mà không bằng sáu tháng chàng chàng thiếp thiếp, bèn gọi điện cho chồng lúc đó đang đi họp, ông nói còn đang bận, khi nào về sẽ tính. Hạ Thu Đông nghĩ bụng, bà thì chờ được nhưng con trai và bạn gái nó thì không, lại không dám kiên quyết quá, ngộ nhỡ con trai nói là làm, thực sự bỏ ra ngoài thuê phòng riêng thì chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng?

Khi Hạ Thu Đông nói việc này với Doãn Kiềm Lan, những giọt nước mắt khiến mascara chảy đen cả mặt, dùng một xấp khăn giấy của nhà Doãn Kiềm Lan lau mãi mà không sạch, cuối cùng bà phải vào nhà vệ sinh rửa. Doãn Kiềm Lan nhìn Hạ Thu Đông sau khi đã tẩy trang, cảm thấy bà trước khi trang điểm và sau khi trang điểm là hai người hoàn toàn khác nhau, bình thường được lớp phấn dày cộp che bớt khuyết điểm, nhìn Hạ Thu Đông còn thấy được, không ngờ sau khi bỏ đi lớp phấn đó, sự mệt mỏi và già nua của Hạ Thu Đông khiến bà trông càng khó coi hơn là khi trang điểm.

Chuyện này xảy ra đối với gia đình như nhà họ đúng là việc chẳng hay ho gì, Doãn Kiềm Lan biết lần này không phải là Hạ Thu Đông vô lý, nghĩ con nhóc con Bạch Như Tuyết đúng là lắm mưu nhiều kế, định uy hiếp vua để ra lệnh cho chư hầu, nếu không tìm việc cho cô thì cô sẽ gây chuyện, cái đáng về đáng yêu của cô ta ngày xưa không biết đi đâu rồi nhỉ?

Nghĩ lại con trai mình cũng bị Lâm Đan Phong dắt mũi xỏ đi như vậy, vốn tưởng là sau bốn năm đại học con trai mình và cô gái đó có thể sẽ chia tay nhau, không ngờ nó lại bị người ta bám chặt không buông, không biết là đã dùng phép hay bùa ngải gì mà để con trai bà tự động buộc mình vào một đám cỏ dại như cô, không nhìn thấy còn biết bao nhiêu cô gái tốt đẹp hơn xung quanh mình. Trong bốn năm này, mặc dù Lâm Đan Phong vẫn chưa bước vào cửa nhà bà, chưa từng gặp mặt bà nhưng Doãn Kiềm Lan lúc nào cũng nhớ tới cuộc “giao đấu” vô hình giữa hai người, chưa bao giờ bà thấy con trai mình đưa bạn gái nào về, hơn nữa những người bạn thân muốn làm mai mối cho anh, anh cũng không quan tâm tới, lần nào về nhà anh cũng tỏ ra bình tĩnh và có chính kiến mà những người con trai ở tuổi anh thường chưa có được, đáng về đó khiến Doãn Kiềm Lan có một cảm giác thất bại, hình như Lâm Đan Phong đang ở một nơi kín đáo nào đó cười nhạo bà: “Tôi xem bà còn cách gì nữa không?”.

An ủi Hạ Thu Đông, nhìn những nếp nhăn nơi khóe mắt và khóe miệng đã chảy xệ của bạn, nhớ tới mấy sợi tóc trắng ngày càng nhiều trên mặt mình và vòng kinh nguyệt đang bắt đầu không đều đặn, Doãn Kiềm Lan từ trước tới nay không bao giờ chịu thua bổng dưng cảm thấy những người thuộc thế hệ mình đang già đi rõ ràng, đã không còn là đối thủ của bọn con gái trẻ tuổi nữa rồi.

- Haiz, tôi thật không hiểu nổi, bọn con gái 8x bây giờ sao mà mặt dày thế không biết? Lại còn hiêm độc

nữa! Hồi còn trẻ, bọn mình đứa nào cũng gốc gác, làm gì lắm mưu nhiều kế như chúng nó? Gặp ai mình thích cũng chẳng dám nói ra chứ đừng nói là dám với cao, nếu bố mẹ người ta không đồng ý thì đã chia tay từ lâu rồi, làm gì như bọn nó bây giờ, chẳng giữ gìn thể diện, thủ đoạn nào cũng thử, không đạt được mục đích thì kiên quyết không buông tay. - Doãn Kiếm Lan thở dài.

- Lại còn không, hồi đó ai mà dám nói tới tự do yêu đương thì chắc chắn sẽ bị người ta cười cho thoải mái, chị xem bây giờ, đi trên đường mà tay nắm tay, rồi còn công khai hôn nhau nữa chứ, bọn con gái bây giờ có mấy đứa trước khi kết hôn vẫn là gái trinh đâu? Có lúc nhìn Bạch Như Tuyết cứ dính lấy con trai mình, tôi nghĩ may mà mình không để con gái, chị nói xem, sao bố mẹ chúng nó không nói gì con gái mình, cứ để mặc chúng nó không dạy dỗ? Cũng không biết là trong lòng họ nghĩ gì nữa. - Hạ Thu Đông lắc đầu.

Doãn Kiếm Lan không tiếp lời, nghĩ bụng chị không có con gái nhưng tôi thì có, nghĩ lại đứa con gái bú sữa bình, ngang ngạnh của mình, Doãn Kiếm Lan thật sự không dám nói lớn tiếng, bọn 8x đã thế rồi, bọn 9x không biết còn thế nào nữa?

Nghĩ tới con gái, Doãn Kiếm Lan bỗng dưng nhớ ra một chuyện, chuyện này đã vô cùng khẩn cấp, năm sau con gái bà sẽ vào cấp ba, với thành tích hiện nay của cô bé thì muốn vào trường Nhất Trung chắc chắn là không có hi vọng gì, cô bé này từ hồi sinh ra đã được chiều chuộng quen, không được giỏi giang như anh nó. Cô bé học rất lệch, các môn tự nhiên thì còn biết vài chữ, nhưng môn văn thì không biết một chút gì, viết văn thường xuyên lạc đề, tiếng Anh với lịch sử thì phải thi lại suốt, bất cứ cái gì mà phải học thuộc là cô đều không có hứng thú, tìm mấy vị gia sư rồi, không ai dạy quá ba ngày đã phải bỏ đi, không phải người ta dạy không giỏi mà con gái bà nghe không hiểu, khiến Doãn Kiếm Lan lúc nào cũng thấy đau đầu. Mặc dù anh trai có thể dạy cô, nhưng cô bé từ nhỏ tới lớn chẳng sợ anh, anh trai nói đầu cô giống như một thanh gổ mục nên cũng chẳng kiên nhẫn để dạy nữa rồi.

- Thu Đông, chị làm ở phòng văn hóa, quen biết nhiều, có biết ai dạy mấy môn xã hội tốt một chút không? Tôi phiền lòng vì con bé nhà tôi lắm, năm sau thi cấp ba rồi mà tiếng Anh với lịch sử đều không ra gì, viết văn thì thường xuyên bị lạc đề, chị nói xem, có mấy môn này là dễ kiếm điểm, thế mà nó không học được thì sau này làm sao thi được đại học? - Doãn Kiếm Lan hỏi.

Hạ Thu Đông nghĩ một lúc:

- Giáo viên giỏi các môn xã hội thì có, nhưng chỉ dạy được một môn thôi, chẳng lẽ chị định mời ba giáo viên cho con gái chị sao? Tôi thấy hay là chị cứ tìm một sinh viên đại học, nhất là những sinh viên thi đỗ vào các trường nổi tiếng ấy, mấy môn đó của họ chắc chắn là không tồi đâu, mời người ta tới nhà dạy cho con gái chị, chị lại có thể kiểm tra được hiệu quả học tập.

Doãn Kiếm Lan nghĩ thấy lời Hạ Thu Đông nói cũng có lý:

- Đúng là một cách hay, nhưng biết đi đâu tìm một sinh viên giỏi các môn xã hội đây?

Hạ Thu Đông nói:

- Cái này thì dễ thôi, bảo con trai chị tìm bạn của nó xem sao, chắc chắn là nó biết nhiều hơn bọn mình.

16. Chương 16

Tổng Ca sau khi tốt nghiệp, chỉ nghỉ ngơi được vài ngày đã nhận được thông báo của công ty yêu cầu cô tham gia lớp bồi dưỡng nghiệp vụ, chẳng còn cách nào khác, vốn dĩ định nghỉ ngơi thoải mái vài ngày nhưng Tổng Ca lại phải vội vàng tới Bắc Kinh báo cáo.

Vấn đề khó khăn đầu tiên khi tới Bắc Kinh mà Tổng Ca gặp phải là việc thuê phòng. Vương Tân không đồng ý cho Tổng Ca ra ngoài thuê phòng, nói là phòng trống nhà anh không ở, ra ngoài ở làm gì? Hơn nữa bố mẹ anh cũng đồng ý cho cô chuyển tới nhà sống.

Từ lần trước Vương Tân cùng cô về quê một chuyến, Tống Ca đã cảm thấy thái độ của mẹ Vương Tân đối với cô tốt hơn rất nhiều, nhưng cái tốt đó trong mắt Tống Ca có vài phần chỉ là giả tạo.

Khi tốt nghiệp, Vương Tân kiên quyết đòi tiền Tống Ca về tận nhà, Tống Ca vốn không muốn cho anh gặp bố mẹ mình sớm như thế, nhưng chẳng biết phải làm thế nào, đành đưa anh về nhà. Tối hôm đó mẹ cô phải đi họp, chỉ có mình bố ở nhà, sau bữa tối, Vương Tân cùng bố cô ngồi trên salon xem tin tức, trên đó đang có tin tức về cuộc họp mà mẹ cô chủ trì về vấn đề an toàn sản xuất trong toàn thành phố. Vương Tân nhìn ảnh gia đình treo trên tường rồi lại nhìn vị Phó thị trưởng trên ti vi, nhất thời sắc mặt tỏ ra không tự nhiên lắm. Từ khi quen biết Tống Ca chưa bao giờ kể tường tận về gia đình mình cho anh nghe, Vương Tân cứ tưởng rằng bố mẹ cô bất quá chỉ là công nhân viên chức bình thường, không ngờ được rằng cô cũng được coi là con nhà có máu mặt ở cái thành phố nhỏ bé này. Bố Tống Ca ngồi bên cạnh nói chen lời:

- Bác gái cháu bận quá, không có thời gian về nhà đón tiếp cháu, cháu đừng giận nhé, đừng nói là cháu, ngay cả hai bố con bác cũng thường xuyên chẳng nhìn thấy mặt bà ấy, đối với bà ấy, nhà này chỉ giống như cái nhà trọ thôi.

Vương Tân vội vàng nói:

- Không sao đâu ạ, bác gái bận chuyện nhà nước, cháu hiểu mà.

Từ sau đó, khi Tống Ca gặp lại mẹ Vương Tân, cô có thể cảm nhận rõ ràng sự nhiệt tình giả tạo nơi bà. Có một lần mẹ Vương Tân bảo Tống Ca cùng bà ra siêu thị gần nhà mua bánh mì và sữa, dọc đường gặp một người hàng xóm, hàng xóm hỏi:

- Nhà mẹ Tiểu Tân có khách tới chơi hả?

Mẹ Vương Tân nói lớn:

- Con gái tôi đấy!

Người hàng xóm bèn kéo mẹ Vương Tân sang một bên, mặc dù đã hạ thấp giọng hết mức có thể nhưng Tống Ca vẫn nghe thấy đoạn đối thoại của họ. Người hàng xóm hỏi:

- Chị có con gái từ bao giờ thế? Có phải người yêu của thằng Tân không?

Mẹ Vương Tân đắc ý nói:

- Đúng thế, cả đời này tôi không có con gái, nên trong lòng tôi nó giống như con gái ruột vậy!

Người hàng xóm lại nói:

- Trông cũng được đấy! Nhân phẩm có lẽ cũng không tồi, nhà ở đâu?

Mẹ Vương Tân vẫn rất đắc ý:

- Thành phố S, mẹ nó là Phó thị trưởng thành phố! Con gái mới được phân vào làm ở một công ty nước ngoài.

Người hàng xóm liếc mắt nhìn Tống Ca, không ngừng khen:

- Mẹ thằng Tân kiếp này đúng là có phúc, con trai học giỏi, lại còn tìm được một đứa con dâu mà người khác có thấp đèn đi tìm cũng không được.

Nghe những lời mẹ Vương Tân nói, Tống Ca cảm thấy mất hết cả tự nhiên, cô đi trước vài bước, chờ mẹ Vương Tân đi tới, Tống Ca nói:

- Bác à, sau này bác đừng nói với người ta về chức vụ của mẹ con, ngại lắm.

Không ngờ mẹ Vương Tân nói:

- Có gì mà ngại! Bác muốn chọc tức bà ta, con không biết đấy thôi, bà ta ý có ông chồng làm chức cục trưởng rách mà thường không coi chúng ta vào đâu. – Nói rồi mẹ Vương Tân kéo tay Tống Ca, trên mặt là nụ cười thỏa mãn, cùng bước chân vào siêu thị.

Bàn tay của Tống Ca bị bàn tay thô ráp của mẹ Vương Tân nắm chặt, cô cảm thấy khó chịu dường như những cái gai ốc đang nổi lên khắp người cô. Từ đó về sau mỗi lần mẹ Vương Tân bảo Tống Ca cùng bà ra ngoài mua đồ gì đó là Tống Ca bèn tìm đủ mọi cách để từ chối.

Thấy Tống Ca không chịu ở nhà mình, Vương Tân liên tục làm công tác tư tưởng với cô, nào là bố mẹ anh chỉ có một mình anh là con trai, sớm muộn gì cũng là người một nhà, sống chung muộn chẳng thà sống chung sớm, rồi còn nói mẹ anh hay cần nhân, thực ra rất thương anh, chỉ là khẩu xà tâm Phật, có nhà không ở ra ngoài thuê trọ chắc chắn bố mẹ anh sẽ rất đau lòng, quan trọng hơn là mẹ anh đã nói rồi, khi hai đứa lấy nhau sinh con, bà ấy sẽ lấy lý do là ốm, xin cơ quan cho nghỉ để ở nhà chăm con giúp họ. Vương Tân lại nói:

- Bố mẹ em không ở Bắc Kinh, chắc chắn trong việc này chẳng giúp được gì cho em, công việc của cả anh và em đều vất vả, cạnh tranh lại khốc liệt, sau này nuôi con chắc chắn là một vấn đề lớn, thuê người giúp việc thì không đảm bảo, chưa nói đến việc không có đạo đức nghề nghiệp, nghe nói có những bao mẫu còn bắt cóc con mình, chúng ta giờ ở với bố mẹ quen rồi, sau này còn cũng được nhờ vả ông bà.

Tống Ca nói:

- Tạm thời sống với bố mẹ anh cũng được, nhưng anh phải đồng ý, nếu cưới thì em phải cưới ở nhà mới của mình, em cảm thấy ở riêng vẫn thuận tiện hơn.

Vương Tân nói:

- Được, anh sẽ bàn lại với mẹ anh, tìm một căn phòng ở gần công ty em, em đi lại cho tiện, anh đi xa một chút cũng không sao. Chỉ cần họ cho mình trả góp, mỗi tháng trích ra một khoản tiền lương chắc không thành vấn đề.

Đã nói tới nước này thì Tống Ca cũng không cố chấp nữa, ngày thứ hai đi làm, cô chuyển tới sống ở nhà Vương Tân, nhà Vương Tân là một căn nhà nhỏ ba phòng, trong đó có một phòng đặt dàn âm thanh phòng, Tống Ca đương nhiên sẽ ở cùng phòng với Vương Tân.

Trong thời gian chờ khai giảng, Lâm Đan Phong vẫn giúp mẹ lo lắng mọi việc ở tiệm ăn, lần này, Ngô Lệ Hồng kiên quyết không đồng ý. Lần này con gái bà không giống như mọi lần, cô phải đi xa, nghe nói du học sinh ở nước ngoài đều rất vất vả, đa số đều vừa đi làm vừa đi học, bà không nỡ bắt con gái dính dầu dính mỡ trong mấy ngày cuối cùng được ở với mẹ này. Suốt bốn năm đại học, chỉ có năm đầu tiên là Lâm Đan Phong xin tiền sinh hoạt phí của bà, ba năm còn lại, cô chăm chỉ làm việc và chi tiêu tần tảo, còn đi làm gia sư cho người ta nên mỗi năm bà chỉ phải cho cô hai, ba nghìn tệ. Liễu Thúy Hoa nói:

- Tiền nuôi Tiểu Phong học đại học còn ít hơn em nuôi con trai em học cấp hai.

Bà làm mẹ đã cảm thấy có lỗi với con gái mình nhiều lắm rồi, làm sao nỡ để cho cô trong một tháng này lại vất vả nữa chứ? Chỉ sợ một tháng này chắc là khoảng thời gian dài nhất trong cuộc đời mà con gái còn được ở bên bà, sau này nếu thực sự ra trường đi làm rồi, làm gì có thời gian rảnh rỗi nữa?

Ngô Lệ Hồng nói:

- Tiểu Phong, lần này con nghe mẹ đi, mẹ cứ nghĩ tới việc con phải đi xa là trong lòng đã như bị ai đó cứa mạnh một dao, đừng làm gì nữa, cứ ở nhà thôi, ăn cho béo trắng lên để lúc đi mẹ cũng yên tâm.

Lâm Đan Phong nghĩ cũng không nên quá cố chấp, cô biết “hiếu” chính là “thuận”. Không tới tiệm ăn, ở nhà Lâm Đan Phong cũng không hề rảnh rang, mấy năm nay ngày nào mẹ cô cũng bận công việc của quán ăn, chần mẫn trong nhà đã phải giặt cả rồi. Lâm Đan Phong bèn tháo hết chăn màn và rèm cửa sổ ra giặt sạch sẽ rồi lại treo lên. Đương nhiên khi làm những việc này, Tạ Siêu Phàm cũng thường ở bên cạnh cô, Tạ Siêu Phàm đã tới công ty làm việc, bố anh nói thời gian này không sắp xếp cho anh công việc nào cụ thể, để anh làm quen với các phòng ban trong công ty trước rồi tính sau. Trong lòng lúc nào cũng nhớ tới Lâm Đan Phong nên Tạ Siêu Phàm lúc nào cũng kiếm cớ trốn ra khỏi công ty để tới nhà cô. Chỉ còn một tháng nữa là Lâm Đan Phong phải đi rồi, Tạ Siêu Phàm lúc này có thể cảm thấy “một giây đáng giá ngàn vàng”. Điều khiến anh buồn hơn là tới hôm nay Lâm Đan Phong vẫn chưa chịu về nhà anh, cứ nhắc đến chuyện này là cô lại như chuột gặp phải mèo, Tạ Siêu Phàm không biết tại sao cô lại sợ gặp mẹ anh? Anh định sẽ

nói trước với mẹ mình rồi đưa cô tới nhưng Lâm Đan Phong cũng không đồng ý, có một lần cô còn khóc lóc khấn cầu anh đừng nhắc tới chuyện này nữa.

Tối hôm qua mẹ nói với anh chuyện tìm một sinh viên đại học tới làm gia sư cho em gái, Tạ Siêu Phàm bèn nghĩ ngay tới Lâm Đan Phong, anh tính đi tính lại, những người giỏi xã hội mà anh quen thì không ai vượt qua Lâm Đan Phong. Hồi học đại học, Lâm Đan Phong thường xuyên làm gia sư cho người khác, lần nào các vị phụ huynh cũng đánh giá rất tốt về cô, đến nỗi trung tâm gia sư còn đưa những học sinh cô từng dạy ra làm ví dụ, những sinh viên khác làm gia sư mỗi tiếng chỉ được khoảng 30 – 50 tệ, nhưng trung tâm gia sư trả cho Lâm Đan Phong thấp nhất là 70 tệ một tiếng. Hơn nữa bình thường thi thoảng anh cũng nói với cô về em gái mình, cô cũng hiểu tính của Tạ Tiểu Dục, nếu mời cô làm gia sư thì đúng là rất thích hợp.

Tạ Siêu Phàm cảm thấy đây đúng là một cơ hội trời cho. Sáng hôm đó đi làm anh lại trốn việc, lái xe đến nhà Lâm Đan Phong.

Lâm Đan Phong thấy Tạ Siêu Phàm nói vô cùng hăng say bèn ngắt ngang lời anh:

- Được rồi, anh đưa Tiểu Dục tới nhà em, em dạy thêm cho nó.

Tạ Siêu Phàm nói:

- Không được, em phải tới nhà anh dạy.

Lâm Đan Phong không đồng ý:

- Thế liệu mẹ anh có chịu không? Nếu mẹ anh đuổi em ra khỏi nhà thì sau này em làm sao dám bước vào cửa nhà anh nữa?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Anh có một ý này, chắc chắn mọi người đều vui vẻ. Em với mẹ anh chưa gặp mặt nhau lần nào, mình đừng nói với mẹ em là ai vội, chúng ta vờ như không quen nhau, chỉ nói em là gia sư anh nhờ một người bạn tìm giúp. Tiểu Phong, em giỏi giang như thế, chắc chắn là mẹ anh tiếp xúc với em sẽ thích em thôi, đến lúc đấy mình nói thật với mẹ, mẹ đã có cảm tình với em rồi thì sẽ chấp nhận thôi.

Lâm Đan Phong lắc đầu:

- Không đơn giản thế đâu. Nếu xử lý không tốt thì có khi chữa lợn lành thành lợn què! Em thấy làm thế không được.

Tạ Siêu Phàm ôm Lâm Đan Phong:

- Cục cưng, đừng từ chối anh, cho anh cơ hội đi, em với mẹ là hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh, anh rất hy vọng hai người có thể thân thiết với nhau như mẹ con ruột, anh đảm bảo với em, mẹ anh không phải là người xấu, bà ấy chỉ có thành kiến với những gia đình đơn thân thôi, sợ sau này anh không hạnh phúc nên mới ra sức phản đối chúng ta, nếu mẹ tận mắt chứng kiến cái tốt của em, chắc chắn mẹ sẽ còn thương em hơn anh nữa.

Lâm Đan Phong chưa bao giờ thấy Tạ Siêu Phàm rơi nước mắt trước mặt mình, cho dù là giây phút biết cô sẽ phải đi du học, anh cũng cố gắng để nước mắt không rơi ra ngoài, Lâm Đan Phong mềm lòng, cô nhào vào lòng Tạ Siêu Phàm, gật đầu:

- Anh hứa với em, anh phải giúp em đây, đừng để mẹ anh giận em, được không?

Tạ Siêu Phàm gật đầu, anh không biết vì sao Lâm Đan Phong lại sợ mẹ anh đến thế.

Thật ra Lâm Đan Phong vẫn luôn muốn gặp bà mẹ chồng tương lai mà di Hoa miêu tả giống như một con hổ cái này. Bốn năm học đại học, Lâm Đan Phong từng phụ đạo cho rất nhiều đứa trẻ, vì vậy mà cũng được tiếp xúc với rất nhiều bà mẹ với tính cách khác nhau, cho dù lúc đầu những bà mẹ này tỏ ra không tin tưởng cô như thế nào thì sau khi thời gian phụ đạo kết thúc, cô cũng dành chính sự chân thành và tinh thần kính nghiệp của mình để họ thay đổi định kiến về nghề gia sư, rất nhiều người cho tới nay vẫn giữ quan hệ với cô.

Khi chỉ có hai người với nhau, nhìn vào đôi mắt ướt sâu thẳm của Tạ Siêu Phàm, Lâm Đan Phong không chỉ một lần tưởng tượng ra dáng vẻ của Doãn Kiếm Lan, Siêu Phàm nói mắt anh rất giống mắt mẹ, Lâm Đan Phong không hiểu tại sao một người phụ nữ có đôi mắt như thế này lại có trái tim sắt đá như thế? Một người phụ nữ có thể giúp chồng tạo dựng được một sự nghiệp lớn tại sao lại có cái nhìn thiên cận? Tại sao những thành kiến về gia đình đơn thân lại ăn sâu vào trong đầu bà như thế?

Suốt bao nhiêu lần này, Lâm Đan Phong đã quen tự giải quyết các vấn đề của mình, cô cảm thấy nếu đã quyết định cùng sống với Tạ Siêu Phàm hết đời này, vậy thì Doãn Kiếm Lan sẽ là vấn đề khó mà cô không thể vượt qua, nhưng cô đã kiên trì trong học tập thì trong cuộc sống cũng không nên thấy khó mà rút lui.

17. Chương 17

Trần Thần vừa lĩnh tháng lương đầu tiên, lập tức đưa Bạch Như Tuyết tới siêu thị, mua cho cô hai bộ quần áo mới, một chiếc váy liền và một chiếc áo kiểu trong ngắn ngoài dài. Mua xong bộ váy liền, Trần Thần không cho Bạch Như Tuyết cưỡi ra mà cứ mặc như thế đi thẳng từ siêu thị về nhà. Vừa bước vào cửa, Hạ Thu Đông đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, Trần Thần kéo Bạch Như Tuyết ra trước mặt mình, vui vẻ nói:

- Mẹ, mẹ xem bộ váy con mua cho Như Tuyết có đẹp không?

Hạ Thu Đông nhìn từ trên xuống dưới, bộ váy này màu sắc rất đẹp, nhất là phần eo khiến Bạch Như Tuyết vốn dĩ đã xinh đẹp càng trở nên nổi bật. Hạ Thu Đông lườm con trai:

- Con mua hả? Con lấy tiền đâu ra mà mua?

Trần Thần không hiểu những câu nói phía sau của mẹ, ngồi phịch xuống cạnh mẹ, kéo tay bà, tự hào nói:

- Mẹ, con được lĩnh lương rồi, cảm giác tự kiếm tiền thích thật! Tháng này con mua quần áo cho Như Tuyết, tháng sau sẽ mua cho mẹ, đến lúc đó mẹ thích gì cứ chọn, con trai mẹ đảm bảo làm cho mẹ vừa ý mới thôi!

Hạ Thu Đông sa sầm mặt, đẩy con trai ra, đứng lên:

- Tôi không cần! Cứ tiêu như thế rồi anh chị định uống gió Tây Bắc để sống hả? Tiền của anh anh tiêu pha lung tung, ăn uống thì giở tay ra xin bố mẹ, tôi với bố anh không nuôi anh chị cả đời được đâu!

Bạch Như Tuyết thấy sắc mặt Hạ Thu Đông không vui vẻ lắm thì chưa chờ bà nói hết đã quay đầu đi vào phòng ngủ của Trần Thần. Trần Thần đang vô cùng vui vẻ, cứ tưởng rằng mẹ sẽ khen ngợi mình, kiếm được tiền không tiêu pha lung tung mà biết nhớ tới bạn gái và mẹ, không ngờ lại bị bà mắng cho một trận. Trần Thần nói:

- Con vừa mới kiếm được tiền, mẹ cũng phải để con sung sướng vài tháng đã chứ. Sau này kiếm được đồng nào con sẽ nộp tiền cơm cho mẹ hết, mẹ nuôi con bao nhiêu năm rồi mà còn tính toán mấy tháng này sao?

Hạ Thu Đông nói:

- Tôi không nên quan tâm tới việc anh làm thế nào, anh quan tâm tôi làm gì? Anh nói đi, nuôi lớn anh ngần này, ở trong lòng anh, mẹ anh xếp thứ mấy hả?

Trần Thần nhìn cảnh cửa phòng ngủ đóng im ỉm, biết là chắc chắn Bạch Như Tuyết đã nghe thấy những lời mẹ nói, ngày cuối tuần vui vẻ bị mẹ làm cho ra thế này, chán nản đứng lên:

- Mẹ đừng có chuyện này xọ chuyện khác, con nghĩ bình thường Như Tuyết phải tới nhà người ta dạy đàn tranh, cũng không thể ăn mặc quá đơn giản được, như thế mới gây được ấn tượng tốt với họ chứ. Con mới đi làm nên tiền lương còn có hạn, nếu mua cả quần áo cho mẹ nữa thì chắc chắn không mua được bộ mà mẹ vừa ý. Tháng này mua cho cô ấy, tháng sau mua cho mẹ, chỉ hơn nhau có ba mươi ngày thôi mà! Mẹ có nhất thiết phải nói nhiều thế không?

Hạ Thu Đông vốn đang là người có lý, giờ nghe con trai nói vậy cứ như thể mình là người mẹ không biết điều, bèn giận dữ mặc quần áo, xách túi lên rồi lao ra ngoài.

Đã tới giờ cơm trưa, bình thường vào giờ này thì Hạ Thu Đông đã ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa trưa, hôm nay hành động của con trai khiến bà đau lòng, nghĩ bụng, các người thích ăn thì ăn, từ nay tôi không hầu hạ các người nữa, chẳng phải trong lòng các người cũng không có bà mẹ này hay sao? Được rồi, vậy thì từ nay đừng có coi tôi là mẹ nữa.

Bạch Như Tuyết nghĩ một người phụ nữ thông minh không nên vì đuổi theo đám mây trên đầu mình mà vứt bỏ bánh mì trong tay, những người vứt bánh mì đi nếu không chết đói vì bánh vẽ thì sẽ có một cái bánh mì to hơn đang đợi mình. Cô không muốn chết đói vì bánh vẽ, cũng không muốn ước mong xa xỉ rằng sẽ có cái bánh mì to hơn, chỉ có ở cạnh Trần Thần mới không phải lo lắng vì đám mây trên đầu mà để mất cái bánh mì trước mắt.

Cô luôn kiên trì nguyên tắc này, cho dù Hạ Thu Đông có vô lý đến đâu, nếu cần phải cãi thì đã có Trần Thần, Hạ Thu Đông không chỉ thắng mặt cô mà tuyên chiến thì kiên quyết không trực tiếp gây chuyện với bà, đương nhiên, cô cũng không chọc tức bà, cô hiểu rõ hơn ai hết, thách thức một người phụ nữ bình thường thì phải dùng vũ khí bình thường, nhưng thách thức một người phụ nữ không bình thường thì những vũ khí bình thường đều trở nên vô hiệu. Lần đó vô tình nghe thấy Hạ Thu Đông gọi điện thoại cho bố Tạ Siêu Phàm, nói xong chuyện công việc, cô nghe thấy Hạ Thu Đông nói:

- Đáng ghét, lần sau anh còn gọi tôi là “Thiếu Nhất Xuân” là tôi trở mặt với anh đấy.

Lúc này Bạch Như Tuyết mới biết trong mắt người ngoài, bà mẹ chồng tương lai của mình là người như thế nào, nhưng cho dù Hạ Thu Đông có khó hầu hạ thế nào thì Bạch Như Tuyết cũng cảm thấy so với việc không làm chủ được số phận của mình thì việc lấy lòng bà mẹ chồng tương lai vẫn còn dễ hơn nhiều, chỉ cần mình không buông tay ra thì không ai có thể khiến cô phải rời xa Trần Thần.

Hạ Thu Đông vừa mới bước chân ra khỏi nhà, Trần Thần đã vặn to tiếng nhạc, lao vào phòng ngủ, ôm lấy Bạch Như Tuyết đang chu môi giận dỗi ngồi ở đầu giường, nịnh cô:

- Cục cưng, “bạn” Hạ Thu Đông đã rời khỏi trận địa, anh tuyên bố, giờ đã đến tiết mục của Bạch Như Tuyết! Nào, thay bộ quần áo này vào cho anh xem nào, anh nói cho em biết, đừng có giận mẹ anh làm gì cho mệt, em phải học theo anh, em xem này, đã bị “đồng chí” Hạ Thu Đông hành hạ suốt hai mươi tư năm mà chẳng phải bây giờ vẫn khỏe như trâu đấy sao?

Bạch Như Tuyết bật cười. Trong phòng, Trần Thần giúp Bạch Như Tuyết thay bộ quần áo còn lại, cô soi mình trong gương, vui vẻ hát khe khẽ...

Vừa mới đi làm, Tống Ca đã cảm thấy chỗ nào cũng thật khó hiểu, tất cả mọi thứ đối với cô đều vô cùng mới mẻ, cái gì cũng phải học theo người khác, gặp được những đồng nghiệp nhiệt tình thì còn đỡ, những người nào lạnh lùng thì thường chẳng buồn quan tâm tới cô, khiến một người vốn có lòng tự trọng cao như Tống Ca cảm thấy thật khó chịu. Từ nhỏ tới lớn, mọi việc trong trường đối với Tống Ca đều vô cùng thuận lợi, đừng nói là khó khăn, chỉ một chút rắc rối nhỏ cũng không có, nhưng vừa bước chân vào xã hội, Tống Ca đã phát hiện ra những kiến thức mà mình chuẩn bị vẫn không bao giờ là đủ. Đầu tắt mắt tối suốt một tuần liền, cuối cùng cô cũng học được làm thế nào để sử dụng máy phôtô, máy fax, máy cắt chữ ở công ty. Tối cuối tuần, Tống Ca cảm thấy dù sao mình cũng nên nghỉ ngơi một chút, trước khi tan ca cô bèn gọi điện cho Vương Tân nói cho anh nghe ý này của mình, vốn tưởng rằng Vương Tân cũng sẽ cùng cô ra ngoài để chúc mừng, không ngờ trong điện thoại, Vương Tân lại nói:

- Chỉ có hai đứa mình đi ăn với nhau hình như không ổn lắm! Mẹ đã nấu cơm cho mình cả tuần này, giờ có khi cũng đã chuẩn bị cơm tối rồi, nếu đi thì cuối tuần cả nhà mình cùng đi ăn một bữa, thế nào?

Tống Ca nghe Vương Tân nói thế là giận, từ sau khi dọn tới nhà anh ở, sáng sớm Tống Ca đều là người dậy sớm nhất, cơ quan xa, mất nhiều thời gian ngồi xe buýt, hầu như ngày nào cô cũng phải dậy sớm hơn mọi người trong nhà anh gần như cả tiếng đồng hồ. Chỉ có hôm đầu tiên đi làm, mẹ Vương Tân làm cho cô bữa sáng chỉ mang tính tượng trưng, nếu thế cũng được gọi là bữa sáng, lấy chút cơm thừa từ tối hôm qua, đập quả trứng gà vào rang lên, sữa thì Tống Ca cho vào lò vi sóng hâm nóng lên, vội vàng ăn được mấy miếng

cơm rang, uống một cốc sữa, Tống Ca bèn hấp tấp chạy, dọc đường đi còn sợ muộn, thi thoảng lại vừa đi vừa chạy, được nửa đường, Tống Ca thấy dạ dày hơi khó chịu, hình như là vì cơm mình chưa nhai kỹ không thể nào dung hòa được với sữa, tới trước cổng công ty, một cảm giác chua chua dâng lên trong cổ họng, suýt chút nữa thì cô đã nôn ra ngoài. Hôm sau, Tống Ca không cho mẹ Vương Tân dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho mình nữa, cô tới công ty sớm hơn nửa tiếng đồng hồ rồi ăn chút điểm tâm ngay bên dưới công ty. Bữa tối, hầu như Tống Ca không bao giờ nhìn thấy những món mà mình vẫn thích ăn, tất cả đều là những gì mà bố con nhà họ Vương thích. Có lần, mẹ Vương Tân chỉ thức ăn trên bàn, giới thiệu với Tống Ca:

- Bình thường bác trai con thích ăn nhất là thịt rang của bác làm, Tiểu Tân thì thích ăn sườn sốt chua ngọt, còn hai món rau là bác làm cho hai bố con để bổ sung vitamin.

Tống Ca nói:

- Sao bác không nấu những món mà bác thích ăn? Lúc nào cũng chỉ lo cho bố con anh ấy? Bác cũng cần có dinh dưỡng chứ.

Mẹ Vương Tân nói:

- Bác ăn gì cũng được, nếm nếm gia vị cũng theo khẩu vị hai bố con nó, bác quen rồi, phụ nữ ăn ít, ăn một chút đã no, có làm cũng chả bổ, nhà ai mà chả thế, lúc nào cũng chỉ nghĩ làm món vừa miệng mình ăn thì đâu còn là nhà? Cháu nói có phải không, hả Tống Ca?

Tống Ca không lên tiếng, câu nói này của mẹ Vương Tân như là có kim, nghe ra thì chẳng có ý gì, nhưng nghĩ kỹ, thấy nó giống như đang dạy bảo cô điều gì đó.

Tống Ca biết từ nay về sau đừng mong nhìn món mà mình thích trên bàn ăn nhà họ Vương.

- Hừ, em còn chưa cần nhằn gì thôi anh lại còn lôi mẹ anh ra đây nữa. Anh nói xem, mẹ anh nấu cơm cả một tuần thì thà nói là mẹ anh nấu cơm cho anh cả một tuần thì đúng hơn, em chỉ được ăn ghé vào đó mà thôi. – Cô đồng nghiệp ở gần đó, Tống Ca vốn định nói như vậy nhưng lại không dám nói ra.

Thấy Tống Ca không lên tiếng, Vương Tân ở đầu dây bên kia thận trọng nói:

- Cục cưng, em không giận chứ? Anh nghĩ là dù sao giờ chúng ta cũng đã ở cùng với bố mẹ rồi, cố gắng để bố mẹ không nói được gì, đúng rồi, mẹ anh còn nói cuối tuần này cho hai đứa mình đi xem nhà, thấy căn nhà nào hợp lý thì trả tiền đặt cọc trước, tiền kia thì từ từ rồi trả, chẳng phải lần trước em nói mẹ em bảo là nếu không cần mẹ em trả giúp tiền nhà thì sẽ mua cho em một chiếc xe sao? Cục cưng, khi nào mình có nhà có xe rồi, em muốn đi chơi thể nào anh cũng đồng ý, chỉ cố gắng vài ngày thôi mà, phải không?

Tống Ca cảm thấy mình cũng không nên cứ gây chuyện mãi, như thế thì cũng không hay, bèn nhanh chóng cúp điện thoại sau khi đã hứa là tan ca sẽ về nhà luôn.

Bắc Kinh ngày cuối tuần luôn bị tắc đường vào giờ tan ca. Cơ quan của Tống Ca ở một hướng, nhà Vương Tân lại ở một hướng khác, gần như cô phải đi qua hết quá nửa thành phố mới về tới nhà. Cơ quan lại cách trạm tàu điện ngầm khá xa, bình thường lúc đi làm, vì vội nên Tống Ca thường đi thẳng tới gần siêu thị Phục Hưng ngồi tàu điện ngầm, tới trước cửa Kiến Quốc lại đổi thêm hai chuyến tàu nữa, rồi thêm một tuyến xe buýt mới tới được cơ quan. Tan làm không cần phải vội vã nên Tống Ca tới thẳng bến xe buýt ở trước cổng công ty, định lên xe rồi xuống bến nào đó ở đường Trường An, sau đó đổi xe số 1, số 4 hoặc ngồi tàu điện ngầm là có thể về tới nhà. Nhưng vừa ngồi lên xe buýt, Tống Ca đã thấy hối hận sao mình không chịu khó đi xa một chút để ngồi tàu điện ngầm, nhìn ra hàng xe nối đuôi nhau đông nghẹt trên đường, mặc dù xe buýt có đường ưu tiên riêng nhưng vẫn đi chậm như một con ốc sên.

Tống Ca ngồi trên xe buýt nhìn sang hai bên đường đều là những chiếc xe con đắt tiền, bỗng dưng có hứng thú, cô bèn quan sát tỉ mỉ nhãn hiệu của từng chiếc xe, bên tai vang lên lời nói của mẹ cô: “Tống Ca, mẹ thấy anh chàng Vương Tân này cũng là người thật thà, bố mẹ tôn trọng lựa chọn của con, sau này vấn đề nhà cửa, theo ý mẹ là trả tiền đặt cọc cho các con, số tiền còn lại các con trả dần bằng lương, nếu không cần mẹ trả tiền đặt cọc thì mẹ sẽ mua cho con một cái ô tô, đi làm cũng tiện.”

Tống Ca móc di động trọng túi ra, màn hình hiển thị một tin nhắn mới tới: Đi làm có chán không? Tung đồng xu ra chơi đi, mặt số thì lên mạng, mặt hình thì ngủ, nếu đứng lên thì làm việc, nếu nghiêng đi thì cố gắng làm việc, nếu bị vỡ thì xin làm thêm, nếu vỡ làm đôi thì ngày nào vui! Cậu đang làm gì thế?

Lại là Tạ Siêu Phàm, mấy hôm nay nếu không phải anh trêu chọc cô thì cô thực sự không biết làm thế nào để trải qua khoảng thời gian chán ngắt này. Đang định nhắn tin cho cậu đây! Bạn không? Góp ý xem có thích hợp với loại xe nào?

Rất nhanh sau đó có tin nhắn lại: Vừa xong việc, cậu định mua xe hả? Chúc mừng! Tớ thấy dòng xe BMW hợp với cậu hơn, cậu thấy màu đỏ thế nào?

Tổng Ca trả lời: Không thế nào cả! Tớ không thích màu đỏ, tớ thích màu xám.

Sao hai đứa mình hợp nhau thế nhỉ? Tớ cũng thích màu xám, màu xám bạc của xe BMW đẹp lắm, tớ chỉ cố ý kiểm tra khiêu thẩn mĩ của cậu thôi. Với lại Vương Tân nhà cậu cũng không thấp, nếu để anh ấy lái một chiếc xe BMW màu đỏ thì hình như...

Tổng Ca giật mình, nói thật lòng, nếu không nhờ Tạ Siêu Phàm nhắc nhở thì Tổng Ca quên mất việc muốn mua xe cũng phải nghĩ tới Vương Tân. Anh chàng này cái gì cũng rất chu đáo, cô tâm phục nhưng khẩu không phục: Hừ! Nằm mơ! Ai nghĩ giống cậu? Vả lại cậu kiểm tra tớ làm gì? Tớ có khiêu thẩn mĩ hay không thì liên quan gì tới cậu?

Cũng đúng, tớ nhiều chuyện quá! Có điều nếu cậu thực sự muốn mua xe thì phải chọn cho kỹ, đàn ông mua xe như chọn người tình, đàn bà mua xe như là chọn chồng, nếu chọn không kỹ, ngày nào nó cũng gây chuyện với cậu thì cậu chịu không nổi đâu.

Tại sao đàn bà mua xe như chọn chồng? Không thể cũng chọn người tình như đàn ông sao? Có phải cậu thấy bọn tớ không nhiều tiền như đàn ông các cậu nên không thể thường xuyên đổi xe không?

Cậu không hiểu sao? Dăm bữa nửa tháng lại có chuyện nên giống với người tình, thế mới khiến đàn ông thích chinh phục. Chồng thì giống như một con bò, chỉ biết cắm đầu làm việc, không được lười biếng, nếu như chồng cũng giống như người tình thì phụ nữ các cậu chỉ có khóc thôi.

Ồ, có lí lắm. Không ngờ cậu lại giỏi thế. Có phải mấy lý thuyết này là kết quả của việc cậu nghiên cứu Lâm Đan Phong không? Đúng rồi, lần trước cậu nói cho dù thế nào trước khi ra nước ngoài cũng phải cho mẹ cậu gặp Lâm Đan Phong, hiện nay thế nào rồi?

Haiz, vẫn giậm chân tại chỗ. Nhưng mà sẽ nhanh thôi. Có tin gì sẽ thông báo với cậu đầu tiên. Còn cậu thì sao? Ở nhà Vương Tân thế nào?

Cũng thế thôi. Mẹ anh ấy đồng ý trả tiền đặt cọc cho nhà cho bọn mình, mẹ tớ sẽ mua xe, sau này chắc chẳng còn vấn đề gì nữa.

Thế thì tốt! Cậu hạnh phúc là tớ vui!

Tổng Ca còn muốn nhắn lại một tin nữa thì bỗng dưng điện thoại đổ chuông, đầu dây bên kia vang lên giọng nói có hơi bực bội của Vương Tân:

- Em đang ở đâu thế? Sao muộn rồi mà còn chưa về nhà?

- Em...? – Tổng Ca nhìn xung quanh. – Sắp tới Vĩnh An Lý rồi, tắc đường! Mọi người cứ ăn trước đi, đừng chờ em nữa.

Vương Tân nói:

- Sao em không ngồi tàu điện ngầm? Em không biết là cuối tuần sẽ tắc đường sao? Để cả nhà phải chờ mỗi em!

Tâm trạng vui vẻ của Tổng Ca thoáng chốc tan biến hết:

- Chẳng phải đã bảo mọi người cứ ăn trước đi rồi sao? Em cũng đâu muốn chậm thế này! - Nói xong cô bực bội cúp điện thoại. Trên màn hình lại báo tin nhắn mới, là Tạ Siêu Phàm gửi tới: Này! Sao không nói gì nữa?

Hôm nay nói thế thôi, tớ sắp về tới nhà rồi. Tổng Ca nhắn lại, Tạ Siêu Phàm hồi âm: 88. Cuối tuần vui vẻ!

Tổng Ca nhìn cái điện thoại di động im lặng, thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe, những ánh đèn neon hai bên đường Trường An nhấp nháy. Bắc Kinh sau thế vận hội trở nên hoa lệ và nhiều màu sắc hơn. Những cánh

cửa sổ của những tòa nhà cao tầng ở xa cũng sáng ánh đèn, chúng không ngừng xuất hiện ở trước mặt cô, rồi lại không ngừng biến mất ở sau lưng, những ánh đèn hắt ra từ cửa sổ đó thật ảm áp và khiến người ta khát vọng những ánh đèn cửa sổ nào sẽ chờ đợi cô?

Đứng dưới lầu nhà Vương Tân, Tống Ca ngẩng đầu nhìn lên tầng ba, bỗng dưng nghe thấy trong lòng có một âm thanh lạnh lùng nói: Sắp tới nhà chưa? Mà sắp tới nhà ai đó?

18. Chương 18

Ngô Lệ Hồng vừa nghe con gái nói là sẽ tới nhà Tạ Siêu Phàm để phụ đạo thêm cho em gái của anh, cô còn chưa kịp nói xong, bà đã lắc đầu nguầy nguậy, nói gì cũng không đồng ý. Chuyện ngày xưa không nói, chỉ nói tối hôm đó bà tình cờ gặp Doãn Kiềm Lan ở nhà hàng, ánh mắt của Doãn Kiềm Lan như hai lưỡi dao sắc bén khiến Ngô Lệ Hồng tới ngày hôm nay vẫn còn khiến bà không rét mà run. Làm sao bà có thể đưa con gái ruột của mình vào dưới lưỡi dao, để mặc cho người ta muốn làm gì thì làm chứ? Lần đầu tiên bà yêu cầu con gái mình phải suy nghĩ thận trọng về tình yêu với Tạ Siêu Phàm, Ngô Lệ Hồng nói:

- Tiểu Phong, sở dĩ mẹ đồng ý ly hôn với bố con, sở dĩ mẹ không đòi ông ấy phải trả lại số tiền mà lẽ ra phải thuộc về mẹ con mình là vì mẹ nghĩ, chỉ cần không phải nhìn sắc mặt người khác mà sống, chỉ cần không bị người ta sỉ nhục, chỉ cần mình nhẫn nại, an phận thì cho dù có khổ sở thế nào, hai mẹ con mình cũng có thể vượt qua được. Mẹ với con mới từ biển khổ thoát được lên bờ, không thể nào giương mắt lên nhìn con lại nhảy xuống biển khổ một lần nữa, Siêu Phàm là một đứa bé tốt, nhưng con không nhận ra nó cũng là một đứa con rất có hiếu, nếu sau này hai đứa ở với nhau, chắc chắn nó không thể không nghe lời mẹ nó, ngày nào cũng phải sống dưới con mắt soi mói của mẹ nó, con chịu nổi không? Cho dù con có chịu được thì trái tim mẹ cũng không tài nào chịu được, con muốn mẹ phải lo lắng cho con cả đời sao? Sơn hào hải vị ai cũng muốn ăn, nhưng phải nuốt nước mắt mà ăn thì thà ăn uống khổ sở một chút còn hơn con à.

Lâm Đan Phong an ủi bà:

- Mẹ, con biết mẹ lo lắng cho con, con yêu Siêu Phàm là vì con người anh ấy, nếu không phải vì tình cảm của hai đứa thì có lẽ con đã không kiên trì được đến ngày hôm nay. Nhưng mà mẹ, mẹ từng nói, con người cả đời này gặp được người thật lòng yêu thương mình không dễ dàng gì, con cảm thấy Siêu Phàm chính là người mà con yêu thương đến hết đời, con sẵn sàng vì anh ấy mà thử cố gắng, mẹ hãy cho con thử một lần này thôi, để sau này không phải hối hận cả đời. Nếu con làm thế nào mẹ anh ấy cũng không chịu chấp nhận con thì con hứa với mẹ, con sẽ nghiêm túc suy nghĩ về những gì mẹ nói. Mẹ, con đã có những dự định xấu nhất rồi, nếu số phận thực sự bắt con và Siêu Phàm phải chia tay nhau thì có lẽ con sẽ dùng khoảng thời gian một năm ở nước ngoài là bình tĩnh lại, nghĩ tới tương lai, có thể con sẽ đưa mẹ đi cùng, không bao giờ quay về nơi này nữa, con sẽ cho mẹ một tuổi già hạnh phúc, không cần phải lo nghĩ điều gì, mẹ phải tin con gái mẹ có thể làm như thế.

Con gái đã nói tới nước này thì Ngô Lệ Hồng cũng chỉ còn biết đồng ý mà thôi.

Hạ Thu Đông ở nhà đi ra, tới thẳng Hội quán phụ nữ Giang Nam, bà có thẻ VIP ở nơi này, đầm lưng, xoa bóp chân, mát xa mặt, cái gì bà cũng làm, lúc này những giận dữ về con trai và Bạch Như Tuyết mới vơi đi chút ít. Đứng trước cái gương lớn đặt trong hội quán, Hạ Thu Đông hài lòng nhìn mình từ đầu đến chân, nhân viên lễ tân chặc lưỡi khen ngợi:

- Chị Đông, chị mà ở đây bước ra, đảm bảo sẽ khiến khối người điên đảo, chị nói xem, người khác cũng tới đây làm đẹp mà sao không ai có hiệu quả tốt như chị nhỉ?

Hạ Thu Đông nhún vai:

- Lại định kiếm thêm chút tiền của chị hà? Đã đầu năm dít chơi vui rồi, nếu mà không đến đây thì sẽ thành bà già mất.

Nhân viên lễ tân khen ngợi:

- Chị mà không nói thì em còn tưởng chị mới vừa bốn mươi.

Hạ Thu Đông nói:

- Làm gì mà mới có bốn mươi. Con trai tôi năm nay cũng hai tư tuổi rồi!

Nhân viên lễ tân càng ngạc nhiên hơn:

- Vậy sao? Đánh chết em cũng không tin là chị sắp được làm mẹ chồng rồi!

Sắc mặt Hạ Thu Đông lập tức chảy dài, hai chữ “mẹ chồng” như chạm phải thần kinh của bà, nhân viên lễ tân không biết nói câu này đã chọc vào ổ kiến lửa, vẫn thân mật vỗ vai Hạ Thu Đông, nói:

- Chị Đông, lần sau lại tới nhé.

Hạ Thu Đông ra khỏi Hội quán phụ nữ, định về nhà, đi được mấy bước lại quay ngược lại, đón taxi tới trung tâm bách hóa. Ở gian phòng thời trang nữ, Hạ Thu Đông thử mấy kiểu quần áo, nhìn mình từ đầu đến chân, cuối cùng cũng chọn được hai chiếc áo rất hợp với cái váy cặp trễ mới mua của bà, trông vô cùng bắt mắt. Lại nghe nhân viên bán hàng nịnh vài câu, Hạ Thu Đông thay bộ quần áo trên người ra, cho vào túi xách, vui vẻ mặc quần áo mới rồi đi ra khỏi bách hóa.

Ra tới bên ngoài, Hạ Thu Đông ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đã bắt đầu tối dần, lẩm bẫm mấy câu:

- Hừ, chẳng cần mấy đồng tiền hiệu thuận của cậu. Tôi cũng thích mặc gì thì mua vậy!

Rồi bỗng dừng bụng sôi lên òng ọc, cảm giác đói bụng dâng lên, Hạ Thu Đông đi vào một tiệm ăn gần đó, gọi một bát mì kéo, thản nhiên ngồi ăn.

Tới lúc móc chìa khóa ra, tra vào ổ khóa nhà mình, tâm trạng Hạ Thu Đông vẫn vô cùng tốt. Giây phút mở cửa ra, bà sững sốt, trên ti vi đã phát một bộ phim về chiến tranh của Mĩ, trên chiếc bàn đặt ngoài phòng khách là cái bánh pizza đã ăn hết quá nửa, trên salon là cậu con trai to lớn khỏe mạnh của bà đang ôm cô bạn gái Bạch Như Tuyết, một tay thì cầm miếng pizza dút vào tận miệng cô nàng, điều khiến Hạ Thu Đông kinh ngạc hơn là chiếc áo trên người Bạch Như Tuyết giống y hệt chiếc áo trên người bà đang mặc.

Hạ Thu Đông cảm thấy âm thanh đi đùng trên ti vi dường như đang nhắm thẳng vào người bà, thậm chí ngay cả giọng nói của Trần Thần cũng nghe như tiếng đạn:

- Mẹ, mẹ ăn chưa? Nếu chưa ăn thì ăn hết chỗ pizza còn thừa đó. Đờ phải nấu cơm.

Hạ Thu Đông lão đảo đi vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại, lập tức cởi hết quần áo trên người mình ra, ném mạnh xuống đất, cứ thế trần truồng nằm trên giường, để mặc cho con trai ở bên ngoài gõ cửa kiểu gì, bà cũng kiên quyết không mở cửa.

Vương Tân cảm thấy những lời căn nhắc của mẹ mình như một đàn ong cứ vây xung quanh:

- Con nói đi, đã mấy giờ rồi mà còn chưa về nhà? Mẹ với bố con đều đã về rồi mà còn chưa thấy bóng dáng nó đâu, làm gì có đứa con dâu nào như thế. Sáng sớm ngủ dậy ngay cả chăn cũng không gấp, ngày nào cũng chỉ biết nghĩ tới bản thân, ban đầu con nói mẹ nó là Phó thị trưởng, mẹ còn tưởng tổ tiên nhà họ Vương phù hộ cho con, với được một người con dâu danh gia vọng tộc, nghĩ có khi mẹ nó đã chuẩn bị sẵn cho nó một căn nhà ở Bắc Kinh, giờ thì hay rồi, cung vàng điện ngọc nhà nó mình chẳng có hy vọng gì rồi, lại còn dính lấy cái miếng rách nhà mình, coi như cả đời này mẹ con gặp xui xẻo rồi, hồi còn trẻ bà nội con ghê gớm, khó khăn lắm mới hầu hạ được đến lúc bà chết đi, giờ già rồi lại hầu hạ con dâu, hầu hạ bố con nhà con.

Tới lúc chuông cửa vang lên, mẹ Vương Tân mới thôi không nói.

Vương Tân ra mở cửa, lộ đầu ra nói:

- Sau này em còn về muộn thì nói trước một tiếng, đừng để cả nhà phải chờ mình em.

Tổng Ca nhìn thấy mẹ Vương Tân vừa đứng lên đi vào phòng bếp, rồi lại nhìn bố Vương Tân đang mỉm cười chào cô rồi bảo cô vào ăn cơm, cô nén nổi bực trong lòng:

- Làm sao em biết hôm nay tắc đường ghê thế!

Cô còn định nói gì nữa nhưng Vương Tân đã kéo tay cô, Tống Ca nhìn thấy vẻ bất lực trong mắt Vương Tân nên lại cố không nói nữa.

Trên bàn ăn, không khí vô cùng khó chịu, bố Vương Tân đẩy thức ăn trước mặt con trai và Tống Ca nói:

- Hai đứa ăn nhiều một chút, còn trẻ phải ăn nhiều mới có sức!

Mẹ Vương Tân lườm ông một cái:

- Có sức để làm gì? Làm gì có núi chờ chúng nó đi phá mà phải có sức!

Vương Tân ngượng ngùng nói:

- Bố chỉ nói thế thôi mà, mẹ tưởng thật làm gì.

Tống Ca nhìn Vương Tân đang cúi thấp đầu và cơm vào miệng, bỗng dưng bê cả cái đĩa lên, sới một nửa đĩa thức ăn vào bát mình:

- Bác trai nói làm con thấy đói quá, thức ăn bác gái làm là ngon nhất, con phải ăn nhiều một chút, nếu không thì lãng phí quá. – Nói xong cô cũng cúi thấp đầu ăn cơm.

Mẹ Vương Tân dừng đĩa, trừng mắt nhìn Tống Ca, mặt tái xanh vì tức giận.

19. Chương 19

Trước khi tới nhà Tạ Siêu Phàm, Lâm Đan Phong còn tới Ủy ban nhân dân thành phố.

Đã tốt nghiệp rồi, cô thấy mình nên gặp Phó thị trưởng Hà, bởi vì sự giúp đỡ của bà lần ấy và cũng vì lời hứa với bà.

Ở phòng tiếp dân chờ hơn nửa tiếng thì nhân viên tiếp dân nói:

- Phó thị trưởng Hà họp xong rồi, để anh đưa em qua chỗ bà ấy.

Lâm Đan Phong lần đầu tiên bước vào tòa nhà Ủy ban nhân dân thành phố, đi qua mấy tòa nhà làm việc, nhân viên tiếp dân dẫn cô vào một tòa nhà nhỏ nằm phía sau vô cùng yên tĩnh, các hành lang trong dãy nhà nối liền nhau, dây leo xanh phủ kín, các loài hoa đang đua nhau tỏa hương, không khí tịch mịch và yên bình. Mặc dù như vậy, Lâm Đan Phong vẫn nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, một cảm giác trang nghiêm và thần bí mà cô không nói ra được khiến cô cảm thấy thật bối rối. Bước vào phòng làm việc của Phó thị trưởng Hà, bà mỉm cười nhìn cô:

- Ôi, bốn năm không gặp, sinh viên chất lượng cao của chúng ta ngày càng xinh đẹp rồi. Nào, ngồi xuống đi.

Lâm Đan Phong ngồi trên ghế salon, nhân viên tiếp dân đưa cho cô một cốc nước rồi đi ra ngoài, Phó thị trưởng Hà lấy một hộp sô-cô-la trong ngăn kéo, lại gần:

- Tiểu Phong, đây là sô-cô-la của dì, cháu ném thử xem!

Cảm giác căng thẳng của Lâm Đan Phong bỗng dưng tan biến hết, cô thò tay lấy ra một miếng sô-cô-la hình trái tim màu trắng rồi bỏ vào miệng:

- Cháu cảm ơn dì! Không, cháu cảm ơn Phó thị trưởng Hà!

Phó thị trưởng Hà thân mật cười nói:

- Gọi là dì được rồi, dì nghe Tống Ca nói cháu được trường cho đi du học? Giỏi lắm! Dì chúc mừng cháu!

Lâm Đan Phong ngượng ngùng:

- Dì ạ, lần trước cháu đã hứa với dì sau tốt nghiệp sẽ quay về thành phố nhưng bây giờ cháu lại thất hứa.

Bà nói:

- Ấy, đừng nói thế, cháu nhìn xem, con gái của dì có chịu quay về đâu! Dì bảo nó về đây, nó nói nó không muốn sống trong sự ảnh hưởng của dì, dì có thể hiểu được bọn cháu, cho dù ở đâu thì cũng là đang xây dựng tổ quốc mà! Còn nữa, nếu xét về mặt khác thì chúng ta còn phải nỗ lực, nếu chỗ chúng ta xây dựng tốt hơn cả Bắc Kinh thì lo gì không thu hút được nhân tài? Cháu định đi học về sẽ làm gì chưa?

Lâm Đan Phong nói:

- Về nước ạ, cháu du học theo học bổng mà. Còn việc làm ở đâu thì cháu chưa nghĩ tới. Dì cũng biết mẹ cháu sống ở đây, nhà của bạn trai cháu và sự nghiệp của anh ấy cũng ở đây, lần này cháu tới cũng vì muốn nghe ý kiến của dì, dì nói nếu cháu quay về thì có thể làm việc được không?

- Cháu học chuyên ngành gì?

- Mậu dịch quốc tế ạ.

- Vậy sao? Thế thì tốt quá! Cháu biết không, thành phố chúng ta đang thiếu các nhân tài trong lĩnh vực này đây, cả thành phố mình có hàng ngàn doanh nghiệp có nghiệp vụ xuất nhập khẩu, theo như tìm hiểu của dì thì họ đều tuyển dụng những người chuyên môn với mức lương cao từ Bắc Kinh, Thiên Tân tới, nếu cháu quay về không những có thể phát huy tốt những gì mình đã học mà còn có cơ hội để phát triển nhiều hơn nữa!

- Dì ạ, cháu nghĩ nhà nước đã bỏ ra nhiều tiền để bồi dưỡng cháu, nếu cháu về mà chỉ nghĩ tới bản thân mình, không thể vận dụng những thứ đã học thì quả là lãng phí lần du học này. Dì nói như thế, cháu có thể yên tâm mà đi rồi.

- Tiểu Phong, dì cảm thấy về nhiều mặt, cháu còn trưởng thành hơn Tổng Ca nhà dì, so với cháu, Tổng Ca làm việc gì rất ít khi nghĩ tới cảm nhận của người khác, cũng có thể vì bao nhiêu năm nay dì bận rộn với công việc, nó từ nhỏ đã quen tự lập nên tính cách mới bướng bỉnh như thế, có thể dì là một người cán bộ xuất sắc nhưng lại không phải là một bà mẹ tốt. - Phó thị trưởng Hà buồn rầu nói.

- Dì à, dì không biết đấy thôi, trên phương diện nào Tổng Ca cũng đều rất giỏi, hơn nữa cô ấy còn thoải mái, thẳng thắn như con trai, dì không cần phải lo đâu, sau này chắc chắn cô ấy sẽ thành công trong sự nghiệp!

- Lâm Đan Phong thật thà nói.

- Ô, cháu nghĩ thế hả? Thế thì còn an ủi đôi chút. Nhưng cho dù sau này các cháu làm gì, dì cũng hi vọng mấy đứa quan tâm, chăm sóc, và giúp đỡ lẫn nhau, tình bạn là tình cảm trong sáng nhất.

Lâm Đan Phong gật đầu.

Đi ra khỏi Ủy ban nhân dân thành phố, trong lòng Lâm Đan Phong thoáng một chút xấu hổ, Phó thị trưởng Hà không biết rằng tình bạn giữa cô và Tổng Ca vì Tạ Siêu Phàm đã không còn trong sáng và thẳng thắn như trước kia, trong suốt bốn năm đại học, cô và Tạ Siêu Phàm từng nhiều lần chủ động hẹn Tổng Ca đi ăn cơm, nhưng Tổng Ca luôn từ chối, sau đó vì bận rộn việc gia sự, ít khi có thời gian rảnh nên cô không còn rủ Tổng Ca đi ăn nữa. Nhưng trong lòng cô vẫn luôn ghi nhớ một người bạn tên là Tổng Ca, mặc dù hôm nay cô không biết, trong lòng Tổng Ca, cô là người như thế nào.

Doãn Kiếm Lan nhìn Lâm Đan Phong từ đầu đến chân:

- Bác nghe Siêu Phàm nói cháu học ở Đại học Nhân dân, nghỉ tết nghỉ hè cũng thường xuyên đi làm gia sư?

Tạ Tiểu Dục đùa với chú chó Bối Bối trong lòng, tai đeo headphone, ngồi cạnh mẹ, dáng vẻ đứng đưng như chuyện này không hề liên quan gì đến mình.

- Dạ vâng thưa bác. - Lâm Đan Phong đã trải qua chuyện này rất nhiều lần khi đi làm gia sư ở Bắc Kinh, nhưng chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng như hôm nay, trái tim cô thầm nhủ, đừng hoảng sợ, coi như là một đợt kiểm tra của phụ huynh thôi mà. Cô cố gắng tỏ ra tự nhiên, cố gắng để không run rẩy. Sở dĩ nói là

học trường Đại học Nhân dân là vì trước đó cô đã bàn với Tạ Siêu Phàm, sợ là nếu nói học ở Đại học Bắc Kinh sẽ khiến Doãn Kiếm Lan nghi ngờ.

- Tình hình của Tiểu Dục chắc Siêu Phàm cũng đã nói với cháu rồi, bác không nói nhiều nữa, học phí sẽ trả theo thỏa thuận của đôi bên, nếu nhờ cháu phụ đạo mà Tiểu Dục có sự tiến bộ thì bác sẽ thưởng thêm, cháu thấy thế nào?

- Thưa bác, học phí là đủ rồi, cháu sẽ cố gắng dạy cho em ấy, nhưng trước khi dạy, cháu có một yêu cầu với bác, được không ạ?

Doãn Kiếm Lan không ngờ cô gái có dung mạo bình thường như thế này mà lời nói lại vô cùng sắc sảo:

- Ô? Có yêu cầu với bác? Cháu nói xem nào.

Lâm Đan Phong nói:

- Thưa bác, trong thời gian cháu dạy học cho Tiểu Dục, xin bác đừng can thiệp vào phương pháp giảng dạy của cháu, nếu cháu dạy không có hiệu quả, bác có thể không trả tiền cho cháu, được không ạ?

Yêu cầu này là điều mà Doãn Kiếm Lan không ngờ tới, hơn nữa tới ngày hôm nay vẫn chưa có gia sư nào dám mở miệng nói với bà như thế, không hiệu quả thì không nhận tiền, cô nhóc này chắc chắn là sợ mình dạy Tiểu Dục quá nghiêm khắc, bà không chấp nhận được nên mới phải nói trước, Doãn Kiếm Lan không có lý do gì để không đồng ý.

- Được rồi, bác đồng ý với yêu cầu của cháu. Đúng rồi, cháu tên là gì nhỉ? Siêu Phàm nói với bác rồi mà bác lại quên mất.

- Dạ, cháu tên là Ngô Tiểu Phong, bác cứ gọi cháu là Tiểu Phong được rồi. Tiểu Dục cũng có thể gọi cháu là chị Phong. – Lâm Đan Phong giới thiệu mình bằng cái tên mới mà trước đó cô đã thỏa thuận với Tạ Siêu Phàm. – Thưa bác, bác còn chuyện gì không ạ? Nếu không thì cháu và Tiểu Dục vào phòng học ạ.

Lâm Đan Phong đặt cho mình cái tên này cũng là có lý do riêng của cô, mẹ cô họ Ngô, tên ở nhà của cô là Tiểu Phong, những thứ khác có thể giả mạo, nhưng cái tên Lâm Đan Phong thì cô không muốn phải giả.

- Đi đi, trên bàn phòng khách có hoa quả và nước ép, cháu cứ tự nhiên, đừng khách sáo, bữa trưa cũng có thể nghỉ ngơi một lúc trong phòng dành cho khách.

- Cháu cảm ơn bác! – Lâm Đan Phong theo Tiểu Dục vào thư phòng.

Đi học suốt mười mấy năm, nghĩ ra học mầm non vẫn là thích nhất! Tạ Tiểu Dục lười biếng dựa lưng vào thành giường, chờ màn mở đầu của Lâm Đan Phong, đã đổi mười mấy gia sư rồi, có ai mà không như thế, tại cô đã nghe chán những lời sáo rỗng, giáo điều của họ rồi. Không ngờ Lâm Đan Phong chỉ nhìn cô mỉm cười dịu dàng, lấy ra một cái MP4 từ trong cặp sách, tháo headphone của Tiểu Dục ra:

- Nào, Tiểu Dục nghe cái này. – Trong đó là những bài hát tiếng Anh, giai điệu du dương, lại có cả bài hát tiếng Anh duy nhất mà Tiểu Dục biết hát: “Trái tim vĩnh hằng”.

Lâm Đan Phong hỏi:

- Hay không, Tiểu Dục?

Tạ Tiểu Dục gật đầu.

- Nghe hiểu không?

Tạ Tiểu Dục lắc đầu.

- Vậy em có muốn học không? Em nghĩ xem, nếu như trường tổ chức ca nhạc, hoặc trong các buổi liên hoan sinh nhật của bạn, em hát một bài hát tiếng Anh cho mọi người nghe, chắc chắn ai cũng phải kinh ngạc lắm! – Từ lâu Lâm Đan Phong đã nghe nói Tạ Tiểu Dục rất thích ca hát.

Tạ Tiểu Dục lập tức có hứng thú:

- Thật ă? Chị Phong, nhưng em không nhớ được, lời bài hát nhiều như thế, lại còn khó nhớ nữa.

Lâm Đan Phong nói:

- Không khó chút nào cả, chị đảm bảo một ngày em có thể thuộc được một bài.

- Được thôi, chị Phong, vậy mình bắt đầu đi.

Lâm Đan Phong nói:

- Ủ, thế thì chị em mình vừa đi vừa học, hôm nay chị sẽ đưa em tới một nơi.

- Đi đâu cơ? – Tạ Tiểu Dục không ngờ cách dạy học của gia sư mới hoàn toàn khác với các gia sư trước, thường nhất cô trong phòng mấy tiếng đồng hồ, hình như nếu không làm vậy thì họ sẽ thấy có lỗi với tiền học phí mà mẹ cô đã trả, chỉ cần không bắt cô phải ngồi trong phòng thì đi đâu cũng được.

- Tới nơi rồi em sẽ biết. Nhưng chúng ta ngồi xe buýt, không được đi taxi đâu nhé.

- Dạ vâng! Em nghe lời chị Phong.

Lâm Đan Phong cùng Tạ Tiểu Dục ra tới vườn, khi đó Doãn Kiếm Lan đang chăm sóc mấy chậu hoa, giờ nấu cơm vẫn còn sớm, lần đầu tiên gia sư tới nhà, nếu bà đi đâu đó thì cũng không tiện lắm nên chỉ còn biết ra vườn làm vài việc vặt cho hết thời gian.

- Bác gái, cháu đưa Tiểu Dục ra ngoài một lát, bữa trưa có thể sẽ về hơi muộn, bác cứ ăn trước đi, đừng chờ bọn cháu, Tiểu Dục cũng mang theo chút đồ ăn rồi. – Lâm Đan Phong nói với Doãn Kiếm Lan.

- Hai chị em đi đâu? Sao lại đi lâu thế? Sáng không cần phải học hả? – Doãn Kiếm Lan không hiểu.

- Bác gái, chúng ta đã hẹn nhau trước rồi, đây là một trong những phương pháp dạy học của cháu.

- Được rồi, hai đứa đi đi. Đường xa không? Hay là bác lái xe đưa hai chị em đi.

- Không cần đâu ạ, bác cứ yên tâm.

Lâm Đan Phong nhẹ nhàng vỗ tay Doãn Kiếm Lan, Doãn Kiếm Lan chỉ đành gật đầu.

Nhìn khuôn mặt tươi tắn của Lâm Đan Phong, Doãn Kiếm Lan phát hiện ra cô gái tên Ngô Tiểu Phong này mới nhìn thì thấy thật bình thường, nếu nhìn kỹ, trán rộng và cao, đôi mắt một mí dài, ngây thơ, trong sáng, chỉ có khuôn mặt trái xoan là hơi gầy, nhưng mái tóc ngắn óp gọn vào khuôn mặt đã che lấp được bớt những khuyết điểm này, nhất là khi cô cười, hàm răng trắng bóng đều đặn đã tạo được thiện cảm cho người đối diện. Doãn Kiếm Lan thích vẻ đẹp tự nhiên như thế này, bà không thích những cô gái nhìn thì rất xinh đẹp nhưng khi nhìn kỹ lại không để lại ấn tượng gì.

Thấy con gái và Ngô Tiểu Phong vui vẻ ra khỏi nhà, trong lòng Doãn Kiếm Lan thấy được an ủi ít nhiều, xem ra con gái bà rất hợp với cô gia sư mới này, chưa bao giờ bà thấy nó thân mật với gia sư nào như thế, nhưng mà mời gia sư là để tới nhà dạy con học, nếu Ngô Tiểu Phong này không phân biệt được chớ với học thì chẳng phải số tiền bà bỏ ra là công cốc sao?

- Này, con trai, cô gái Ngô Tiểu Phong mà con mời có tin được không? – Doãn Kiếm Lan gọi điện cho con trai.

- Mẹ hỏi ai? – Tạ Siêu Phàm hỏi.

- Thì cô gia sư Ngô Tiểu Phong mà con nhờ người bạn nào giới thiệu cho ấy! – Doãn Kiếm Lan không biết tại sao phản ứng của con trai mình lại chậm như thế.

- Ổ... Mẹ nói Ngô Tiểu Phong à, mẹ yên tâm đi, không sao đâu, nếu có vấn đề gì thì mẹ cứ hỏi tội con. – Trong điện thoại, Tạ Siêu Phàm vỗ ngực mình bôm bốp.

20. Chương 20

“Ngủ là một bộ môn nghệ thuật – không ai có quyền ngăn cản bước chân tôi theo đuổi bộ môn nghệ thuật này”. Tống Ca cảm thấy câu nói thịnh hành trong giới 8x ngày nay cứ như thể được viết ra để dành riêng cho cô vậy, bình thường cô thích nhất là được ngủ nướng, thuộc loài mèo đêm rất điển hình của xã hội hiện đại. Tối qua lên mạng chơi game mãi, rồi lại cùng Vương Tân “quần thảo” tới tận nửa đêm, chẳng mấy khi được ngày cuối tuần, Tống Ca ngủ như chú mèo lười thực sự.

Sáng tỉnh dậy, mẹ Vương Tân làm gì cũng khê khàng, chồng bà dậy từ sớm, trước khi đi tập thể dục còn dặn dò bà:

- Hôm nay là cuối tuần đầu tiên của con trai và bạn gái từ sau khi đi làm, để hai đứa ngủ một giấc thật đã.

Bà thu dọn phòng ngủ của mình, dọn dẹp phòng khách, cho tới khi chồng đi tập thể dục buổi sáng về, bà đã làm xong bữa sáng, cho tới khi chiếc đồng hồ kiểu cũ đã gần hai mươi năm nhà họ gõ chín tiếng chuông, trong phòng con trai vẫn chẳng thấy chút động tĩnh gì. Cuối cùng bà cũng không chịu được nữa, vào phòng thẳng con trai:

- Đã mấy giờ rồi mà hai đứa còn chưa dậy hả? Nếu mẹ biết hai đứa dậy muộn thế thì đã không làm bữa sáng, làm luôn bữa trưa rồi.

Tống Ca mở đôi mắt ngái ngủ, hôm qua sau khi làm tình với Vương Tân xong, cô vẫn còn chưa mặc áo, Vương Tân nghe thấy tiếng mẹ, vội vàng ngồi dậy khiến cả nửa người lỏa thể của Tống Ca lộ hết cả ra ngoài. Cô không ngờ mẹ Vương Tân không gõ cửa đã lao thẳng vào phòng, vội vàng lấy cái khăn mặt che kín người, chỉ ra ngoài cửa nói:

- Đi ra! Có chuyện gì xin ra ngoài rồi nói!

Mẹ Vương Tân tưởng là hành động của mình lúc này sẽ khiến Tống Ca cảm thấy xấu hổ vì mình không có gia giáo, ai ngờ cô còn bạo gan hơn cả bà tưởng.

- Cô bảo ai đi ra hả? Đây là nhà tôi! Cô còn chưa phải con dâu chính thức của nhà họ Vương đâu! Dám nói với tôi thế hả! Ở nhà cô cũng nói với mẹ cô thế sao? – Bà giận tím mặt.

Vương Tân với cái khăn quấn quanh người, giẫm chân trần xuống nền đất, đi về phía mẹ mình, khiến Tống Ca ở trên giường gần như bị hờ hết người, cô thẹn quá hóa giận, ném mạnh cái gối về phía anh, cái gối rơi ngay vào giữa Vương Tân và mẹ anh, mẹ Vương Tân vẫn không tha:

- Giỏi lắm, cô còn dám ném tôi!

Vương Tân biết Tống Ca chỉ định ném mình, giận vì anh đã cuốn cả chăn đi:

-Mẹ, cô ấy muốn ném con mà! Mẹ ra ngoài rồi nói sau được không?

Vương Tân quay người đóng cửa lại, ngoài cửa, mẹ Vương Tân khóc lóc nói với bố, trên giường, mặt Tống Ca tím xanh vì giận, không nói lời nào, cứ thế nằm xuống, ra vẻ bất cần.

Vương Tân chốt cửa cẩn thận, mặc quần áo xong xuôi bèn quỳ xuống trước mặt Tống Ca:

- Cục cưng, đừng giận nữa, lúc em không ở đây, mẹ cứ thế vào phòng anh quen rồi, có khi tại mẹ không biết là chúng mình như thế này.

Tối hôm kia, anh cũng quỳ trước giường như thế này, xin lỗi Tống Ca: “Cục cưng, mẹ anh không có văn hóa, em đừng tính toán với bà!” – Hôm đó, khi Vương Tân và Tống Ca đang vui vẻ trên giường, có thể gây tiếng động hơi lớn, thế là mẹ anh chạy tới gõ cửa nói: “Vương Tân, con làm gì mà ồn thế? Khiến hàng xóm cũng nghe thấy rồi, hai đứa không sợ nhưng mẹ thì sợ mất mặt lắm!”

Tống Ca biết, cho dù mẹ anh làm gì thì anh cũng sẽ đứng về phía mẹ anh, nhưng lần này cô không muốn nhượng bộ, cô nói “mời” là vì cô chưa mặc quần áo, muốn mẹ anh tạm tránh mặt đi, chỉ có điều trong lúc vội vàng nên giọng nói hơi nặng, có thể mẹ anh không hiểu nhưng Vương Tân thì phải hiểu chứ!

Vương Tân giúp Tống Ca mặc quần áo vào, Tống Ca giống như một khúc gỗ, mặc Vương Tân muốn làm gì thì làm, Vương Tân hạ thấp giọng nịnh cô:

- Cục cưng, nể tình anh, đừng giận nữa, ăn cơm xong, hai đứa mình đi xem nhà, anh đảm bảo với em, mua nhà xong hai đứa mình dọn đi luôn, không ở nhà thêm một ngày nào nữa!

Bỗng dưng Tống Ca giơ tay đánh tới tấp vào mặt Vương Tân, cô cố gắng để kìm nén tiếng khóc của mình, Vương Tân biết Tống Ca chưa bao giờ phải chịu ầm ỨC như vậy, vừa lau nước mắt cho cô, vừa để mặc cho cô trút giận:

- Đánh đi, cục cưng, chỉ cần em hả giận, nếu không đánh được nữa thì anh đánh thay em. – Nói rồi anh cũng giơ tay lên đánh vào mặt mình!

Tống Ca nhìn dáng vẻ khổ sở của Vương Tân, bàn tay bỗng dưng khựng lại, khi Vương Tân tự tát cái thứ hai vào mặt anh, Tống Ca nắm chặt tay anh, ôm đầu Tống Ca khóc lớn.

Hạ Thu Đông cảm thấy lòng buồn bực khác thường. Đi làm, đi chơi, đi shopping, cho dù làm gì bà cũng không còn cảm thấy thoải mái và thích thú như trước đây. Bà biết tất cả những điều này đều do Bạch Như Tuyết, nhưng bà lại không tìm được lý do gì để trút giận, lần này cũng là bà bắn tên về phía Bạch Như Tuyết, nhưng con trai bà, Trần Thần lại che chắn hết, không để Bạch Như Tuyết mất một cọng lông mà chỉ khiến hai mẹ con bà ngày càng mâu thuẫn với nhau nhiều hơn.

Buổi tối xem ti vi, Trần Thần ôm Bạch Như Tuyết, có lúc còn đặt cô ngồi lên đùi mình, còn bà thì không nhớ đã bao nhiêu năm không được cùng chồng xem ti vi như thế này rồi, cho dù khi đó yêu nhau, bà cũng đâu dám thân mật với chồng như chốn không người thế này. Khi ăn cơm, Bạch Như Tuyết muốn ăn gì hầu như đều không cần động đũa gấp, con trai bà đã gấp đầy thức ăn vào bát cô, thường nếu Bạch Như Tuyết ăn không hết, Trần Thần sẽ giúp cô ăn nốt, nhưng thức ăn bà ăn còn thừa, đừng nói là con trai, ngay cả chồng bà cũng không bao giờ ăn giúp. Điều khiến Hạ Thu Đông thấy ngứa mắt hơn là cậu con trai ngốc nghếch của bà lớn gần đây tuổi rồi, còn chưa bao giờ tự giặt tất cho mình, vậy mà từ sau khi Bạch Như Tuyết chuyển tới sống, anh giặt đồ lót cho cô mà không hề kêu ca, nói là xà phòng sẽ làm tay cô bị khô, mẹ giặt quần áo cho anh cả đời mà anh còn chưa bao giờ lo lắng cho mẹ như thế. Sau lưng con trai, bà chửi anh không có lương tâm, có vợ rồi là quên mẹ, nhưng con trai bà lại vỗ bộ ngực săn chắc của mình, hỏi bà:

- Mẹ, cái này không trách mẹ thì trách ai? Mẹ sinh con ra khỏe mạnh như thế, làm sao con dám bắt nạt con gái người ta chứ? Bố mẹ người ta đều muốn con trai mình có phong độ lịch lãm, chỉ có mẹ là muốn con ỷ mạnh hiếp yếu, ngày mai con ra ngoài gây chuyện cho mẹ xem lúc đấy mẹ có còn nói con nữa không.

Thực ra Hạ Thu Đông cũng không phải là không muốn nhìn thấy con trai đối xử tốt với Bạch Như Tuyết, chỉ là tâm lý của bà bị mất cân bằng, dựa vào cái gì mà những gì cả đời này bà không giành được ở đàn ông, Bạch Như Tuyết lại thần nhiên hưởng thụ, không phải xuất thân từ gia đình giàu có, cũng chẳng phải gái trinh, lại chẳng có công lao gì cho nhà họ Trần, vậy mà cô cứ ngồi không hưởng phúc? Dựa vào cái gì mà Hạ Thu Đông bà cũng là người xinh đẹp, khi gả về nhà họ Trần, bà còn nổi tiếng là người đẹp nhất vùng, cả sắc đẹp và nhân phẩm đều không hề kém Bạch Như Tuyết một phân, trước sau hầu hạ bố con Trần Thần cả một đời nhưng không được con trai lo lắng, không được chồng thương yêu? Tại sao lúc nào cũng là bà hầu hạ cậu con trai và bạn gái của cậu ta?

Nhớ tới chồng, Hạ Thu Đông lại càng giận hơn, hồi còn trẻ chăm chỉ làm việc, một lòng mong kiếm chút tiền để nuôi được vợ con để về già không phải lo ăn lo mặc, nhưng dần dần ông lại học được thói đa tình, học cách trêu hoa ghẹo nguyệt. Tối hôm qua ông trở về nhà khi đã say mềm, trên người toàn mùi nước hoa nồng mũi, hỏi ông, ông chỉ nói là công việc cần phải tiếp khách, nếu hỏi tiếp thì ông trợn mắt lên, làm ra vẻ như sẵn sàng khai chiến, nếu không phải vì sợ Bạch Như Tuyết cười thì Hạ Thu Đông đã làm căng cho ông biết, trước mặt con trai đã chẳng có trọng lượng gì, nếu để Bạch Như Tuyết biết bà không được chồng thương yêu thì Hạ Thu Đông thấy mình đúng là hết đường sống rồi. Trong lòng không muốn ngủ cùng chồng, lại không muốn ngủ trên salon ngoài phòng khách vì sợ Bạch Như Tuyết cười, Hạ Thu Đông chẳng buồn cởi quần áo, cứ thế ngồi tới sáng.

Trên xe buýt, Lâm Đan Phong dạy Tạ Tiểu Dục học hát mấy bài hát tiếng Anh, Lâm Đan Phong phát hiện khả năng cảm thụ âm nhạc của Tạ Tiểu Dục rất tốt, trí nhớ cũng nhanh, ngoại trừ mấy từ đơn cá biệt có

bé không nhớ được, còn lại cô bé nhanh chóng học thuộc được lời và giai điệu của mỗi bài hát tiếng Anh. Trước cổng Viện phúc lợi nhi đồng thành phố, Lâm Đan Phong kéo Tạ Tiểu Dục xuống xe, Tạ Tiểu Dục nhìn thấy tấm biển Viện phúc lợi nhi đồng thì hỏi:

- Chị Phong, bọn mình đến đây làm gì?

Lâm Đan Phong cười nói:

- Tiểu Dục, chị cược với em, nếu đúng thì em theo chị vào, đừng hỏi gì cả, chị bảo em làm gì em làm nấy, nếu sai, thì chị nghe lời em, em bảo đi đâu chúng ta đi nấy, được không?

Tạ Tiểu Dục gật đầu, cách nói chuyện của chị Phong dường như khiến người khác không thể nào từ chối được. Lâm Đan Phong nói:

- Chị dám cược là em chưa bao giờ đến nơi này.

Tạ Tiểu Dục gật đầu, đúng là cô chưa bao giờ tới nơi này, cũng chưa bao giờ nghe bạn bè nhắc tới nơi này, chắc nó chẳng phải là nơi thú vị gì. Lâm Đan Phong kéo tay Tạ Tiểu Dục nói:

- Thế thì đi vào với chị.

Tạ Tiểu Dục miễn cưỡng bị Lâm Đan Phong kéo vào bên trong, nhân viên ở đó chào Lâm Đan Phong:

- Tiểu Phong, được nghỉ rồi hả?

Lâm Đan Phong gật đầu.

- Dì Lưu, con tới thăm các em.

Nói xong, cô nhanh nhẹn đi vào trong phòng, xem ra cô là vị khách thường xuyên của nơi này.

Vừa bước vào phòng, Tạ Tiểu Dục đã sợ hãi đứng im, những đứa trẻ này quần áo chỉnh tề, sạch sẽ nhưng không có đứa nào bình thường như những đứa trẻ mà cô vẫn nhìn thấy, trong số chúng, có đứa sứt môi, đứa bị mù, còn có đứa bị liệt não, bị trì độn, hai mấy đứa bé, chỉ có vài đứa là phát hiện ra hai người đã vào phòng. Tạ Tiểu Dục bất giác lui về phía sau, bởi vì trước đó đã đồng ý với Lâm Đan Phong nên cô không dám nói từ “về” ra khỏi miệng. Lâm Đan Phong giữ chặt tay cô, đi tới trước mặt một bé gái bị sứt môi mới buông ra, Lâm Đan Phong lấy trong túi ra một viên kẹo, rồi lại lấy một cái khăn giấy ra lau nước dãi trước ngực cô bé đó:

- Bông, có nhận ra chị Phong không?

Cô bé rụt rè gật đầu. Tạ Tiểu Dục không dám tin chị Phong của cô lại có thể ôm đứa bé bẩn thỉu này, hôn lên trán và mặt nó, càng không dám tin là cô bé vừa rồi vẫn còn rụt rè, sợ hãi, nay bám chặt vào cổ Lâm Đan Phong, lúng búng gọi chị, Tạ Tiểu Dục chưa bao giờ nhìn thấy một nụ cười xấu xí nhưng rạng rỡ nhường ấy. Lâm Đan Phong chỉ vào Tạ Tiểu Dục, nói với cô gái:

- Đây là chị Tiểu Dục, chị Tiểu Dục có xinh không? – Cô bé gật đầu. – Sau này em cũng sẽ xinh xắn như chị Tiểu Dục. Nào, làm quen với chị Tiểu Dục đi.

Lâm Đan Phong đưa bàn tay của cô bé cho Tạ Tiểu Dục, Tạ Tiểu Dục lại lùi về sau mấy bước. Lâm Đan Phong cổ vũ:

- Nào, Tiểu Dục, Bông ngoan lắm, từ nhỏ em ấy đã bị bố mẹ bỏ rơi, em ấy thích nhất được mọi người ôm hôn, bắt tay cái nào!

Tạ Tiểu Dục nghi ngờ đưa ngón tay mình ra, cô bé nắm chặt lấy hai ngón tay cô, Tạ Tiểu Dục nghe thấy tiếng gọi khó khăn:

- Chị!

Dường như có cái gì đó đánh mạnh vào tim cô, hai mắt Tạ Tiểu Dục ươn ướt, cô đưa cả hai tay ra, cô bé như được cổ vũ, càng gọi lớn hơn, giây phút ôm cô bé vào lòng, Tạ Tiểu Dục cảm thấy cả người mình run rẩy, cô không dám tin rằng mình lại có thể ôm một đứa bé xấu xí bình thường chắc có lẽ không bao giờ dám nhìn, cảm giác khác thường đó cô chưa bao giờ cảm thấy khi ôm những chú chó đáng yêu của mình.

Lâm Đan Phong giơ ngón tay cái về phía cô.

Tạ Tiểu Dục ôm bé Bông, nhìn Lâm Đan Phong rửa mặt, rửa tay cho những đứa trẻ tàn tật không thể cử động, dạy chúng hát, cảm giác sợ hãi và căm ghét ban đầu bắt giắc đã tan biến, bỗng dưng cô thả bé Bông xuống, lấy đồ ăn trong ba lô của mình ra, lần lượt phân phát cho bọn trẻ, Lâm Đan Phong vui vẻ nhìn cô, dạy bọn trẻ nói cảm ơn Tiểu Dục, Tạ Tiểu Dục nhìn những khuôn mặt ngây thơ, trong sáng, nhìn dáng vẻ thích thú của chúng khi được ăn những món ăn mà cô đã chán ngán, thốt nhiên quay mặt đi.

Giúp những người nuôi dạy trẻ cho bọn trẻ con ăn trưa xong, từ Viện phúc lợi nhi đồng đi ra đã là một giờ chiều, ngồi trên xe buýt, Lâm Đan Phong hỏi:

- Tiểu Dục, đói không? Hay là mình xuống xe, chị đưa em đi ăn cơm?

Tạ Tiểu Dục lắc đầu:

- Thôi về nhà ăn đi. Chị Phong, chắc chắn mẹ em đã làm cơm cho chị em mình rồi.

Lâm Đan Phong nói:

- Cũng được. Thế mình lại học hát nhé. Hát rồi sẽ quên đói ngay thôi.

Tạ Tiểu Dục nói:

- Chị Phong, bây giờ em không muốn hát, em cảm thấy bây giờ mà em vui vẻ ăn uống, hát hò chẳng khác nào đang làm một việc có lỗi với mấy em bé đó, em không ăn được, cũng chẳng muốn hát.

Lâm Đan Phong ôm Tạ Tiểu Dục vào lòng mình:

- Tiểu Dục, như thế chứng tỏ em là người nhân hậu, chị rất vui vì có một người em như em!

Tạ Tiểu Dục lại hỏi:

- Chị Phong, sao chị lại thân thiết với các em ấy thế?

Lâm Đan Phong đáp:

- Nhà chị ở gần Viện phúc lợi, trước khi học đại học, chị thường qua đó chơi với các em ấy.

Tạ Tiểu Dục nói:

- Ở gần như thế sao chị không đưa em về nhà chị chơi?

Lâm Đan Phong vội vàng lấp liếm:

- Hôm nay muộn quá rồi, sau này có thời gian mời em tới nhà chị chơi được không?

Tạ Tiểu Dục gật đầu.

Lâm Đan Phong nói xong câu đó, bắt giắc đỏ mặt, hứa với Tiểu Dục sẽ mời cô bé tới nhà mình chỉ là cô nói cho qua chuyện vậy thôi, cô rất sợ nếu Tiểu Dục kiên quyết đòi đi, trong nhà mình có quá nhiều thứ của Tạ Siêu Phàm, ngộ nhỡ để Tiểu Dục phát hiện ra thì Lâm Đan Phong thực sự không dám nghĩ tới hậu quả.

Doãn Kiếm Lan làm xong bữa trưa, chờ mãi mà không thấy hai chị em về, định gọi điện thoại cho con gái, nhưng lại cảm thấy nếu mình đã đồng ý với cô gia sư rồi, giờ lại gọi điện thoại hỏi thăm thì chứng tỏ là mình không tin người ta, dù sao thì con gái mình cũng không thiếu tiền, nếu đói thì tìm quán ăn nào ăn tạm cũng được. Bà ăn trưa xong, đặt thức ăn trên bàn rồi lên lầu ngủ trưa, thời gian gần đây, Doãn Kiếm Lan cảm thấy sức khỏe của mình không bằng ngày trước, không biết là do triệu chứng của tiền mãn kinh hay là vì thể chất suy nhược mà nửa đêm thường xuyên mất ngủ, ban ngày thì cứ lơ đãng như người nghiện.

Vừa chớp mắt một lát rồi tỉnh dậy, nhìn đồng hồ đã là ba giờ chiều, đi xuống lầu, thấy đôi giày để ở cửa, biết là hai đứa đã về nhà, đi vào phòng khách, thấy thức ăn đã ăn hết sạch, hơn nữa bát đĩa còn được rửa sạch sẽ, đặt vào trong chậu, bếp ga, bồn rửa bát cũng được lau sạch sẽ, chắc chắn những việc này không phải là do cô con gái được nuông chiều đã quen của bà làm, xem cô nàng gia sư này rất hiểu chuyện, rất có giáo dục.

Doãn Kiếm Lan lấy mấy quả xoài, anh đào trong tủ lạnh ra, rửa sạch rồi bỏ vào đĩa, đi về phòng con gái, vừa mới vào phòng, đã nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ, Doãn Kiếm Lan giật mình mở mạnh cửa ra, cảnh tượng trước mắt khiến bà sững sốt, con gái bà đang ngồi dựa vào lòng Ngô Tiểu Phong, nước mắt giàn giụa, xem cái gì đó đang chiếu trên máy tính, thấy mẹ bước vào, Tạ Tiểu Dục nhảy lên khỏi giường, ôm chặt cổ Doãn Kiếm Lan, nước mắt của cô bé dính đầy mặt bà, nói một câu mà Doãn Kiếm Lan không dám tin vào tai mình:

- Mẹ, con yêu mẹ! Con thực sự rất yêu mẹ!

Lâm Đan Phong xuống giường, giúp Doãn Kiếm Lan nhặt mấy quả anh đào rớt trên mặt đất.

Doãn Kiếm Lan ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Phong, Tiểu Dục làm sao thế?

Lâm Đan Phong nhận đĩa hoa quả từ tay Doãn Kiếm Lan, đặt sang bên cạnh rồi kéo bà ngồi lên giường:

- Bác gái, đây là chương trình “Bố mẹ” của Đài truyền hình Sơn Đông, bác cũng ngồi xem với bọn cháu đi! Tiểu Dục xem chương trình này rồi cảm động quá nên mới khóc.

Doãn Kiếm Lan kinh ngạc ngồi xuống giường, trong khái niệm của bà không biết trên thế giới này có thứ gì có thể làm cho con gái bà phải cảm động, vừa nhìn lên, thấy một cô bé tầm bốn, năm tuổi đang hầu hạ một người bố mù, làm các công việc vặt vãnh trong nhà. Lâm Đan Phong vừa xem vừa giải thích, cô bé này tên là Hâm Thu, bố cô vừa bước vào tuổi trung niên không may bị mù cả hai mắt, mẹ cô bé thấy cuộc sống không còn hy vọng gì nên nhẫn tâm bỏ lại bố con cô, trước khi đi muốn đưa Hâm Thu đi cùng nhưng cô bé Hâm Thu bốn tuổi vì muốn chăm sóc người bố bị mù nên không đi cùng mẹ, nhờ có cô con gái bốn tuổi mà người bố nhiều lần muốn tự tử đã bắt đầu ham sống trở lại, cô bé còn dẫn đường cho bố đi học xoa bóp Đông y, bây giờ hai bố con đã tạm ổn định được cuộc sống.

Doãn Kiếm Lan nhìn cô bé Hâm Thu nhỏ bé mà trưởng thành và hiểu chuyện hơn những cô cậu bé cùng tuổi rất nhiều, gánh vác tất cả mọi thứ mà một đứa trẻ ở tuổi đó không cần gánh vác, bỗng nghe tim mình đau đớn, lệ dâng đầy mặt. Bà ôm cô con gái đang nức nở khóc vào lòng, tay kia vô tình cũng ôm chặt cả Lâm Đan Phong đang lau nước mắt, bà muốn bảo vệ hai người, hình như bà muốn bù đắp tình cảm của cô bé Hâm Thu mất mẹ cho hai đứa trẻ bên cạnh bà.

Tạ Siêu Phàm không yên tâm về Lâm Đan Phong, ngày đầu tiên tới nhà anh, lại thấy mẹ gọi điện thoại cho anh nên anh lo không biết mẹ có nghi ngờ gì không, rồi lại lo Lâm Đan Phong không chịu nổi sự cay nghiệt của mẹ anh nên quyết định về nhà sớm.

Trong nhà yên tĩnh không một tiếng động, Tạ Siêu Phàm thót tim, chẳng nhẽ... Anh đẩy cửa phòng, hét lớn:

- Mẹ...! Tiểu Dục! Tiểu Phong!

Giây phút đẩy cửa phòng riêng của em gái ra, Tạ Siêu Phàm sững sốt, mẹ đang một tay ôm em gái, một tay ôm Tiểu Phong, ba mẹ con đều đang khóc nức nở.

- Mọi người... mọi người làm sao thế?! – Tạ Siêu Phàm không hiểu là đã xảy ra chuyện gì, quỳ một chân xuống trước mặt mẹ, lo lắng hỏi.

Cả ngày hôm nay Ngô Lệ Hồng cứ thấp thỏm không yên, làm việc thì quên trước quên sau, Liễu Thúy Hoa thấy bạn cứ có vẻ hoảng hốt thì hỏi:

- Có phải chị có tâm sự gì không?

Ngô Lệ Hồng không muốn nói nhưng cũng không muốn thấy Liễu Thúy Hoa thở dài.

- Haiz, cũng tại thằng Siêu Phàm, bắt Tiểu Phong tới nhà phụ đạo cho em gái nó, từ sáng tới giờ tôi cứ thấp thỏm không yên, Doãn Kiếm Lan đâu phải người dễ dãi vào. Muộn thế này rồi mà chưa thấy Tiểu Phong về, không biết nó có làm sao không? Có bị người ta chửi không? Con bé này cũng thật là, chẳng buồn gọi điện thoại cho mẹ nữa.

Liều Thúy Hoa tròn tròn mắt:

- Sao Tiểu Phong lại đi đụng vào cái tổ ong đó làm gì? Ngày xưa bà ta làm gì không nhớ sao? Hay là vết thương khỏi rồi thì quên cả đau?

Ngô Lệ Hồng biết Liều Thúy Hoa sợ Doãn Kiếm Lan lại trả thù họ, khó nhọc nói:

- Haiz, tôi cũng không muốn cho Tiểu Phong đi, nhưng nó nói muốn cô gắng lần cuối cùng cho tình yêu của nó và Siêu Phàm, còn nói là có thể mẹ của Siêu Phàm chỉ có thành kiến nhất thời thôi, có thể nuôi dạy được một người con trai xuất sắc như Siêu Phàm, giúp chồng làm nên sự nghiệp lớn thì chắc cũng không phải người xấu bụng.

Liều Thúy Hoa nói:

- Lời bọn trẻ nói mà chị cũng tin? Ông Lâm nhà chị còn có đứa con gái giỏi như Tiểu Phong kia, em nói cho chị biết, con người thời nay cái gì cũng có, chỉ không có lương tâm thôi.

Nghe Liều Thúy Hoa nói vậy, Ngô Lệ Hồng càng sốt ruột hơn, xoa hai tay vào nhau, định gọi điện thoại cho con gái.

Khi điện thoại của Lâm Đan Phong đổ chuông, Doãn Kiếm Lan đang bảo con trai gọi điện thoại cho chồng, bảo ông về nhà sớm, cả nhà ra ngoài ăn cơm, Tiểu Phong kiên quyết không đi cùng, Doãn Kiếm Lan kiên quyết không đồng ý, Tiểu Dục cũng nài nỉ cô, Tạ Siêu Phàm nháy mắt với cô, ra hiệu bảo cô cứ chiều theo ý mẹ, lúc này Lâm Đan Phong đành phải đồng ý.

Thấy mẹ gọi điện thoại tới, Lâm Đan Phong vội vàng chạy ra ngoài nghe:

- Mẹ, con không sao, bác gái với Tiểu Dục đều tốt lắm, rất nhiệt tình với con, mẹ yên tâm đi. Đúng rồi mẹ, bác gái cứ bắt con phải ra ngoài ăn cơm cùng gia đình, con không muốn đi nhưng lại không từ chối được, mẹ bảo con có đi không?

Lâm Đan Phong đứng ngoài hành lang, hạ thấp giọng nói chuyện với mẹ.

Doãn Kiếm Lan thấy dáng vẻ của Lâm Đan Phong như vậy liền nói:

- Nhận điện thoại của ai mà có vẻ bí mật thế?

Tạ Tiểu Dục đứng một bên nói:

- Mẹ, mẹ thật là chán. Chắc chắn là bạn trai người ta gọi tới.

Doãn Kiếm Lan nhìn cậu con trai vẫn đứng bên cạnh bà:

- Con bé Tiểu Phong này vừa thông minh lại hiểu chuyện ai mà cưới được cô con dâu như thế thì phải thấp hươg tạ ơn trời đất!

Tạ Siêu Phàm nói:

- Mẹ, đây là mẹ nói đấy nhé, mai con cũng cưới một cô giống y Tiểu Phong về cho mẹ!

Doãn Kiếm Lan nói:

- Con mà cũng có cái tài đó hả? Mẹ thấy con trai chẳng thể nào bằng con gái của mẹ được, phải không? Con gái, hai mẹ con mình đi thay quần áo, kệ anh con.

Tạ Siêu Phàm từ trước tới nay chưa bao giờ nghe thấy mẹ khen em gái như vậy, thấy mẹ và em gái đã về phòng, anh vội vàng chạy ra ngoài, ghé sát tai Lâm Đan Phong nói:

- Em yêu, em bỏ thuốc mê gì cho mẹ và em gái anh thế? Sao chỉ trong có một ngày mà cả nhà anh cứ như là mới được cách tân vậy?

Lâm Đan Phong đẩy anh ra:

- Ra ngoài kia, em nói với anh sau, đừng để bác gái nghe thấy. Mẹ em vừa gọi điện thoại tới, mẹ không yên tâm về em, hay là hôm nay em không đi ăn cùng gia đình anh nữa?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Phải đi! Anh gọi điện thoại cho mẹ em ngay bây giờ!

21. Chương 21

Thứ bảy, chủ nhật, liên tiếp hai ngày, Tống Ca và Vương Tân đã tới mấy trung tâm môi giới nhà đất ở Bắc Kinh, cuối cùng cũng ưng ý một căn phòng 70m², mỗi tháng trả góp 5.000 tệ. Hai người tính toán với nhau, trừ đi 5.000 tệ, phí sinh hoạt còn lại của họ chẳng đáng bao nhiêu, xem ra trước khi mua được nhà vẫn phải ở chung với bố mẹ thì mới tiết kiệm đủ tiền trả góp.

Nhưng Tống Ca không muốn ở thêm một ngày nào ở cái nhà đó nữa, cô thực sự không chịu đựng nổi tính cách của mẹ Vương Tân. Hôm kia lúc tắm, như thường lệ, cô mở chai dầu gội đầu của mình thì phát hiện ra dung dịch đó bị pha loãng, đổ ra lòng bàn tay dầu gội tràn ra khắp nơi, gội xong, tóc cũng không trơn mượt như mọi khi, sau đó cô mở chai dầu gội rẻ tiền của mẹ Vương Tân ra xem, Tống Ca ngửi ngay thấy mùi dầu gội quen thuộc của mình, giận quá, ngày hôm sau cô đi mua một bộ dầu gội đầu mới, cất trong phòng ngủ của mình, lúc nào cần dùng thì mới mang ra như đi tắm ở nhà tắm công cộng. Thực ra từ sau lần phát hiện ra mẹ Vương Tân dùng kem đánh răng của mình, trong lòng Tống Ca đã thấy chán nản cực độ. Mẹ Vương Tân sống rất tiết kiệm, kem đánh răng đều dùng tới khi nặn không ra kem nữa rồi mới vứt đi, đúng hôm đó bà lại quên không mua, thế là ngay trước mặt Tống Ca, mẹ Vương Tân không lấy kem đánh răng của con trai mà lấy kem đánh răng của Tống Ca để ở trong cùng, khi Tống Ca đánh răng, cô rửa sạch miệng tuýp kem, sau đó lại nặn bỏ đi một ít kem rồi mới yên tâm dùng tiếp, hôm sau Tống Ca lại mua cho mình tuýp kem đánh răng mới, rồi lại mua cho mẹ Vương Tân một cái bàn chải mới với lý do là bàn chải dùng lâu ngày có hại cho răng, nhân tiện đặt tuýp kem đánh răng mẹ Vương Tân hay dùng vào cốc đánh răng của bà.

Tống Ca không thể hiểu nổi mẹ Vương Tân như thế nào, tự mua cái gì cũng kêu đắt, oán trách mình cả đời phải sống khổ sống sở, nhưng sau lưng lại có hứng thú với những món đồ đắt tiền hơn bất cứ người nào khác. Tuần trước bố mẹ Vương Tân về quê dự đám cưới của một người họ hàng, buổi tối, Vương Tân hâm nóng lại thức ăn mà mẹ anh đã chuẩn bị trước khi đi, rồi bày thêm mấy món mà Tống Ca thích ăn anh mua trên đường về, háo hức chờ đợi giây phút chuông cửa reo. Không ngờ, Tống Ca tan làm về nhà, chưa kịp nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Vương Tân đã ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, cô đẩy Vương Tân đang tươi cười ra, bước vào phòng ngủ, tưởng là mình dùng nước hoa xong quên không đậy nắp, vào phòng mới thấy lọ nước hoa vẫn bình thường, nhìn lên bàn trang điểm mới thấy mấy vệt bẩn dính ở gương, rõ ràng là dấu vết của gel dưỡng tóc, mở nắp lọ dưỡng da ra, trong đó có vết ngón tay hằn rất rõ, Tống Ca giận tới mức chỉ muốn ném hết đồ đồ đi. Vương Tân đi sau lưng cô, không biết vì sao thái độ của cô lại như vậy, Tống Ca nói:

- Nói với mẹ anh, nếu bà thích đồ trang điểm của em thì mai em mua cho một bộ, đừng có lén lút dùng trộm đồ của em!

Vương Tân nghe vậy sắc mặt thoáng thay đổi, vốn dĩ anh định nhân lúc bố mẹ không có nhà thể hiện tình yêu với cô, không ngờ vì việc này mà Tống Ca không chịu buông tha, khó khăn lắm mới có một buổi tối hai người được ở riêng bên nhau, cuối cùng lại thành ra mất vui.

Sau chuyện đó, Vương Tân khéo léo nói với mẹ mình đừng đụng vào đồ của Tống Ca, mẹ Vương Tân không ngờ Tống Ca lại vì chút chuyện nhỏ này mà để ý, thực ra ngoại trừ việc cảm thấy tiếc tiền trước mấy món đồ xa xỉ của Tống Ca ra, bà hoàn toàn không có hứng thú với chúng, hôm đó tự nhiên nổi hứng lên, vì về quê của chồng dự đám cưới của họ hàng, trước khi đi bà còn tới tiệm làm tóc để uốn xoăn lại, thấy người thợ tóc đặt ra mấy loại thuốc từ vài chục tệ tới vài trăm tệ trước mặt rồi bảo bà chọn, mẹ Vương Tân chọn loại thuốc rẻ tiền nhất, nghĩ rằng dù sao cũng chỉ cần tóc xoăn lên một chút, kiểu tóc giữ được đến hết đám cưới là được. Khi đó kiểu tóc làm xong nhìn cũng được, người thợ làm tóc còn bôi lên đầu bà ít gel giữ kiểu, mẹ Vương Tân nhìn tóc mình trong gương, thấy cũng chẳng khác gì so với dùng loại thuốc năm, sáu trăm

tệ, nghĩ là tiệm làm đầu toàn là lừa người, may mà mình không trúng bẫy. Về tới nhà, ngủ một đêm tỉnh dậy, gel tạo kiểu khiến tóc bà vừa khô vừa cứng, mẹ Vương Tân không chịu đựng được, cảm thấy cứ để tự nhiên còn hơn, bèn đi gội đầu, không ngờ gội xong, tóc lại bị duỗi ra hết rồi bông xù lên, mẹ Vương Tân nhớ ra Tổng Ca dùng gel dưỡng tóc, nên cũng bắt chước cô, phun một ít lên đầu mình, nghĩ lại trời nóng thế này mà đi tàu hỏa đường dài về tới quê, chắc chắn là cả người đầy mùi mồ hôi, dù sao cũng từ thủ đô về, không thể để họ hàng ở quê cười cho được, thế là bà lại phun một ít nước hoa lên người, khi đứng trước gương nhìn mình trông cũng không đến nỗi nào, bà lại phát hiện ra mặt mình đầy vết nám, thế là mở hộp phấn của Tổng Ca ra bôi một lớp dày lên mặt, lúc này mới long trọng bước ra khỏi cửa. Mẹ Vương Tân không ngờ họ hàng ở dưới quê không coi thường bà nhưng lại để mọi người trong nhà nhìn bà không ra gì, con trai áp úng nói xong, mẹ Vương Tân đã thấy sống mũi cay xè rồi bật khóc, nói:

- Chưa thấy ai vô lương tâm như chúng mày, nếu không phải vì tiết kiệm tiền để trả tiền đặt cọc cho chúng mày thì tao lại phải dùng loại thuốc uốn tóc có năm, sáu mươi tệ hay sao? Vì tham rẻ nên tóc chẳng ra gì, sợ người ta cười nên mới mượn tạm ít đồ của nó để làm! Sau này tao với bố mày đều già rồi, không làm được gì nữa, ăn uống của chúng mày thì không biết còn coi thường tao tới đâu? Người ta đều nuôi con để có chỗ nương tựa tuổi già, tao phải chịu khổ chịu nhục như thế là vì cái gì?

Vương Tân lại mất một hồi lâu mới khuyên được mẹ thôi khóc. Còn về chai dầu gội đầu sau đó là vì không làm thế nào để xử lý cái đầu của mình, mẹ Vương Tân nghĩ dùng dầu của mình chắt bằng dùng dầu của Tổng Ca, gội xong tóc vừa bóng vừa mượt, thế là bà trộn hai chai dầu gội đầu với nhau, loại tốt thêm chút không tốt vào cũng chẳng ảnh hưởng gì, loại không tốt thêm chút tốt vào chắc chắn có thể cải thiện được hiệu quả, Tổng Ca không phát hiện ra mà mình cũng đỡ phải lén lút dùng đồ của cô, không ngờ Tổng Ca vẫn nhận ra được. Mẹ Vương Tân chừa lợn lành thành lợn què, thấy Tổng Ca lần này không nói với con trai nhưng chắc chắn là oán trách bà rất nhiều thì vô cùng hối hận, hối hận vì mình không nên tham chút rẻ nhất thời, uốn tóc bằng thuốc rẻ tiền rồi cuối cùng chuốc thêm nhiều phiền phức vào thân.

Vương Tân phải nói với Tổng Ca biết bao nhiêu tác hại của việc thuê nhà mới khiến Tổng Ca từ bỏ ý định này. Tổng Ca nhìn ngày tháng giao nhà trên bảng thông báo, tính đi tính lại còn khoảng chưa đầy một năm nữa, nghĩ là thôi cứ coi như ở tù một năm, mình chịu khó nhịn nhục một chút, dù sao cũng tới ngày hết hạn. Trước khi về nhà với Vương Tân, trong lòng cô vẫn đang mơ tưởng tới cuộc sống của hai người sau một năm nữa.

Mẹ Vương Tân đứng đứng ngồi nghe con trai kể về thiết kế của nhà mới và môi trường xung quanh, Tổng Ca ôm quần áo đi vào phòng tắm, ở ngoài suốt cả ngày, cô thấy người mình nhom nhóp khó chịu, không tắm một cái thì thật là khó chịu. Nhiệm vụ của cô chính là xác định kiểu dáng căn hộ và vị trí cùng với Vương Tân, còn về việc trả tiền đặt cọc thế nào, trả góp bằng cách gì thì đã có Vương Tân và mẹ anh lo.

Vương Tân ngày trước không chỉ một lần nói với cô là bố mẹ đã chuẩn bị nhà cưới cho anh từ trước rồi, vì năm kia bố anh đổi căn nhà hai phòng 60m² thành căn nhà 3 phòng 96m² hiện nay, số tiền còn lại không đủ để mua một căn nhà mới, nghĩa là sau này bố mẹ già rồi, căn nhà đang ở cũng sẽ thuộc về con trai duy nhất nên cũng không gấp phải mua nhà cho anh, thế là cứ trừ trừ mãi, mới có hai năm, giá nhà cửa ở Bắc Kinh đã tăng lên gấp đôi, bố mẹ anh chỉ là công chức nhà nước, chẳng còn mong mua được nhà cho con trai nữa, bây giờ mẹ anh ân hận lắm, nếu năm xưa chịu khó vay mượn thêm mua một căn nhà mới thì có phải tốt rồi không, rồi bà còn hối hận không nên bán nhà nhỏ mua nhà lớn, nếu mua nhà lớn mà không bán nhà nhỏ thì bây giờ căn nhà nhỏ đó cũng đã được giá gấp đôi. Nếu không phải bố Vương Tân khuyên nhủ bà thì không biết bà còn tự trách mình tới lúc nào.

Thấy con dâu tương lai vào phòng tắm, mẹ Vương Tân chỉ đầu con trai nói:

- Con ngốc hử? Sao lại mua căn nhà ở xa thế? Con đi làm ở Hải Định, không mua nhà gần đấy mà sao phải chiều theo ý nó? Con không nghĩ xem, tới lúc đó mẹ nó mua ô tô cho nó, nó đi xa hay gần thì có quan trọng gì đâu? Vả lại sau này các con cưới nhau rồi có con, con bắt mẹ phải đi một đoạn đường dài thế để trông cháu cho hai đứa à? Ai mà chả biết chỗ Hải Định nhiều trường tốt, con không thể chỉ nghĩ tới nó, còn phải nghĩ tới con mình chứ!

Vương Tân nghe mẹ nói vậy, cảm thấy mình với Tổng Ca lúc đi xem nhà cũng chẳng nghĩ nhiều như thế, ngoại trừ vấn đề mẹ muốn tới thăm con phải đi hơi xa thì những chuyện khác đều không thành vấn đề. Vương Tân nói:

- Mẹ cô ấy ở gần nhà dù sao cũng lợi nhiều hơn hại, cô ấy không phải lái xe thì xe thuộc về con, chuyện cho con cái đi học thì không cần phải nghĩ xa như thế, tới lúc con cái con đi học có khi còn phổ cập đại học rồi cơ, vả lại con và Tống Ca còn muốn chơi vài năm nữa, không muốn sinh con sớm, mà nếu có con thật, nhà bố mẹ to thế này, biết đâu bọn con lại dọn về ở để mẹ đỡ phải chạy đi chạy lại.

Thực ra còn một điều quan trọng nhất mà mẹ Vương Tân chưa nói ra, đó là bà không muốn con trai mua nhà xa quá, vợ chồng bà ngày một lớn tuổi, con trai con dâu ở gần, nhờ có vấn đề gì còn tiện bề chăm sóc.

Thấy con trai đã nói thế, mẹ Vương Tân hỏi:

- Chỗ mẹ nó cho bao nhiêu?

Wương Tân nói:

- Mẹ, chẳng phải đã thỏa thuận trước rồi sao? Mẹ trả tiền đặt cọc cho bọn con, mẹ cô ấy thì mua cho cái xe. Vả lại nhà mình cưới người ta về, sao mẹ cứ hy vọng vào nhà người ta làm gì?

Mẹ Vương Tân trừng mắt:

- Đây là ý của con hay ý của nó? Cái gì mà nhà mình cưới người ta về? Con với nó đều là con một, cưới hay gả thì có gì khác nhau? Mai này bố mẹ nó già, con với nó không cần phải lo hả? À, các con cái gì cũng thích trào lưu mới, sao lấy vợ lấy chồng mà không theo trào lưu mới? Giờ không phải thời mà nhà nào cũng có hai, ba đứa con nữa, có biết không? Nếu đã con trai con gái như nhau thì cưới với gả có gì khác nhau? Một cái xe thì đáng gì? Mẹ nó có mua xe Audi cho nó được không? Hai, ba chục vạn tệ mua cái xe là to rồi hả, ồ, bỏ ra chút tiền rồi sau này vẫn được con cái hầu hạ, thế thì mẹ lỗ to à? Mẹ nói cho con biết, bắt mẹ trả tiền đặt cọc cho cũng được, giấy tờ nhà phải để tên mẹ, nếu không đừng có mơ lấy được một xu! Ngộ nhờ ngày nào đó người ta không muốn làm vợ con nữa thì chẳng phải con thành thằng nghèo kiết xác hay sao?

Trước mặt mẹ Vương Tân nhắc tới cái gì cũng được, chỉ riêng tiền thì không. Mấy năm nay tiết kiệm được chút tiền đầu tiên là để chuẩn bị mua nhà cho con trai, sau đó giá nhà cửa không ngừng tăng lên, số tiền đó chỉ còn đủ trả tiền đặt cọc, sợ đồng tiền lại mất giá, mẹ Vương Tân bèn rút hết số tiền gửi ngân hàng ra mua cổ phiếu khi mà thị trường chứng khoán đang ở 4.000 điểm, không ngờ khủng hoảng tài chính khiến thị trường cổ phiếu sụt giảm, cổ phiếu của mẹ Vương Tân cũng giảm giá, nếu rút hết ra, chắc số tiền chỉ còn bằng nửa năm xưa. Chuyện này là bà không dám nói với chồng, quyền tài chính trong nhà là ở bà, bà khiến mọi chuyện thành ra thế này nên chỉ biết nửa đêm mất ngủ và bị ân hận giày vò. Mọi người đều nói gần đây thị trường cổ phiếu đã chạm đáy, mẹ Vương Tân muốn nhanh chóng rút hết số tiền này ra, nếu bây giờ có chuyện gì nữa thì chẳng khác nào cầm dao mà cắt thịt trên người bà.

Tống Ca lau khô tóc, mặc áo choàng tắm đi ra ngoài, đúng lúc đó nghe thấy hai mẹ con nói chuyện với nhau, không ngờ mẹ Vương Tân lại tính toán như thế, thì ra lúc trước những gì Vương Tân nói với mình đều chỉ là nịnh bợ, mẹ anh đã có tính toán riêng của bà. Lửa giận của Tống Ca lại bốc lên, việc gì mình còn ở đây để chịu nhục? Thế là cô buột miệng.

- Bác tính toán kỹ quá, nhưng bác có hiểu gì pháp luật không thế? Nếu tiền trả góp hàng tháng không cần cháu phải trả thì giấy tờ nhà để tên bác cũng chẳng ảnh hưởng gì, nếu cháu vẫn phải trả tiền thì giấy tờ nhà buộc phải để tên cháu và tên Vương Tân. Chẳng phải bác sợ nếu cháu với Vương Tân chia tay thì sẽ mất tiền đặt cọc sao? Không sao, bác bảo con trai bác viết một tờ giấy nợ. Đúng thế, sinh con trai con gái đều như nhau, nếu Vương Tân không cưới cháu thì cháu nhờ mẹ trả tiền đặt cọc cho cũng được, hôm nay bác nói thế trước mặt con trai bác, đừng bắt con trai bác lừa lọc trước mặt cháu? Nói lời không giữ lời!

Sắc mặt mẹ Vương Tân lập tức tái xanh:

- Cô nói ai lừa lọc hả? Cô thì không lừa lọc sao? Mẹ cô không lừa lọc sao? Tôi nuôi con tôi có trách nhiệm, mẹ cô nuôi cô cũng phải có nghĩa vụ! Chút tiền tham ô hối lộ của nhà cô để mà làm gì? Dựa vào cái gì mà bà ta ngồi không hưởng phúc còn bắt tôi phải bỏ tiền mua quan tài của tôi ra?

Mặt Tống Ca tóe lửa, đi giật lùi vào trong phòng, ngón tay run rẩy chỉ thẳng mặt mẹ Vương Tân:

- Bà không được phép sỉ nhục mẹ tôi! Bà cứ ôm lấy tiền mua quan tài của bà mà sống với con trai đi! – Nói xong cô đóng sầm cửa lại.

Vương Tân lao tới gõ cửa, Tống Ca từ bên trong khóa trái lại, không nghe thấy động tĩnh gì. Vương Tân sợ hãi đẩy mạnh cửa, hét lớn:

- Tống Ca! Tống Ca!... Em làm gì thế?

Mẹ Vương Tân thấy tình hình như vậy cũng nằm vật ra salon khóc lóc:

- Ông trời ơi, kiếp trước tôi gây oan nghiệt gì mà kiếp này lại chịu khổ thế này? Tôi làm trâu làm ngựa cho nhà họ Vương cả một đời, giờ già rồi lại còn khổ vì con vì cháu...

Vương Tân nhìn cánh cửa phòng đóng im ỉm, rồi nhìn mẹ mình đang vật vã than khóc, không biết phải khuyên ai mới đúng, bỗng dưng cửa phòng mở ra, Vương Tân lao vào trong rồi lập tức đi giật lùi lại, lấp bắp xua tay:

- Đừng! Tống Ca! Đừng như thế!

Tống Ca một tay xách va li, một tay cầm con dao gọt hoa quả đi ra.

- Đừng có giữ tôi! Cứ bảo vệ tiền mua quan tài cho mẹ anh đi, từ bây giờ hai đứa mình chấm hết!

Vương Tân còn định bước lên chặn cô, không ngờ Tống Ca lùi về sau mấy bước, hướng mũi con dao về về phía ngực mình, ánh mắt của cô khiến Vương Tân run sợ:

- Anh còn bước lên một bước nữa là tôi đâm ngay!

Vương Tân dừng chân, anh biết tính khí của Tống Ca, nói được làm được, anh tuyệt vọng nhìn cô đi vào thang máy, tuyệt vọng nhìn chiếc thang máy đóng dần cửa lại, quay người vào nhà cầm ví tiền rồi lao ra khỏi cửa, anh biết nếu lần này anh không kéo được Tống Ca về thì anh sẽ vĩnh viễn mất cô.

Mẹ Vương Tân từ lúc nhìn thấy Tống Ca kéo va li ra đã ngừng khóc, bà lạnh lùng quan sát mọi việc, nếu lần này Tống Ca thực sự có thể chia tay với con trai mình thì bà sẽ mở tiệc ăn mừng, bà hiểu rõ hơn ai hết, con trai bà không “trị” nổi cô, về bất cứ phương diện nào, Tống Ca cũng giỏi hơn Vương Tân, bà không thể chấp nhận một đứa con dâu quá tài giỏi tước đi quyền uy tuyệt đối trong nhà của bà, bà thà chấp nhận cho con trai mình cưới một cô gái có điều kiện thấp hơn một chút nhưng ngoan ngoãn, phục tùng bà chứ không muốn một người phụ nữ như Tống Ca nhe nanh múa vuốt để làm chủ cuộc đời của con trai bà.

Không thể để cho con trai đuổi theo Tống Ca được, mẹ Vương Tân lập tức đứng lên đuổi theo con, đến cửa, một tay ôm ngực, thều thào:

- Vương Tân...

Giây phút Vương Tân bước chân vào thang máy, bỗng dưng anh nghe thấy tiếng mẹ gọi, mắt nhìn thấy mẹ đang ngã ngay cửa nhà, co ro trên mặt đất, anh vội vàng lao ra khỏi thang máy:

- Mẹ, mẹ... mẹ làm sao thế?

Bạch Như Tuyết coi thường mọi sự thách thức và khó dễ mà Hạ Thu Đông gây ra cho cô, thực ra trong lòng cô vẫn tin một điều rằng kiếp này cô không được sinh ra trong một gia đình có điều kiện như Tống Ca, cũng không được thông minh học giỏi như Lâm Đan Phong, nhưng cô kiên quyết không thể sống như bố mẹ mình cả đời được. Bố mẹ cô vất vả suốt đời, ngoài việc nuôi cô học đàn tranh không nuôi sống nổi bản thân ra, chẳng để lại cho cô bất cứ sở trường, năng khiếu gì, cho tới nay, họ vẫn ở trong căn nhà tập thể của hai mươi năm trước, cô cảm thấy nếu bất cô phải sống cuộc sống như thế cả đời thì thà chết đi còn hơn.

Hiện thực không bao giờ được như ý nguyện. Thất bại của mối tình đầu khiến Bạch Như Tuyết lần đầu tiên tỉnh táo mà biết được rằng, một đứa con gái như cô không có tư cách để theo đuổi những thứ mà cô “muốn”, ví dụ như lý tưởng, ước mơ, ảo tưởng, cô phải dựa vào khoản vốn tự có ít ỏi của mình, nắm bắt những thứ có thể nắm bắt được, ví dụ như Trần Thân, ví dụ như một cuộc sống an nhàn, giàu có hơn mấy chục lần so với cuộc sống mà bố mẹ cô cả đời vất vả vẫn không tạo dựng được, mặc dù để có tất cả những thứ này thì phải chịu đựng con mắt ghê lạnh của Hạ Thu Đông.

Đối với Bạch Như Tuyết, nhịn nhục để giành thắng lợi chính là một bài toán không cần thầy cô giáo nào dạy, cô vẫn có thể tự học được. Biết rằng mình cần gì, không cần cái gì, biết rằng những người thân của mình và những người xung quanh mình mất gì được gì, đó cũng chính là chỗ hơn người của Bạch Như Tuyết.

Trong mắt người ngoài, vẻ đẹp yếu ớt của cô và sự khỏe mạnh, thô ráp của Trần Thần không tương xứng với nhau, nhưng nhìn bố mẹ chồng tương lai, Bạch Như Tuyết lại có thể cảm nhận được sự hòa hợp giữa cô và Trần Thần. Mẹ chồng cô là một người đẹp bẩm sinh, sự nghiệp của bố chồng thì vô cùng rực rỡ, hai người bề ngoài rất xứng đôi, nhưng cô không cảm nhận được tình yêu giữa họ, những gì họ thể hiện ra ngoài không thể nào bằng tình cảm bên trong của cô đối với Trần Thần được. Bởi vậy trước mặt Hạ Thu Đông, Bạch Như Tuyết ngoài việc coi thường những hành động của bà, cô còn cảm thấy thương hại, người phụ nữ có một cuộc sống xa hoa trước mặt cô thực ra chẳng có cái gì, chỉ có thể áp bức bản thân để cân bằng tâm lý.

Những đứa trẻ lần đầu tiên học đàn tranh đều rất khó dạy, Bạch Như Tuyết kiên nhẫn chỉ chúng từng chút một, cô biết vào lúc này, chỉ có sự kiên nhẫn và vất vả mới có thể giúp cô gạt hái được thành công, khi nhận những đồng tiền học phí từ tay các phụ huynh, Bạch Như Tuyết thực sự nhìn thấy thành quả mà mình đã nỗ lực hy sinh để đạt được. Mặc dù những thành quả này không thể so sánh với Tống Ca, nhưng nó có thể an ủi trái tim Bạch Như Tuyết, dù sao thì tâm huyết của bố mẹ cũng không phải là công cốc, dù sao thì cô cũng đang nỗ lực để nuôi sống bản thân.

Hạ Thu Đông gọi điện cho Doãn Kiếm Lan hỏi hội mặt chược chiều nay có bắt đầu đúng giờ không. Doãn Kiếm Lan nói trong điện thoại, bà mới mời gia sư cho con gái, mấy hôm nay cô bé rất chăm chỉ học tập nên có lẽ phải tạm thời nghỉ chiều nay, không thể làm ảnh hưởng tới việc học của con gái được, trong điện thoại bà còn ca ngợi cô gia sư mới này hết lời. Hạ Thu Đông chẳng còn tâm trạng mà nghe Doãn Kiếm Lan kể lể dài dòng, mấy hôm nay trong lòng bà thấy buồn bực khác thường, vốn định chơi mấy ván bài giải tỏa tâm trạng, giờ thì chẳng còn chỗ nào mà đi nữa.

Nằm trên giường, Hạ Thu Đông nghe buồn bực chân tay, tiếng đàn tranh ở phòng con trai vọng lại càng khiến bà thấy chối tai, ba học sinh mà Bạch Như Tuyết nhận dạy đàn tranh vào cuối tuần đều là mấy đứa học sinh tiểu học chẳng có chút cơ sở nào cả, thậm chí còn chưa tốt lại đòi học đàn khiến bà càng nghe càng thấy bực, ở ngay trong nhà mình mà cũng không được yên tĩnh, lửa giận trong lòng Hạ Thu Đông lại bốc lên.

Hạ Thu Đông đi ra khỏi phòng ngủ, đẩy cửa phòng con trai ra, Bạch Như Tuyết đang cúi người dạy một bé gái cách gảy đàn, ngẩng lên thấy Hạ Thu Đông, cảm giác sắc mặt của bà không bình thường bèn vội vàng cúi xuống tiếp tục. Trần Thần đã ra ngoài chơi bóng rổ, Bạch Như Tuyết sợ mình nói câu nào không đúng lại khiến bà không vừa lòng nên kiên quyết không mở miệng, cho dù Hạ Thu Đông nói gì cô cũng không lên tiếng.

Hạ Thu Đông ghét nhất là cái dáng vẻ giả vờ im lặng, ngoan ngoãn này của Bạch Như Tuyết, trong mắt bà, đó không phải là sự phục tùng mà là sự coi thường, bà còn nhớ hình như có một ai đó rất nổi tiếng từng nói: Im lặng là sự miệt thị lớn nhất. Bà không thể chấp nhận được sự lạnh nhạt của chồng, sự vô tâm của con trai và cả sự miệt thị của người con dâu tương lai này. Hạ Thu Đông vỗ mạnh vào cái đàn tranh của Bạch Như Tuyết:

- Bắt đầu từ ngày mai, đưa đám học sinh của cô đi, không được gây ra tiếng động gì ở cái nhà này nữa! Ngày nào cũng nghe các người đàn, thần kinh tôi sắp đứt ra rồi, thế này đâu phải là học đàn? Phải nói là định giết tôi mới đúng! Tôi nói cho cô biết, Bạch Như Tuyết, đừng giả vờ giả vịt trước mặt con trai tôi, tôi còn chưa chết đâu, cái nhà này chưa đến lúc cô nói gì cũng được đâu! – Nói xong, Hạ Thu Đông đập cửa rồi đi ra ngoài.

Bạch Như Tuyết không ngờ Hạ Thu Đông lại không nể mặt mình ngay trước học sinh, nhìn ba đứa bé sợ hãi đang khóc thút thít, Bạch Như Tuyết giúp chúng thu dọn hộp đàn, cũng cất luôn cả hộp đàn của mình rồi đưa bọn trẻ ra ngoài tiểu khu, đón taxi, đưa chúng về tận nhà. Sau đó cô ngồi xe về thẳng nhà mình.

Ở góc đường, Bạch Như Tuyết thấy ông nội đang còng lưng ngồi vá xe đạp, cô mím chặt môi, cứ như đang cố nuốt cái gì xuống.

Về tới nhà, Bạch Như Tuyết nhìn thấy ánh mắt lo lắng của bố mẹ, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Bố mẹ, nhà Trần Thần sửa sang lại nên con sẽ về nhà mình ở một thời gian.

22. Chương 22

Tống Ca kéo va li ra khỏi nhà Vương Tân, nước mắt rơi lã chã, trong lòng vẫn cố tự dặn mình đừng quay đầu lại. Cô tưởng rằng kiểu gì Vương Tân cũng sẽ đuổi theo, nhưng đến lúc đã ngồi lên taxi vẫn không thấy bóng dáng Vương Tân đâu, trái tim Tống Ca như rơi xuống vực sâu không đáy, đầu óc trống rỗng.

Chiếc taxi dừng lại ở một nhà trọ gần trung tâm thành phố, Tống Ca kéo va li bước vào trong lấy chứng minh thư ra làm thủ tục thuê phòng, đúng lúc đó thì điện thoại di động đổ chuông, Tống Ca vừa nhìn thấy số điện thoại của Vương Tân đã ấn nút từ chối. Không ngờ một phút sau Vương Tân lại gọi tiếp, Tống Ca vẫn không nghe, cô bước thẳng vào phòng trong ánh mắt nghi ngờ lẫn ngạc nhiên của người lễ tân.

Vừa nằm xuống chiếc giường đơn trắng tinh, thoải mái thì Vương Tân nhắn tin cho cô: Cục cưng, em đang ở đâu? Mẹ bị đau tim bất ngờ, bắt anh đi mua thuốc, gọi điện thoại cho anh đi, anh xin em đấy.

Tống Ca đọc đi đọc lại cái tin nhắn ba lần, biết rằng Vương Tân không đuổi theo cô không phải vì anh không quan tâm tới cô mà vì mẹ anh ngăn anh lại. Im lặng khoảng năm phút, trái tim của Tống Ca bắt đầu mềm ra, cô nhắn tin cho Vương Tân: Em không cần anh lo, anh chăm sóc cho mẹ anh đi. Anh nhanh chóng nhắn tin lại: Cục cưng, nếu mẹ không sao thì lát nữa anh sẽ đi tìm em. Tống Ca đọc tin nhắn, không trả lời, những giọt nước mắt cô đã cố kiềm chế giờ lại lặng lẽ chảy ra. Tống Ca cứ thế nằm trên giường, để mặc cho nước mắt chảy ướt gối.

Khi bóng tối đã phủ trùm không gian, Vương Tân tìm tới nhà trọ, Tống Ca ra mở cửa với đôi mắt sưng đỏ, Vương Tân nhìn cô, dang rộng hai tay, Tống Ca nhìn khuôn mặt tiêu tụy và những giọt nước mắt của Vương Tân, nhào vào lòng anh bật khóc tu tu như đứa trẻ.

Nửa đêm, trong ánh đèn tù mù của nhà trọ, sự yên lặng xung quanh khiến Vương Tân không thể kìm chế được ham muốn của mình, không cần e ngại với bố mẹ, không cần kìm nén bản thân, hai người nhanh chóng hòa vào với nhau.

Lúc ở nhà đi vội vàng, Tống Ca chỉ mang theo mấy bộ quần áo, không có dụng cụ tránh thai, bởi vậy đêm nay họ không có bất cứ biện pháp phòng ngừa nào. Sau lúc đó, Tống Ca lo lắng hỏi:

- Liệu có mang thai được không?

Vương Tân lúc đó đã bắt đầu buồn ngủ, ôm cô vào lòng, mơ màng nói:

- Không sao đâu. Đừng lo.

Thứ hai đi làm, trên bàn làm việc của Tống Ca có thêm một tờ báo, trong đó là các thông tin quảng cáo cho thuê nhà, khi làm những công việc vụn vặt mà những người trẻ như Tống Ca mới vào sẽ phải làm như đi phô tô, in tài liệu, thi thoảng cô lại bỏ chút thời gian gọi điện thoại để tìm cho nhanh một căn nhà che mưa che nắng.

Lâm Đan Phong dạy Tạ Tiểu Dục học theo phương thức của mình, không ngờ lại có kết quả. Thực ra phương pháp này là do cô tổng kết ra trong suốt thời gian làm gia sư ở Bắc Kinh trong những năm học đại học. Những học sinh mà cô phụ đạo đa số đều là thế hệ 9x, mà những đứa trẻ này đều được bố mẹ nuông chiều, điều kiện gia đình cũng tốt, luôn tưởng rằng mình là trung tâm của vũ trụ. Lâm Đan Phong không chỉ có những hiểu biết rất riêng trong học tập mà cũng là người chu đáo trong cuộc sống. Kinh nghiệm những năm làm gia sư, dần dần cô phát hiện ra những đứa trẻ học văn kém, nhất là viết văn không hay, chúng thường yêu thương loài vật hơn là yêu thương bố mẹ và người thân của mình, biết yêu thương loài vật chứng tỏ chúng không phải là những đứa trẻ lạnh lùng bẩm sinh mà có thể là do gia đình và xã hội không

biết khơi gợi tình cảm nơi chúng, chỉ cần cánh cửa trái tim chúng mở ra, chúng sẽ hiểu về tình cảm thực sự của mình, mới có thể viết được những bài văn lay động lòng người.

Lâm Đan Phong xem tiết mục “Bố mẹ” và nhận được gợi ý, cô đã mua bộ đĩa chương trình này, khi đi làm gia sư, tùy từng đứa trẻ mà lựa chọn tiết mục để xem, đa số đều thu được hiệu quả rất tốt, có những đứa trẻ không những có tiến bộ nhiều trong việc học mà còn hiểu chuyện hơn nhiều, bọn chúng bắt đầu thấy tri ân bố mẹ, đó cũng là một trong những nguyên nhân mà Lâm Đan Phong được nhiều vị phụ huynh yêu mến hơn các bạn khác.

Trước khi tới nhà họ Tạ, Lâm Đan Phong đã biết đôi điều về Tạ Tiểu Dục thông qua Tạ Siêu Phàm, vừa gặp đã thấy Tạ Tiểu Dục quần quýt chơi với chú cún cưng còn không thêm quan tâm gì tới cô, Lâm Đan Phong đã hiểu thêm về cô em gái này, Lâm Đan Phong biết mình phải chu đáo hơn bình thường mới có thể giành được trái tim của cô em chồng tương lai, sau đó mới có thể thêm điểm cho mình trước bà mẹ chồng tương lai. Lâm Đan Phong và Doãn Kiềm Lan đã thỏa thuận với nhau từ trước, cho dù cô cũng lo lắng Doãn Kiềm Lan sẽ can thiệp vào kế hoạch của mình, nhưng cô lại không thể đắc tội với Doãn Kiềm Lan trước khi lấy lòng cô em gái Tạ Tiểu Dục, mặc dù sau lưng cô đã có Tạ Siêu Phàm ủng hộ nhưng Lâm Đan Phong vẫn không dám khinh suất.

Ba ngày sau khi vào nhà họ Tạ, Lâm Đan Phong cho Tạ Tiểu Dục làm bài tập đầu tiên, đề bài là “Những người bạn cùng tuổi với tôi”. Tạ Tiểu Dục nhìn đề bài, im lặng suốt 5 phút đồng hồ, Lâm Đan Phong vừa dán niên biểu lịch sử cổ đại và cận đại mà mình tự tổng kết ra lên tường, vừa nhìn Tạ Tiểu Dục đang trầm tư, nghĩ bụng nếu Tiểu Dục là người thông minh sẽ lập tức bắt tay vào việc, không ngờ Tạ Tiểu Dục lại nói:

- Chị Phong, em cho chị nghỉ nửa ngày, chị làm gì cũng được, nhưng lúc em làm văn không được ở bên cạnh em, nếu không em không viết được.

Lâm Đan Phong bị Tạ Tiểu Dục cười cười nói nói đẩy ra khỏi cửa phòng, Doãn Kiềm Lan đang trong bếp chuẩn bị thức ăn, nghe thấy tiếng hai người đùa cợt với nhau bèn ngó đầu ra hỏi:

- Tiểu Dục, con làm gì thế? Không được bắt nạt chị Phong đâu nhé!

Tạ Tiểu Dục nói:

- Đúng rồi, chị Phong, chị học mẹ em nấu ăn đi, hai người nấu cơm trưa xong thì em cũng làm văn xong. – Nói rồi cô đóng chặt cửa phòng mình lại.

Doãn Kiềm Lan còn định nói gì đó thì Lâm Đan Phong đã vội vàng bảo bà quay vào bếp:

- Bác gái, Tiểu Dục làm văn sợ cháu làm ồn không làm được, cháu giúp bác nấu ăn vậy.

Doãn Kiềm Lan còn đang từ chối thì Lâm Đan Phong đã cúi đầu rửa mớ rau cải mà Doãn Kiềm Lan vừa nhặt xong.

Doãn Kiềm Lan nhìn Lâm Đan Phong nhanh nhẹn nấu ăn thì nói:

- Tiểu Phong, bình thường cháu ở nhà có giúp mẹ làm việc nhà không?

Lâm Đan Phong cười nói:

- Dạ, hồi nhỏ cơ quan của mẹ cháu nhiều việc lắm, mẹ thường xuyên phải làm thêm nên hồi tiểu học, đi học về là cháu tự hâm nóng thức ăn cho mình. Sau đó mẹ cháu dạy làm vài món đơn giản, nấu cũng không ngon nhưng không lo bị đói.

- Ôi, mẹ cháu có cô con gái như cháu thật là tốt phước, ai giống như Tiểu Dục nhà bác, cơm bưng nước rót tới tận miệng. Cháu không biết đâu, mấy năm trước nhà bác thuê ôsin, sau đó bà ấy về quê trông cháu không làm nữa, liên tục thay tám người nhưng ai nấu cơm Tiểu Dục cũng chê là không ngon thế là mặc kệ bà mẹ này có mệt hay không, một ngày ba bữa cơm phải phục vụ nó, cháu nói xem, có đứa con gái nào mà lại như nó không chứ? Nó mà được bằng một nửa cháu thôi là bác đã thấy tốt lắm rồi.

- Bác gái đừng nói thế, sau này Tiểu Dục sẽ hiểu chuyện hơn, lúc đấy thì bác chỉ việc ngồi không hưởng phúc.

- Haiz, Tiểu Phong cũng lạ thật, sao Tiểu Dục lại hợp với cháu thế? Đói không biết bao nhiêu gia sư rồi mà chưa lần nào nó ngoan ngoãn như lần này. Cháu nói cho bác xem cháu làm cách nào mà lại thế?

- Bác xem bác kia, Tiểu Dục đâu có bướng như bác nói. Cháu chẳng có bí quyết gì, chỉ là thay đổi phương pháp học theo sở thích của em ấy thôi...

Lâm Đan Phong kể cho Doãn Kiềm Lan nghe phương thức dạy học của mình, kể về kế hoạch giúp Tiểu Dục học tốt hơn, Doãn Kiềm Lan nghe xong mặt mày tươi tỉnh, thi thoảng lại khen Lâm Đan Phong, hai bác cháu nói chuyện vô cùng vui vẻ.

- Này, Tiểu Phong, Siêu Phàm nói cháu học khóa dưới của nó, thế cháu có quen Bạch Như Tuyết không? Rồi cả cô con gái của Phó thị trưởng Hà tên là cái gì Tống ý nhỉ? – Doãn Kiềm Lan chuyển chủ đề.

Lâm Đan Phong lập tức đỏ mặt, cô còn tưởng là Doãn Kiềm Lan đã phát hiện ra thân phận của cô, vội vàng cúi thấp đầu, chăm chú rửa rau:

- Bác gái, bác nói Tống Ca phải không? Cháu đều biết họ, hai người họ là hoa khôi của trường cháu mà. Sao bác lại hỏi cháu về họ?

- Thế thì cháu cũng quen Lâm Đan Phong phải không? Nó là thủ khoa đại học khóa đấy. – Doãn Kiềm Lan lại hỏi tiếp.

Suýt nữa thì rổ rau trong tay Lâm Đan Phong rơi xuống, cô cố gắng trấn tĩnh:

- Bác gái, bác cũng biết cô ấy hả?

Doãn Kiềm Lan thở dài:

- Haiz, chuyện đã tới nước này, bác cũng không muốn giấu cháu nữa. Cái cô gái tên là Lâm Đan Phong đó từ năm lớp mười hai bắt đầu bám lấy Siêu Phàm nhà bác, cũng không biết là dùng cách gì mà con trai bác kiên quyết chỉ yêu mình nó, cháu nói xem, Lâm Đan Phong đó có được xinh đẹp như Bạch Như Tuyết hay gia đình có điều kiện tốt như Tống Ca không? Thằng Siêu Phàm nhà bác muốn tìm cô vợ như thế nào mà không được? Sao cứ phải là nó? Ngoại hình đã chẳng có, lại còn là con nhà đơn thân.

- Bác à, có thể vì bác không hiểu họ, có thể họ thật lòng yêu nhau. – Lâm Đan Phong khó nhọc nói.

- Sao bác lại không hiểu? Bác không nghĩ tới việc điều kiện nhà Lâm Đan Phong không bằng nhà bác, cháu nói xem, công ty bác mấy trăm công nhân bác còn nuôi được, nuôi hai mẹ con nhà nó thì có vấn đề gì? Bác lo là lo nó lớn lên trong gia đình đơn thân, cháu không biết đâu, những đứa trẻ lớn lên trong gia đình đơn thân, tính cách đều bị khiếm khuyết, không nhận được tình yêu nên cũng không biết phải yêu người khác như thế nào.

- Bác, sao bác lại có suy nghĩ này?

- Haiz, bác cũng chẳng giấu cháu làm gì, đành vạch áo cho người xem lưng thôi, em trai bác...

Doãn Kiềm Lan bắt đầu than vãn về gia cảnh nhà mình, suốt cả tiếng đồng hồ không dừng lại, Lâm Đan Phong không dám nghe, cũng không dám nói điều gì, những câu nói cay nghiệt của Doãn Kiềm Lan khiến cô cảm thấy run rẩy trong lòng.

- Bác à, người với người chẳng có ai là giống nhau, chưa biết chừng...

- Haiz, nó thành tâm bệnh trong lòng bác rồi, cứ nhìn tính cách nhu thuận của cháu là bác biết cháu lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, Tiểu Phong, cháu có thời gian thì giúp bác, khuyên giải Siêu Phàm nhà bác, để nó cũng thông cảm cho nỗi khổ của bố mẹ, đừng đi vào con đường sai lầm nữa. – Doãn Kiềm Lan vừa nói vừa bật bếp ga lên xào rau.

Lâm Đan Phong không biết nên trả lời thế nào, thấy cô không lên tiếng, Doãn Kiềm Lan lại nói:

- Bác cũng chẳng biết thế nào, thấy cháu nói được Tiểu Dục, chưa biết chừng cũng khuyên được Siêu Phàm, nếu mà như thế thì bác cảm ơn cháu lắm.

Lâm Đan Phong ấp úng:

- Bác gái à, cháu sợ...

Doãn Kiếm Lan đưa đĩa rau đã xào xong cho Lâm Đan Phong:

- Bác cảm thấy cháu là người chu đáo nên mới đem chuyện nhà ra kể cho cháu nghe, cứ thử đi, được hay không tính sau.

Gần tới giờ ăn trưa, Tạ Siêu Phàm đã làm xong mấy việc được giao, đang định ra khỏi công ty thì bố gọi:

- Siêu Phàm, trưa nay ăn cơm cùng bố nhé, hôm nay chú Diêu ở Công ty Đại Hoa mời cơm.

Tạ Siêu Phàm hơi do dự, anh biết bố anh muốn đưa anh vào công ty sớm để anh nhanh chóng tìm hiểu tình hình, nhưng cả buổi sáng chẳng có tin tức gì của Lâm Đan Phong khiến anh lo lắng, không biết cô có xảy ra chuyện gì không.

- Bố, hôm nay con không đi được không, sau này vẫn còn nhiều cơ hội mà. Buổi trưa con muốn về nhà ăn cơm. - Tạ Siêu Phàm nhìn sắc mặt của bố.

Tạ Chí Viễn nhìn con trai từ đầu đến cuối, mấy ngày hôm nay rõ ràng là con trai ông không tập trung làm việc, lúc nào cũng cảm thấy bồn chồn như có rất nhiều tâm sự, nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên vợ ông mời gia sư tới nhà, hôm đó nó cũng có vẻ không bình thường, không ngừng gấp thức ăn cho mẹ và em gái, cứ như thể sợ họ ăn không no vậy, nhưng Tạ Chí Viễn phát hiện ra nó chỉ gấp cho cô gia sư vài đĩa, nhưng đĩa nào cũng đầy hơn so với gấp cho người nhà, đến nỗi bát của người ta đầy ú cả lên, mấy lần từ chối mà nó vẫn không ngừng gấp. Tạ Chí Viễn cảm thấy nếu nó và cô gia sư đó chỉ là mối quan hệ bạn học thông thường thì không cần phải giấu giếm như thế, một điều khác khiến Tạ Chí Viễn càng tin vào trực giác của mình là khi dùng cơm, Tạ Chí Viễn không cẩn thận đụng phải cái bật lửa mà ông để trên bàn, khiến nó rơi xuống đất, lúc cúi lưng xuống nhặt bật lửa, ông thấy dưới gầm bàn, con trai mình đang nắm chặt tay cô gia sư, sắc mặt của cô gia sư lúc đầu rất căng thẳng, dần dần trở nên tự nhiên hơn, còn bà vợ Doãn Kiếm Lan vô tâm thì vẫn thoải mái nói chuyện, cô con gái Tiểu Dục thì vẫn đang vui vẻ, Tạ Chí Viễn âm thầm quan sát con trai và cô gia sư tên Ngô Tiểu Phong, kết quả quan sát cho thấy, ánh mắt của con trai ông không tệ, ngôn ngữ cử chỉ của Ngô Tiểu Phong đều khiến ông cảm thấy cô gái không xinh đẹp này không phải loại công chúa chỉ biết làm nũng như con gái ông, cũng không phải loại con gái tùy tiện không hiểu việc gì, cô là người thật thà, chất phác, lại thông minh, tài giỏi, rất hợp với Tạ Siêu Phàm. Tạ Chí Viễn nghĩ, nếu mình đoán không lầm thì nhà họ Tạ sắp có một người con dâu như cô. Bởi vậy sau bữa cơm ngày hôm đó, khi Doãn Kiếm Lan cứ kiên quyết đòi lái xe cùng con gái đưa cô gia sư về nhà, Tạ Chí Viễn đã chủ động bảo con trai lái xe đưa cô về, mặc dù trên đường Doãn Kiếm Lan cứ cằn nhằn là đã muộn như thế rồi, để một chàng trai như Tạ Siêu Phàm đưa con gái người ta về nhà sẽ khiến bố mẹ người ta không yên tâm, nhưng Tạ Chí Viễn chỉ vỗ vai bà cười mà không nói gì.

Hôm nay con trai lại kiếm lý do để về nhà, Tạ Chí Viễn tới gần con hỏi:

- Siêu Phàm, con về nhà ăn cơm không phải chỉ vì một bữa cơm thôi phải không?

Tạ Siêu Phàm đỏ mặt, xem ra mọi việc đều không thể giấu nổi bố anh:

- Bố, không phải con cố ý, con nên...

Điện thoại của Tạ Chí Viễn đổ chuông, chắc là khách chờ ở nhà hàng đã sốt ruột, ông nghe điện thoại, nói mấy tiếng vừa liếc nhìn cậu con trai đang lúng túng đứng một bên, vừa đi về hướng xe của mình:

-Đi đi, Tiểu Phong là một đứa trẻ tốt, bố không có ý kiến gì cả, nhưng bố lo là làm thế nào để hai đứa qua được ải của mẹ?

Tạ Siêu Phàm không ngờ bố anh lại không hề có ý gì trách móc anh, vui vẻ nhảy cẫng lên:

- Bố, cảm ơn bố! Con thay mặt Lâm Đan Phong cảm ơn bố!

Tạ Chí Viễn đã ngồi vào trong xe, trước khi hạ cửa kính xuống còn nói thêm:

- Đây, con trai, bố không nhận Lâm Đan Phong đâu nhé, bố chỉ biết Ngô Tiểu Phong thôi. - Nói xong ông nháy mắt với con trai rồi ra hiệu cho tài xế lái xe đi.

Tạ Siêu Phàm nhìn mặt trời đang thiêu đốt trên đầu, nhìn chiếc ô tô của bố đã đi xa, bỗng đứng anh cảm thấy như mình vừa ném trúng một quả bóng rổ 3 điểm, vui vẻ hét lên một tiếng “Yeah!”. Rồi anh chạy nhanh về hướng chiếc xe của mình.

Lúc Trần Thần chạy tới nhà Bạch Như Tuyết thì cô đang ra ngoài chuẩn bị tới lớp đàn tranh. Từ sau khi bị Hạ Thu Đông đuổi ra khỏi nhà, trong lòng Bạch Như Tuyết thấy rất ảm ức, chỉ ước giá như mình có thể chui vào một góc nào đó mà khóc một trận thật đã, nhưng cô vẫn nuốt nước mắt vào trong, an ủi xong mấy học sinh đang khóc tu tu vì sợ hãi, Bạch Như Tuyết đã hứa trước khi chưa tìm được lớp học đàn tranh nào khác, cô sẽ tới tận nhà để dạy bọn trẻ.

Trần Thần tưởng rằng nhìn thấy mình, chắc chắn Bạch Như Tuyết sẽ nhào vào lòng mà cầu xé, nếu không thì cũng sẽ khóc như mưa, Trần Thần từ nhà chạy ra đây đã chuẩn bị sẵn tư tưởng, cho dù Bạch Như Tuyết đối xử với mình như thế nào anh cũng sẽ chịu đựng vô điều kiện, ai bảo anh có một bà mẹ ghê gớm cơ chứ. Con trai người khác mà kiếm được cô bạn gái xinh như hoa, chắc chắn bố mẹ sẽ thấy như được dát vàng lên mặt, bố mẹ anh thì ngược lại, bố anh chẳng buồn hỏi thăm lấy một câu, cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, mẹ anh thì cứ như kiếp trước là kẻ thù của Bạch Như Tuyết vậy, hồi còn trẻ mẹ anh cũng được coi là xinh đẹp, nhưng Trần Thần không hiểu, những người xấu xí đổ kị với người xinh đẹp đã đành, sao những người xinh đẹp cũng ghen tị với người xinh đẹp?

Điều khiến Trần Thần thấy bất ngờ là Bạch Như Tuyết lại dịu dàng nói với anh:

- Đừng nói với bố mẹ em về chuyện của nhà mình để bố mẹ đỡ lo lắng, em nói với bố mẹ em là nhà anh đang sửa sang lại nên em về nhà ở một thời gian, em không muốn bố mẹ lo lắng cho chúng ta.

Câu nói “nhà mình” của cô khiến tâm trạng của Trần Thần vô cùng phức tạp, khiến bà mẹ Hạ Thu Đông trong lòng anh vốn dĩ như một quả hồng chín mồm treo trên cây giờ bị rơi xuống đất nát bét, muốn nhặt lên cũng không nhặt được.

23. Chương 23

Tống Ca lựa chọn mãi, cuối cùng tìm được một căn nhà thuê chung người khác ở gần cơ quan mình. Đó là một căn hộ hai phòng rộng sáu mươi mét vuông, là kiểu nhà tập thể cũ, bạn cùng phòng với cô cũng là một cô gái trẻ ở tỉnh khác lên Bắc Kinh làm việc. Khi giao chìa khóa nhà cho Tống Ca, bà chủ nhà đã thu tiền thuê nhà nửa năm, mỗi tháng 1.200 tệ, khoản tiền này Tống Ca lấy từ thẻ ngân hàng của bố, trong điện thoại cô chỉ nói nhà Vương Tân ở cách xa cơ quan, gần đây công việc của cô lại rất bận rộn nên cô thuê phòng ở gần cho tiện đi lại, bố cô không yên tâm, còn hỏi cô có phải vì không sống được ở nhà Vương Tân nên mới chuyển ra ngoài không, Tống Ca đưa điện thoại cho Vương Tân đang ngồi cạnh, Vương Tân đảm bảo mấy lần, bố Tống Ca mới yên tâm hơn.

Thuê nhà xong, Vương Tân giúp Tống Ca tới siêu thị mua xoong nồi bát đĩa, mắm muối và các đồ dùng sinh hoạt khác. Mặc dù phải ngủ trên chiếc giường mà không biết bao nhiêu người đã từng ngủ, Tống Ca vẫn cảm thấy niềm vui khi thế giới chỉ còn có hai người, không cần nhìn khuôn mặt khắc khổ của mẹ Vương Tân, mặc dù ở trong một căn nhà tồi tàn nhưng trong lòng cô vẫn thấy tự do và thoải mái, chỉ có điều sự tự do này nhanh chóng bị những phiền nhiễu xua đi.

Từ nhỏ tới lớn, hầu như Tống Ca chưa bao giờ nấu ăn, hồi nhỏ, bố mẹ cô đều bận công việc nên việc nhà do một tay bà nội chăm sóc, sau đó bà nội cô lớn tuổi, mẹ cô lại mời ôsin làm việc theo giờ, tới giờ cơm, Tống Ca bước vào bếp là đã có cơm ăn, đi học cấp ba và đại học thì ăn cơm ở nhà ăn của trường, bởi vậy cô chỉ biết ăn thế nào chứ không biết phải làm thế nào. Ở gần cơ quan, ngày nào Tống Ca cũng về nhà sớm hơn Vương Tân, mua một đồng thức ăn ở siêu thị về, vội vàng lật nhanh quyển hướng dẫn nấu ăn, thức ăn làm ra cũng có hình dáng màu sắc gần giống với trong sách nhưng mùi vị thì chẳng ra làm sao. Mấy ngày đầu Vương Tân còn cổ vũ cô, nói là muốn về hồ thì trước tiên phải học về mèo. Mặc dù Tống Ca thấy thức

ăn cô làm thật là khó nuốt, nhưng dù sao tâm trạng cũng thấy thoải mái, sau đó trên mâm cơm, Vương Tân càng ngày càng nói ít, chỉ lúc nào Tống Ca hỏi dồn là anh thấy thức ăn thế nào, anh mới ừ một tiếng tượng trưng, không nói ngon hay không, những lời cổ vũ ban đầu cũng dần dần ít đi, tâm lý Tống Ca bắt đầu mất cân bằng, chỉ cần Vương Tân không về nhà là Tống Ca lại ăn bữa cái gì đó trên đường, khi là quả trứng trắng, lúc thì bát cháo loãng, thế giới chỉ có hai người bắt đầu trở nên lạnh lẽo hơn.

Có một lần, Vương Tân ăn cơm tối ở ngoài xong, khi về nhà thấy Tống Ca đang dựa lưng vào tường xem tivi, Vương Tân bèn ngồi xuống bên cạnh đó, Tống Ca hít hít mũi, dừng dừng hỏi:

- Món sườn xào chua ngọt mẹ anh làm vẫn là mùi vị cũ, anh ăn mấy miếng hả? Đã miếng chưa?

Wương Tân đỏ mặt tía tai, ấp úng:

- Lẽ ra mẹ bảo anh mang một ít về cho em nhưng anh sợ em giận nên không dám mang. Cục cưng, vài ngày chúng mình về nhà ăn cơm một bữa đi, thứ nhất là để em đỡ phải vào bếp, thứ hai là để bố mẹ thấy vui vẻ hơn.

Tống Ca quay sang nguýt Vương Tân một cái, nhớ lại không biết quyển sách nào từng nói, nếu muốn giữ được một người đàn ông thì hãy giữ chặt cái dạ dày của anh ta, xem ra anh chàng này chỉ có thân xác là về với cô, còn trái tim thì vẫn ở chỗ mẹ anh ấy. Tống Ca đập Vương Tân một cái, Vương Tân không phòng bị, ngã ngay xuống đất, Tống Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đừng có hòng! Cho dù ngày nào tôi cũng phải nhịn đói thì cũng không về ăn cơm thừa nhà anh đâu!

Từ sau khi đuổi Bạch Như Tuyết đi, con trai ngoại trừ về nhà tắm giặt thay quần áo thì không ở nhà một ngày nào, Hạ Thu Đông không chịu đựng được nữa, bèn gọi điện thoại cho con trai, câu nói của anh suýt chút nữa thì khiến Hạ Thu Đông chết vì tức.

- Mẹ muốn bọn con cút thì bọn con cút rồi, giờ mẹ bảo bọn con về, con xin lỗi, con cút xa quá rồi!

Hạ Thu Đông cảm thấy căn nhà to lớn rộng rãi của bà giống như một nắm mồ, chết chóc, lạnh lẽo, không có chút sinh khí nào. Sự yên tĩnh bà vốn muốn có nay khiến bà cảm thấy ức chế, không thể nào ăn ngon ngủ yên được nữa. Xem tivi, lên mạng cũng không thể giải tỏa được nỗi cô đơn vì không có người bầu bạn, ngoại trừ việc trốn trong phong khóc thầm, bà chẳng còn biết làm gì nữa.

Hôm đó con trai mua KFC về nhà, vừa vào nhà đã không thấy Bạch Như Tuyết đâu bèn lao vào phòng bà như một con hổ, hỏi bà đã làm gì Bạch Như Tuyết?

Hạ Thu Đông thêm mắm dặm muối, kể lại tình hình khi đó, không ngờ con trai bà chẳng nói lời nào đã lao vào phòng ngủ, lấy ra một quyển sổ đỏ ném trước mặt bà:

- Mẹ nhìn đây, con và Bạch Như Tuyết đã có pháp luật bảo vệ, Bạch Như Tuyết là một phần trong gia đình mình, không phải ai muốn phủ định cô ấy là có thể phủ định được!

Hạ Thu Đông kinh ngạc nhìn tờ giấy đăng ký kết hôn đóng dấu đỏ đặt trước mặt bà, giận tới nỗi lắp bắp:

- Con... con... Hai đứa dám tự đi đăng ký kết hôn? Trong mắt chúng mày còn có người lớn không hả?

Trần Thần nói:

- Trong luật hôn nhân có quy định là phải được bố mẹ đồng ý không?

Hạ Thu Đông giận quá, cầm chổi quét tui bụi vào người Trần Thần:

- Đồ ngu! Người khác chưa làm gì mà mày đã quay lại cắn mẹ mày là sao?

Trần Thần cố gắng né tránh! Đàn ông không đấu với đàn bà! Thấy Hạ Thu Đông đã mất cả lý trí, Trần Thần chạy vọt ra ngoài:

- Mẹ chẳng phải không cần con dâu cũng chẳng thích con trai sao? Con đi, con đi cho mẹ vừa lòng, bọn con đều làm mẹ vừa lòng, được chưa? Một mình mẹ cứ ngồi mà giữ lấy cái nhà to này, lúc không có ai thì hãy nghĩ xem xung quanh mẹ còn những ai? Mẹ có những cái gì?

Hạ Thu Đông đuổi theo ra tới cửa, chửi với sau lưng Trần Thần:

- Cút! Cút hết đi! Bà mày ở một mình càng yên tĩnh.

Mấy ngày sau đó, Hạ Thu Đông đã thực sự đầu hàng trước sự yên tĩnh, gọi điện thoại cho chồng, ông nói phải đi tiếp khách, mặc dù bà biết khách mà ông tiếp không phải là khách trong công việc, nhấn tin cho con trai, con trai nói là khi nào Bạch Như Tuyết về thì anh mới về. Hay nói cách khác là nếu muốn anh về nhà thì buộc phải mời Bạch Như Tuyết về nhà trước, bắt Hạ Thu Đông chủ động gọi điện cho Bạch Như Tuyết chẳng khác nào đòi mạng của bà, cho dù có sai như thế nào thì một bà mẹ chồng cũng không thể nhận lỗi trước mặt con dâu được. Nhưng nếu không nhận lỗi, Hạ Thu Đông cũng không thể không thừa nhận rằng cho dù bà không muốn như thế nào thì Bạch Như Tuyết cũng đã là con dâu nhà họ Trần, dù sao cũng phải tự tìm đường lui cho mình. Một ngày hôm nay, Hạ Thu Đông đã đi tới mấy cửa hàng cho thuê thích hợp để mở lớp dạy đàn tranh, nhưng chưa thỏa thuận được với cửa hàng nào, có chỗ giá cả chưa hợp lý, có chỗ thì chủ nhà sợ ồn ào không cho thuê, khiến Hạ Thu Đông đã khó lại càng thêm khó.

Thứ bảy, một đồng nghiệp mời cơm, trong bữa cơm, các đồng nghiệp nhắc tới chuyện này, một người nói:

- Thật là phí cho chị làm ở Cục Văn hóa, về đàn tranh thì chị phải liên hệ với bên làm âm nhạc ấy, chỉ cần có không khí là công ăn việc làm dễ tìm, hai là nhờ bên đấy bồi dưỡng ra chút nhân tài cho thành phố.

Hạ Thu Đông lập tức nghĩ ngay tới Cơ quan văn nghệ quần chúng, mấy năm nay bên đó liên tục mở các lớp dạy nhạc cụ như đàn dương cầm, violôn, ghi ta, thi thoảng cũng có lớp nhị hồ, lớp sáo, nhưng chưa bao giờ nghe nói mở lớp đàn tranh. Hạ Thu Đông ngay lập tức gọi điện thoại cho giám đốc Hồ của Cơ quan văn nghệ quần chúng, không ngờ ông Hồ lại bảo bây giờ mấy căn phòng của cơ quan đã cho thuê gần hết, muốn kiếm một phòng trống thì hơi khó. Đặt điện thoại xuống, Hạ Thu Đông lại mặt mày ủ rũ, người đồng nghiệp gợi ý:

- Ông Hồ nói thế thôi, chuyện này sao có thể giải quyết trong điện thoại được? Gì thì gì cũng phải... - Người đồng nghiệp xoa mấy ngón tay vào nhau. - Thời này không có quà, người quen cũng không làm được việc. Vả lại tôi nghe nói bên ông Hồ đang cho xây một tòa nhà mới, ông Trần nhà chị kiểu gì mà chẳng biết chuyện này, làm ở ngân hàng, chắc thế nào cũng dính dáng tới?

Những câu nói của đồng nghiệp khiến Hạ Thu Đông bừng tỉnh, bà quyết định thứ hai sẽ đi tìm ông Hồ, trà rượu nhà mình đâu có thiếu, giả sử ông Hồ còn tham ít thì mấy cây thuốc lá với mấy chai rượu hảo hạng là ngon lành rồi, nếu ông Hồ tham nhiều thì lúc đó mới nhờ tới chồng mình cũng không muộn, chồng bà không coi bà ra gì nhưng chuyện của con trai con dâu thì không thể không lo. Đã quyết định xong, Hạ Thu Đông bỗng thấy cảm khái, nghĩ lại làm bố mẹ ai cũng xót con, con trai con dâu không lo tới mình nhưng trước mặt người ngoài, vẫn phải vì con mà cúi đầu cầu cạnh.

Khi Doãn Kiếm Lan gọi điện thoại tới, Hạ Thu Đông vẫn đang ngồi trên bàn ăn, trong điện thoại, Doãn Kiếm Lan nói, hội mặt chược chiều nay vẫn tiến hành như thường lệ, Hạ Thu Đông chắc lưỡi nói:

- Con gái chị học xong rồi à? Không sợ chúng tôi làm ồn nó sao?

Doãn Kiếm Lan nói:

- Chưa, tới cuối tháng cơ mà. Tôi đã nói với chị rồi, cô gia sư mới mời về hay lắm, tuần trước tôi nghĩ nhiều quá, sợ người ta qua mặt con gái mình, thực ra tôi có ở đó hay không người ta cũng một lòng một dạ dạy cho con mình.

Hạ Thu Đông ừ một tiếng, nói là đúng một giờ sẽ đến luôn.

Ăn trưa xong, Lâm Đan Phong giúp Doãn Kiếm Lan rửa bát, lau chùi nhà bếp, mặc dù Doãn Kiếm Lan không cho cô phải làm những công việc này nhưng Lâm Đan Phong nói ở nhà cô đã làm quen rồi, ở không lại thấy buồn. Buổi trưa, Tạ Tiểu Dục phải ngủ một lát, Doãn Kiếm Lan ngồi trên salon, vừa xoa xoa cái vai tê buốt, vừa bảo Tiểu Phong lại ngồi nghỉ một lát. Lâm Đan Phong vâng một tiếng, đóng cửa phòng bếp lại, rửa tay sạch sẽ rồi tới trước ghế salon, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho Doãn Kiếm Lan:

- Bác gái, có phải bác bị đau vai không? Mẹ cháu cũng thế, hình như phụ nữ cứ tới năm mươi tuổi là sẽ thấy cơ thể mệt mỏi.

Doãn Kiềm Lan ngượng ngùng nói:

- Cháu bận rộn từ sáng tới giờ, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, năm nay vừa lập xuân là bác đã thấy vai không được khỏe, bác trai cháu nói là tại bác ở nhà nhiều quá nên mới thế, cũng có khi đúng, con người rảnh rang quá thì sinh lắm bệnh.

Bàn tay Lâm Đan Phong nhẹ nhàng xoa bóp, lòng bàn tay ấm áp khiến Doãn Kiềm Lan cảm thấy cái vai tê buốt giảm đau đi rất nhiều.

Lâm Đan Phong vừa xoa bóp vừa kể cho Doãn Kiềm Lan về tình hình học tập của Tạ Tiểu Dục:

- Bác gái, môn lịch sử cháu đã giúp Tiểu Dục ôn tập được một nửa rồi, kể các câu chuyện lịch sử kết hợp với niên biểu sự kiện lớn giúp em ấy nhớ bài rất nhanh. Tiểu Dục cũng đã học được bảy, tám bài hát tiếng Anh, vì thế cũng thích học tiếng Anh hơn ngày trước nhiều, mấy hôm nữa cháu sẽ giúp em ấy học vài kỹ năng để nhớ từ mới, dạy em ấy học thuộc từng đoạn văn rồi bổ sung thêm ngữ pháp, chắc là tới lúc khai giảng, Tiểu Dục có thể theo kịp bạn bè môn này. Còn mấy môn tự nhiên, cháu đã kiểm tra cơ bản và phương pháp giải toán của em ấy, đều không có vấn đề gì, cháu thấy kiến thức của Tiểu Dục trong mấy môn này khá chắc.

Doãn Kiềm Lan gật đầu liên tục:

- Tiểu Phong, nghe cháu nói thế bác thấy yên tâm hơn nhiều rồi. Cũng nhờ cháu cả, nếu mà mời cháu làm gia sư sớm thì tốt quá, bác đỡ phải mất oan một món tiền lớn, hơn nữa lại không phải lo lắng nhiều. Cháu nói xem, thằng Siêu Phàm nhà bác chẳng quan tâm gì tới việc học của em gái, nếu mà giới thiệu cháu tới sớm thì bác đỡ nhọc công bao nhiêu không? Con trai đúng là vô tâm! Haiz, chuyện bác nhờ cháu, cháu nói với Siêu Phàm chưa?

Tiểu Phong đáp ứng, mặt đỏ rần lên:

- Dạ chưa ạ, bác gái, cháu...

Doãn Kiềm Lan an ủi:

- Không phải vội, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Tiểu Phong vội vàng chuyển chủ đề:

- Bác gái, còn một chuyện này nữa, bài văn Tiểu Dục làm xong, cháu sửa lại một chút rồi gửi cho báo, cháu muốn em ấy có thêm động lực để học tập, nếu bài văn của em ấy được đăng báo, sau này sẽ tích cực học văn hơn, như thế Tiểu Dục sẽ không còn thấy ghét môn văn nữa.

- Ủ! Hay lắm! – Doãn Kiềm Lan không ngừng khen ngợi. Những gì mà Tiểu Phong nghĩ và lo lắng cho Tiểu Dục có lẽ còn nhiều hơn người làm mẹ như bà. Tối hôm đó trước khi về nhà, Tiểu Phong còn mang bài văn con gái bà viết qua cho bà xem, lúc đầu Doãn Kiềm Lan không chú ý lắm, chỉ tiện tay đặt lên bàn trà, tiếp tục xem bộ phim Hàn Quốc đang tới chỗ gay cấn. Trước đây bà cũng đã đọc văn con gái làm vài lần, câu trước chẳng ăn nhập chút nào vào câu sau, những bài văn không có kết thúc thực sự không thể thu hút bà bằng bộ phim Hàn Quốc. Xem được nửa bộ phim thì chồng về, lúc gọi chồng vào ăn cơm, bà thấy ông đang ngồi trên salon, chăm chú đọc bài văn của con gái, lúc ngẩng đầu lên, bà nhìn thấy như khóe mắt ông ươn ướt:

- Kiềm Lan, cái này là con gái mình viết hả?

Doãn Kiềm Lan đáp:

- Đúng thế. Vì viết bài văn này mà còn không cho em với Tiểu Phong vào phòng nữa, sao thế? Lại rêu ông nọ cấm cấm bà kia hả? Tiểu Phong vừa mới đưa em, em vẫn chưa đọc.

Tạ Chí Viễn đưa bài văn cho bà:

- Em đọc đi, đừng ngày nào cũng chỉ biết theo dõi mấy bộ phim Hàn Quốc khóc lóc thảm thương, chịu khó bỏ công sức vào con cái đi. – Nói rồi Tạ Chí Viễn tắt ti vi, vào phòng ăn dùng bữa tối.

Doãn Kiếm Lan ngạc nhiên nhìn chồng, rồi cầm bài văn của con gái lên, đọc từng câu từng chữ rất cẩn thận, đọc xong, nước mắt bà rơi như mưa. Trong bài văn của mình, nó viết: “Em Hâm Thu và những em nhỏ khác trong Viện phúc lợi vì bị bố mẹ bỏ rơi nên đánh mất một tuổi thơ hạnh phúc và vui vẻ mà lẽ ra các em ấy phải có, những người bạn đồng trang lứa không được hưởng tình yêu của bố mẹ mà phải chịu đựng những đau khổ mà ở độ tuổi đó lẽ ra không cần phải chịu đựng. Lần đầu tiên tôi cảm nhận sâu sắc rằng, tôi hạnh phúc biết bao nhiêu, bố mẹ tôi yêu tôi đến nhường nào, vậy mà trước đây, tôi đón nhận sự quan tâm của mọi người dành cho tôi như một lẽ tự nhiên, hết lần này tới lần khác khiến cho bố mẹ phải tức giận. Bé Hâm Thu và những người bạn nhỏ trong Viện phúc lợi là một tấm gương giúp tôi tỉnh ngộ, tôi sống trong một gia đình hạnh phúc, tôi không có lý do gì để không biết cảm ơn mọi người, không có lý do gì để không trân trọng cuộc sống hiện tại. Bắt đầu từ ngày hôm nay, không những tôi phải học tập thêm nhiều kiến thức mới mà còn phải học cách làm thế nào để yêu bố mẹ, yêu người thân, yêu bạn bè, và phải học cách chia sẻ tình yêu của mình cho những người bạn thiếu thốn tình thương”.

Doãn Kiếm Lan không ngờ con gái mình lại có thể làm văn hay như thế, lưu loát và cảm động như thế. Hải lòng vì con gái cuối cùng cũng trưởng thành, đồng thời bà cũng thấy cảm kích Tiểu Phong, chính Tiểu Phong đã tìm ra chiếc chìa khóa để mở cửa tâm hồn con gái bà, vậy mà bà là mẹ lại mất mười mấy năm trời không thể tìm ra chiếc chìa khóa đó, có lẽ bà đúng như chồng nói, yêu thương con cái không đúng cách? Hoặc là bà căn bản không biết làm thế nào để yêu con mình?

Đêm hôm đó, Doãn Kiếm Lan không hề chợp mắt.

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Phong nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay mình, Doãn Kiếm Lan bỗng thấy trong lòng thật chua xót. Con cái bà đã lớn khôn rồi nhưng chưa một lần phục vụ bà như thế, bà càng thấy thích Ngô Tiểu Phong hơn, bèn kéo tay cô nói:

- Tiểu Phong, mấy hôm nữa cháu nói với mẹ cháu, cho cháu làm con gái nuôi của bác nhé, sau này cho dù không làm gia sư cho Tiểu Dục nữa thì bác cũng hy vọng cháu thường xuyên tới nhà chơi.

Lâm Đan Phong ngượng ngùng nói:

- Bác gái, bác tốt quá! Làm con gái của bác chắc chắn là rất hạnh phúc!

Doãn Kiếm Lan nói:

- Thế cứ quyết định vậy nhé. Hôm nào cháu gọi bố mẹ tới, hai nhà đi ăn bữa cơm, lát nữa nói chuyện này cho Tiểu Dục, chắc là nó mừng lắm!

Lâm Đan Phong nói:

- Bác gái, cần gì phải hình thức như thế? Nếu bác thích thì sau này ngày nào cháu cũng tới chơi với bác.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Ủ, Tiểu Phong, lát nữa bác sẽ báo tin này cho dì Thu Đông, cho bà ta tức chơi, thế là bác có hai đứa con gái rồi, để bà ta một mình ngồi giữ cậu con trai nghịch ngợm đi.

Lâm Đan Phong hỏi:

- Dì Thu Đông là ai ạ?

Doãn Kiếm Lan nói:

- Ô, bác mừng quá quên hết cả, cháu không quen đâu, là một người bạn bài của bác, lát nữa họ sẽ tới đây chơi mặt chược, không làm phiền hai chị em học bài đấy chứ?

Lâm Đan Phong nói:

- Không sao đâu ạ, cháu với Tiểu Dục đóng chặt cửa vào, căn nhà to thế này cũng không lo ồn đâu. Bác nên thường xuyên tham gia các hoạt động giải trí, người Nhật Bản nói chơi mặt chược có thể rèn luyện đại não, nghe nói còn có thể giảm bớt nguy cơ mắc chứng Alzheimer ở người già.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Mọi người ở nhà đều không thích bác chơi mặt chược. Tiểu Phong, chỉ có cháu là hiểu bác thôi. Cháu nói xem, bác giờ rảnh rồi, cả ngày từ sáng tới tối ngoài việc nhà ra cũng lại làm việc nhà, chán lắm. Chỉ có chút sở thích đó thôi mà họ còn muốn cướp mất của bác.

Lâm Đan Phong mỉm cười:

- Bác gái, Siêu Phàm với Tiểu Dục chắc là vì suy nghĩ cho bác thôi, sợ bác ngồi thời gian dài sẽ khiến vai và cổ bị đau.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Nếu bọn chúng thương bác được bằng một nửa cháu thôi thì bác đã mãn nguyện lắm rồi. Thôi muộn rồi, cánh tay của bác cũng đỡ nhiều rồi, cháu vào phòng nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa còn phải dạy cho Tiểu Dục.

Lâm Đan Phong vâng một tiếng rồi rời đi.

24. Chương 24

Cuối tuần trước, một mình Tống Ca về thăm nhà, nói dối là Vương Tân bận đi công tác nên không về được để bố mẹ không hỏi han nhiều. Đúng hôm đó mẹ cô cũng được nghỉ, Tống Ca chính thức nói chuyện thẳng thắn một lần với bố mẹ, kết quả cuộc nói chuyện là bố mẹ cô quyết định mua nhà ở Bắc Kinh, bỏ ra toàn bộ số tiền tiết kiệm trong mấy năm của gia đình, sau đó vay ngân hàng thêm một chút nữa, quyền sở hữu căn nhà sẽ là của bố mẹ cô, trước khi họ nghỉ hưu, căn nhà sẽ cho Tống Ca ở, khoản tiền vay ngân hàng thì trừ dần vào tiền lương của bố mẹ, mỗi tháng Tống Ca chỉ cần phải chịu 1.000 tệ tiền lãi là được.

Chỉ có một cô con gái, vợ chồng Phó thị trưởng Hà vốn định mua một căn nhà ở thành phố mà con gái làm việc, thứ nhất là để giúp đỡ cô con gái mới đi làm, thứ hai là sau này nghỉ hưu cũng tiện chăm sóc lẫn nhau. Lẽ ra họ định không bắt con gái phải chịu tiền lãi, nhưng bà cảm thấy phải bồi dưỡng cho con gái tinh thần trách nhiệm, 1.000 tệ chỉ mang tính tượng trưng, khoản lương 3.000 tệ của con gái cũng cần phải tiết kiệm chút ý. Khi hỏi vì sao nhà Vương Tân không mua nhà nữa, Tống Ca nói với bố mẹ:

- Nhà mua hay không là chuyện của họ, con nghĩ sau này nếu bố mẹ tới thăm con phải tới nhà họ thì thà tới nhà của mình còn hơn.

Phó thị trưởng Hà thấy con gái nói cũng có lý, ngay lúc đó bèn gọi điện thoại cho một người bạn chuyên về nhà đất ở Bắc Kinh, nhờ ông giúp con gái mình tìm một căn nhà rộng khoảng 100m² ở gần trung tâm. Không ngờ người bạn đó nói đúng lúc ông có một ông bạn người Hàn Quốc, vì khủng hoảng tài chính nên muốn bán một căn nhà mới ở được hai năm, diện tích khoảng 120m², giá cả còn rẻ hơn trên thị trường, vị trí và giá tiền đều thỏa đáng, nếu vừa ý thì ngày mai tới xem nhà luôn cũng được. Phó thị trưởng Hà lại hỏi thăm kỹ càng vị trí, chất lượng nhà và môi trường xung quanh, người bạn đó nói:

- Chị cứ tới đi, tôi có lừa ai thì cũng không dám lừa chị, tôi dám đảm bảo, nửa năm sau, chị có thấp đèn lồng đèn lồng đi khắp Bắc Kinh cũng không tìm được căn nhà có cái giá này đâu.

Chủ nhật, cả nhà Phó thị trưởng Hà lái xe tới Bắc Kinh, người bạn cũ đi xem căn nhà của ông bạn người Hàn Quốc, vợ chồng Phó thị trưởng Hà đều cảm thấy căn nhà rất vừa ý nên quay sang hỏi ý Tống Ca, Tống Ca vừa nhìn đã thấy thích căn nhà này. Người Hàn Quốc rất có khiếu thẩm mỹ trong việc trang trí nhà cửa, nhiều điểm thể hiện được cá tính của chủ nhân, căn nhà này nằm trong một khu căn hộ cao cấp có tiếng ở Bắc Kinh, ngoại trừ phải quét dọn lại thì Tống Ca cảm thấy mình hoàn toàn có thể chuyển thẳng tới đây sống. Cả nhà ba người ngay lập tức đồng ý, chiều đó, họ ký hợp đồng với người Hàn Quốc.

Khi Tống Ca lấy chìa khóa, khỏi cần phải nói cũng biết cô vui như thế nào, hẹn công ty dịch vụ cuối tuần cho người tới quét dọn vệ sinh, người bạn của mẹ cô đề nghị giúp đỡ cô trang trí lại nhà cửa nhưng cô từ chối, Tống Ca cảm thấy mọi thứ đều đã vô cùng hoàn hảo, căn nhà này cứ như được chuẩn bị để dành riêng

cho cô vậy, ngoại trừ giường chiếu phải thay mới ra, tất cả những thứ khác đều hơn căn nhà cô đang thuê rất nhiều.

Tiến bố mẹ ra về, Tống Ca quyết định dành cho Vương Tân một bất ngờ thú vị, cô không nói với anh việc mình mua nhà, để tuần sau cô tự chuyển đồ xong xuôi cho anh bất ngờ.

Điều khiến Tống Ca không thể ngờ được là cô còn chưa kịp làm cho Vương Tân kinh ngạc thì Vương Tân đã khiến cô phải ngạc nhiên. Ngay khi cô lấy chìa khóa căn nhà mới, Vương Tân và mẹ anh cũng vừa từ công ty môi giới nhà đất ở khu Hải Định đi ra, trong tay Vương Tân là hợp đồng mua nhà, mẹ Vương Tân nhìn khuôn mặt tươi cười của con trai, cũng sung sướng cười lớn.

Lâm Đan Phong chỉ nằm ngủ một lát rồi dậy, đi ra phòng khách. Lúc này, Doãn Kiếm Lan đang cùng mấy người bạn ngồi chơi mạt chược. Nghe thấy tiếng cửa vang lên, Doãn Kiếm Lan quay đầu lại chào:

- Tiểu Phong, cháu dậy rồi hả?

Lâm Đan Phong “vâng” một tiếng, Doãn Kiếm Lan lại nói:

- Rót nước cho mấy dì ở đây đi, gọt thêm đĩa hoa quả nữa rồi kèm Tiểu Dục cũng được. Mấy dì này ngày hôm nay đều là “rồng thiếu nước”, không thêm cho họ chút “dầu” và “gang” thì chắc họ không ù nổi(1).

(1). “Rồng thiếu nước”, “dầu”, “gang” là những tiếng lóng khi chơi mạt chược.

Hạ Thu Đông không phục, nói:

- Nhìn chị đắc ý chưa kìa, chị nên nhớ ba mươi chưa phải Tết.

Hai người còn lại cũng không chịu thua kém:

- Đúng thế, làm gì có đồng tiền nào ở đây viết là của chị. Haiz, cô bé, gọt cho bọn dì quả nào ngon nhất, to nhất ấy, đừng tiết kiệm, ba dì mà thắng sẽ chia cho cháu!

Doãn Kiếm Lan một chọi ba, tâm trạng vô cùng vui vẻ, lại gọi lớn:

- Tiểu Phong, rửa sạch hoa quả trong tủ lạnh rồi mang hết lên cho họ, mai bác sẽ mua cho hai chị em cái khác, đừng để họ nói là nhà mình keo kiệt!

Lâm Đan Phong bê một đĩa hoa quả đầy tới đặt trên chiếc bàn nhỏ gần Doãn Kiếm Lan:

- Bác gái, cháu để hoa quả ở đây được không?

Doãn Kiếm Lan nói:

- Được, họ thích ăn gì thì tự lấy.

Lâm Đan Phong quay người đi vào bếp mang ấm trà ra rồi đi rót nước, Hạ Thu Đông nhìn cô gia sư mà bà đã nghe Doãn Kiếm Lan khen ngợi không biết bao nhiêu lần trong điện thoại, bỗng dưng cảm thấy hình như hơi quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ ra là mình đã gặp ở đâu:

- Kiếm Lan, cô bé này tên là gì?

Doãn Kiếm Lan nói:

- Ngô Tiểu Phong, ồ, quên mất không giới thiệu với chị, vừa nãy tôi còn nói với Tiểu Phong, muốn nhận nó làm con gái nuôi! Giờ thì tôi có hai đứa con gái rồi nhé, chị chẳng có đứa nào, có thêm không?

Hạ Thu Đông chẳng có tâm tư nào mà đấu khẩu với bạn, chỉ lẩm bẩm:

- Ngô Tiểu Phong! Ngô Tiểu Phong! – Rồi bà vỗ đầu. – Tôi nhớ ra rồi, con bé này không phải họ Ngô, là họ Lâm! Là...

Bàn tay đang tráo bài của Doãn Kiếm Lan dừng phắt lại, nghe như sấm nổ bên tai, hai mắt tròn tròn lên, gần như là lồi cả ra ngoài:

- Chị nói linh tinh cái gì thế? Không thể nào!

Hạ Thu Đông nói:

- Không tin chị hỏi nó mà xem, nếu sai tôi móc mắt ra cho chị!

Hai người bạn còn lại không hiểu chân tướng sự việc, bèn hỏi xem có việc gì xảy ra, hạ Thu Đông lập tức giữ tay họ lại, ra hiệu bảo họ đừng nói gì.

Lâm Đan Phong mang trà ra:

- Bác gái, cháu pha cho mọi người một ấm trà mới.

Còn chưa nói xong, cô đã giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt, Doãn Kiếm Lan vừa nãy vẫn còn nói cười thân mật, nay nhìn cô bằng ánh mắt tóe lửa, bà di xinh đẹp ngồi bên cạnh thì lạnh lùng quan sát, hai người còn lại nhìn cô như thể nhìn quái vật. Lâm Đan Phong nổi gai ốc, không biết mình đã làm sai chuyện gì.

- Lâm Đan Phong! – Giọng nói cao vút của Hạ Thu Đông cất lên trong căn phòng khách xa hoa của nhà họ Tạ, Tạ Tiểu Dục vừa mới tỉnh dậy cũng giật mình chạy ra khỏi phòng.

Lâm Đan Phong sửng sốt một phút, cô không nhớ mình đã từng gặp người phụ nữ xinh đẹp này chưa, cô không biết vì sao bà lại quen cô? Trong giây lát, cô đi về phía Doãn Kiếm Lan:

- Thưa bác, bác đừng giận, bác nghe cháu giải thích...

Doãn Kiếm Lan như nổi cơn điên, gạt bay đồng mặt chược, những quân bài rơi vãi đầy mặt đất, Lâm Đan Phong sợ hãi run rẩy, ấm trà trong tay cũng rơi xuống, nước trà bỏng rất đỏ vào đùi cô, chân cô, cô đau đớn quỳ gặp người xuống, Tiểu Dục thấy thế vội vàng chạy lại, hét lên với mẹ:

- Mẹ, mẹ làm gì thế?

Doãn Kiếm Lan giận dữ, môi run lên bần bật, chỉ tay vào mặt Lâm Đan Phong:

- Đồ mặt dày! Dám dùng cách này để lừa gạt tao! Cút! Cút ngay cho tao! Con hồ ly tinh! Mày lừa được con tao nhưng không lừa được tao đâu!

Lâm Đan Phong cắn răng chịu đau, đứng thẳng người lên, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt trắng nhợt nhạt:

- Bác gái, cháu thừa nhận cháu dùng cách này để tiếp cận bác là không đúng, bác nói cháu thế nào cũng được, nhưng bác không được sỉ nhục nhân cách của cháu! Cháu yêu Siêu Phàm không phải vì tài sản của gia đình bác, không phải vì vinh hoa phú quý của gia đình bác, cháu yêu bản thân con trai bác! Bác gái, năm năm rồi, cháu và Siêu Phàm vẫn kiên trì với tình yêu của mình, nỗi tiếc lớn nhất của cháu là không nhận được lời chúc phúc của bác, tháng sau cháu sẽ ra nước ngoài du học, Siêu Phàm hy vọng trước khi cháu đi có thể nhận được sự đồng ý của bác, bởi vậy mới đưa ra hạ sách này. Bác gái, cháu biết bác luôn có thành kiến với cháu, rằng những đứa trẻ lớn lên trong gia đình đơn thân như cháu sẽ có khiếm khuyết về tâm lý, tính tình lập dị, không nhận được tình yêu nên cũng không biết yêu thương. Nhưng bác gái à, bác đã từng nghĩ chưa, chính vì chúng cháu mất đi tình yêu nên mới biết trân trọng nó hơn, chính vì cháu chứng kiến cuộc hôn nhân thất bại của bố mẹ nên mới không muốn cuộc đời mình đi vào vết xe đổ đó! Bác gái, trên thế giới này, không có ai thương Tạ Siêu Phàm hơn bác, nhưng cháu có thể khẳng định với bác, trên thế giới này cũng không có ai yêu anh ấy hơn cháu!

Nói xong Lâm Đan Phong gạt tay Tạ Tiểu Dục ra, khóc nức nở chạy ra ngoài.

Từ nhà Doãn Kiếm Lan về, Hạ Thu Đông cứ thấy bồn chồn trong dạ, lúc đầu bà còn thấy đắc ý về sự quan sát tinh tường của mình, đắc ý vì mình đã giúp bạn phá được một “âm mưu”. Nhưng nghe những câu nói Lâm Đan Phong trong lúc khóc, trái tim Hạ Thu Đông thấy đau nhói, giây phút đó, bà tự hỏi mình: Chúng ta đang làm gì vậy? Sao lại cứ phải gây khó dễ cho bọn trẻ. Chúng vốn dĩ nên có một tình yêu vô âu vô lo, nhưng vì những thành kiến của bản thân mà bọn trẻ phải chịu đựng thêm nhiều nỗi đau khổ tột cùng, hạnh phúc là cảm nhận của bản thân, thước đo của người này không thể nào đo đếm được hạnh phúc của người kia, cũng giống như bản thân bà hiện nay, đôi giày nào đi thoải mái nhất, chỉ có bản thân bà mới biết.

Để lại hai người bạn bài ở lại an ủi Doãn Kiếm Lan, Hạ Thu Đông kiếm cơ rời khỏi nhà họ Tạ, thứ nhất là vì bà thấy có lỗi, thứ hai là bà nghe thấy Tạ Tiểu Dục gọi điện thoại cho bố và anh trai, tự cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào mà đối diện với hai cha con họ, chuyện nhà mình đã chẳng ra gì, lại khiến nhà bạn xảy ra phong ba bão táp, nếu như lần trước mà gây ra chuyện lớn, để Phó thị trưởng Hà cũng phải vào cuộc, chuyện mà tới tai chồng bà, chỉ sợ ngay cả cuộc hôn nhân của bà cũng không giữ được.

Về tới nhà, không một bóng người, Hạ Thu Đông đứng ngồi không yên, bèn thay chiếc áo giống y chiếc của Bạch Như Tuyết lần trước, mang theo ít thuốc lá và rượu ngon rồi đi thẳng tới nhà Giám đốc Cơ quan văn nghệ quần chúng.

Vị giám đốc họ Hồ vừa mới đi làm về tới nhà, thấy Hạ Thu Đông đến chơi, bèn nói khách sáo vài câu, hỏi thăm chồng của Hạ Thu Đông, nói tới việc tòa nhà mới của cơ quan đang giai đoạn chuẩn bị vốn, mặc dù đã xin ngân hàng cho vay vốn nhưng mãi chưa thấy có đơn phê chuẩn, thực ra ông nói vậy là ý nhờ Hạ Thu Đông về hỏi thăm tình hình chỗ chồng bà xem, còn khúc mắc ở khâu nào, cần làm gì, còn về việc mở một dạy đàn tranh cho cô con dâu tương lai của bà thì chỉ là vấn đề nhỏ, chưa biết chừng sau khi xây tòa nhà mới xong còn tuyển cô vào làm cán bộ chuyên nghiệp của cơ quan.

Từ nhà giám đốc Hồ bước ra, Hạ Thu Đông đã hiểu được sự giao hoạt của con người ông ta, tham to nhưng vẫn không quên nhỏ, hơn nữa thủ đoạn tham nhỏ còn vô cùng tinh vi, thấy số rượu thuốc Hạ Thu Đông đặt ở cửa, giám đốc nói:

- Nhìn chị kia, chúng ta là ai mà cứ như người ngoài thế? Bảo chị mang về thì ngại, mà không bảo chị mang về thì trong lòng tôi lại thấy khó chịu. Lần sau đừng thế nữa nhé.

Hạ Thu Đông vốn là người nhanh mồm nhanh miệng nhưng lúc này cũng chẳng biết nói gì. Nhớ lại câu nói cuối cùng của giám đốc Hồ lúc bà ra về, nếu bà có thể giúp Bạch Như Tuyết vào được cơ quan văn hóa nào đó ở thành phố thì chắc chắn con trai và con dâu sẽ cảm kích bà cả đời. Hạ Thu Đông bèn móc điện thoại ra gọi cho chồng.

Điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe, Hạ Thu Đông nhìn bầu trời vừa mới sắp tối, nghĩ chắc là chồng đang ngồi trong bàn tiệc, ồn quá nên không nghe thấy. Bụng đã réo sôi ọc ọc, Hạ Thu Đông lúc này mới nhớ ra mình chưa ăn cơm tối. Chẳng muốn về nhà nấu nướng mất công, bà bèn bước vào một tiệm ăn nhỏ ven đường, gọi một bát mì rau rồi chán nản nuốt vào bụng.

Từ tiệm ăn bước ra, Hạ Thu Đông lại gọi điện thoại cho chồng, lần này cuối cùng cũng có người nghe điện thoại, trong điện thoại vọng lại tiếng ồn ào như ở quán hát, Trần Tự Cường nói ông đang ngồi dùng cơm với khách hàng, có việc gì thì về nhà nói. Chưa chờ Hạ Thu Đông kịp nói gì, ông đã ngắt điện thoại. Hạ Thu Đông bực bội thầm trong lòng, nghĩ bụng ông coi tôi là con cóc à. Ăn cơm mà ăn ở vũ trường, lại còn ăn với khách? Chẳng biết ai ăn với ai! Thời gian này, không chỉ một lần Hạ Thu Đông ngửi thấy mùi nước hoa trên quần áo của ông chồng về muộn, bà không biết nó là loại nước hoa gì, không phải là những loại nước hoa cao cấp trong và ngoài nước mà là một loại nước hoa vô cùng rẻ tiền được sản xuất trong nước, điều này khiến Hạ Thu Đông không hiểu nổi con đàn bà cứ quẩn lấy chồng mình là hạng người nào? Chắc cũng chẳng phải loại cao quý gì. Âm thanh hỗn loạn trong điện thoại khiến bà thốt nhiên tỉnh ngộ, cái mùi nước hoa rẻ tiền đó chắc chắn là của bọn con gái làm việc trong vũ trường hay quán karaoke, nói như thế thì ngày nào chồng bà cũng về muộn là do vui chơi ở chỗ đó? Hạ Thu Đông vẫy tay gọi một chiếc taxi, mấy vũ trường nổi tiếng trong thành phố này bà đều rất quen thuộc, chỉ cần nhìn thấy ô tô của chồng đậu ở bãi đỗ xe của vũ trường là có thể chắc chắn chồng bà có ở đó hay không. Nhưng Hạ Thu Đông đã đi khắp mấy vũ trường mà chẳng thấy bóng dáng của chồng đâu, thậm chí bà còn nghi ngờ phán đoán của mình, bà hỏi tài xế taxi:

- Anh này, ngày nào anh cũng lái xe, có biết gần đây có vũ trường nào mới mở không?

Anh ta nói:

- Chị hỏi đúng người rồi, ở đường số 9 mới mở một vũ trường mới tên là “Mộng Paris”, sang trọng lắm, môi trường xung quanh cũng tốt, nhưng tôi nghe nói hạn chế số hội viên tham gia, những người ra vào chỗ đó toàn là các ông chủ lớn hoặc những người có thân phận cao, không có thẻ thì không vào được.

Hạ Thu Đông nói:

- Anh đưa tôi đến đó xem thế nào.

Người tài xế nhanh nhẹn đồng ý, quay đầu xe, đi về hướng “Mộng Paris”.

Hạ Thu Đông không có việc gì thì rất ít khi tới đường số 9, con phố này ít cửa hàng cửa hiệu, những điểm vui chơi cũng không nhiều, không phải là khu vực phồn hoa của thành phố, nhất là cái làng còn sót lại trong thành phố ở phía đối diện con đường thường khiến bà liên tưởng tới bọn lưu manh. Hạ Thu Đông xuống xe, nhìn con đường yên tĩnh xung quanh, rồi lại nhìn thấy biển hiệu “Mộng Paris” được thắp sáng bằng đèn neon nhấp nháy trước mắt, bỗng dưng cảm thấy mình đúng là người cổ hủ, lạc hậu, sống trong thành phố này mà sao không biết ở đây lại có một thiên đường như thế. Bà băng qua đường, đi vào bãi đỗ xe, tìm chiếc Toyota của chồng, không lâu sau, Hạ Thu Đông nhìn thấy cái biển số xe quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, bà bèn móc điện thoại ra gọi cho chồng, nửa tiếng đồng hồ trước, điện thoại vẫn còn đổ chuông, vậy mà giờ lại thông báo là điện thoại đã tắt máy. Hạ Thu Đông đi về hướng “Mộng Paris”, hai người bảo vệ đứng ở cổng nhìn nhau rồi mời bà đưa thẻ VIP ra, Hạ Thu Đông nói:

- Tôi không có thẻ. Tôi tới đây tìm chồng.

Người bảo vệ khách sáo nói:

- Xin lỗi bà, không có thẻ thì không vào được, bà muốn tìm người thì có thể đứng ngoài gọi điện thoại.

Hạ Thu Đông nói:

- Nhưng điện thoại của chồng tôi hết pin rồi, không gọi được, hay là các anh giúp tôi vào tìm ông ấy cũng được.

Người bảo vệ nói:

- Xin lỗi thưa bà, chúng tôi không có dịch vụ tìm người, bà có thể gọi điện thoại cho người bạn đi cùng ông ấy để chuyển lời.

Hạ Thu Đông biết mình không thể đứng đây cãi lý với đám bảo vệ này, nếu cứ tiếp tục thì mục đích của mình không đạt được nữa, bà không muốn bọn bảo vệ cười mình. Bà bèn xua tay:

- Thôi được rồi, tôi tự nghĩ cách vậy, các anh không phải lo.

Bà quay người bỏ đi, tới dưới bóng cây ven đường đứng lại, hần học nghĩ: “Chẳng phải anh tắt máy sao, tôi không tin tôi lại không chờ được anh, trước sau gì anh chả phải ra”.

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, Hạ Thu Đông đi đi lại lại, đôi giày cao gót khiến chân bà đau nhói, bên đường lại không có cái ghế nào có thể ngồi xuống, người qua đường đều vội vàng vàng, thi thoảng lại có người dừng lại nhìn bà bằng con mắt nghi hoặc, cứ như thể vừa nhìn thấy một người đàn bà không bình thường, Hạ Thu Đông thực sự không thể kiên trì được nữa, bực bội ngồi phịch xuống đường. Kim đồng hồ đã chỉ mười giờ đêm, Hạ Thu Đông đã ở đây hai tiếng đồng hồ rồi, nhìn từng đôi tình nhân ôm nhau đi qua trước mặt mình, nhìn cánh cửa “Mộng Paris” im lìm trong bóng tối, Hạ Thu Đông thấy lòng dạ rối bời, hình ảnh thân thiết, âu yếm của mình với chồng khi còn trẻ lại lướt qua trước mắt: Chồng bà đạp xe đạp, Hạ Thu Đông với tóc tết hai bên ngồi trên thanh ngang của chiếc xe, ngọt ngào đi vào một cánh đồng cỏ của mùa xuân; trong công viên ở đầu đường vào mùa hạ, chồng bà nhẹ nhàng ôm cô gái xinh xắn trong chiếc váy dài cùng nhau đi dạo, khiến bao người phải nhìn theo đổ kỵ; khi Trần Thần tròn tháng, trong tiệm chụp ảnh, đôi vợ chồng trẻ ôm cậu con trai, nụ cười ngọt ngào và hạnh phúc như đóng băng trước mặt Hạ Thu Đông... Hạ Thu Đông càng nghĩ càng thấy trong lòng chua xót, cúi thấp đầu, nước mắt bắt đầu lăn tăn rơi.

Bạch Như Tuyết dạy xong cho học sinh cuối cùng đã là 10h30 tối. Trần Thần đạp xe đưa cô về nhà, Bạch Như Tuyết ngồi yên sau, ôm eo Trần Thần, lúc đi qua “Mộng Paris”, một chiếc ô tô vọt qua, đèn xe chiếu rọi vào Hạ Thu Đông đang ngồi bên vệ đường đối diện, Bạch Như Tuyết còn tưởng là mình nhìn nhầm, nhưng chiếc áo mà Hạ Thu Đông mặc quá quen thuộc, cô nhảy xuống xe, chạy nhanh lại phía đó, Trần Thần không biết chuyện gì, bèn phanh kít xe lại, gọi cô:

- Em đi đâu thế? Như Tuyết!

- Dì, muộn thế này rồi, sao đi lại ngồi đây? – Bạch Như Tuyết quỳ xuống trước mặt Hạ Thu Đông, nhìn hai dòng nước mắt đen sì do mascara còn dính trên mặt bà, không biết là đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Thu Đông không ngờ vào lúc này, ở nơi này lại gặp Bạch Như Tuyết, nhất thời bà vẫn chưa kịp định thần lại, vội vàng lau nước mắt, bà không muốn Bạch Như Tuyết nhìn thấy cái dáng vẻ thê thảm này của mình, dòng nước mascara đen sì chảy ra khiến khuôn mặt Hạ Thu Đông trông vô cùng nực cười và đáng sợ, đến nỗi Trần Thần vội vàng vớt xe đạp ra, ôm chặt bà, kinh hãi nói:

- Mẹ, mẹ làm sao thế? Sao lại thế này?

Giây phút Hạ Thu Đông được con trai ôm vào lòng, bà hoàn toàn sụp đổ, vùi mặt vào vòm ngực rộng rãi của con trai mà khóc tu tu, Bạch Như Tuyết rút giấy ướt trong túi mình ra, đưa cho Trần Thần, Trần Thần cẩn thận lau từng vệt đen trên mặt mẹ, một lúc lâu sau bà mới bình tĩnh lại, bị con trai hỏi dồn, bà mới khóc chỉ vào vũ trường “Mộng Paris”:

- Bố con ở trong đó, mẹ gọi điện thoại nhưng ông ấy tắt máy, tới tìm thì người ta không cho mẹ vào.

Trần Thần và Bạch Như Tuyết đã hiểu ra chuyện gì, mọi người xung quanh thấy hiếu kỳ, cũng bắt đầu vây lại, Bạch Như Tuyết kéo tay bà nói:

- Dì, chúng ta về nhà rồi nói sau được không?

Hạ Thu Đông cắn môi gật đầu, Trần Thần vẫy tay gọi một chiếc taxi, Bạch Như Tuyết cùng Hạ Thu Đông vào ngồi trong xe, Trần Thần đạp xe đi theo sát phía sau, ba mẹ con cùng trở về nhà.

25. Chương 25

Tổng Ca vừa tiễn bố mẹ về xong thì nhận được điện thoại của Vương Tân, bảo cô tới cơ quan của anh ngay lập tức, nói là có chuyện quan trọng cần bàn. Tổng Ca nói cô đang mệt lắm, bảo anh có chuyện gì thì tới về nói, nhưng Vương Tân nói giờ không thể nào chờ thêm một giây nào nữa, sự việc trọng đại, cho dù thế nào cô cũng phải tới ngay, Vương Tân nói:

- Cục cưng, em tới mau lên, anh đảm bảo sẽ không khiến em thất vọng đâu.

Tổng Ca vội vàng tới cơ quan của Vương Tân, Vương Tân đang ở dưới lầu chờ cô, thấy cô bước tới, chẳng nói lời nào đã kéo cô lên một chiếc taxi, Tổng Ca hỏi anh đi đâu, anh chỉ nói:

- Tới nơi rồi em sẽ biết.

Hai mươi phút sau, bên một công trường xây dựng nóng bức, Tổng Ca nghe thấy Vương Tân kể việc mẹ anh ngậm nước mắt tính toán lại giá cổ phiếu của mình thế nào, nhờ bạn bè để rút tiền ra như thế nào, sau đó lại giúp anh tìm được căn hộ 80m² mua trả góp này cho anh, rồi cho anh và Tổng Ca đứng tên căn nhà này, mẹ anh đã trả tiền đặt cọc và đồng ý mỗi tháng sẽ trích ra một phần lương để giúp hai người trả tiền ngân hàng. Nói rồi Vương Tân móc ra quyển sổ tiền lương của mẹ anh.

Tổng Ca nhìn vẻ đắc ý của anh:

- Anh có nhầm không? Anh với mẹ anh? Mua nhà cho em mà sao không nói gì với em?

Vương Tân còn tưởng Tổng Ca nghe thấy tin này chắc chắn sẽ ôm chặt lấy anh mà nhảy múa, hoặc ít nhất thì cũng như một chú chim nhỏ yếu ớt nhào vào lòng anh, không ngờ Tổng Ca lại có phản ứng này:

- Không phải không muốn bàn bạc với em, em nói về nhà có việc, đúng lúc đó một người bạn của mẹ lại đang cần tiền gấp nên bán rẻ căn nhà này, còn cho trả góp ở ngân hàng, em không biết đâu, lúc đầu mới bán nhà ở khu vực này, người ta xếp một hàng dài để chờ mua? Sự kiện này còn được lên báo cơ mà. Còn ba, bốn tháng nữa là giao nhà rồi, mẹ bèn kéo anh tới đây xem nhà và vị trí, anh thấy chỗ này ở gần cơ quan em, xung quanh đây lại có nhiều trường tốt, sau này con cái muốn đi học cũng không thành vấn đề, chỉ có điều cách cơ quan anh hơi xa một chút, nhưng em có xe, đi lại vài vòng chắc cũng không xa lắm, định dành cho em một niềm vui bất ngờ, anh đã làm xong thủ tục rồi. Sao trông em chẳng có vẻ gì là vui mừng mà như đang mang tâm sự gì vậy? Nếu không thì mẹ nói em... - Vương Tân bỗng dưng im bặt.

Tổng Ca hỏi dồn:

- Nói cái gì? Mẹ anh nói gì em?

Vương Tân vội vàng nhìn sang hướng khác ấp úng:

- Không nói nữa, em thế nào chẳng nhẽ em lại không biết?

Tổng Ca chỉ tay vào Vương Tân, lùi về sau từng bước:

- Được! Được! Vương Tân, trước ngày hôm nay, mẹ anh nói gì tôi, tôi cũng cố nhịn, bởi vì tôi biết bà ấy nhìn tôi thế nào là chuyện của bà ấy, hai chúng ta là hai chúng ta, bây giờ tôi hiểu ra rồi, thì ra anh với mẹ anh mới là cùng một phe! Chẳng phải mẹ anh đã mua nhà cho anh rồi sao? Anh muốn trả góp cùng ai thì trả, chẳng liên quan gì tới tôi cả! Dù sao thì tôi cũng không bỏ một đồng tiền nào ra đâu, sẽ không kết hôn trong căn nhà này đâu. Anh nghe cho rõ nhé! Chúng ta chấm dứt ở đây!

Tổng Ca nói xong bèn chạy qua công trường đầy khói bụi, lao ra ngoài đường.

Vương Tân nhìn Tổng Ca bỏ đi, không gọi cô, cũng chẳng đuổi theo, anh không thể ngờ rằng mình đã cố gắng để chuẩn bị cho tương lai của hai người, đã bất chấp cảm nhận của mẹ, nhưng đổi lại chỉ là kết quả này. Vương Tân đau đớn quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu, gần xa, tiếng máy trộn xi măng kêu ù ù bên tai. Cách đó một đoạn khá xa, cuối cùng Tổng Ca cũng đã gọi được một chiếc taxi, những lời nói của mẹ anh vang lên bên tai át đi cả tiếng máy móc: “Con trai, mẹ không tiếc tiền, nhưng mẹ cảm thấy Tổng Ca không biết thương người khác, sau này con sẽ phải chịu khổ đấy!”.

Ngô Lệ Hồng vừa an ủi con gái, vừa lau nước mắt.

Lâm Đan Phong về tới nhà mới phát hiện ra mình đã để quên chìa khóa ở nhà họ Tạ, bao nỗi ám ức, cộng thêm vết bỏng trên đùi, trên chân khiến một người kiên cường như cô cuối cùng cũng không thể chịu nổi, bèn gọi điện cho mẹ.

Nghe thấy giọng nói không bình thường của con gái trong điện thoại, còn dặn bà đi qua hiệu thuốc nhân tiện mua cho mình tuýp thuốc bỏng, Ngô Lệ Hồng lúc đó đang rửa rau, vội vàng vớt hết lại, dặn Liễu Thúy Hoa một câu:

- Tôi về nhà có việc, cô cứ làm đi nhé. – Rồi chưa kịp thay quần áo, bà đã vội vàng lao ra phố, đón một chiếc taxi đi thẳng tới hiệu thuốc.

Ngô Lệ Hồng từ trước tới nay chưa bao giờ ngồi taxi, khi về tới nhà, thấy Lâm Đan Phong đang gục đầu ngồi trước cửa, thấy mẹ hấp tấp chạy tới, cô cố nở một nụ cười gượng gạo:

- Mẹ, con không sao, mẹ đừng lo!

Ngô Lệ Hồng lo lắng hỏi dồn:

- Bị bỏng ở đâu? Đưa mẹ xem nào.

Lâm Đan Phong nói:

- Con không sao mà mẹ, chỉ bị bỏng một chút ở chân thôi, không bị sưng, hơi rát, con sợ bị nhiễm trùng nên mới dặn mẹ mua thuốc, mình vào nhà rồi xem.

Ngô Lệ Hồng giúp con gái cởi tất ra, mặt bàn chân của Lâm Đan Phong đỏ ửng, cổ chân và bắp chân cũng bị bỏng, Ngô Lệ Hồng xót xa bôi thuốc bỏng cho con gái:

- Sao con lại bị bỏng thế?

Lâm Đan Phong cắn môi:

- Con không cẩn thận làm đổ ấm trà, nước bắn vào chân.

Ngô Lệ Hồng nói:

- Chẳng phải con chỉ dạy học cho con gái người ta thôi sao? Sao còn bắt con làm cả việc nhà? Vả lại bị bóng như thế sao lại để con về nhà một mình? Mẹ nó không lo, em gái nó không hỏi thì nó làm cái gì?

Cuối cùng Lâm Đan Phong cũng không tìm được những giọt nước mắt tủi thân, cô ôm Ngô Lệ Hồng nói:

- Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa, con sai rồi, lẽ ra con phải nghe lời mẹ mới đúng!

Việc mà Ngô Lệ Hồng lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra, bà giận dữ đến mức tay và môi đều run lên bần bật, cô con gái bảo bối của bà, bà dùng hạnh phúc và tính mạng mình để bảo vệ con, vậy mà chỉ vì tình yêu, nó lại bị Doãn Kiềm Lan ngược đãi! Bà phải tới nhà họ Tạ để đòi lại công bằng cho con gái, bà phải tranh đấu với Doãn Kiềm Lan tới cùng, cho dù con gái bà và Tạ Siêu Phàm chia tay nhau, cho dù Doãn Kiềm Lan lại nghĩ cách để triệt đường sống của mẹ con bà thì bà cũng phải cho bà ta biết, con gái của Ngô Lệ Hồng không phải là không lấy được chồng, cũng không phải ngoài con trai bà, không lấy được ai!

Lâm Đan Phong kéo tay mẹ lại, không cho bà tới nhà họ Tạ, hai mẹ con cứ co co kéo kéo, bỗng dưng nghe thấy tiếng người đập cửa ầm ầm:

- Tiểu Phong! Em có nhà không? Mau mở cửa đi! Mở cửa cho anh! – Tiếng gọi lo lắng của Tạ Siêu Phàm khiến hai mẹ con trong nhà đều dừng tay lại. Ngô Lệ Hồng dìu con gái ra ngồi lên ghế, nói với cô bằng giọng nói nghiêm khắc trước nay chưa từng có:

- Tiểu Phong, mẹ sẽ nói chuyện với nó, con không được chen lời, cũng không được đi ra! Nếu không nghe lời thì con không còn là con của mẹ nữa.

Lâm Đan Phong không muốn khiến mẹ đau lòng thêm nữa nên chỉ đành gật đầu.

Ngô Lệ Hồng mở cửa, lạnh nhạt nhìn Tạ Siêu Phàm, Tạ Siêu Phàm không ngờ bà lại là người mở cửa:

- Dì, dì cũng ở nhà à? Tiểu Phong đâu dì? Cô ấy có nhà không? – Nói rồi anh định bước vào nhà.

Ngô Lệ Hồng đứng chặn ngoài cửa:

- Tạ Siêu Phàm, cậu tới nhà tôi làm gì? Tiểu Phong có nhà hay không thì liên quan gì tới cậu?

Lúc này Tạ Siêu Phàm mới hiểu Ngô Lệ Hồng đã biết chuyện mẹ mình đuổi Lâm Đan Phong đi, khi em gái vừa gọi điện thoại vừa khóc vừa nói với anh là chị Tiểu Phong bị bóng ở chân còn bị mẹ đuổi ra ngoài, Tạ Siêu Phàm nghe như sét đánh bên tai, chuyện anh sợ hãi nhất cuối cùng đã xảy ra, anh lập tức lao ra khỏi phòng làm việc, khởi động xe, vừa nghe em gái kể lại mọi chuyện một cách mơ hồ, vừa lái xe về hướng nhà Lâm Đan Phong, anh không biết Lâm Đan Phong bị bóng như thế nào? Cũng không biết sáng nay hai mẹ con vẫn còn rất vui vẻ, tại sao đã trở mặt thành thù? Lao như bay tới nhà Lâm Đan Phong, không ngờ mẹ cô lại không cho anh bước vào, lại hỏi anh bằng giọng nói bực bội và thiếu thiện cảm như thế.

- Dì, dì cho con vào nhà thăm Tiểu Phong trước được không? Những chuyện khác để nói sau.

- Không được! Tôi nói cho cậu biết, Tạ Siêu Phàm, nếu không phải nể mặt cậu thì cứ như mẹ cậu, tôi đã bắt Tiểu Phong chia tay với cậu từ lâu rồi! Mẹ cậu dựa vào cái gì mà đối xử với mẹ con tôi như thế? Vào mấy đồng tiền thôi của bà ta sao? Bà ta tưởng rằng có vài đồng tiền là có thể xui ma khiến quỷ sao? Lần trước câu kết với Giám đốc Sở Công thương định đóng cửa hàng của tôi, đập đổ bát cơm của mẹ con tôi, nhưng vì cậu mà tôi và Tiểu Phong cố nhịn, lần này cậu lại bắt Tiểu Phong phải chịu nhục tới cầu xin tình cảm của mẹ cậu, Tiểu Phong hết lòng hết dạ giúp em gái cậu học bài, thực lòng đối xử với mẹ cậu, vậy mà mẹ cậu lại đối xử với nó như thế! Tạ Siêu Phàm, bây giờ cậu nghe cho kỹ đây, ngày trước tôi đồng ý cho cậu với Tiểu Phong yêu nhau là vì tôi thấy cậu thật lòng với con gái tôi, bây giờ tôi cho cậu biết, dù mẹ cậu có không phản đối thì tôi cũng không đồng ý gả con gái tôi vào nhà cậu, giao con gái duy nhất của mình cho cậu, tôi không yên tâm! Cậu đi cho tôi, đi ngay lập tức! Đừng để tôi nhìn thấy cậu nữa! đừng để tôi phải nhìn thấy bất cứ người nào của nhà họ Tạ nữa!

Tạ Siêu Phàm nhìn Ngô Lệ Hồng đang đùng đùng lửa giận, lùi về sau một bước, cậu chưa bao giờ thấy bà giận dữ như thế, cũng không biết những việc mà mẹ cậu làm, những thủ đoạn nham hiểm, bí ối mà cậu không thể tưởng tượng ra được đó đúng là do mẹ cậu làm sao?

- Dì, chắc là dì hiểu lầm rồi, sao mẹ cháu lại đóng cửa tiệm của dì được?

- Cậu không tin thì có thể đi hỏi mẹ cậu, nếu không tin nữa thì đi hỏi Phó thị trưởng Hà, có thể tới Cục Công thương để tìm hiểu lại kết quả điều tra vụ việc đó! Nếu tôi nói sai cho mẹ cậu nửa lời thì tôi không còn mang họ Ngô nữa!

Tạ Siêu Phàm lại lùi thêm mấy bước nữa, nước mắt lăn trên gò má:

- Dì, cháu xin lỗi! Cháu xin lỗi! – Anh chạy xuống cầu thang, cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào gặp Lâm Đan Phong nữa, bản thân anh chỉ nghĩ mình cứ yêu cô ấy hết lòng hết dạ nhưng không ngờ tình yêu này lại mạng lại cho cô ấy biết bao nhiêu tổn thương và đau đớn! Anh không có lý do gì để biện hộ cho mẹ anh, cũng không có lý do gì để thanh minh cho mình!

Anh lái xe nhanh như bay, điên cuồng chạy về nhà.

Trong phòng, Lâm Đan Phong để mặc nước mắt rơi giàn giụa, mấy lần cô muốn lao ra ngoài cửa, kéo mẹ ra để cho Tạ Siêu Phàm bước vào, nhưng rồi cô lại ngồi xuống, cô không thể làm tổn thương trái tim đã nhiều sẹo của mẹ thêm lần nữa. Nghe thấy tiếng Tạ Siêu Phàm chạy xuống cầu thang, Lâm Đan Phong không nhìn được nữa, lao ra ngoài cửa, Ngô Lệ Hồng cắn răng kéo cô lại:

-Không được đuổi theo! Để mặc nó!

Lâm Đan Phong khóc nói:

- Mẹ, con không đuổi theo anh ấy, con chỉ muốn nhắc anh ấy lái xe cẩn thận thôi.

Ngô Lệ Hồng nhìn ánh mắt lo lắng của con gái, đau lòng khôn xiết, bà biết cho dù mình có làm gì cũng không thể tách được con gái và Tạ Siêu Phàm ra, những cô gái si tình trên đời đều thật đáng thương, bà ôm con gái khóc lớn:

- Con ngốc ơi, con bảo mẹ phải làm thế nào đây?

Khi màn đêm buông xuống, Trần Thần đưa Bạch Như Tuyết đã trang điểm vô cùng tỉ mỉ tới trước cổng vũ trường “Mộng Paris”, giống như tiền người mình yêu nhất ra chiến trường, lại giống như đưa người mình thương nhất vào miệng cọp. Một người đàn ông to cao khỏe mạnh như anh, lần đầu tiên cảm nhận được sự vô dụng của mình, để một cô gái yếu ớt như Bạch Như Tuyết phải đi làm cái việc điên rồ này.

Tối hôm trước, đón mẹ từ “Mộng Paris” về nhà, lần đầu tiên mẹ anh đánh mất sự mạnh mẽ hàng ngày, khóc lóc kể cho anh nghe bố anh đã chán mẹ, tuyệt vọng và vô cùng đau khổ. Điều này khiến Trần Thần lần đầu tiên cảm thấy bà mẹ “phối bỏ” của mình thực ra trong lòng đang phải cố gắng che giấu bao nhiêu nỗi đau. Công tâm mà nói, anh yêu bố nhiều hơn yêu mẹ, mặc dù bình thường bố anh rất ít về nhà, nhưng trong mắt anh, bố là người rất uy nghiêm, cũng được coi là người đàn ông thành công trong sự nghiệp, còn mẹ anh ngoại trừ anh chơi suốt ngày, bà chẳng theo đuổi cái gì, mặc dù nói bà là một người vợ nội trợ nhưng bà còn kém xa các bà vợ nội trợ khác, có lúc còn chẳng quan tâm gì tới chồng con, bố anh và anh về nhà chỉ thấy nồi cơm lạnh ngắt, cũng ít khi thấy mẹ tận tâm và kiên nhẫn chăm sóc việc ăn uống, ngủ nghỉ của bố, nếu đổi lại bất kì người đàn ông nào khác thì chắc chắn họ cũng sẽ giống như bố anh, ra ngoài tìm kiếm sự dục dăng và ám áp.

Trần Thần bảo Bạch Như Tuyết về phòng nghỉ trước, anh sợ có cô ở đây, có nhiều lời anh không thể nói thẳng với mẹ được. Lớn gần này rồi nhưng chưa bao giờ Trần Thần tâm sự với mẹ, anh nói hết những cảm nhận của một người con trai, rồi từ góc độ của một người đàn ông, nói về mối quan hệ vợ chồng trong mắt anh, Hạ Thu Đông kinh ngạc phát hiện ra thì ra cậu con trai thô lỗ của bà thực ra cũng rất tỉ mỉ, chu đáo như con gái. Trần Thần nói đó là vì anh yêu Bạch Như Tuyết nên anh mới trở nên tỉ mỉ như vậy, những người đàn ông học hành không ra gì, lại không có tài năng gì nổi bật như anh, nếu không đối xử thật lòng với con gái người ta thì dựa vào cái gì mà đòi người ta một lòng một dạ đi theo mình cả đời? Đối với người ta tốt một chút cũng chẳng có gì quá đáng, huống hồ người nhà đã chẳng đối xử tốt với người ta rồi.

Hạ Thu Đông biết con trai đang có ý trách mình, ngày trước đúng là bà đã hiểu sai về con trai, bà cứ tưởng rằng tình yêu của con là mù quáng, bất quá chỉ là tình yêu trẻ con, sau lúc cuồng nhiệt ban đầu rồi sẽ lụi tàn nhanh thôi, nhưng không ngờ con trai bà lại si tình như thế và còn có đầu óc hơn những người từng trải như bà rất nhiều. Bạch Như Tuyết trong mắt con trai giống như một thiên thần với đôi cánh trắng, có

thể đưa anh tới với khu vườn hạnh phúc, con trai bà tắm mình trong ánh sáng của tình yêu, còn bà thì lúc nào cũng nhắc nhở con, Bạch Như Tuyết không phải là gái trinh, nói ra mới thấy mình đúng là chẳng ra gì, sao cứ phải nói tới để con trai thấy ám ảnh, khi anh sống tới tuổi của bố anh bây giờ, cũng giống như ông, đối xử không ra gì với vợ, ngoại tình ở ngoài sao? Rồi bắt Bạch Như Tuyết chịu đựng tất cả những gì mình đang chịu đựng hay sao? Nhìn thấy cái nhà mình đã dành tâm huyết cả đời để xây dựng đang bên bờ vực thẳm, nhìn thấy người mình yêu thương nhất đang dần rời xa vòng tay của mình, nhìn tương lai như hạt cát nhỏ bé trong lòng bàn tay đang chảy dần, Hạ Thu Đông không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ tiếp nữa. Nếu khi đó ở cổng “Mộng Paris” gặp phải Bạch Như Tuyết, bà còn cảm thấy xấu hổ và ngượng ngùng thì bây giờ Hạ Thu Đông thấy thật may mắn vì mình đã gặp các con, nếu không thì làm sao bà có một cuộc trò chuyện thẳng thắn và thân mật với con trai như thế này? Nếu không thì nút thắt buộc trong lòng bà với những định kiến về Bạch Như Tuyết làm sao có thể mở ra?

Trần Thần kéo tay mẹ, nói:

- Mẹ, sau này chỉ cần mẹ quan tâm tới bố tốt hơn một chút, cố gắng đừng làm những việc mà bố không thích, con với Như Tuyết cũng cố gắng hơn, chắc chắn bố sẽ hồi tâm chuyển ý, bố có thể từ một nhân viên bình thường lên tới chức Phó giám đốc ngân hàng như ngày hôm nay, chắc chắn không phải người hồ đồ, chắc chắn bố sẽ biết quay đầu lại. Mẹ yên tâm, rồi nhà mình sẽ ngày càng hạnh phúc hơn.

An ủi mẹ xong, Trần Thần về phòng ngủ, Bạch Như Tuyết vẫn chưa ngủ, hai người lại bàn bạc với nhau một hồi lâu mà vẫn không nghĩ ra cách gì thích hợp để giúp bố, chuyện này là con cái thì không tiện nói thẳng, thế này không được, thế kia cũng không được, nói với người ngoài thì sợ bố mình mất mặt, dù sao cũng là chuyện xấu trong gia đình, nếu làm lớn lên thì cả nhà sẽ khó mà ngẩng mặt lên nhìn ai, nói không chừng còn làm lớn chuyện, thế thì chẳng khác nào chữa lợn lành thành lợn què.

Trần Thần buồn bã thở dài, lớn ngần này rồi, đây là lần đầu tiên anh mất ngủ cả đêm.

Khi Trần Thần còn đang trần trọc không yên thì có một suy nghĩ đang dần hình thành trong đầu Bạch Như Tuyết, cô không nói với Trần Thần, cô định khi nào chắc chắn rồi mới nói với anh, trong cuộc đời mình, cô sợ nhất là khiến cho người thân phải thất vọng, không thi được vào một trường đại học tốt khiến bố mẹ thất vọng, bản thân mình đánh mất khả năng tìm được một công việc tốt, vì vậy mà cũng mất đi một tiền đồ đẹp, nếu lần này lại khiến người yêu thất vọng thì mọi nỗ lực để thay đổi cuộc sống của mình có thể một lần nữa mà tan biến, cô không dám nghĩ, ngộ nhỡ bố mẹ chồng tương lai mà li hôn, mất đi sự bảo vệ của gia đình, cô và Trần Thần liệu có đi vào vết xe đổ của bố mẹ cô hay không? Hai người họ phải làm thế nào để tìm được con thuyền vững chãi, chắc chắn, giúp họ vượt qua những sóng gió của cuộc đời?

Bạch Như Tuyết cảm thấy, là con dâu tương lai của nhà họ Trần thì cô nên giúp mẹ chồng bảo vệ cái nhà này, nhìn dáng vẻ đau khổ của Trần Thần, cô cảm thấy thương anh vô cùng, cô và Hạ Thu Đông là người trên cùng một con thuyền, con thuyền này có thể an toàn cập bờ hay không sẽ liên quan trực tiếp tới an nguy và hạnh phúc của họ. Mặc dù bờ vai của cô vô cùng yếu đuối, mặc dù cô không thể dự đoán được kết cục sau khi mình đã cố gắng, nhưng cô vẫn muốn đặt cược một lần.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Trần Thần đi làm, cô mang đàn tranh đi, nói với Hạ Thu Đông là cô phải đi dạy, thực ra là cô tới “Mộng Paris”. Tới cổng vũ trường, cô nói với bảo vệ tới đây để xin việc. Bảo vệ đưa cô vào phòng của giám đốc, Bạch Như Tuyết nói:

- Em thấy chỗ các anh sang trọng, chắc chắn là nơi đón nhận những người có trình độ văn hóa, nếu có thể đặt một cây đàn tranh gần mấy khóm trúc trên sân khấu, chơi một vài khúc nhạc cổ điển, chắc khách tới đây sẽ càng hứng thú hơn. Anh nghĩ mà xem, khi đó “Mộng Paris” sẽ hút khách như thế nào?

Vị giám đốc nhìn Bạch Như Tuyết xinh xắn như tiên hạ phàm:

- Có phải em không tìm được việc không? Định tới chỗ chúng tôi để kiếm đồng lương cao? Nhưng tôi nói cho em biết, em tới nhầm chỗ rồi.

Bạch Như Tuyết nói:

- Chúng ta chưa nói đến tiền nong vội, em chỉ cần anh cho em chơi đàn ở đây mười ngày, mười ngày sau nếu anh cảm thấy hiệu quả tốt thì chúng ta hãy bàn tới vấn đề tiền nong, nếu anh thấy không tốt thì em không nhận đồng nào cả, sẽ ra đi ngay lập tức.

Vị giám đốc này từ trước tới nay chưa từng bao giờ gặp một cô gái tự tin như thế, nếu đã chơi đàn miễn phí mười ngày thì ông ta cũng muốn biết tài nghệ đàn hát của cô gái này, nếu thực sự có thể thu hút được thêm nhiều khách quý thì ông ta cũng có cái để nói với ông chủ lớn, nhận thêm tiền thưởng. Một chuyện tốt đẹp từ trên trời rơi xuống, chẳng có lý do gì để từ chối cả, vị giám đốc bèn đích thân chọn cho Bạch Như Tuyết một vị trí thích hợp, sau đó cùng đám nhân viên phục vụ lắng nghe Bạch Như Tuyết đàn bản “Núi cao sông dài”, ai cũng khen là hay, quy định bảy giờ tối đi làm, mười một giờ tan ca, Bạch Như Tuyết gặt đầu đồng ý.

Tối hôm đó Trần Thần tan ca về nhà, Bạch Như Tuyết nói với anh về kế hoạch này, không ngờ Trần Thần kiên quyết phản đối, nói là anh không thể để cô bước chân vào chỗ đó, Bạch Như Tuyết kể cho anh nghe tỉ mỉ kế hoạch của mình, lại nói việc này có liên quan đến tình cảm của bố mẹ anh, Trần Thần im lặng, cuối cùng mới hạ quyết tâm nói, anh sẽ luôn chờ ở bên ngoài “Mộng Paris”, nếu có việc gì xảy ra thì chỉ cần cô gọi điện, anh sẽ lập tức xông vào.

Bạch Như Tuyết hứa với Trần Thần, khi bước chân vào “Mộng Paris”, Trần Thần còn kéo tay cô rất lâu không chịu buông, Bạch Như Tuyết thấy đôi mắt anh sáng lấp lánh, thấy trái tim mình thật ấm áp, nghĩ rằng vì anh, mình làm việc này cũng đáng.

Bên trong “Mộng Paris” được trang trí vô cùng huy hoàng, mái nhà cong thật đẹp, những cây cột lớn màu vàng xa hoa, sàn nhà được lát gạch Đại Lý màu trắng sữa ấm áp và sang trọng, bên phải đại sảnh là một cái vườn nhỏ, những hòn giả sơn nằm ẩn hiện giữa những cây trúc tươi tốt, vòi phun nước được xây đắp tự nhiên và tinh xảo đang nhẹ nhàng phun qua những hòn đá tròn như trứng ngỗng, mang lại cho người ta cảm giác thoải mái trong tâm hồn. Cảnh tượng này sẽ khiến những vị khách thường xuyên tới đây cảm thấy một sự tương xứng với thân phận của mình, như thể họ sinh ra đã hợp với nơi như thế này, tới những nơi giải trí không đúng đẳng cấp chẳng khác nào tự sỉ nhục thân phận và địa vị của họ, nơi này mới là nơi của họ, rượu ngon, gái đẹp và phong cảnh đẹp, tất cả mọi thứ đều khiến mọi người say mê quên lối về.

Bạch Như Tuyết mặc chiếc váy dài màu trắng ngồi trong một góc khu vườn, đoan trang, tao nhã, thong thả chơi khúc “Núi cao sông dài” mà cô yêu thích nhất, thi thoảng lại ngẩng mặt lên nhìn những vị khách đang lục tục kéo nhau vào, thi thoảng sẽ có một vài vị khách dừng lại trước mặt cô, hỏi người dẫn đường về thân phận của cô. Bạch Như Tuyết vẫn thản nhiên đắm mình vào khúc nhạc. Đàn xong khúc “Núi cao sông dài”, Bạch Như Tuyết bắt đầu chơi khúc “Về nhà”, tiếng nhạc du dương, trong trẻo cất lên từ cây đàn tranh khiến bản nhạc nổi tiếng càng thêm lay động lòng người, Bạch Như Tuyết đàn đi đàn lại khúc nhạc này, cô biết, chắc chắn sẽ có người hiểu được nó, chắc chắn sẽ thấy rung động trong lòng.

Qua tám giờ tối, một cái bóng quen thuộc cùng một đám tửu khách bước vào, khúc đàn tranh du dương khiến họ đều dừng lại, ánh mắt mơ màng của Bạch Như Tuyết chạm phải ánh mắt của Trần Tự Cường, cô nhanh chóng cúi người xuống, để những ngón tay biểu đạt tiếng lòng của mình, khúc nhạc “Về nhà” càng trở nên se sắt, Trần Tự Cường đi nhanh vào phòng riêng.

Trần Thần đang đợi ở bên ngoài thì bỗng dưng nghe thấy có tiếng chuông điện thoại, vội vàng mở điện thoại ra, trong đó vang lên giọng nói phần nộ của bố anh:

- Con... cái cô người yêu của con là thế nào hả? Nói với nó nếu thiếu tiền thì mở miệng với bố, đừng có làm bố mất mặt!

Trần Thần cắn môi:

-Bố, bố gặp cô ấy hả? Cô ấy không đến đó vì tiền. Bố, cô ấy tới vì bố, bố thích hát như thế, chẳng nhẽ bố không biết cô ấy đang chơi bản gì sao?

Mấy ông chủ và những người bạn đi cùng lục tục kéo nhau vào phòng. Trần Tự Cường chửi một tiếng “khốn kiếp” rồi nhanh chóng cúp máy, mấy người bạn háo sắc đã có chút men rượu vào bèn bình phẩm về cô gái chơi đàn tranh mới tới, ông chủ họ Ngô nói:

-Cô nàng này nhìn ngon thật, không biết là báu vật ở đâu?

Vị giám đốc họ Tôn nói:

- Có phải anh Ngô thấy ngứa tay rồi không?

Ông chủ Ngô nói:

- Thấy đồ ăn ngon mà không thèm là kẻ ngốc, thấy hoa đẹp mà không hái là đồ ngu, có tiền mà không tiêu thì cũng thế, vừa ngu vừa ngốc thì sống trên đời này còn có ý nghĩa gì? Có phải không giám đốc Trần.

Máu nóng của Trần Tự Cường đã dồn cả lên mặt nhưng lại không có cách nào phát tác. Những cô ca nữ đã bắt đầu lục tục kéo vào, vẫn như mọi khi, dựa vào lòng các vị khách của mình, cô gái tên Thất Thất mà Trần Tự Cường thích nhất lảng lơ liếc mắt nhìn ông, nhưng Trần Tự Cường vẫn cứng đờ như một khúc gỗ. Vị giám đốc họ Tôn và ông chủ họ Ngô nói vài câu gì đó, ông Ngô bèn đi ra, Trần Tự Cường cảnh giác hỏi:

- Ông Ngô đi đâu đấy?

Giám đốc Tôn ấn Trần Tự Cường ngồi xuống:

- Giám đốc Trần, anh đừng có quan tâm, hôm nay chúng tôi mời anh tới đây chơi thì kiểu gì cũng phải để anh chơi thật vui vẻ, đúng không? Anh Ngô đi sắp xếp một chút rồi quay lại ngay.

26. Chương 26

Tổng Ca cả đêm mất ngủ.

Vương Tân cũng cả đêm mất ngủ.

Tổng Ca ngủ một mình trong căn hộ đi thuê, còn Vương tân thì ngủ trên giường nhà mình.

Tổng Ca không hiểu nổi tại sao tình cảm của cô và Vương Tân lại thành ra như thế này? Sự ăn ý giữa hai người đã đi đâu cả rồi? Người ta đều nói hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, nhưng Tổng Ca cảm thấy tình yêu của cô và Vương Tân còn chưa đi tới hôn nhân, mà đã bước chân xuống mồ. Tình yêu như thế liệu có kết quả không? Có nhất thiết phải tranh cãi và oán hận nhau không một mối như thế không? Tổng Ca nghi ngờ lựa chọn ban đầu của mình, trong lòng cô thầm so sánh giữa hai người, so đi so lại, Tổng Ca thấy, nếu đổi lại là Tạ Siêu Phàm, chắc chắn giữa họ sẽ không xảy ra những việc tương tự, còn nếu đổi lại là người khác thì sao? Từ khi yêu Vương Tân, lần đầu tiên Tổng Ca nghĩ rằng, nếu bạn trai của mình là người khác thì sẽ như thế nào.

Vương Tân không hiểu tại sao càng ngày Tổng Ca càng trở nên vô lý như thế? Càng ngày càng khó chiều như một nàng công chúa. Chẳng nhẽ trước đây ở với anh, cô luôn phải kìm chế bản thân mình? Cô chưa bao giờ sống thật trước mặt anh? Bởi vậy tình yêu của họ mới đi tới bước đường này? Nếu thực sự như những gì mà mẹ anh lo lắng, một cô gái sinh ra và lớn lên trong một gia đình quan chức cao cấp như cô chắc chắn là người bướng bỉnh, kiêu ngạo, chỉ có điều cô vẫn chưa “lộ nguyên hình” mà thôi, nếu như anh không tỏ ra mạnh mẽ hơn cô thì chắc chắn sau này, nhà anh sẽ không một ngày được yên ổn. Nhưng Vương Tân chưa bao giờ nghĩ tới việc bắt Tổng Ca phải nghe lời mình mọi thứ, anh đã quen nghe lời cô rồi, anh cảm thấy nếu không phải là vấn đề nguyên tắc, hai người thương yêu nhau thì việc gì phải so đo là ai nghe ai? Hai người cùng ăn một nồi, cùng ngủ một chăn, tiền kiễm được cùng nhau tiết kiệm, nhưng giờ xem ra niềm hạnh phúc này đã không còn nữa. Vương Tân cảm thấy khó chịu trong lòng, trần trọc mãi không ngủ được, trong đầu anh toàn là hình ảnh những ngày tháng còn mặn nồng với Tổng Ca, nghĩ mãi, nước mắt rơi ướt gối, anh đau đớn khi thấy mối tình đầu trong sáng của mình đang dần bị hiện thực tàn khốc nuốt chửng...

Anh nhắn tin cho Tổng Ca: Cực căng, anh muốn mình bình tĩnh lại, mấy ngày tới sẽ không đến chỗ em nữa, hãy giúp anh chăm sóc tốt cho mình.

Không lâu sau, một tin nhắn trả lời: Tùy anh.

Cửa nhà họ Tạ, tiếng phanh xe của Tạ Siêu Phàm nghe chói tai, Doãn Kiếm Lan bắt giác thấy run. Giây phút này, trái tim bà như vỡ vụn theo tiếng phanh xe của con trai, vì một đứa con gái thủ đoạn mà con trai bà học tốc chạy về nhà, bà cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo từ dưới chân lan ra khắp cơ thể. Sau khi Hạ

Thu Đông và những người bạn cùng hội mặt chược khác đã ra về, Doãn Kiếm Lan bước vào phòng con trai, tìm bức ảnh chụp chung cả lớp, nhìn thấy Lâm Đan Phong trong ảnh, lúc này bà mới vỡ lẽ ra nguyên nhân khiến bao nhiêu ngày nay, bà không thể nhận ra cô. Lâm Đan Phong khi đó tết tóc bím hai bên, khuôn mặt gầy gò, quần áo cũng rất giản dị, Lâm Đan Phong bây giờ hoàn toàn khác, xinh đẹp hơn rất nhiều, có thể vì nước Bắc Kinh hợp với cô nên trong bốn năm đại học, ngoại trừ đôi mắt một mí là không thay đổi, còn cả con người cô gần như biến thành một người khác, mái tóc dài được cắt khéo léo buông hờ bên vai, quần áo hợp mốt, thân hình yếu điệu, các đường cong hiện ra rõ nét, nói năng, làm việc cũng không còn tỏ ra nóm nớt như cô gái năm xưa còn gọi điện cho bà, chửi trách bà không nghĩ ra cô chính là bạn gái của con trai mình. Công tâm mà nói, nếu không xét tới gia cảnh của Lâm Đan Phong thì nhà họ Tạ cưới được một cô con dâu có phẩm hạnh như thế, Doãn Kiếm Lan rất vui mừng, nhưng niềm vui không thể xây dựng trên sự giả dối, nếu phẩm hạnh đó đi cùng với lừa gạt thì sẽ khiến con người ta khó mà chấp nhận. Doãn Kiếm Lan cảm thấy lần này bất luận thế nào cũng không thể tha cho Lâm Đan Phong được, đương nhiên bao gồm cả con trai mình, đã quyết định như thế, bà cầm bức ảnh trên tay, ngồi xuống ghế chờ đợi cơn phong ba bão táp tới từ con.

Tạ Siêu Phàm lao vào phòng khách, nhìn thấy mẹ đang ngồi trên salon như sẵn sàng nghênh chiến, nhất thời còn tưởng hình như mình đi vào nhầm nhà, sự phẫn nộ và giận dữ của anh bỗng dưng chạy đi đâu hết, anh bước lại gần Doãn Kiếm Lan, bước lại gần người phụ nữ mà anh phải gọi là mẹ đã sinh ra anh, nuôi dưỡng anh nhưng không thể nào khiến anh có cảm giác thân mật này.

- Mẹ, những chuyện đó có thật là mẹ làm không? Mẹ sai người của Cục Công thương đóng cửa tiệm ăn của dì Ngô phải không?

Doãn Kiếm Lan không ngờ con trai lại hỏi chuyện này:

- Sao hả? Chẳng phải là vì con hay sao?

- Mẹ, hôm nay mẹ làm Tiểu Phong bị bỏng, sau đó đuổi cô ấy ra khỏi nhà mình cũng là vì con?

- Cũng là vì con! Nó muốn dùng thủ đoạn lừa gạt này để bước chân vào nhà ta, đừng có hòng! - Doãn Kiếm Lan ném mạnh tấm ảnh lên bàn.

- Mẹ, để con nói hộ mẹ, năm xưa mẹ đưa con về quê, bất chấp cảm nhận của con là vì gia nghiệp của mẹ, bây giờ mẹ ra sức phản đối con với Tiểu Phong, bất chấp hạnh phúc của con cũng là vì gia nghiệp của mẹ! Mẹ, mẹ không cần phải nói gì nữa, giờ con chỉ hỏi mẹ một câu, con có còn là con trai của mẹ không? So với tiền tài và sự hư vinh của mẹ, con xếp thứ mấy? Con xếp thứ mấy hả?!

Tạ Siêu Phàm đi giật lùi từng bước ra cửa, tiếng khóc lớn như xé ruột xé gan, Tạ Tiểu Dục chưa bao giờ thấy anh trai mình như thế, cũng sợ hãi ôm chặt lấy tay anh, khuyên anh đừng bỏ đi.

Tạ Chí Viễn bỗng dưng xuất hiện ở cửa, sắc mặt trắng bệch, giọt mồ hôi mệt mỏi từ trán lăn xuống, ông giữ chặt con trai:

- Siêu Phàm, con đứng lại cho bố!

Tạ Siêu Phàm không nhìn thấy bố ở sau lưng, lập tức đứng khựng lại.

Tạ Chí Viễn tới gần con trai:

- Con quỳ xuống cho bố!

Tạ Siêu Phàm từ trước tới nay chưa khi nào thấy bố nghiêm khắc như vậy, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ thụp xuống nền nhà.

Tạ Chí Viễn cố nén lửa giận trong lòng, vừa nhận được điện thoại của con gái, ông đã vội vàng bỏ mặc khách hàng, chạy thẳng về nhà. Ông vốn tưởng rằng mấy hôm nay vợ ông và Tiểu Phong đã rất thân thiết với nhau, ông sẽ tìm một cơ hội thích hợp để giúp hai đứa nói rõ chuyện này, nhưng ông không ngờ ông chưa kịp làm gì thì đã xảy ra chuyện. Trên đường về nhà, ông nghĩ xem làm thế nào để thuyết phục vợ, làm thế nào để khuyên con trai làm công tác tư tưởng cho Tiểu Phong, hóa giải những mâu thuẫn gia đình này, có lẽ không phải là việc khó khăn, nhưng ông không ngờ, vừa mới rẽ vào con đường về nhà mình đã nhìn thấy con trai từ đằng sau lái xe vượt qua ông, nếu không phải vì nhận ra chiếc xe đó thì ông cũng không dám

tin là con trai mình lái xe nhanh như thế. Giây phút đó, trái tim ông như bị treo ngược lên, ông không dám gọi điện thoại bảo nó lái xe chậm lại, vì sợ nhỡ nó phân tâm có thể sẽ bị tai nạn, ông bèn tăng tốc đi theo sát con, chỉ sợ anh xảy ra bất cứ chuyện gì, cho tới khi nhìn thấy chiếc xe của con dừng lại trước cửa nhà, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

- Đưa chìa khóa xe của con đây!

Tạ Siêu Phàm móc bộ chìa khóa xe trong túi áo ra, tới lúc này anh vẫn không hiểu bố anh có ý gì.

- Con lớn rồi phải không? Không cần bố mẹ nữa phải không? Con có thể chất vấn mẹ con như thế thì cũng có thể chất vấn bố? Bố nói cho con biết, cho dù bố mẹ có sai lầm lớn đến thế nào thì việc bố mẹ yêu thương các con, coi các con là cuộc sống của mình cũng là sự thật không thể nào chối cãi. Bố khoan nói tới việc đúng sai của mẹ con, bố hỏi con trước, tại sao con lại lái xe nhanh như thế? Con đang coi thường tính mạng của người khác hay coi thường tính mạng của chính mình? Con có biết bố đi sau xe con, nhìn con lái xe như điên trên đường, trái tim bố lo lắng biết nhường nào không? Mỗi một giây phút đều như đang muốn lấy mạng bố? Đều như đang cứa nát trái tim bố!

Lúc này Tạ Siêu Phàm mới hiểu ra nguyên nhân khiến bố anh nổi giận, anh khóc nói:

- Bố, con sai rồi.

Tạ Chí Viễn ghen giọng hỏi:

- Một câu sai rồi là được sao?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Bố, con xin hứa sau này sẽ không lái xe nhanh như thế nữa.

- Những gì mà lúc trước bố nói với con đều quên hết rồi sao? Bây giờ con đường đường là nam tử hán, đại trượng phu, vậy mà gặp chuyện gì cũng không giữ được bình tĩnh? Trời sập xuống rồi sao? Chút chuyện nhỏ thế này mà con đã tỏ ra hoang mang, căng thẳng, chẳng buồn quan tâm gì tới tính mạng của mình. Con, cả hai con đều nhớ cho bố, cả đời này, bố mẹ không cần hai đứa phải đền đáp lại bố mẹ những gì, bố mẹ chỉ hi vọng hai con bình an, khỏe mạnh, thế là đã hiểu thuận với bố mẹ lắm rồi! Hiểu không?

Tạ Siêu Phàm và Tạ Tiểu Dục gật đầu.

Tạ Chí Viễn nói với con gái.

- Đưa anh con vào phòng, bố có chuyện cần nói với mẹ, thay quần áo chờ bố, lát nữa nhà mình sẽ tới nhà Tiểu Phong.

Doãn Kiếm Lan nghe chồng mắng con thì nước mắt đã rơi như mưa, chạy về phòng riêng, nhào lên giường khóc.

Tạ Chí Viễn bước vào phòng ngủ, ngồi bên cạnh vợ:

- Kiếm Lan, chúng mình đã cưới nhau được gần hai mươi sáu năm, bao nhiêu năm nay, em đã phải cùng anh chịu nhiều vất vả, khổ cực, có được ngày hôm nay, anh rất cảm ơn em, con cái cũng đã lớn rồi, đều biết nghe lời, anh cũng thấy hài lòng. Anh biết em phản đối con trai mình yêu Tiểu Phong là vì lo tương lai con không hạnh phúc, nhưng em đã nghĩ chưa? Hạnh phúc mà em nghĩ chưa chắc đã là hạnh phúc của con, cũng giống như ban đầu em kiên quyết gửi con về cho bà nội chăm sóc, khiến tuổi thơ của nó thiếu thốn tình thương của cha mẹ, mặc dù hôm nay nó đã đầy đủ về đời sống vật chất, nhưng liệu những đầy đủ đó có thể bù đắp được hối tiếc trong lòng em không? Không chỉ một lần em nói cho dù em thương con ra sao cũng không thể xóa được khoảng cách giữa hai mẹ con, đó là vì em đã bỏ lỡ giai đoạn con cần em nhất, chẳng nhẽ em không biết tự kiểm điểm lại sao? Sao em lại muốn đi vào vết xe đổ, tiếp tục cho mình quyền quyết định thay con mọi thứ? Tiểu Phong là một đứa bé tốt, anh không hiểu tại sao em chưa gặp người ta mà đã một mực phủ định nó? Sao cứ kiên quyết cho rằng nó không thể đem lại hạnh phúc cho con trai chúng ta? Vì người ta không môn đăng hộ đối với mình sao? Vì người ta lớn lên trong một gia đình đơn thân sao? Em như thế chẳng phải là có tư tưởng “Con vua thì lại làm vua. Con sãi ở chùa lại

quét lá đa” sao? Xã hội ngày nay thay đổi từng ngày từng giờ, vậy mà em vẫn nhìn người ta bằng con mắt phong kiến như thế? Anh thừa nhận trong chuyện này anh cũng có trách nhiệm, lẽ ra anh nên nói cho em biết sự thật từ trước, nhưng em đã nghĩ chưa? Vì sao một người bình thường rất ít ở nhà như anh cũng có thể nhận ra Tiểu Phong là người yêu của Siêu Phàm, còn em thì lại không? Em mở miệng ra là nói mình thương con, nhưng ngay cả những thay đổi nhỏ ở con trai mà em cũng không phát hiện ra, em không thấy hôm cả nhà đi ăn ở nhà hàng, thằng con trai vốn dĩ vô tâm bỗng dưng gấp thức ăn cho em và Tiểu Dục rất nhiều thức ăn, em tưởng là nó tự nhiên hiểu chuyện ra hả? Em không thấy khi Tiểu Phong ăn cơm, bàn tay trái không hề đặt lên bàn, đó là vì thằng con trai mình đang nắm chặt tay nó, sợ nó căng thẳng quá không ăn được cơm. Còn nữa, mấy hôm nay em không thấy là con trai thường xuyên về nhà ăn trưa sao? Là vì nó nhớ em hả? Sợ em ở nhà cô đơn? Em không cảm thấy em đã quá vô tâm sao? Còn nói người ta không nên dùng thủ đoạn này để lừa gạt em, không bước chân vào nhà mình theo cách này, liệu em có cho phép nó đường đường chính chính được bước vào không? Mà cho dù có thì liệu em có đối xử với nó bình thường không? Không khó để cho nó không? Anh thấy những gì Tiểu Phong thể hiện ở nhà mình không phải là đóng kịch, những gì nó làm cho Tiểu Dục đều xuất phát từ trái tim, và còn một điểm quan trọng nữa là nó thật lòng yêu thương Siêu Phàm! Chỉ còn khoảng chục ngày nữa là Tiểu Phong đi du học rồi, mỗi trường đại học được bao nhiêu học sinh có thể đi du học theo diện học bổng toàn phần? Một đứa con như vậy còn chưa đủ ưu tú sao? Điều kiện cá nhân của nó còn hơn cả con trai mình, em cứ ngăn cấm như thế, sau này nó ra nước ngoài gặp một chàng trai hơn con trai mình về mọi mặt, em hãy nghĩ tới hậu quả đi, con trai sẽ nghĩ gì về em? Nếu như em không sợ phải hối hận cả đời thì em có thể không nghe lời anh.

Mỗi câu nói của chồng đều được Doãn Kiếm Lan ghi vào trong tim, giây phút đó, bà thực sự cảm thấy hối hận, hối hận vì đã đuổi cô con dâu tương lai ngoan ngoãn và hiểu chuyện như Tiểu Phong, hối hận vì con trai vì bà mà lái xe bật mạng trên đường, bất chấp cả tính mạng, còn hối hận hơn vì năm xưa không nghe lời chồng. Thực ra, sau khi Tiểu Phong nói “Trên đời này không ai thương Siêu Phàm hơn bác, nhưng cũng không có ai yêu Siêu Phàm hơn cháu”, bức tường cố chấp trong lòng Doãn Kiếm Lan đã sụp đổ, khi Tiểu Phong chạy ra khỏi cửa, khi con gái khóc lóc oán trách bà không nên đối xử với Tiểu Phong như thế, nhớ lại những việc mà Tiểu Phong làm từ sau khi đến nhà bà, bà đã vô cùng hối hận rồi. Tục ngữ nói người sợ gặp mặt, phải gặp gỡ Tiểu Phong trong tình cảnh này thực ra là do bà đã có thành kiến quá lớn với Lâm Đan Phong, những những thành kiến đó như một tảng băng mỏng của mùa xuân, những tình cảm mấy ngày hôm nay giữa hai người đã khiến tảng băng đó tan chảy, bây giờ chỉ còn lại sự kiêu hãnh của một người phụ nữ làm chủ gia đình mà bà khó buông xuống được, chính sự kiêu hãnh đó khiến bà không thể nào chấp nhận được những lời chỉ trích của con trai, không biết làm thế nào để giải quyết hậu quả của việc này.

Bà đứng lên, ôm chặt người chồng đang định bỏ ra ngoài:

- Thế anh nói đi, bây giờ phải làm thế nào?

Tạ Chí Viễn hỏi:

- Em không phản đối nữa à?

Doãn Kiếm Lan ngượng ngịu gật đầu.

- Em thật là... Không gây ra chuyện lớn thì vẫn còn không biết quay đầu! Haiz, còn biết làm thế nào? Anh không giải quyết hậu quả cho em thì còn ai đứng ra đây? Nhưng mà trước tiên em phải nói chuyện với con trai đã, nếu Tiểu Phong sau này về làm dâu nhà mình thì em phải đối xử tốt với nó, anh nói là thật lòng đối xử tốt ấy, vì em vốn là người sai trước mà. Lát nữa anh sẽ đưa hai con tới nhà Tiểu Phong để xin lỗi thay em, nói gì thì nói em cũng là mẹ chồng tương lai. Giữ chút thể diện cho em nên giờ không bắt em đi, còn ông bố chồng tương lai là anh mà không đi thì chắc chắn mẹ Tiểu Phong không nể mặt Siêu Phàm đâu, ai bảo anh cưới về một bà vợ hổ chứ!

Doãn Kiếm Lan bật cười:

- Đáng ghét!

Bà vợ hổ là câu cửa miệng của chồng bà, mỗi lần Doãn Kiếm Lan tỏ ra vô lý, chồng bà đều dùng câu này để giảng hòa, Doãn Kiếm Lan tuổi hổ, còn Tạ Chí Viễn tuổi chuột, từ khi hai người còn yêu nhau, bạn bè và người nhà họ Tạ đã không thích Doãn Kiếm Lan, nói bà mạnh mẽ, rằng tuổi hổ cao số, sợ sau khi cưới nhau, Tạ Chí Viễn sẽ bị bà kim kẹp, nhưng Tạ Chí Viễn thường nói đùa rằng phụ nữ tuổi hổ tránh được

ba thứ: tránh hỏa, tránh tai, tránh tà, ông lấy một con hổ về là để bảo vệ gia đình, chứ không phải là một con hổ cái hở ra một chút là nhe nanh múa vuốt như mọi người nói. Sau khi cưới, mỗi khi Doãn Kiếm Lan nổi giận là Tạ Chí Viễn lại dùng câu nói của người khác để đối phó với bà, nhắc nhở bà đừng tỏ ra hung dữ, câu nói này có lúc có tác dụng có lúc không.

Tạ Chí Viễn xuống dưới lầu gọi con trai và con gái, Doãn Kiếm Lan vào phòng bếp chuẩn bị ít quà, đưa cho con trai và dặn:

- Chân của Tiểu Phong hình như bị bỏng, con đưa nó tới bệnh viện khám xem sao, đừng để bị nhiễm trùng, ngày mai con đi làm thì đón nó tới đây, mẹ nó còn bận ở tiệm ăn không chăm sóc được, ở nhà mình có gì mẹ chăm sóc cho tiện.

Tạ Tiểu Dục chép miệng:

- Xi! Mẹ không nghe lời dì Đông phải tốt hơn không! Thế thì ba bố con con đã chẳng mất công đi!

Doãn Kiếm Lan thấy hơi mất mặt, nạt con:

- Hư! Con thì hiểu cái gì?

Bạch Như Tuyết vẫn chơi bài “Về nhà”, khi thấy Trần Tự Cường giận xanh cả mặt bước chân vào phòng riêng, cô biết hành động của mình đã khiến ông bố chồng tương lai phải nổi giận, cô chỉ không biết sự giận dữ nay có tác dụng gì không, hiện nay cô chỉ biết kiên trì, nếu không nhìn thấy kết quả thì quyết không bỏ cuộc.

Ông chủ họ Ngô lão đảo bước ra đại sảnh, hống hách nói:

- Quản lý đầu, tiền biểu diễn của người chơi đàn tranh hôm nay tôi bao hết, bảo cô ấy chuyển đàn tranh vào trong phòng của chúng tôi.

Người quản lý gật đầu, rồi bước nhanh về phía Bạch Như Tuyết:

- Cô đi theo ông ấy đi, tiền hoa hồng khách cho thuộc về cô.

Bạch Như Tuyết nói:

- Tôi đã hẹn với giám đốc của các anh rồi, chỉ biểu diễn trong đại sảnh, không phục vụ riêng, anh từ chối ông ta giúp tôi.

Người quản lý nói:

- Cô vừa mới tới nên không biết quy định ở chỗ chúng tôi rồi, nếu khách hàng yêu cầu thì buộc phải đáp ứng, cô đã thống nhất thể nào với giám đốc tôi không cần biết, bây giờ cô đang ở trong khu vực quản lý của tôi thì phải nghe theo tôi.

Bạch Như Tuyết vẫn thản nhiên gảy đàn, cô quyết định sẽ không nói nhiều lời với người quản lý, dù sao thì mình cũng không định làm ở đây lâu dài, không cần phải khuất phục ai. Ông chủ họ Ngô thấy Bạch Như Tuyết vẫn không hề động đậy thì lão đảo đi về phía họ:

- Quản lý, cô ta muốn thế nào?

Quản lý nói:

- Ông chủ Ngô, cô ấy nói không phục vụ riêng.

Mắt của ông chủ Ngô gần như lồi hẳn ra ngoài, mùi rượu phả ra nồng nặc:

- Không đi phải không? Tôi nói cho cô biết, tôi đến đây là để hưởng thụ, không có ai dám từ chối tôi! – Nói rồi móc trong túi ra một xấp tiền, ném lên cây đàn tranh của Bạch Như Tuyết. – Đi theo tôi ngay! Đừng làm ông mất hứng!

Bạch Như Tuyết vẫn thản nhiên chơi đàn, dây đàn rung lên khiến mấy đồng tiền rơi đầy ra đất, dường như đang cười nhạo cái gì đó. Ông chủ họ Ngô bị chọc tức, lập tức tóm chặt tay Bạch Như Tuyết lại, kéo mạnh:

- Con mẹ nó, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à! Mày đã đến đây, không bán sắc, bán thân thì bán gì! Con mẹ mày, tưởng chỗ này là Viện kịch quốc gia à!

Bạch Như Tuyết không ngờ lão già họ Ngô này lại thô lỗ như thế, lúc bị kéo lên, chiếc váy của cô bị móc vào giá đàn, ông ta kéo mạnh quá khiến cả Bạch Như Tuyết và đàn đều bị ngã ra đất, giá đàn đổ xuống đập mạnh vào ngón tay trái yếu ớt, một dòng máu tươi chảy ra.

Trần Tự Cường biết ông chủ họ Ngô và họ Tôn định làm gì đó Bạch Như Tuyết, nên ngồi trong phòng mà thấp thỏm không yên, lấy cớ đi vệ sinh để ra ngoài xem thế nào, đúng lúc thấy bạn mình ném tiền vào mặt Bạch Như Tuyết, mọi việc sau đó xảy ra khiến Trần Tự Cường chẳng buồn đếm xỉa gì tới thân phận, địa vị và thể diện của mình nữa, ông lao tới, tát mạnh vào mặt ông chủ Ngô:

- Họ Ngô kia, khốn nạn!

Trần Tự Cường bước tới đỡ cây đàn tranh và cái giá đàn đang đè trên người Bạch Như Tuyết lên, nhìn ngón tay chảy máu của cô, vội vàng quỳ xuống:

- Như Tuyết, tay của con?

Ông biết khi ở nhà, Bạch Như Tuyết yêu thương đôi tay của mình như thế nào, không làm việc nhà, ngay cả quần áo cũng do con trai ông giặt, không phải một lần ông nghe vợ ông cần nhằn vào việc đó.

Bạch Như Tuyết thấy khoe mắt mình ướt ướt, dùng bàn tay còn lại nắm chặt cổ tay bị thương, cố nén đau:

- Bố, con không sao, mình về nhà nhé?

Tiếng “bố” của cô khiến Trần Tự Cường thấy bối rối, hơn hai mươi năm nay, con trai đã gọi ông vô số lần như thế, nhưng chẳng lần nào ông thấy xúc động, cậu con trai vô dụng và bà vợ nhiều chuyện đều khiến ông phiền lòng, khiến mọi nỗ lực của ông đều trở nên không còn giá trị, sở dĩ ông sa đà vào chốn ăn chơi này là vì ông không tìm được cảm giác tự hào và an ủi từ con trai và cuộc sống gia đình, cuộc sống của ông như một con diều đứt dây, không biết bay về phương nào, cũng không biết bay lượn vì ai... Một tiếng “bố” của Bạch Như Tuyết dường như đã mở cánh cửa trái tim ông, ông nhìn thấy người con gái luôn kiên trì với mục tiêu của mình, bỗng dưng nhận ra mình thời còn trẻ, có thể cô sẽ thay đổi con trai ông, có thể cô sẽ chấn hưng lại căn nhà của ông, có thể mọi thứ vẫn còn có hy vọng. Hơn nữa điều quan trọng hơn là Trần Tự Cường ông có thể không có mọi thứ nhưng không thể không có nhân cách, ông có thể vứt bỏ tất cả, nhưng không thể vứt bỏ tôn nghiêm của một người cha.

Trần Tự Cường gạt đầu, bỏ qua mọi ánh mắt xung quanh, trước mặt mọi người, ông giúp cô con dâu tương lai thu dọn cây đàn, hai bố con dìu nhau ra khỏi “Mộng Paris”.

27. Chương 27

Suốt mấy ngày liền Tống Ca không hề chủ động liên lạc với Vương Tân. Công ty dịch vụ sau khi dọn dẹp nhà xong, Tống Ca chưa chờ tới cuối tuần đã dọn nhà, bà chủ nhà trọ trừ của cô nửa tháng tiền nhà vì cô không nói trước với bà, khiến bà không tìm được khách trọ mới.

Chuyển về căn nhà của chính mình, Tống Ca cảm thấy thật tuyệt, mấy lần cô định gọi điện thoại cho Vương Tân, chia sẻ cùng anh niềm vui to lớn này, nhưng rồi cô lại cố nhịn. Mấy ngày hôm nay, Vương Tân đối xử với cô rất lạnh nhạt, từ hồi yêu nhau, đây là lần họ giận nhau lâu nhất, nó đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Tống Ca, mỗi lần không nhận được định gọi điện cho Vương Tân, cô lại cố kìm nén bản thân, cái gã này trước khi cưới đã dám đối xử với mình như thế, vậy sau khi cưới còn đối xử như thế nào? Mặc dù hôm đó nhớ lại thấy hành động của mình cũng không phải là đúng, nhưng Tống Ca vẫn không muốn nhận lỗi trước, nếu bây giờ cô mềm lòng với Vương Tân thì có nghĩa là cô đã đầu hàng trước mẹ con anh, mà trong từ điển của Tống Ca thì tuyệt đối không có hai chữ “đầu hàng”.

Thái độ dửng dưng của Tổng Ca khiến Vương Tân vô cùng buồn bã. Trong túi anh là sổ tiền lương của mẹ, làm xong thủ tục vay vốn, tiếp theo sẽ là trả góp theo tháng. Mỗi tháng 6.500 tệ tiền trả ngân hàng, tính thêm 2.600 tệ tiền lương của mẹ, mỗi tháng anh cần bỏ ra 4.000 tệ nữa. Số tiền 4.000 tệ này nếu do cả Vương Tân và Tổng Ca cùng trả thì không thành vấn đề, tiền lương của mỗi người đều hơn 3.000 tệ, nếu bỏ ra gần 4.000 tệ để trả nợ, số còn lại mặc dù hơi ít một chút nhưng nếu chi tiêu tằn tiện thì vẫn đủ, nếu Tổng Ca không bỏ tiền ra thì có nghĩa là tiền lương mỗi tháng của Vương Tân trả hết cho ngân hàng mà vẫn còn phải trả thêm gần 1.000 tệ nữa thì mới đủ. Vương Tân không dám nói cho mẹ biết về thái độ của Tổng Ca, sợ mẹ anh lại tham gia vào mối quan hệ vốn đã căng thẳng của hai người, chắc chắn tình cảm của anh và Tổng Ca sẽ không thể vẫn hồi được nữa. Vương Tân quyết định cho dù Tổng Ca có trả tiền cùng anh hay không thì anh cũng phải mua căn nhà này, tính cách của mẹ và Tổng Ca không thích hợp ở chung với nhau, vì gia đình tương lai của họ, anh buộc phải có nhà riêng.

Vương Tân quyết định ngoài thời gian làm việc sẽ tìm thêm việc gì đó để làm, chỉ cần kiếm đủ tiền nhà, khổ một chút anh cũng cam lòng. Tan ca, Vương Tân bèn đi xin việc khắp nơi, cuối cùng nhận công việc sửa chữa mạng ở quán Internet. Hồi học đại học, chuyên ngành của Vương Tân là vi tính, công việc này cũng không khó khăn gì với anh, điều khiến anh hài lòng nhất là anh có thể làm việc này ngoài giờ hành chính hoặc vào ngày cuối tuần, không ảnh hưởng tới công việc thường ngày. Đó cũng là nguyên nhân khiến mấy ngày hôm nay Vương Tân không có thời gian liên hệ với Tổng Ca, hiện nay anh vẫn không định nói với cô, cũng không định cho bố mẹ biết việc anh làm thêm, anh muốn một mình gánh vác chuyện này.

Buổi tối sau khi tan làm, Vương Tân tới thẳng quán Internet mà anh làm thêm, lúc ít việc thì anh có thể về sớm, hôm nào nhiều việc thì anh phải làm cả đêm. Cũng may, những hôm không về nhà bố mẹ anh sẽ tưởng là anh ở chỗ Tổng Ca, nhiều hôm về nhà lúc nửa đêm, anh nói dối là cơ quan bắt làm thêm nên về muộn, bố mẹ anh vẫn tin là thật.

Mấy lần mẹ anh hỏi Tổng Ca có thái độ gì, Vương Tân đều nói dối là cô rất vui vẻ và hài lòng với căn nhà, đồng ý cùng trả tiền với anh. Mẹ anh nói:

- Nếu đã mua nhà cho các con rồi thì trước khi có nhà mới, hai đứa dọn về mà ở, đỡ tốn tiền thuê nhà, hai đứa cũng có thêm một khoản.

Vương Tân nói:

- Thôi mẹ ạ, Tổng Ca ở đó gần cơ quan cô ấy, sau này cuối tuần bọn con sẽ về nhà.

Mẹ anh còn định nói gì đó nhưng bố anh đã ngăn lại:

- Em thôi đi, đừng chuyện gì cũng quyết định thay con, việc gì cần làm thì mình làm cả rồi, còn thì kệ chúng nó. Em cứ tham gia vào làm gì cho mệt? – Thế là mẹ anh cũng không bắt hai người dọn về ở nữa.

Từ ngày đi làm thêm, do ăn uống ngủ nghỉ không tốt nên Vương Tân gầy đi trông thấy, mẹ Vương Tân thấy vậy xót con, sau lưng anh thường mắng Tổng Ca không hiểu chuyện, đã mua cả nhà cho cô rồi mà không biết đường về thăm họ, chẳng nhẽ cô không nể mặt bà già này sao? Hơn nữa điều khó chấp nhận nhất là Tổng Ca không biết thương con trai bà, cơm chẳng biết nấu, thức ăn chẳng biết làm, chuyện phòng the cũng không biết tiết chế, sớm muộn gì cũng hút hết đường khí của con trai bà mà thôi. Bố Vương Tân cũng thấy con trai ngày càng trở nên mệt mỏi, nghĩ khi nào có nhà mới sẽ lập tức làm đám cưới cho con trai, mọi việc ổn định rồi thì chắc chắn con trai ông sẽ khỏe mạnh lại thôi. Ông bà chỉ có một người con, mặc dù bố Vương Tân không giống vợ, ngày nào cũng cần nhần việc này việc kia, nhưng cái gì ông cũng ghi nhớ trong lòng, vì giúp con trả nợ mà bố Vương Tân sau khi làm việc xong cũng nhận việc làm thêm. Ngày nay bọn trẻ con rất nhiều đứa học đàn, cũng nhiều thầy giáo dạy đàn kiêm thêm các công việc chọn đàn, sửa đàn, cho dù là ai giới thiệu, cũng không cần biết là nhà người ta gần hay xa, chỉ cần kiếm thêm được một khoản là bố Vương Tân đều đồng ý đi. Vì một căn nhà cưới mà bố con Vương Tân đều tận tâm làm việc, thức khuya dậy sớm, từ sau khi quyết định mua nhà trả góp, cả nhà ba người rất ít khi có được một bữa cơm trọn vẹn. Thường thì là mẹ Vương Tân ngồi bên mâm cơm đã hâm đi hâm lại bao nhiêu lần than ngắn thở dài, hối hận rằng ban đầu mình không nên làm căng với Tổng Ca, nếu khi đó mình chịu nhịn chút xíu, không so đo tính toán mọi chuyện, cả nhà sum họp, cho dù thi thoảng xảy ra xung đột thì cũng còn hơn là lặng lẽ như thế này. Ngày tháng trôi qua trong buồn rầu, mẹ Vương Tân thường nhìn cái điện thoại thần thờ như người mất hồn.

Trong tiệm ăn, Ngô Lệ Hồng vừa nhanh tay nhặt rau vừa kể cho Liễu Thúy Hoa nghe chuyện Tạ Chí Viễn đưa hai đứa con mang quà tới xin lỗi bà, Liễu Thúy Hoa vừa nghe vừa trợn tròn mắt kinh ngạc.

- Cái gì? Cái ông chủ họ Tạ thường xuất hiện trên tivi ấy đích thân tới nhà chị xin lỗi?

Ngô Lệ Hồng bực bội nói:

- Thế thì sao? Là vợ ông ta có lỗi với con gái tôi trước. Nếu không phải nể mặt cha con nhà họ Tạ thành tâm thành ý thì lần này cho dù ông trời có xuống, tôi cũng không đồng ý cho Tiểu Phong yêu thằng nhóc đó nữa!

Liễu Thúy Hoa nói:

- Haiz, lần này thì Tiểu Phong thắng được bà mẹ chồng ấy rồi, chị nghĩ xem, chỉ còn thiếu mỗi bà ta là chưa xin lỗi Tiểu Phong thôi, nhà bốn người thì ba người đã tới, thế là cũng nở mày nở mặt rồi. Thôi vì hai đứa trẻ, chị cũng đừng ngăn cản chúng nữa.

Ngô Lệ Hồng nói:

- Những gì cần nói tôi nói cả cho bố Siêu Phàm nghe rồi, tôi nói người ta làm việc lớn, nói gì cũng có tình có lý chứ không hàm hồ, vô lý như những gì vợ ông ta nói. Tôi nói một hồi, còn việc làm thế nào thì vẫn phải nghe theo con gái, cô nói xem chúng ta bán mạng mình chẳng phải vì muốn con cái hạnh phúc hay sao? Chỉ cần con gái tôi sống tốt thì tôi sao cũng được!

Liễu Thúy Hoa hỏi:

- Thế Tiểu Phong lại quay về dạy thêm cho con nhỏ em hả? Vết bỏng ở chân có nặng không?

Ngô Lệ Hồng nói:

- Sáng sớm hôm nay Siêu Phàm tới đón nó, bảo là mẹ nó nói tôi phải tới tiệm làm việc, đón Tiểu Phong tới nhà nó, mẹ nó sẽ chăm sóc. Chân con gái tôi không bị sưng, sáng nay tôi cũng đắp thuốc cho nó rồi, chắc nửa ngày nữa là không sao.

Liễu Thúy Hoa nói:

- Em thấy làm bố mẹ tốt nhất là nên ủng hộ con cái mình! Việc gì mà phải khổ thế! Nếu ban đầu đối xử tốt với Tiểu Phong nhà mình thì làm gì có ngày hôm nay? Nhưng bà mẹ chồng đó em không tin được, bảo bà ta sẽ đối xử tốt với Tiểu Phong như với con gái mình thì trừ phi mặt trời mọc phía Tây!

Ngô Lệ Hồng đứng lên cho thức ăn vào đĩa, vừa như nói với Liễu Thúy Hoa, vừa như nói với chính mình:

- Dù sao mẹ chồng cũng không phải là mẹ ruột, tôi cũng không hy vọng bà ta đối xử với con gái tôi như con gái ruột, con cái người ta được cả cha cả mẹ thương yêu, con gái tôi chỉ có mình tôi thương, tôi chỉ cần nhà họ Tạ hiểu được điều này, đừng ngược đãi con gái tôi là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

Quay lại nhà họ Tạ, mặc dù Lâm Đan Phong vẫn gọi mình là bác gái nhưng Doãn Kiềm Lan cảm thấy trong tiếng gọi thiếu đi sự thân thiết trước kia và thêm vài phần cẩn trọng, mặc dù Doãn Kiềm Lan vẫn rót nước, gọt hoa quả cho cô ăn nhưng những câu nói giữa hai người cũng trở nên khách sáo và cẩn thận hơn.

Doãn Kiềm Lan cảm thấy dường như có một bức tường vô hình chắn ngang giữa bà và Lâm Đan Phong, một người chưa từng làm mẹ chồng quả thực rất khó có thể nắm bắt mối quan hệ này, mặc dù tận trong thâm tâm mình, bà biết bà là người sai, nhưng bắt bà phải cúi đầu nhận lỗi với con dâu tương lai thì bà thực sự không làm được.

Lặng lẽ bảo con gái kiểm tra vết bỏng của Lâm Đan Phong, biết không nghiêm trọng lắm, bà mới yên tâm hơn chút ít, đi vào phòng bếp làm cơm trưa. Trưa nay có một người bạn thời trung học tổ chức lễ cưới cho con trai, mấy ngày trước người bạn đã tới mời, tốt nghiệp hai bảy, hai tám năm nay, ai cũng bận rộn chuyện chồng con, kiếm sống nên ít có cơ hội được gặp nhau, lần này, người bạn mời cưới rất nhiệt tình, bảo Doãn

Kiểm Lan nhất định phải tham dự, bà cũng muốn gặp lại vài người bạn cũ nên chuẩn bị bữa trưa trước cho hai đứa con.

Sườn xào chua ngọt, thịt bò xào cần tỏi, thêm một bát canh, gần tới bữa trưa, Doãn Kiểm Lan xới cơm cẩn thận rồi vào phòng của con gái nói:

- Tiểu Dục, cơm nước cho hai chị em mẹ chuẩn bị xong hết rồi, con với chị ăn trước đi, mẹ phải đi ăn cưới, ăn xong thì cứ để bát đĩa ở đấy, mẹ về sẽ dọn dẹp, chân của chị bị đau, có chuyện gì thì con làm đi nhé, đừng để chị phải động tay vào.

Tạ Tiểu Dục ngoan ngoãn vâng lời:

- Mẹ cứ yên tâm đi đi, con sẽ chăm sóc cho chị.

Lâm Đan Phong xuống khỏi giường, xỏ dép lê vào:

- Bác gái, bác đi cẩn thận nhé.

Doãn Kiểm Lan chỉ ừ mà không quay đầu lại.

Doãn Kiểm Lan bước ra khỏi cổng, nhìn lên bầu trời sáng sủa, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Thậm chí bà còn cảm ơn người bạn đã mời ăn cưới con trai vào đúng hôm nay, để bà có thể thoát được bữa trưa ngưng ngừng khi phải đối diện với Lâm Đan Phong. Bà không muốn làm mất lòng tự tôn của mình trước mặt cô, càng không muốn để cô phát hiện ra bà đang cố gắng lấy lòng cô, đó không phải là tác phong của Doãn Kiểm Lan, mặc dù bà đã sai, bà cũng là chủ của gia đình.

Một bữa tiệc cưới mà mất tới hơn ba tiếng đồng hồ, khi Doãn Kiểm Lan về tới nhà đã là hơn hai giờ chiều. Bàn ăn đã được thu dọn sạch sẽ, nhà bếp cũng được lau chùi cẩn thận, phòng ngủ của con gái yên lặng, Doãn Kiểm Lan lên lầu đi vào phòng riêng, trên đường về bà cảm thấy không thoải mái, cứ cảm thấy dường như trong tim có cái gì đó đang dâng lên, có thể là vì đã uống hơi nhiều rượu, cũng có thể là vì tối qua ít ngủ, Doãn Kiểm Lan nghĩ mình đã già thật rồi, vất vả suy nghĩ nhiều một chút là không chịu được. Nằm trên giường cảm giác khó chịu trong lòng bà không những không giảm đi mà còn tăng lên, bà thấy buồn nôn, vội vàng ngồi dậy chạy vào nhà vệ sinh, bao nhiêu thức ăn trong bụng nôn ra hết, Doãn Kiểm Lan đứng không vững, quỵ hẳn xuống bồn cầu mà nôn.

Lâm Đan Phong tỉnh dậy, nghe thấy có tiếng động ở trên lầu, biết là bà đã đi ăn cưới về, mở cửa ra định gọi Tạ Tiểu Dục dậy thì bỗng nghe thấy có tiếng nôn ọe, cô bèn men theo tay vịn cầu thang để đi lên, cửa phòng vệ sinh mở, Doãn Kiểm Lan đang quay lưng ra phía ngoài, quỵ xuống đất nôn, Lâm Đan Phong vội vàng chạy lên dìu bà:

- Bác gái, bác sao thế?

Sắc mặt bà tái nhợt, mặt mũi xua tay, cô vội vàng rót cho bà một cốc nước để bà súc miệng, rồi lại lấy khăn mặt lau mồ hôi cho bà:

- Bác gái, hay là bác ăn phải cái gì?

Doãn Kiểm Lan lắc đầu, bà không biết là món ăn nào không hợp với dạ dày của mình, Lâm Đan Phong dìu thân hình yếu ớt của Doãn Kiểm Lan vào phòng ngủ, Doãn Kiểm Lan cứ kiên quyết đòi tự mình xả nước bồn cầu, để Lâm Đan Phong xử lý những thứ bẩn thỉu đó thì bà không muốn. Lâm Đan Phong nói:

- Bác gái, để cháu dọn cho, bác cứ về phòng nghỉ ngơi đi.

Đang nói thì Tạ Tiểu Dục bước lên, thấy mẹ như thế bèn trách:

- Mẹ cũng thật là, mua dây buộc mình! Đưa tiền mừng cho người ta rồi về nhà luôn cũng được, còn thích ở đây tụ tập. Mẹ còn không biết vì sao các khách sạn thích tổ chức tiệc à? Là vì họ muốn giải quyết đồng thức ăn quá hạn của họ. Lớn thế rồi mà cũng không hiểu!

Doãn Kiểm Lan biết con gái vì thương mình nên lần đầu tiên không mắng cô:

- Tiểu Dục, con dọn giúp mẹ, đừng để chị làm.

Tạ Tiểu Dục gật đầu rồi đi vào nhà vệ sinh, Lâm Đan Phong không cho cô làm:

- Tiểu Dục, em rót cho bác cốc nước, chị làm xong ngay đây.

Tạ Tiểu Dục nghe lời quay đi rót nước cho mẹ rồi mang vào phòng, dìu mẹ dậy uống nước, Doãn Kiềm Lan vẫn cảm thấy trong lòng có cảm giác khó chịu, định uống một ngụm nước để đề nó xuống, không ngờ vừa mới uống nước thì đã thấy ruột đau thắt, bà không kịp xỏ dép, đẩy vội con gái ra rồi lao vào nhà vệ sinh, chưa kịp chạy tới bồn cầu đã nôn ra tiếp thức ăn bắn cả vào người Lâm Đan Phong, Lâm Đan Phong vội vã dìu bà dậy:

- Bác gái, chúng ta đi bệnh viện đi, thế này bác chịu sao được? - Rồi cô quay sang nói với Tiểu Dục đang run rẩy sợ hãi đứng bên cạnh. - Tiểu Dục mau gọi điện cho bố với anh Siêu Phàm đi. Chị em mình phải đưa mẹ em tới bệnh viện, bảo họ tới thẳng Bệnh viện Nhân dân thành phố nhé.

Lâm Đan Phong biết bố con Tạ Siêu Phàm đi từ công ty về nhà phải mất hơn nửa tiếng, cô không thể chờ họ được, cô sợ sức khỏe của Doãn Kiềm Lan không trụ được tới lúc đó.

Doãn Kiềm Lan yếu ớt dựa vào người Lâm Đan Phong, chân bà cảm giác như đang phải đeo một khối đá nặng hàng ngàn cân, muốn đi mà không cất chân nổi, Lâm Đan Phong quỳ xuống, cõng Doãn Kiềm Lan lên, đi từng bước xuống cầu thang, Doãn Kiềm Lan kiên quyết không nghe:

- Tiểu Phong, không được, mau thả bác xuống.

Lâm Đan Phong nghiêng chặt răng:

- Bác đừng cựa quậy, nếu không hai bác cháu mình đều ngã mất.

Tạ Tiểu Dục cũng vội vàng đưa một tay ra đỡ mẹ.

Căn biệt thự nhà họ Tạ cách cổng tiểu khu tới 500m, bình thường ở cổng lúc nào cũng đỗ rất nhiều taxi. Lâm Đan Phong cố gắng cõng Doãn Kiềm Lan ra ngoài cổng, chỗ chân bị bồng do bị dùng lực quá nhiều nên vỡ ra, những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dài trên trán, nhưng cô vẫn luôn miệng an ủi:

- Bác gái, bác ráng chịu đựng, sắp tới bệnh viện rồi.

Đôi cánh tay yếu ớt của Doãn Kiềm Lan buông thõng trước ngực Lâm Đan Phong, khóe mắt ngân ngấn nước.

Trên taxi, Lâm Đan Phong ôm chặt Doãn Kiềm Lan, thì thoảng lại lau những giọt mồ hôi trên mặt bà. Doãn Kiềm Lan vẫn nôn ọe liên tục, Lâm Đan Phong vội vàng cầm túi ni lông để hứng. Cuối cùng cũng tới bệnh viện, Lâm Đan Phong lại cõng Doãn Kiềm Lan chạy nhanh vào phòng cấp cứu...

Khi hai bố con Tạ Siêu Phàm lao vào phòng bệnh, Lâm Đan Phong đang lom khom cúi người lau mồ hôi cho Doãn Kiềm Lan khi đó đang phải truyền nước.

Thấy chồng và con trai cùng tới, nước mắt của Doãn Kiềm Lan lại tuôn ra như mưa.

Tạ Tiểu Dục nói:

- Bố, anh, hai người tới rồi, vừa nãy mẹ làm con với chị Phong sợ quá.

Tạ Chí Viễn hỏi:

- Bác sĩ nói thế nào?

Tạ Tiểu Dục đáp:

- Bác sĩ nói mẹ ăn phải đồ ăn ôi thiu nên bị viêm dạ dày cấp tính.

Tạ Chí Viễn nhìn khuôn mặt tái nhợt của vợ, trách yêu:

- Em thật là, lớn rồi mà chẳng có chút kiến thức thường thức gì cả, cái gì ăn được, cái gì không mà em không biết sao? Còn nữa, chỉ bị chút bệnh tật thế này mà cũng khóc à?

Doãn Kiềm Lan nhìn Lâm Đan Phong rồi quay sang trách chồng:

- Hai bố con anh thì hiểu cái gì? Siêu Phàm, mau đưa Tiểu Phong tới khoa ngoại để khám chân rồi bôi ít thuốc, đừng để bị nhiễm trùng.

Lâm Đan Phong từ chối:

- Bác gái, cháu không sao, không cần khám đâu ạ.

Doãn Kiếm Lan giả vờ nổi cáu:

- Nghe lời! Đừng để bác phải lo.

Tạ Siêu Phàm đưa Lâm Đan Phong ra khỏi phòng bệnh.

Tạ Tiêu Dục nói nhỏ với bố:

- Bố, bố không biết đâu, vừa nãy mẹ nôn ngả cả ra sàn, chị Phong công mẹ ra tới tận cổng nhà, gọi taxi đưa đến bệnh viện đấy.

Tạ Chí Viễn không tin một cô gái gầy gò như Lâm Đan Phong lại có thể công được người vợ nặng tới sáu mươi cân của mình, nếu đổi lại là ông và con trai, có khi hai người cũng chẳng đủ sức để công bà đi một đoạn xa như thế, một cô gái nhỏ bé và yếu đuối lấy đâu ra sức mạnh đó nhỉ? Ông kinh ngạc hỏi vợ:

- Thật không?

Nước mắt Doãn Kiếm Lan lại ứa ra.

Tạ Chí Viễn thở dài, vỗ tay vợ, nhìn bà bằng đôi mắt an ủi, lần đầu tiên ông không hiểu được bà, ông tưởng bà khóc là vì đau nhưng không biết rằng thực ra trong giọt nước mắt đó còn có nhiều thứ hơn thế.

Khi Trần Tự Cường lái xe đưa con trai và cô con dâu Bạch Như Tuyết đang bị thương về tới nhà, Hạ Thu Đông thực sự không dám tin vào mắt mình, bàn tay của Bạch Như Tuyết cuốn băng trắng toát, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi mắt của con trai thì đỏ vằn, còn khuôn mặt chồng thì giận dữ tái xanh, Hạ Thu Đông vội vàng hỏi:

- Tay Như Tuyết làm sao thế?

Bạch Như Tuyết không muốn nói thật cho Hạ Thu Đông biết nên chỉ nhẹ nhàng nói:

- Dì ạ, con không sao, không cần thận nên bị ngã thôi mà.

Hạ Thu Đông giữ chặt tay con trai lại:

- Trần Thần, rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì? Mau nói cho mẹ biết!

Trần Thần ghen giọng nói:

- Bác sĩ nói là móng tay của Như Tuyết có khi bị mất luôn.

Bạch Như Tuyết giữ anh lại:

- Dì đừng nghe anh ấy, không nghiêm trọng thế đâu, mấy ngày nữa là hết sưng thôi.

Hạ Thu Đông quay sang hỏi chồng:

- Các người làm sao vậy? Sao không ai nói cho tôi biết là xảy ra chuyện gì? Ai làm Như Tuyết xảy ra nông nỗi này? Sao ai cũng im lặng hết thế?

Trần Tự Cường vốn tưởng rằng Hạ Thu Đông sai con trai và bạn gái anh ta tới “Mộng Paris”, mặc dù tiếng “bố” mà Bạch Như Tuyết gọi đã làm khối băng đá trong lòng ông tan ra, nhưng vẫn không đủ để ông thôi giận Hạ Thu Đông, bởi vậy nên từ lúc bước chân vào cửa, sắc mặt ông rất khó coi, nhìn về mặt hoang mang của Hạ Thu Đông lúc này, Trần Tự Cường mới hiểu ra, thì ra vợ ông không biết gì, tất cả đều là ý của hai đứa con. Trần Tự Cường cảm nhận được nỗi khổ tâm và tình yêu của con trai và con dâu, bao nhiêu giận dữ bỗng dưng tan biến hết, ông nhẹ nhàng kéo tay Hạ Thu Đông:

- Em đừng hỏi nhiều nữa, để hai đứa nó về phòng nghỉ ngơi.

Cuối cùng Hạ Thu Đông vẫn biết được sự thật, nhưng sự thật đó không phải do con trai hay Bạch Như Tuyết nói cho bà biết mà do chính miệng chồng bà nói ra. Đêm hôm đó, hai vợ chồng bà trò chuyện rất

khuya, Hạ Thu Đông không biết đã khóc bao nhiêu lần, nghe những tâm sự thật lòng của chồng, Hạ Thu Đông cảm thấy bao nhiêu năm nay, mình không phải một người vợ tốt, cũng chẳng phải một người mẹ tốt, thậm chí bà còn chưa bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ làm một bà mẹ chồng như thế nào.

Đêm đã khuya, chồng đã say ngủ từ lâu mà Hạ Thu Đông không thể nào dỗ giấc, nghe thấy bên phòng con trai có tiếng động, Hạ Thu Đông bèn khoác áo đi ra, đúng lúc đó thấy con trai đang dìu Bạch Như Tuyết đi ra, Hạ Thu Đông bèn đỡ lấy Bạch Như Tuyết:

- Con trai, để mẹ, con chân tay vụng về, cẩn thận lại làm Như Tuyết đau.

Bạch Như Tuyết ngượng ngùng hỏi:

- Dì, muện thế này rồi sao dì còn chưa ngủ?

Hạ Thu Đông nói:

- Bố nó đã nói với dì rồi, Như Tuyết, dì không biết phải nói gì, con vì cái nhà này bị thương như thế, trong lòng dì...

Bạch Như Tuyết vội vàng an ủi Hạ Thu Đông:

- Dì, không sao đâu, móng tay bị rụng rồi sẽ mọc ra thôi mà, dì không cần phải lo.

Hạ Thu Đông không biết phải nói gì, kiên quyết đòi đích thân mình giúp Bạch Như Tuyết cởi quần áo ngủ, đi tiểu tiện xong lại giúp Bạch Như Tuyết mặc quần, khiến Bạch Như Tuyết ngượng đỏ mặt, khi Hạ Thu Đông làm tất cả những chuyện này, bà không thấy có gì là không tự nhiên.

Sáng sớm, khi Trần Tự Cường thức giấc đã thấy trên bàn ăn bày sẵn đồ điểm tâm. Hơn mười năm nay, vì đặc thù công việc, Hạ Thu Đông không phải ngày nào cũng tới cơ quan, tính bà lại thích ngủ nướng nên hai bố con Trần Thần phải tự lo bữa sáng, thường là ăn qua loa cái gì đó ở mấy quán ăn bên đường, dù ăn như thế nào cũng không ngon lại mất vệ sinh. Cả nhà cùng ngồi quây quần bên bàn ăn bữa sáng, Trần Tự Cường nhìn Hạ Thu Đông thì thoáng quay lại chăm sóc Bạch Như Tuyết vì tay đau mà cử động không được thuận tiện, vui vẻ nói với con trai:

- Con có phúc thật, cuối cùng cũng có một bà mẹ ra mẹ rồi.

Trần Thần rất ít khi nghe thấy bố nói đùa với mẹ, không nhịn được bật cười, ngụm nước đậu vừa uống vào miệng đã phun ra khắp nơi, Trần Tự Cường nghiêm túc nói:

- Haiz, con ngốc, bố đã nói mẹ con biết làm mẹ rồi, con từ nay cũng phải giống đứa con nhé. Ăn cơm mà cũng thế này, chẳng nhẽ còn bắt mẹ con đeo tạp dề cho con?

Cả nhà cùng cười nghiêng ngả, Hạ Thu Đông lườm chồng một cái, Bạch Như Tuyết phát hiện ra trong cái lườm đó có cả tình yêu thương mà cô chưa bao giờ nhìn thấy ở bà.

28. Chương 28

Suốt hai ngày hôm nay, Tống Ca cứ có cảm giác buồn nôn, hơn nữa lúc đi làm cứ thấy toàn thân mình mệt mỏi như mất sức, nhưng cô lại không biết chỗ nào có vấn đề. Buổi tối, mẹ cô gọi điện thoại tới nói dạo này bà rất nhiều việc, chắc tạm thời không thể lên Bắc Kinh được, dặn cô phải sống tốt với Vương Tân, còn bảo cô đưa điện thoại cho Vương Tân để bà nói với anh vài câu. Tống Ca vẫn không dám nói với ba mẹ chuyện cô và Vương Tân đang có chiến tranh lạnh nên nói dối là Vương Tân tăng ca chưa về. Mẹ cô im lặng giây lát rồi nói:

- Tống Ca, mẹ lo lắng nhất là tính cách của con, bây giờ con bước chân vào xã hội rồi, trong công việc phải chăm chỉ, cố gắng, trong cuộc sống thì phải học cách quan tâm người khác và biết bảo vệ bản thân. Tình trạng của con với Vương Tân bây giờ mẹ không tán thành, dù sao thì hai đứa cũng đang sống chung trước hôn nhân, nếu con và Vương Tân đều cho rằng người kia là người mà mình cần tìm kiếm thì cuối năm hai

đưa đi đăng ký và tổ chức đám cưới đi, như thế vừa hợp lý mà cũng hợp pháp. Sau này mẹ chỉ hy vọng được nhìn thấy con sống bình an và hạnh phúc.

Tổng Ca âm ừ mấy câu, cô biết mình không thể tranh cãi với mẹ, nếu không mẹ sẽ tuôn ra một tràng đạo lý lớn, đạo lý nhỏ.

Cúp điện thoại, Tổng Ca nghe tiếng bụng mình réo ùng ục, bà mẹ được mệnh danh là “mặt sắt”, từ trước tới nay làm việc gì cũng rất quyết đoán sao tự nhiên giờ cũng trở nên hay cần nần thế nhỉ? Đã là thời đại nào rồi mà còn bắt mình phải cưới, làm cán bộ lãnh đạo cả đời mà quan niệm chẳng tiên tiến hơn những người phụ nữ nội trợ chút nào. Mặc dù cô thực sự muốn cưới Vương Tân thì cũng chẳng phải vội, huống hồ với tình hình trước mắt, có cưới hay không còn rất khó nói. Nhớ lại lời mẹ phải học cách bảo vệ bản thân, Tổng Ca vội vàng chạy tới bên bàn làm việc xem quyển lịch, vừa nhìn vào đó, Tổng Ca đã thấy chóng mặt, vội vàng chạy ra ngoài cửa, “người bạn tốt” của cô tháng này không tới đúng lịch, đã bị chậm mất hơn hai mươi ngày rồi.

Mẹ Vương Tân tay xách hai cái cặp lồng đứng trước cửa nhà trọ con trai gõ cửa. Hôm nay bà được nghỉ, gọi điện thoại hỏi con trai buổi tối có về nhà không? Vương Tân nói anh sẽ tới chỗ Tổng Ca, không cần phần cơm anh nữa. Chồng bà sáng sớm trước khi đi làm đã nói với bà, hôm nay ông phải đi sửa đàn ở một chỗ khá xa, có thể bữa tối cũng không về nhà ăn. Mẹ Vương Tân dọn dẹp nhà cửa xong, ở trong nhà mãi thì thấy chán, bèn tới siêu thị mua món xương sườn và mấy món rau mà con trai thích ăn nhất, về nhà nấu nướng xong xuôi bèn bỏ vào cặp lồng, ngồi tàu điện ngầm tới thẳng căn nhà mà Vương Tân và Tổng Ca thuê, cửa mở ra, một người lạ mặt lộ đầu ra hỏi một thôi một hỏi rồi nói là không quen ai tên Vương Tân, cũng chẳng biết ai tên Tổng Ca. Mẹ Vương Tân còn tưởng mình tìm nhầm nhà, vội vàng chạy xuống lầu gọi điện cho con trai, Vương Tân trách bà sao không chịu báo trước cho anh, việc gì phải mang cơm đi suốt một đoạn đường xa như thế? Mẹ Vương Tân nói:

- Mẹ nghĩ cả con và Tổng Ca đều bận, thời gian này thấy con càng ngày càng gầy, hôm nay mẹ lại được nghỉ nên mang cho con ít thức ăn, định bụng là tối trước khi con với Tổng Ca tan ca nên không nói cho hai đứa biết.

Vương Tân nói:

- Mẹ ở dưới lầu chờ con, con gọi điện thoại cho Tổng Ca, bảo cô ấy tới đón mẹ.

Khi Vương Tân gọi điện tới, Tổng Ca vừa mới xuống hiệu thuốc dưới nhà mua que thử thai, vào nhà vệ sinh thử nước tiểu xong, khi hai vạch màu đỏ hiện lên rõ ràng trên que thử, Tổng Ca thần thờ. Lúc nhận điện thoại của Vương Tân, đầu óc Tổng Ca rối bời trống rỗng. Cô không ngờ Vương Tân lại gọi điện thoại tới đúng vào lúc này, chẳng lẽ giữa người với người thật sự có cái gọi là cảm ứng. Vương Tân và đứa bé còn chưa thành hình trong lòng mình vì có mối quan hệ máu mủ nên tương thông với nhau? Vương Tân bảo cô lập tức xuống lầu đón mẹ anh, còn nói anh sẽ từ công ty về ngay, dặn cô đừng nói cho mẹ anh biết chuyện cả tuần nay hai người vẫn chưa gặp nhau, như thế chỉ càng thêm khiến mẹ anh thêm lo lắng. Tổng Ca ừ một tiếng rồi chạy đi, ra tới cổng của tiểu khu, lúc này mới nhớ ra căn nhà mà mẹ Vương Tân nói không phải ở đây mà là căn nhà mà họ đã thuê trước kia, cô bèn mở điện thoại di động, tìm số điện thoại của mẹ Vương Tân, Tổng Ca nói:

- Bác gái, bác đón taxi qua đây đi, giờ cháu đang ở chỗ Đại Tây Dương. Rất gần chỗ bác, ngồi taxi chắc chỉ mười phút là tới, cháu chờ bác ở cửa.

Mẹ Vương Tân không hề nghe con trai nói tới chuyện họ chuyển nhà, trong lúc ngồi xe bèn gọi điện hỏi con trai:

- Tiểu Tân, hai đứa chuyển nhà sao không nói cho mẹ biết?

Vương Tân ở đầu dây bên kia kinh ngạc, cũng may anh phản ứng nhanh:

- Mẹ, giờ mẹ đang ở đâu?

Mẹ Vương Tân nói:

- Tổng Ca nhà con bảo mẹ tới Đại Tây Dương, nói là chờ mẹ ở cổng.

Vương Tân nói:

- Ôi, con còn tưởng vừa nãy mẹ đã ở đấy rồi, con cũng về ngay bây giờ đây.

Cúp điện thoại, vừa nãy đang đứng chờ ở xe buýt, giờ Vương Tân lao ra khỏi dòng người, vẫy tay đón một chiếc taxi, lúc này anh chỉ hận không thể lập tức tới bên Tổng Ca, mới chỉ có một tuần không gặp mà cô đã chuyển tới sống trong một khu nhà cao cấp như thế, hơn nữa cô lại còn chẳng nói gì với anh, nếu không phải hôm nay mẹ anh mang cơm cho hai người thì Vương Tân cũng định cuối tuần này tới gặp Tổng Ca, chiến tranh lạnh một tuần, giờ đã đến lúc làm lành với nhau rồi, mặc dù làm thêm cùng lúc mấy công việc khiến anh bận tới tận mắt mũi nhưng chưa có giây phút nào anh quên Tổng Ca, anh định ổn định lại công việc, rồi sẽ nói hết với Tổng Ca, cô có thể thất vọng về mẹ anh, nhưng không thể để cô thất vọng về anh, Vương Tân có khả năng để xây dựng cho họ một tổ ấm tình yêu hoàn chỉnh, không có người làm phiền, mặc dù để xây dựng được cái tổ ấm đó phải vô cùng gian nan, vất vả, nhưng chỉ cần Tổng Ca vẫn yêu anh thì cho dù phải hy sinh nhiều đến đâu, anh cũng cam tâm tình nguyện. Anh nhanh chóng gọi điện cho Tổng Ca:

- Nói cho anh biết số nhà, đừng nói với mẹ là anh không ở cùng em.

Mẹ Vương Tân ngập ngừng bước xuống taxi, ngơ ngác nhìn vào trong khu chung cư cao cấp, bà nghi ngờ không biết có phải mình đi nhầm hay không, nơi đây không phải là nơi dành cho những người thuộc tầng lớp như bà bước vào, cho tới khi Tổng Ca bước tới gọi bà, bà mới biết là mình không đi lạc.

Tổng Ca lịch sự chào bà, từ hôm cãi nhau rồi bỏ khỏi căn nhà đó, Tổng Ca chưa quay về lần nào, không ngờ mẹ Vương Tân là người lại chủ động tới thăm cô trước, nhìn cái cặp lông trong tay bà, bỗng dưng Tổng Ca thấy mình vô cùng xúc động, người đàn bà trước mặt dù sao cũng có quan hệ huyết thống với đứa bé đang nằm trong bụng cô, mẹ con nhà họ Vương lúc này cùng xuất hiện khiến Tổng Ca thấy mình bỗng trở nên mê tít, hình như đứa bé trong bụng mình là do ông trời phái xuống, trên tay nó là một sợi chỉ đỏ, nó sẽ nối liền hai bố mẹ nó lại. Tổng Ca vô tình sờ tay lên bụng:

- Bác gái, bác tới sao không gọi cho cháu trước một tiếng?

Mẹ Vương Tân nhắc cái cặp lông lên nói:

- Bác định tới trước khi cháu với Tiểu Tân tan ca, làm cho hai đứa mấy món ngon, ai mà biết cái thằng con trai ngốc đó lại quên không nói cho bác biết chuyện hai đứa đã chuyển nhà, làm bác tìm sai chỗ. Tiểu Ca, hai đứa ở nhà của ai thế? Tiền thuê nhà ở đây đắt lắm phải không? - Mẹ Vương Tân như một bà già nhà quê bước vào khu vườn lớn, nhìn ngó xung quanh những căn nhà cao cấp mà bà vẫn chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn.

Tổng Ca nói:

- Bác gái, chúng ta về nhà trước, lát nữa cháu sẽ kể tường tận cho bác nghe. - Tổng Ca còn chưa nghĩ xem nên nói với mẹ con Vương Tân chuyện căn nhà này như thế nào, cô không muốn nói rõ sự thật với họ, những câu nói mà mẹ Vương Tân nói về mẹ cô, cô vẫn nhớ như in, trừ phi bà thay đổi về cách nhìn về gia đình cô, nếu không thì căn nhà này không những không giúp tình yêu của cô thêm ngọt ngào mà có thể là cái cớ để mẹ Vương Tân nói mẹ cô tham ô tiền của nhà nước.

Ở cửa nhà, Tổng Ca đưa cho mẹ Vương Tân một đôi dép lê, nhận cái hộp cơm từ trong tay mẹ Vương Tân, đặt lên bàn, mẹ Vương Tân nhìn ngó khắp nơi, căn nhà này không phải mới được trang trí, nhưng cách sắp xếp đồ đạc rất gọn gàng và có thẩm mỹ, nhất là những gì trong phòng tắm càng khiến mẹ Vương Tân tròn mắt kinh ngạc, cung điện của Hoàng đế chắc cũng chỉ như thế mà thôi, hơn nữa điều khiến bà khó có thể tin được là trong các căn phòng khác bà không hề thấy ai ở cùng với con trai và con dâu tương lai của bà, rõ ràng căn nhà này chỉ thuộc về hai người.

Mẹ Vương Tân ngồi bên bàn ăn, đơn đã nói:

- Tiểu Ca đừng bắt bác phải đoán nữa, căn nhà tốt như thế này mỗi tháng thuê hết bao nhiêu? Có phải mẹ cháu trả tiền cho hai đứa không?

Tổng Ca nói:

- Không mất tiền thuê bác ạ, đây là nhà một người bạn của bố cháu, người ta ra nước ngoài sống nên cho bọn cháu dọn về đây ở để trông nhà luôn.- Tống Ca nhanh nhẹn đáp.

- Ồ, bác nói rồi mà, căn nhà này không giống như nhà mới, bác còn tưởng là mẹ cháu mua cho. Nếu không phải thuê nhà thì tốt, chứ không mỗi tháng chắc cũng phải mất năm, sáu nghìn tệ. – Tính tò mò của mẹ Vương Tân đã được đáp ứng, bà ngẩng đầu lên nhìn Tống Ca. – Bác làm cho hai đứa mấy món ăn, mất của bác ba tiếng đồng hồ đấy, chờ một lát, lúc nào Tiểu Tân về hai đứa cùng ăn.

Tống Ca không lên tiếng, suốt mấy ngày không ăn uống được gì, lúc này bỗng dưng cô thấy đói, hơn nữa đói tới mức không thể nào chờ được, Tống Ca chỉ muốn lập tức nhét hết đồng đồ ăn đó vào miệng. Nhìn cái dáng vẻ như hổ đang bảo vệ thức ăn của mẹ Vương Tân, Tống Ca đứng lên, nuốt nước bọt ừng ực, nghĩ bụng mình đúng là ngốc, người ta đi một đoạn đường xa mang cơm tới đây không phải vì mình, cũng chẳng phải vì đứa con trong bụng mình mà vì con trai ruột của người ta. Dù sao thì bà cũng không phải mẹ ruột của cô, muốn ăn cũng chẳng đến lượt mình, nếu là mẹ ruột thì cho dù không ăn, chắc bà cũng sẽ bắt cô phải ăn trước, chút cảm động vừa dâng lên trong lòng Tống Ca giờ bỗng dưng nhạt đi mất quá nửa.

Một trận viêm dạ dày cấp tính khiến mấy ngày sau Doãn Kiếm Lan mới dần dần bình phục, trong mấy ngày này, để tiện chăm sóc cho bà, Lâm Đan Phong ở lại luôn nhà họ Tạ, vết bỏng ở chân cô đã kéo da non, mặc dù Doãn Kiếm Lan thương cô, không cho cô làm việc nhà, kiên quyết đòi tìm người giúp việc theo giờ tới làm nhưng Lâm Đan Phong vẫn làm hầu hết mọi việc. Dạ dày Doãn Kiếm Lan không tiêu hóa được những thức ăn quá cứng, ngày nào Lâm Đan Phong cũng nấu cháo kê cho bà ăn, cháo cô nấu vừa mềm, vừa thơm, Tạ Tiểu Dục ăn rồi khen ngon, thức ăn cô làm rất đơn giản nhưng lại giàu chất dinh dưỡng, ngay cả Doãn Kiếm Lan đã nấu ăn suốt mười mấy năm, là người vốn kén ăn mà cũng thấy vừa miệng. Bữa tối, hai bố con họ Tạ Siêu Phàm về nhà ăn tối, cả nhà đều luôn miệng khen tay nghề của Lâm Đan Phong, nhất là Tạ Chí Viễn, thường xuyên phải đi tiếp khách ở nhà hàng, đã ăn chán các món cao lương mỹ vị, giờ được ăn những món đơn giản Lâm Đan Phong làm, ông thấy bụng mình dễ chịu hơn nhiều, còn bảo Lâm Đan Phong dạy Doãn Kiếm Lan làm mấy món này, nói là Doãn Kiếm Lan nấu, lúc nào cũng chỉ nấu mấy món con gái thích, còn không thì không quan tâm tới khẩu vị của ông, Tạ Tiểu Dục vốn kén ăn, giờ cũng ngoan ngoãn ngồi ăn ngon lành.

Buổi tối, hai vợ chồng Tạ Chí Viễn nằm trong phòng ngủ nói về sự chăm chỉ và đảm đang của Lâm Đan Phong, hai người cùng thở dài, họ đã từng gặp nhiều người là con một trong gia đình hiện nay, đều giống như con gái họ, ngoại trừ cái miệng chăm chỉ thì ai cũng lười biếng, khả năng tự lo cho mình còn không có, đừng nói tới việc chăm sóc người già, xuống bếp nấu cơm. Trong số bạn bè của Doãn Kiếm Lan, không ít người đã có con dâu, nhưng bà chỉ nghe thấy họ ca thán cô con dâu 8x của mình ham chơi, thích tiêu tiền và không hiểu chuyện thế nào, chứ chưa bao giờ nghe ai khen con dâu mình được hiếu thuận và đảm đang như Lâm Đan Phong, Doãn Kiếm Lan nói với chồng:

- Hạ Thu Đông nói bạn gái của con trai chị ấy ngày nào cũng lấy lý do là phải chơi đàn, chẳng động tay vào làm việc gì cả, ngay cả đồ lót và tất cũng để Trần Thần giặt, xem ra con trai mình biết chọn vợ hơn Trần Thần, em có nằm mơ cũng không hề nghĩ được rằng Tiểu Phong nhà mình lại giỏi giang như thế.

Tạ Chí Viễn nói:

- Chẳng phải lúc đầu em ra sức ngăn cấm đấy sao?

Doãn Kiếm Lan không phục:

- Ai mà chẳng có lúc nhầm lẫn?

Tạ Chí Viễn nói:

- Em thừa nhận là mình nhầm lẫn thì tốt, anh nói này, em đừng nhiều chuyện với Hạ Thu Đông nữa, những người như cô ấy lúc nào cũng bới lông tìm vết con cái người ta, bản thân cô ấy thì sao? Ông Cường nhà cô ấy thường xuyên tới vũ trường, phòng trà, một bàn tay thì vỗ sao nên tiếng.

Doãn Kiếm Lan bỗng ngồi bật dậy:

- Sao anh biết chuyện đó?

Tạ Chí Viễn nói:

- Giới kinh doanh mà, những ông chủ quen biết với anh thường xuyên có việc cần nhờ ông ấy, muốn vay vốn thì đương nhiên phải cầu cạnh rồi? Ai cũng biết ông ta thích cái gì, con gái ôm vào tay thì tiền cũng được vào tay, người ta còn làm cho ông ấy một bài về nữa cơ, chẳng phải em rất hợp với Thu Đông sao, em có thời gian khuyên cô ấy, đừng có khó dễ với con dâu nữa, mau nghĩ cách mà kéo chồng quay lại đi, nếu không sớm muộn gì cũng có chuyện.

Hạ Thu Đông thấy mấy ngày nay rất vui vẻ vì nhà mình đích thực là một tổ ấm, chồng bà tan ca là về nhà đúng giờ, nếu phải đi tiếp khách, không thể nào về sớm được thì cũng sẽ gọi điện thoại cho bà. Hơn nữa điều bà vui nhất là hôm kỷ niệm ngày cưới, chồng bà tặng cho bà chiếc nhẫn bạch kim, còn nói một câu mà trên quảng cáo vẫn nói: “Kim cương vĩnh hằng, như tình yêu anh dành cho em”. Lúc đó, nước mắt Hạ Thu Đông rơi như mưa. Về công việc của Bạch Như Tuyết, chồng bà chỉ làm theo đúng trình tự công việc, nhân tiện hỏi giám đốc Cơ quan văn nghệ quần chúng về việc vay vốn xây nhà, mấy hôm sau vị giám đốc đó đích thân tới nhà, nói là may nhờ có Phó giám đốc Trần mà chỉ có một ngày, việc vay vốn đã có kết quả, còn đặc biệt tới thăm Bạch Như Tuyết, nói là chờ vết thương cô lành hẳn, có thể tạm thời điều tới cơ quan làm việc, hiện nay đang là lúc cơ quan thiếu người, có một nhân tài mới như Bạch Như Tuyết thì quả là tốt. Hạ Thu Đông vui vẻ nói hay quá, Trần Tự Cường ngồi bên cũng nói:

- Chuyện của Như Tuyết, chúng tôi sẽ suy nghĩ thêm, để con nó tự quyết định.

Sau khi vị giám đốc đó ra về, Trần Tự Cường gọi cả nhà ra, giúp Bạch Như Tuyết phân tích cái lợi và cái hại của việc về Cơ quan văn nghệ làm, hỏi cô có dự định gì? Bạch Như Tuyết nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu chỉ làm tạm thời thì con không đi, con vẫn hy vọng mình có thể tự mở một lớp dạy học, như thế con có thể chủ động thời gian của mình, hơn nữa tiền lương cũng sẽ cao hơn là đi làm, ở chỗ họ, một người làm việc ba mươi năm mà lương cũng chỉ được hơn 3.000 tệ, con biết nhà mình không quan tâm tới khoản tiền mà con kiếm được, nhưng con thì rất quan tâm, bố mẹ con vì cho con theo đuổi nghệ thuật mà đã hy sinh toàn bộ sức lực và tiền bạc cả đời, ông nội con lớn tuổi vẫn phải bơm vá xe ngoài đầu đường, con muốn họ được sống sướng hơn một chút.

Hạ Thu Đông còn chưa nói gì, Trần Tự Cường đã đứng lên nói:

- Như Tuyết, bố không nhìn nhầm con, con là một đứa trẻ có lương tâm, bố tán thành việc con mở lớp dạy học, cứ làm cho có kinh nghiệm, khi nào có tiếng tăm rồi thì sẽ mở lớp với quy mô lớn hơn, bây giờ các sinh viên đại học kiếm việc làm rất khó khăn, nhà nước luôn cổ vũ họ tự lập nghiệp, xem chỗ nào thích hợp để mở lớp thì cứ thuê, tiền thuê cả nhà sẽ giúp con. Sau đó tìm người trang trí lại lớp học, làm tấm biển quảng cáo, đừng chạy đôn chạy đáo tới tận nhà học sinh nữa.

Bạch Như Tuyết vui vẻ dựa vào lòng Trần Thần, nụ cười trên môi rạng rỡ, Trần Thần nói:

- Bố, con thay mặt Như Tuyết cảm ơn bố!

Trần Tự Cường xoa đầu con trai:

- Con đừng chỉ có biết vui chơi không. Con xem Như Tuyết làm gì cũng giỏi, con cũng phải học tập nó, đừng để bố mất mặt!

Trần Thần đứng bật dậy:

- Báo cáo bố, con đã bắt đầu đăng ký đi học tại chức ngành tài chính rồi. Bố yên tâm, ngày trước vì con không có động lực, bây giờ. – Trần Thần nhìn Bạch Như Tuyết rồi nói tiếp. – Bây giờ bố và mẹ đều thương chúng con như thế, Như Tuyết cũng biết phải báo hiếu bố mẹ, con đường đường là một thằng con trai, làm sao có thể thua cô ấy được.

Hạ Thu Đông nghe con trai nói vậy, mắt ngân ngấn nước, lúc này bà mới hiểu cảm giác khi chồng là của mình, con trai là của mình và con dâu cũng là của mình. Chỉ có một câu nói của chồng khiến bà thấy không vui trong lòng, sao con dâu gọi ông là bố, nhưng bà thì cô gọi là bác gái? Như Tuyết không dám mở miệng

gọi cô là mẹ, ông là chồng mà cũng không biết gọi ý cho người ta. Nửa đêm, bà nói với chồng chuyện này, không ngờ chồng bà trêu:

- Muốn Như Tuyết gọi em là mẹ thì phải để người ta gọi từ trong tâm gọi ra. Biểu hiện của em mấy hôm trước còn chẳng bằng một người chị, mấy hôm nay đã được gọi là bác gái, coi như là được đặc cách thăng cấp rồi, phải biết đủ chứ. Tục ngữ nói rồi, cơm phải ăn từng miếng, việc phải làm từ từ, anh thấy chờ chúng ta có cháu bé rồi thì em có thể “xin” được gọi là mẹ chồng rồi! Ha ha!

Hạ Thu Đông giận dỗi đấm ông, Trần Tự Cường vui vẻ bật cười ha hả.

29. Chương 29

Khi Vương Tân bước vào cổng của tiểu khu, trong lòng bỗng thấy khó chịu. Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, anh còn tưởng Tống Ca vẫn đang ở trong căn nhà thuê xập xệ mà khóc lóc, không ngờ người ta lại chuyển tới một khu chung cư sang trọng và hưởng thụ cuộc sống sung sướng nơi đây, còn anh thì làm bán mạng cả ngày cả đêm mà không biết rằng Tống Ca không cần. Người có thể cho Tống Ca ở trong căn nhà sang trọng này, ngoài bà mẹ quyền thế của cô ra không thể còn ai khác, khu này không phải mới được xây dựng, chứng tỏ mẹ cô đã sở hữu căn nhà này từ lâu, nhưng Tống Ca lại không bao giờ nói với anh chuyện này, yêu nhau bốn năm mà không thể đổi lại được sự chân thành của người yêu, Vương Tân biết đối với mình, nó có nghĩa là gì. Cũng giống như cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Tống Ca trên tivi, anh còn nghĩ giữa mình và Tống Ca không còn có bí mật nào nữa, không ngờ người ta chỉ coi anh là người ngoài. “Nếu em đã có một căn nhà tốt như thế, sao cứ phải ép bố mẹ anh? Sao cứ phải giả vờ cùng anh đi xem nhà cửa khắp nơi? Rồi còn thuê nhà?” - Đứng trước tòa chung cư được xây bằng xi măng kiên cố, Vương Tân bỗng cảm thấy tòa tháp tình yêu của mình đang lung lay dữ dội.

Vào giây phút Tống Ca mở cửa cho Vương Tân, bỗng dưng có một sự xúc động mãnh liệt dâng lên trong lòng cô, nhưng ánh mắt của Vương Tân khiến cô khựng lại, cô chưa bao giờ gặp ánh mắt nào như vậy, lạnh lẽo như những giọt nước của tháng mười hai, khiến cô cảm thấy rét run:

- Tống Ca, cảm ơn em đã cho mẹ anh tới nhà em, lát nữa anh sẽ đưa mẹ về ngay, không làm phiền em đâu, chỉ mong em nể mặt anh một chút.

Mẹ Vương Tân nghe tiếng con trai gõ cửa thì vội vàng mở nắp cơm hộp, mùi sườn xào thơm lừng bay khắp nơi:

- Nào con trai, con với Tiểu Ca ăn đi, vẫn còn nóng lắm.

Tống Ca còn chưa quay người đã ngửi thấy mùi sườn xào, mùi vị đó khiến bụng cô quặn lên, vội vàng bặm chặt miệng, lao vào nhà vệ sinh, đóng chặt cửa lại và bắt đầu nôn ọe.

Vương Tân đi thẳng vào:

- Mẹ, mẹ việc gì phải đi xa như thế?

Mẹ Vương Tân thấy Tống Ca không theo vào phòng bếp thì vừa bỏ thức ăn ra đĩa, vừa nói:

- Mẹ thấy mấy hôm nay con gầy quá, Tiểu Ca lại không có thời gian làm cho con món ăn ngon, hôm nay được nghỉ nên định cải thiện bữa tối cho cả hai đứa, ăn mau đi, để nguội nên mất ngon, Tiểu Ca đâu rồi nhỉ, bảo nó tới ăn đi.

Vương Tân đi vào phòng ngủ, mở cửa vào nhà vệ sinh, cơn khó chịu của Tống Ca đã qua, quay lưng lại phía anh, đang ra sức lau những giọt nước mắt trên mặt. Vương Tân nói:

- Mẹ anh gọi em ra ăn cơm.

Tống Ca nói:

- Cảm ơn! Em ăn rồi! Em không dám nhận nữa đâu! Trong vòng mười phút anh ăn hết cơm rồi mau đưa mẹ anh rời khỏi đây đi!

Vương Tân quay ra đóng cửa lại rồi đi vào phòng bếp:

- Mẹ, Tổng Ca ăn rồi, đừng gọi cô ấy nữa, cô ấy đang mệt, muốn nghỉ ngơi.

Mẹ Vương Tân đặt thức ăn xuống trước mặt con trai:

- Thế thì con ăn mau đi. Con bé này ăn rồi hả? Cũng chẳng nói với mẹ một tiếng, chắc là lại tới nhà hàng nào đó ăn rồi, chẳng biết tiết kiệm gì cả, hai đứa sau này làm sao mà sống?

Vương Tân cầm bát cơm lên, vội vàng và một đồng thức ăn vào miệng, anh thực sự nuốt không nổi, nhưng vì không muốn để mẹ phát hiện ra điều gì bất thường nên chỉ đành giả vờ. Mẹ Vương Tân đau lòng nhìn con trai ăn ngấu ngiến, thì thoảng lại gấp miếng sườn cho anh, bỗng dưng nghĩ ra cái gì đó, bèn bê bát cơm đứng lên, Vương Tân hỏi:

- Mẹ làm gì thế?

Mẹ Vương Tân nói:

- Mẹ mang cho Tiểu Ca, để nó nếm thử xem, ăn no rồi thì ăn ít thôi cũng được.

Vương Tân nói:

- Mẹ nhiều chuyện quá, mẹ không biết là cô ấy sợ béo à? Đừng đi nữa!

Mẹ Vương Tân nhìn bát cơm trong tay:

- Nhiều thế này mình con ăn cũng không hết, thôi mẹ ăn vậy, để thừa hai đứa cũng vứt đi.

Hai mẹ con Vương Tân ngồi ăn cơm trong phòng bếp, trong phòng ngủ Tổng Ca bật ti vi thật to, đồ đạc nằm trên giường.

Vương Tân nhanh chóng ăn xong bữa cơm, giúp mẹ thu dọn xong, anh nói:

- Mẹ, trời tối rồi, con đưa mẹ về nhà.

Mẹ Vương Tân nói:

- Không cần đâu, con đưa mẹ ra ga tàu điện ngầm là được rồi, con cũng mệt mỗi cả ngày nay rồi, tắm giặt rồi đi nghỉ sớm đi.

Vương Tân đã tới trước cửa phòng của Tổng Ca, gọi lớn:

- Tổng Ca, anh đưa mẹ về đây!

Không có tiếng đáp. Mẹ Vương Tân nhìn con trai:

- Sao thế? Ai chọc giận nó hả? Lúc vào cửa vẫn còn bình thường mà.

Vương Tân đẩy mẹ đi ra ngoài cửa:

- Không sao đâu mẹ, tính cô ấy thế, có phải mẹ không biết đâu? Con tiễn mẹ về rồi quay lại ngay.

Hai mắt Tổng Ca ầng ậc nước, nghe thấy tiếng cánh cửa chống trộm khép lại, cô lật úp người xuống giường, hai tay dầm mạnh xuống gối, bật khóc nức nở, sau đó lại nằm ngửa ra, dầm mạnh tay lên bụng mình, hét lớn:

- Cút! Cút hết cho tôi! Từ nay về sau tôi chẳng có quan hệ gì với các người nữa.

Nghỉ ngơi vài ngày, Doãn Kiếm Lan thấy sức khỏe của mình đã đỡ hơn nhiều. Hôm qua Tạ Siêu Phàm nói vé máy bay của Tiểu Phong đã đặt xong rồi, một tuần nữa sẽ khởi hành. Doãn Kiếm Lan nghĩ từ ngày mai không bắt Tiểu Phong dạy con gái mình học nữa, để cô về nhà ở với mẹ cô, dù sao người ta cũng là mẹ đẻ, cho dù mình có thương cô thế nào thì cũng phải hiểu chút lễ nghĩa.

Mấy ngày trước Tiểu Phong phục vụ bà rất tận tình, bây giờ bà đã khỏe rồi, Doãn Kiếm Lan nghĩ mấy hôm nay phải tranh thủ làm cho Tiểu Phong mấy món mình rành nhất, ở nước ngoài tốt đến đâu cũng không bằng ở nhà, nghĩ vậy, Doãn Kiếm Lan bèn đẩy cửa phòng con gái, nói:

- Tiểu Phong, hai chị em cứ học đi, bác tới siêu thị mua ít đồ.

Lâm Đan Phong vội vàng chạy ra, nói:

- Bác, bác đi được không? Bác muốn mua gì thì nói với con, con mua cho.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Bác khỏe rồi, để bác tự đi, con biết là phải mua gì đâu.

Lâm Đan Phong kéo tay bà nói:

- Hay là thế này, hôm nay cho Tiểu Dục nghỉ ngơi một ngày, con đã ôn tập hết các môn cho em ấy rồi, dạy trước cả một phần của tuần sau, bọn con cùng đi với bác nhé.

Tạ Tiểu Dục nói:

- Chị, hay là chị đi với mẹ đi, em cũng muốn tới nhà bạn, nó gọi điện cho em mấy lần rồi.

Doãn Kiếm Lan nhìn con gái, mỉm cười chỉ vào đầu cô:

- Con cứ nói tới đi chơi là thấy nhanh nhẹn lắm. Được rồi, nể tình mấy hôm nay con học hành vất vả, cho con nghỉ nửa ngày, trưa nhớ về ăn cơm, đừng để mẹ phải gọi.

Tạ Tiểu Dục sung sướng nhảy cẫng lên, ôm mẹ, hôn chụt lên má bà:

- Đúng là mẹ vẫn thương con nhất!

Lâm Đan Phong mỉm cười cùng Doãn Kiếm Lan đi ra cổng, Doãn Kiếm Lan mở cửa nhà để xe, lái chiếc xe yêu thích của mình ra, bảo Lâm Đan Phong ngồi cạnh mình:

- Tiểu Phong nếu con đi chậm vài hôm thì bác sẽ dạy con lái xe, con không biết đâu, khi phụ nữ lái xe, nhất là khi đi trên một con đường rộng rãi sẽ có một cảm giác vô cùng tự hào mà con không thể cảm nhận được khi làm những việc khác.

Lâm Đan Phong cười nói:

- Vậy sao, còn có cảm giác đó nữa ă? Lần đầu tiên con nghe nói đấy. Thực ra mấy năm nay nghỉ hè con cũng định học lái xe, nhưng đi làm gia sư đã hết thời gian rồi.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Bác biết, con muốn kiếm thêm chút tiền để giảm bớt gánh nặng cho mẹ con, nhưng lái xe dễ học lắm, lần sau con về, bác sẽ tìm cho con một trường tốt, mấy cái trò này chắc không gây khó được cho con.

Trước cổng siêu thị Wall Mart, Doãn Kiếm Lan đỗ xe cẩn thận, Lâm Đan Phong đẩy chiếc xe mua hàng, hai người cùng bước vào siêu thị. Doãn Kiếm Lan đi tới quầy bán hải sản, chỉ vào một con tôm vẫn đang còn sống và con cua bể, nói với nhân viên phục vụ:

- Ba con tôm càng, một con cua bể.

Lâm Đan Phong nhìn bảng giá đắt đỏ của mấy món này, nghĩ giá một con tôm bằng một tháng sinh hoạt phí của cô với mẹ suốt một tuần, vội vàng nói:

- Bác gái, dạ dày của bác còn chưa khỏe hẳn, ăn những món này đều khó tiêu, nếu vì con thì bác đừng lãng phí.

Doãn Kiếm Lan nói:

- Có gì đâu mà lãng phí, bác và Tiểu Dục tới nhà hàng hải sản nhiều lần, không chỉ ăn những món này không đâu. À, đúng rồi, có một lần hai mẹ con bác còn gặp mẹ con ở đó, mẹ con không nói với con à? – Doãn Kiếm Lan giả vờ vô tình hỏi.

Lâm Đan Phong lắc đầu:

- Con không nghe mẹ nói. Bác gặp mẹ con khi nào vậy?

Doãn Kiếm Lan lại bảo nhân viên phục vụ cân thêm mấy con cá thu, cười khỏá lấp:

- Cũng lâu rồi, bác không nhớ nữa. - Bà nghĩ bụng, Ngô Lệ Hồng cũng là người có đạo đức, không nói cho Tiểu Phong nghe điều không tốt của bà trước kia. Mua hải sản và rau xanh xong, Doãn Kiếm Lan lại đưa Lâm Đan Phong tới gian hàng bán hoa quả. - Tiểu Phong, con thích ăn quả gì cứ lấy đi, bác không biết khẩu vị của con.

Lâm Đan Phong nhìn Doãn Kiếm Lan đang cầm mấy quả nhập khẩu hình thù quái dị mà mình cũng không biết tên là gì, rồi nhìn vào cái xe chở đồ đã chất cao như núi, ngăn:

- Bác, con ăn gì cũng được, bác đừng lấy nữa, đã chật cả xe rồi.

Doãn Kiếm Lan nhìn vào cái xe rồi mới buông tay, giúp Lâm Đan Phong đẩy xe đồ ra xếp hàng tính tiền.

Siêu thị Wall Mart lúc nào người ra vào cũng nườm nượp, trông không có vẻ gì là đang khủng hoảng kinh tế. Bình thường Doãn Kiếm Lan ghét nhất là phải xếp hàng chờ thanh toán, cũng may hôm nay có Lâm Đan Phong đi cùng bà, hai người vừa nói chuyện vừa dịch về đằng trước, cuối cùng cũng tới lượt. Bỗng dưng, người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng ngay phía trước bắt đầu cãi nhau với người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đang đứng chờ ở cửa ra, người phụ nữ đó cầm một chai tương Hải Thiên chỉ trích người đàn ông:

- Đã bảo ông mua tương sốt cà chua thì lại mua cái tương này? Tương này làm sao mà trộn rau được?

Người đàn ông lúng búng gì đó trong miệng, Doãn Kiếm Lan nghe không rõ, người phụ nữ quay sang nói với nhân viên thu ngân:

- Tôi không cần lọ tương này nữa.

Nhân viên thu ngân nói:

- Xin lỗi, hóa đơn của chị đã in ra rồi, chị muốn trả lại hàng thì phải tới quầy chính, xin chị trả tiền trước.

Người đàn ông vội vàng nói:

- Anh sẽ đi mua lọ sốt khác, quay lại ngay.

Người phụ nữ hét lên:

- Mua cái gì mà mua? Một lọ tương cà chua mà phải xếp một hàng dài nữa sao? Vô dụng! Chẳng được cái tích sự gì cả!

Người đàn ông đẩy gọng kính lên, sắc mặt tái nhợt, không biết mình nên đi nữa hay không.

Doãn Kiếm Lan thấy thật là chướng mắt, bèn đưa thẻ mua hàng cho Lâm Đan Phong, Lâm Đan Phong kéo vạt áo bà, giọng nói nhỏ như một con muỗi:

- Bác đừng đi!

Doãn Kiếm Lan không quay đầu lại, chỉ nói:

- Không sao. - Rồi bà đi lên nói với người phụ nữ. - Sao cô lại khắc nghiệt như thế? Chẳng phải chỉ một lọ tương thôi sao, việc gì cô phải nổi cáu với chồng. Vả lại anh ấy cũng lớn tuổi rồi, cô còn trẻ mà sao lại nói bằng giọng điệu đó?

Những người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán...

- Đúng đấy, làm gì có đứa con gái nào nói chuyện với người lớn như thế?

- Chẳng có giáo dục gì cả.

Người phụ nữ đó nhìn Doãn Kiếm Lan như đánh giá, môi mỏng cong cớn nhếch lên:

- Ông ta lớn tuổi thì sao? Có tám mươi tuổi thì cũng không phải là bố tôi. Bà đừng có chỗ mồm vào chuyện của người khác! Bà muốn gì? Bà thích ông ta hả?

Mọi người ào ào nói người đàn bà vô liêm sỉ:

-Không phải bố thì là...

- Chồng già vợ trẻ, còn không hiểu hay sao!

Doãn Kiềm Lan nhìn người đàn ông đang xấu hổ tới mức muốn lập tức dộn thổ ngay xuống đất, định nói gì đó nhưng lại thôi, quay sang chửi người đàn bà:

- Hừ! Nhìn cô cũng biết chẳng tốt đẹp gì! Tôi gặp nhiều người mặt dày rồi, nhưng chưa thấy ai mặt dày như cô!

Bà ta lập tức tuôn ra một tràng:

- Bà nói ai mặt dày? Con mẹ bà mới mặt dày ấy! Vợ chồng tôi cãi nhau liên quan gì tới bà? Ảnh hưởng mẹ gì tới bà! Thích cãi nhau phải không? Gọi cả họ hàng tới đây!

Người đàn ông ôm chặt người đàn bà đang hăng máu chửi:

- Dừng cãi nhau nữa, anh xin em! – Đôi mắt ông thi thoảng lại liếc nhìn Lâm Đan Phong đang đứng đằng sau Doãn Kiềm Lan.

Người đàn bà vẫn không chịu buông tha, Doãn Kiềm Lan vẫn không chịu kém cạnh, cùng cô ta so tài cao thấp, hai người càng cãi càng hăng, cuối cùng lao vào đánh nhau.

Từ đằng xa thấy bóng bảo vệ của siêu thị chạy nhanh tới.

Giây phút này, Lâm Đan Phong chỉ ước hai mắt mình bị mù để không nhìn thấy cảnh tượng khiến cô xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất này. Thực ra là khi người đàn bà đó hét lên tiếng đầu tiên, cô đã nhận ra người đàn ông đang đứng chờ ở cửa là ai, làm sao cô có thể không nhớ ông được? Ông đã cho cô sinh mệnh, rồi lại cùng cô sống suốt mười bốn năm trời, cuối cùng vì người đàn bà vô liêm sỉ này mà bỏ mẹ con cô, ông là người mà cô phải gọi bằng bố, là người mà lẽ ra cô phải tôn trọng, là người lẽ ra phải được mọi người tôn kính, nhưng giờ phút này, ông đánh mất tất cả tôn nghiêm của mình, để mặc cho người đàn bà nhỏ hơn mình hai mươi tuổi mắng chửi, sỉ nhục, đây chính là tình yêu mà năm xưa ông theo đuổi sao? Đây chính là hạnh phúc mà ông nhận được sau khi đã bỏ vợ con sao? Thực ra cô nên lao lên phía trước, nhưng cô biết nói gì đây? Nên nói gì đây? Khi bố mẹ cô ly hôn, cô đã từng khóc lóc cầu xin ông đừng bỏ họ, lời nói của bố con khi đó tới giờ vẫn còn vang vọng bên tai cô: “Chuyện của người lớn, trẻ con biết gì mà xen vào!”

Cô không thể xen vào, cũng chẳng có tư cách gì mà xem vào.

Khi người đàn bà đó một lần nữa giơ tay lên định cào cấu Doãn Kiềm Lan thì Lâm Đan Phong bỏ mặc chiếc xe để hàng, lao lên, dang hai tay đứng chắn trước mặt Doãn Kiềm Lan, nước mắt cô tuôn lã chã, cô không thể cho phép người đàn bà đã từng làm tổn thương mẹ cô, nay lại làm tổn thương Doãn Kiềm Lan, người sẽ có một ngày nào đó làm mẹ của cô, cho dù đụng đến một sợi lông của bà cũng đừng hòng!

- Dừng... lại!

Tất cả mọi người ở đó đều giật mình bởi tiếng hét chói tai, người ta không dám tin giọng nói đó lại thoát ra từ miệng của cô gái trông có vẻ yếu yếu như Lâm Đan Phong, cô lấy cái sức mạnh đó ở đâu ra? Vì sao cô lại có vẻ kích động như thế?

Người đàn bà kia giật mình dừng lại, Doãn Kiềm Lan cũng giật mình, người đàn ông đang kéo vợ ra xấu hổ quay mặt đi.

Người bảo vệ chạy lại kéo người đàn bà đang sấn sổ vào định đánh nhau ra, đẩy bà ta ra khỏi siêu thị, Doãn Kiềm Lan chưa hả giận, còn định chạy theo ra để cãi lý, Lâm Đan Phong kéo bà lại, giọng cô nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn được nữa:

- Bác gái, con cầu xin bác, bác nể mặt con, đừng đuổi theo họ nữa, đó là, đó là... bố con!

Doãn Kiềm Lan như bị sét đánh, bà nhìn khuôn mặt giàn dụa nước mắt của Lâm Đan Phong, bỗng dưng hiểu ra giây phút này, Lâm Đan Phong đang phải chịu đựng nỗi đau khó nói thành lời như thế nào? Bố mẹ

ly hôn, một người bố không ra gì đã làm tổn thương tới trái tim non nớt của cô ra sao? Bà bỗng dưng hiểu ra vì sao tiếng hét chói tai đó lại khiến bà đau lòng như vậy?

Lẽ ra phải được sống trong tình yêu thương của bố mẹ thì đã sớm phải chịu đựng nỗi đau mà lẽ ra những đứa trẻ ở độ tuổi của cô không phải chịu đựng, là mẹ chồng tương lai, bà đã không thể bù đắp cho những thiếu thốn của cô mà lại còn rắc muối lên vết thương chưa kịp lành miệng, cảm giác hối hận và đau lòng khiến Doãn Kiếm Lan giang rộng hai tay, ôm chặt Lâm Đan Phong vào lòng mình, nghẹn ngào nói:

- Con gái, bác không biết, ngày trước bác có lỗi với con, khiến con phải tủi thân.

Lâm Đan Phong tựa hẳn vào lòng Doãn Kiếm Lan, một cảm giác ấm áp tan ra trong lòng cô, lớn ngần này rồi, mới chỉ có mẹ là ôm cô như thế này, cuộc đời được có thêm một người nữa cũng yêu thương cô, yêu cô như mẹ ruột, cô ngược đời mắt nhạt nhòa lệ của mình lên, một tiếng nói từ đáy tim mình thoát ra khỏi miệng:

- Mẹ!

Tiếng mẹ thoát ra khỏi môi cô khiến Doãn Kiếm Lan như xé từng khúc ruột, bà lại ôm chặt Lâm Đan Phong vào lòng, bà ừ một tiếng, tâm trạng vô cùng phức tạp, giờ phút này, bà cảm thấy người đang ở trong lòng mình không phải là cô con dâu tương lai không có chút máu mủ ruột rà nào với bà mà chính là cô con gái đã từng ở trong bụng bà chín tháng mười ngày, là đứa con do chính bà sinh ra.

Những người đứng xem xung quanh đều nhìn hai mẹ con khó hiểu, không hiểu vì sao vừa nãy còn lao vào cãi nhau với người khác, giờ lại đứng đây ôm nhau mà khóc.

Hạ Thu Đông tìm người giúp đỡ, cuối cùng cũng thuê được cho Bạch Như Tuyết một căn nhà trên đường nghệ thuật phồn hoa nhất thành phố, Trần Tự Cường lại tìm người tới trang hoàng lại căn nhà, móng tay giữa của Bạch Như Tuyết được bác sĩ xử lý rất tốt, thêm vào đó là sự chăm sóc tận tình của Hạ Thu Đông nên không bị rụng ra, điều này càng khiến Hạ Thu Đông càng thêm phần an ủi. Sau đề nghị của chồng, Hạ Thu Đông lại tới công ty mật dịch mời một bảo mẫu chuyên phụ trách thu dọn nhà cửa, nấu cơm, như thế có thể giảm bớt việc nhà cho Hạ Thu Đông, lại khiến cả nhà về tối nhà là được ăn cơm nóng, chồng bà nói, nhiệm vụ sau này của Hạ Thu Đông chính là trên cơ sở kinh tế của gia đình hiện giờ, giúp cả nhà được sống vui vẻ hơn, thoải mái hơn.

Mọi việc trong nhà đều thuận lợi, tình cảm của chồng cũng dần dần quay lại, Hạ Thu Đông thấy hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào hết. Nhờ vào quan hệ của mình, bà giúp Bạch Như Tuyết đăng một quảng cáo trên báo, bất cứ mối quan hệ nào có thể lợi dụng, bà đều không quên kéo thêm khách hàng cho Bạch Như Tuyết, ngay cả những người bạn trong hội mặt chược ngày trước, bà cũng không buông tha, bà gọi điện thoại cho Doãn Kiếm Lan, còn bảo bạn là đưa Tạ Tiểu Dục tới học đàn tranh, còn nói nếu Tạ Tiểu Dục tới học sẽ được miễn học phí hoàn toàn. Doãn Kiếm Lan không hiểu vì sao thái độ của Hạ Thu Đông dành cho Bạch Như Tuyết đột nhiên lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế, mấy hôm trước vẫn còn chê Bạch Như Tuyết không chịu làm việc, không hiểu chuyện lắm rồi mưu mẹo, bây giờ thì đi khắp nơi giúp đỡ con dâu, nhớ lại mấy lời chồng bà nói trước đó, bà bèn nói:

- Nếu có con nhà ai mới học đàn thì tôi sẽ giới thiệu cho chị, còn Tiểu Dục nhà tôi xin miễn, Tiểu Phong mới nhót được trái tim nó lại, tới chỗ chị lại thả nó ra thì công sức của hai mẹ con tôi thành công dã tràng à.

Hạ Thu Đông nghe trong điện thoại thấy Doãn Kiếm Lan cứ một điều mẹ con, hai điều mẹ con với Lâm Đan Phong thì không biết sau hôm đó mình gây ra chuyện lớn ở nhà họ Tạ, Doãn Kiếm Lan với Lâm Đan Phong tại sao mới có mấy ngày đã biến thành mẹ con rồi? Trong điện thoại khỏi tiện hỏi nhiều, Hạ Thu Đông hẹn Doãn Kiếm Lan nếu có thời gian thì cùng đi uống trà. Ngày trước đều là Doãn Kiếm Lan mời bà, rất ít khi Hạ Thu Đông trả tiền, Doãn Kiếm Lan nhớ lại lời chồng bà bảo khuyên Hạ Thu Đông quản lý ông chồng nên đồng ý đến gặp bạn.

Ban ngày, Hạ Thu Đông thường xuyên tới lớp dạy đàn tranh của Bạch Như Tuyết, giúp cô đón tiếp học sinh hoặc làm một vài việc bà có thể làm, buổi tối, cả nhà ăn cơm xong, Trần Thần cùng bố anh ngồi xem tivi, Hạ Thu Đông đưa Bạch Như Tuyết ra ngoài, nếu không đi tập thẩm mỹ thì cũng tới Hội quán phụ nữ để làm đẹp, hai người lúc nào cũng như hình với bóng, đi đến đâu cũng được người ta khen ngợi, ai gặp cũng

nói nhìn hai người trông không giống mẹ chồng với con dâu mà cứ như là hai chị em vậy. Hạ Thu Đông rất vui khi mọi người gọi họ như thế, khi đi siêu thị mua đồ, bà còn mua cho mình và Bạch Như Tuyết hai bộ quần áo giống nhau về kiểu dáng, chỉ khác nhau mỗi hoa văn. Bạch Như Tuyết rất ít khi mua quần áo đắt tiền, thấy Hạ Thu Đông đối xử thật lòng với mình thì cũng vui vẻ chấp nhận, cô hài lòng với mối quan hệ này hơn bất cứ người nào khác, không cần câu nệ lễ nghĩa, nói chuyện không phải nghĩ trước nghĩ sau, hai người không có gì là không nói được, giống hệt như cô và Tống Ca năm xưa, phải nói rằng mối quan hệ này còn hòa hợp hơn cả với Tống Ca, có những lúc Tống Ca tỏ ra mạnh mẽ hơn Hạ Thu Đông, còn Hạ Thu Đông vốn là người “ruột để ngoài da” nên khi đã đối xử tốt với ai thì sẽ vứt bỏ nguyên tắc.

Doãn Kiếm Lan hẹn Hạ Thu Đông đi uống nước hôm Lâm Đan Phong về nhà với mẹ cô, Doãn Kiếm Lan tới “Hạc Minh Viên” nơi Bạch Như Tuyết thuê làm chỗ dạy học, được Hạ Thu Đông dẫn đi tham quan phòng tập đàn, căn phòng được trang trí vô cùng tao nhã, mang đậm màu sắc cổ điển, Bạch Như Tuyết đang biểu diễn mẫu cho học sinh, thấy Doãn Kiếm Lan bước vào, chỉ ngừng đầu lên mỉm cười tỏ ý chào, hơi dừng lại một chút, Doãn Kiếm Lan thấy Bạch Như Tuyết xinh đẹp ngồi bên cây đàn tranh, tiếng đàn du dương, réo rắt, rồi nhìn mười mấy học sinh đang say mê lắng nghe, khí chất hoàn toàn khác với mấy đứa trẻ không học đàn, bỗng dừng thấy hối hận vì đã không đưa con gái tới đây. Doãn Kiếm Lan bình thường rất thích những cô gái có dáng vẻ thực nữ, luôn cảm thấy xã hội phù hoa bây giờ khiến bọn trẻ đều trở nên mất nề nếp, quan hệ thắm mỹ đảo lộn, lúc nào cũng muốn con trai của mình trở thành “thân sĩ”, con gái mình thì thành “thực nữ”, con trai bà mặc dù không được đến mức đó nhưng cũng chẳng kém gì ai, nhưng con gái thì không được, mặc dù dạo này được Lâm Đan Phong dạy bảo, đã tiến bộ rất nhiều nhưng còn lâu mới tới được mức là “thực nữ”, sau này khi đã theo kịp chương trình trên lớp, thời gian rảnh rỗi cho cô bé tới đây học đàn cũng không tồi.

Hạ Thu Đông thấy Doãn Kiếm Lan đứng nghe chăm chú thì huých tay bà, lúc này Doãn Kiếm Lan mới giật mình, vội nói:

- Hay lắm, hay lắm. Thu Đông không ngờ mọi người lại làm tốt như thế, hôm nào tôi đưa Tiểu Dục tới đây, để nó không có việc gì thì đi theo Như Tuyết học tập, coi như rèn luyện tính tình, để nó đỡ điên.

Hạ Thu Đông đưa Doãn Kiếm Lan vào phòng nghỉ:

- Tiểu Dục nhà chị muốn tới lúc nào tôi cũng hoan nghênh, chị xem Như Tuyết dạy có được không?

Doãn Kiếm Lan chân thành đáp:

- Tốt lắm, nhìn Như Tuyết ngồi sau cây đàn, trông cứ như tiên nữ hạ phàm, khí chất của nó đúng là không ai bì nổi.

Hạ Thu Đông hài lòng cười híp mắt:

- Trước khi tới đây chị uống mật ong rồi à?

Doãn Kiếm Lan nghiêm sắc mặt:

- Tôi nói thật mà, việc gì phải nịnh chị! À, chẳng phải lúc trước chị không tán thành cho Như Tuyết mở lớp học sao? Sao hôm nay lại không ngăn cản nữa.

Hạ Thu Đông nói:

- Tôi cũng đang định hỏi chị, hôm đó còn chửi người ta là hồ ly tinh, sao mấy hôm nay nói chuyện cứ mẹ mẹ con con rồi?

Doãn Kiếm Lan nhìn Hạ Thu Đông, Hạ Thu Đông nhìn Doãn Kiếm Lan, hai người bạn thân đã lâu năm bỗng dừng nhìn nhau cười.

Cười xong, hai người cùng kể lại những chuyện xảy ra ở nhà mình, nói tới chỗ cảm động, cả hai cùng rơi nước mắt.

Doãn Kiếm Lan cảm thán:

- Dừng thấy mấy chúng mình bình thường ghê gớm, nhưng chung quy lại cũng chỉ là “hổ giấy” thôi, tình vợ chồng, tình con cái, có cái tình nào mà không khiến chúng ta hiện nguyên hình.

Hạ Thu Đông cười:

- Mấy hôm không gặp mà chị lại giỏi thêm hay sao ấy, hồ giấy thì hồ giấy, chúng tao chúng ta lương thiện, trái tim có lúc nào là cứng rắn được với chồng con đâu, gặp được chúng ta là phúc phận của Tiểu Phong và Như Tuyết, gặp được những đứa con như Tiểu Phong và Như Tuyết cũng là phúc phận của chúng ta.

Doãn Kiềm Lan nói:

- Chị nói đúng lắm, mọi người cùng hiểu nhau, cùng thấy hài lòng thì cuộc sống sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Hạ Thu Đông nói:

- Tôi định tháng sau tổ chức cho chúng nó, tới lúc đó chị phải giúp tôi đấy nhé, tôi chẳng hiểu lễ nghĩa gì, không muốn để người ngoài cười chê.

Doãn Kiềm Lan hỏi:

- Sao mà vội thế? Có phải là sợ mang...

Hạ Thu Đông vỗ tay Doãn Kiềm Lan:

- Chị nghĩ đi đâu vậy? Tôi nói cho chị biết, cho dù có mang thai thì cũng là danh chính ngôn thuận, hai đứa chúng nó đăng ký kết hôn từ lâu rồi, chỉ còn thiếu một cái đám cưới hình thức thôi, con dâu tôi không phải loại người tùy tiện như chị nghĩ đâu!

Nhớ lại Hạ Thu Đông từng nói với bà Bạch Như Tuyết và Trần Thần mới quen nhau có mấy ngày đã ngủ với nhau, không còn là gái trinh, bây giờ lại trách bà, Doãn Kiềm Lan thấy vừa tức vừa buồn cười:

- Sao mà chị lắm giọng thế? Chuyện gì của con dâu chị chẳng phải đều là chị kể cho tôi sao?

Hạ Thu Đông làm ra vẻ vô tội:

- Thế sao? Tôi nói hả? Sao tôi chẳng nhớ gì cả?

Doãn Kiềm Lan trách bạn:

- Thôi được rồi, đừng đùa tôi nữa, chẳng phải chị sợ tôi buôn chuyện với hai người bạn bài kia sao? Yên tâm đi, những gì nói với chị tôi đều giấu trong bụng, ngay cả anh Viễn nhà tôi tôi còn chẳng nói.

Hạ Thu Đông thân mật ôm Doãn Kiềm Lan:

- Đúng là chỉ có chị thương tôi, nếu không thì sao hai đứa mình lại chơi với nhau lâu thế!

Doãn Kiềm Lan đẩy bà ra:

- Thôi đi, không giả vờ thân mật với tôi.

Hạ Thu Đông vội vàng rót trà cho bạn:

- Kiềm Lan, chị còn không biết tôi sao? Khẩu xà tâm Phật, trước mặt chị tôi có gì nói nấy, tôi chỉ sợ chị buột miệng nói cho mấy người kia biết, rồi hai người kia lại lỡ miệng nói ra thì chẳng phải cả cái thành phố này sẽ biết hay sao?

Doãn Kiềm Lan lườm bạn:

- Bọn nó đi đăng ký lúc nào thế? Sao không nghe chị nói bao giờ?

Hạ Thu Đông nói:

- Chị hỏi tôi thì tôi hỏi ai đây?

- Một chuyện lớn như thế mà chị không biết sao? – Doãn Kiềm Lan ngạc nhiên.

Hạ Thu Đông nói:

- Con trai tôi nói rồi, chuyện gì không cần biết thì không cần biết, tôi cũng nghĩ thông rồi, chúng ta vất vả cả đời cũng là vì chúng nó, chỉ cần chúng nó vui thì mình cũng vui.

Doãn Kiếm Lan nhìn vẻ hài lòng trên khuôn mặt Hạ Thu Đông, nhớ lại câu nói đùa của chồng, bà nói:

- Đúng là làm mẹ chồng rồi có khác, chị nói mới có mấy ngày mà sao “Thiếu Nhất Xuân” lại thay đổi như thế?

Hạ Thu Đông đỏ mặt:

- Đáng ghét! Tôi có thay đổi nhiều cũng không bằng chị, từ con hổ cái thành con hổ giấy!

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Khi Vương Tân bước vào cổng của tiểu khu, trong lòng bỗng thấy khó chịu. Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, anh còn tưởng Tống Ca vẫn đang ở trong căn nhà thuê xập xệ mà khóc lóc, không ngờ người ta lại chuyển tới một khu chung cư sang trọng và hưởng thụ cuộc sống sung sướng nơi đây, còn anh thì làm bán mạng cả ngày cả đêm mà không biết rằng Tống Ca không cần. Người có thể cho Tống Ca ở trong căn nhà sang trọng này, ngoài bà mẹ quyền thế của cô ra không thể còn ai khác, khu này không phải mới được xây dựng, chứng tỏ mẹ cô đã sở hữu căn nhà này từ lâu, nhưng Tống Ca lại không bao giờ nói với anh chuyện này, yêu nhau bốn năm mà không thể đổi lại được sự chân thành của người yêu, Vương Tân biết đối với mình, nó có nghĩa là gì. Cũng giống như cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Tống Ca trên tivi, anh còn nghĩ giữa mình và Tống Ca không còn có bí mật nào nữa, không ngờ người ta chỉ coi anh là người ngoài. “Nếu em đã có một căn nhà tốt như thế, sao cứ phải ép bố mẹ anh? Sao cứ phải giả vờ cùng anh đi xem nhà cửa khắp nơi? Rồi còn thuê nhà?” - Đứng trước tòa chung cư được xây bằng xi măng kiên cố, Vương Tân bỗng cảm thấy tòa tháp tình yêu của mình đang lung lay dữ dội.

Vào giây phút Tống Ca mở cửa cho Vương Tân, bỗng dưng có một sự xúc động mãnh liệt dâng lên trong lòng cô, nhưng ánh mắt của Vương Tân khiến cô khựng lại, cô chưa bao giờ gặp ánh mắt nào như vậy, lạnh lẽo như những giọt nước của tháng mười hai, khiến cô cảm thấy rét run:

- Tống Ca, cảm ơn em đã cho mẹ anh tới nhà em, lát nữa anh sẽ đưa mẹ về ngay, không làm phiền em đâu, chỉ mong em nể mặt anh một chút.

Mẹ Vương Tân nghe tiếng con trai gõ cửa thì vội vàng mở nắp cơm hộp, mùi sườn xào thơm lừng bay khắp nơi:

- Nào con trai, con với Tiểu Ca ăn đi, vẫn còn nóng lắm.

Tống Ca còn chưa quay người đã ngửi thấy mùi sườn xào, mùi vị đó khiến bụng cô quặn lên, vội vàng bặm chặt miệng, lao vào nhà vệ sinh, đóng chặt cửa lại và bắt đầu nôn ọe.

Vương Tân đi thẳng vào:

- Mẹ, mẹ việc gì phải đi xa như thế?

Mẹ Vương Tân thấy Tống Ca không theo vào phòng bếp thì vừa bỏ thức ăn ra đĩa, vừa nói:

- Mẹ thấy mấy hôm nay con gầy quá, Tiểu Ca lại không có thời gian làm cho con món ăn ngon, hôm nay được nghỉ nên định cải thiện bữa tối cho cả hai đứa, ăn mau đi, để nguội nên mất ngon, Tiểu Ca đâu rồi nhỉ, bảo nó tới ăn đi.

Vương Tân đi vào phòng ngủ, mở cửa vào nhà vệ sinh, cơn khó chịu của Tống Ca đã qua, quay lưng lại phía anh, đang ra sức lau những giọt nước mắt trên mặt. Vương Tân nói:

- Mẹ anh gọi em ra ăn cơm.

Tống Ca nói:

- Cảm ơn! Em ăn rồi! Em không dám nhận nữa đâu! Trong vòng mười phút anh ăn hết cơm rồi mau đưa mẹ anh rời khỏi đây đi!

Vương Tân quay ra đóng cửa lại rồi đi vào phòng bếp:

- Mẹ, Tống Ca ăn rồi, đừng gọi cô ấy nữa, cô ấy đang mệt, muốn nghỉ ngơi.

Mẹ Vương Tân đặt thức ăn xuống trước mặt con trai:

- Thế thì con ăn mau đi. Con bé này ăn rồi hả? Cũng chẳng nói với mẹ một tiếng, chắc là lại tới nhà hàng nào đó ăn rồi, chẳng biết tiết kiệm gì cả, hai đứa sau này làm sao mà sống?

Vương Tân cầm bát cơm lên, vội vàng và một đồng thức ăn vào miệng, anh thực sự nuốt không nổi, nhưng vì không muốn để mẹ phát hiện ra điều gì bất thường nên chỉ đành giả vờ. Mẹ Vương Tân đau lòng nhìn con trai ăn ngấu ngiến, thì thoảng lại gấp miếng sườn cho anh, bỗng dưng nghĩ ra cái gì đó, bèn bê bát cơm đứng lên, Vương Tân hỏi:

- Mẹ làm gì thế?

Mẹ Vương Tân nói:

- Mẹ mang cho Tiểu Ca, để nó nếm thử xem, ăn no rồi thì ăn ít thôi cũng được.

Vương Tân nói:

- Mẹ nhiều chuyện quá, mẹ không biết là cô ấy sợ béo à? Đừng đi nữa!

Mẹ Vương Tân nhìn bát cơm trong tay:

- Nhiều thế này mình con ăn cũng không hết, thôi mẹ ăn vậy, để thừa hai đứa cũng vứt đi.

Hai mẹ con Vương Tân ngồi ăn cơm trong phòng bếp, trong phòng ngủ Tống Ca bật ti vi thật to, đồ dẫn nằm trên giường.

Vương Tân nhanh chóng ăn xong bữa cơm, giúp mẹ thu dọn xong, anh nói:

- Mẹ, trời tối rồi, con đưa mẹ về nhà.

Mẹ Vương Tân nói:

- Không cần đâu, con đưa mẹ ra ga tàu điện ngầm là được rồi, con cũng mệt mỏi cả ngày nay rồi, tắm giặt rồi đi nghỉ sớm đi.

Vương Tân đã tới trước cửa phòng của Tống Ca, gọi lớn:

- Tống Ca, anh đưa mẹ về đây!

Không có tiếng đáp. Mẹ Vương Tân nhìn con trai:

- Sao thế? Ai chọc giận nó hả? Lúc vào cửa vẫn còn bình thường mà.

Vương Tân đẩy mẹ đi ra ngoài cửa:

- Không sao đâu mẹ, tính cô ấy thế, có phải mẹ không biết đâu? Con tiễn mẹ về rồi quay lại ngay.

Hai mắt Tống Ca ầng ậc nước, nghe thấy tiếng cánh cửa chống trộm khép lại, cô lật úp người xuống giường, hai tay dầm mạnh xuống gối, bật khóc nức nở, sau đó lại nằm ngửa ra, dầm mạnh tay lên bụng mình, hét lớn:

- Cút! Cút hết cho tôi! Từ nay về sau tôi chẳng có quan hệ gì với các người nữa.

Nghỉ ngơi vài ngày, Doãn Kiếm Lan thấy sức khỏe của mình đã đỡ hơn nhiều. Hôm qua Tạ Siêu Phàm nói vé máy bay của Tiểu Phong đã đặt xong rồi, một tuần nữa sẽ khởi hành. Doãn Kiếm Lan nghĩ từ ngày mai không bắt Tiểu Phong dạy con gái mình học nữa, để cô về nhà ở với mẹ cô, dù sao người ta cũng là mẹ đẻ, cho dù mình có thương cô thế nào thì cũng phải hiểu chút lễ nghĩa.

Mấy ngày trước Tiểu Phong phục vụ bà rất tận tình, bây giờ bà đã khỏe rồi, Doãn Kiếm Lan nghĩ mấy hôm nay phải tranh thủ làm cho Tiểu Phong mấy món mình rành nhất, ở nước ngoài tốt đến đâu cũng không bằng ở nhà, nghĩ vậy, Doãn Kiếm Lan bèn đẩy cửa phòng con gái, nói:

- Tiểu Phong, hai chị em cứ học đi, bác tới siêu thị mua ít đồ.

Lâm Đan Phong vội vàng chạy ra, nói:

- Bác, bác đi được không? Bác muốn mua gì thì nói với con, con mua cho.

Doãn Kiềm Lan nói:

- Bác khỏe rồi, để bác tự đi, con biết là phải mua gì đâu.

Lâm Đan Phong kéo tay bà nói:

- Hay là thế này, hôm nay cho Tiểu Dục nghỉ ngơi một ngày, con đã ôn tập hết các môn cho em ấy rồi, dạy trước cả một phần của tuần sau, bọn con cùng đi với bác nhé.

Tạ Tiểu Dục nói:

- Chị, hay là chị đi với mẹ đi, em cũng muốn tới nhà bạn, nó gọi điện cho em mấy lần rồi.

Doãn Kiềm Lan nhìn con gái, mỉm cười chỉ vào đầu cô:

- Con cứ nói tới đi chơi là thấy nhanh nhẹn lắm. Được rồi, nể tình mấy hôm nay con học hành vất vả, cho con nghỉ nửa ngày, trưa nhớ về ăn cơm, đừng để mẹ phải gọi.

Tạ Tiểu Dục sung sướng nhảy cẫng lên, ôm mẹ, hôn chụt lên má bà:

- Đúng là mẹ vẫn thương con nhất!

Lâm Đan Phong mỉm cười cùng Doãn Kiềm Lan đi ra cổng, Doãn Kiềm Lan mở cửa nhà để xe, lái chiếc xe yêu thích của mình ra, bảo Lâm Đan Phong ngồi cạnh mình:

- Tiểu Phong nếu con đi chậm vài hôm thì bác sẽ dạy con lái xe, con không biết đâu, khi phụ nữ lái xe, nhất là khi đi trên một con đường rộng rãi sẽ có một cảm giác vô cùng tự hào mà con không thể cảm nhận được khi làm những việc khác.

Lâm Đan Phong cười nói:

- Vậy sao, còn có cảm giác đó nữa ă? Lần đầu tiên con nghe nói đấy. Thực ra mấy năm nay nghỉ hè con cũng định học lái xe, nhưng đi làm gia sư đã hết thời gian rồi.

Doãn Kiềm Lan nói:

- Bác biết, con muốn kiếm thêm chút tiền để giảm bớt gánh nặng cho mẹ con, nhưng lái xe dễ học lắm, lần sau con về, bác sẽ tìm cho con một trường tốt, mấy cái trò này chắc không gây khó được cho con.

Trước cổng siêu thị Wall Mart, Doãn Kiềm Lan đỗ xe cẩn thận, Lâm Đan Phong đẩy chiếc xe mua hàng, hai người cùng bước vào siêu thị. Doãn Kiềm Lan đi tới quầy bán hải sản, chỉ vào một con tôm vẫn đang còn sống và con cua bể, nói với nhân viên phục vụ:

- Ba con tôm càng, một con cua bể.

Lâm Đan Phong nhìn bảng giá đắt đỏ của mấy món này, nghĩ giá một con tôm bằng một tháng sinh hoạt phí của cô với mẹ suốt một tuần, vội vàng nói:

- Bác gái, dạ dày của bác còn chưa khỏe hẳn, ăn những món này đều khó tiêu, nếu vì con thì bác đừng lãng phí.

Doãn Kiềm Lan nói:

- Có gì đâu mà lãng phí, bác và Tiểu Dục tới nhà hàng hải sản nhiều lần, không chỉ ăn những món này không đâu. À, đúng rồi, có một lần hai mẹ con bác còn gặp mẹ con ở đó, mẹ con không nói với con ă? – Doãn Kiềm Lan giả vờ vô tình hỏi.

Lâm Đan Phong lắc đầu:

- Con không nghe mẹ nói. Bác gặp mẹ con khi nào vậy?

Doãn Kiềm Lan lại bảo nhân viên phục vụ cân thêm mấy con cá thu, cười khỏá lấp:

- Cũng lâu rồi, bác không nhớ nữa. - Bà nghĩ bụng, Ngô Lệ Hồng cũng là người có đạo đức, không nói cho Tiểu Phong nghe điều không tốt của bà trước kia. Mua hải sản và rau xanh xong, Doãn Kiềm Lan lại đưa

Lâm Đan Phong tới gian hàng bán hoa quả. - Tiểu Phong, con thích ăn quả gì cứ lấy đi, bác không biết khẩu vị của con.

Lâm Đan Phong nhìn Doãn Kiếm Lan đang cầm mấy quả nhập khẩu hình thù quái dị mà mình cũng không biết tên là gì, rồi nhìn vào cái xe chở đồ đã chất cao như núi, ngăn:

- Bác, con ăn gì cũng được, bác đừng lấy nữa, đã chật cả xe rồi.

Doãn Kiếm Lan nhìn vào cái xe rồi mới buông tay, giúp Lâm Đan Phong đẩy xe đồ ra xếp hàng tính tiền.

Siêu thị Wall Mart lúc nào người ra vào cũng nườm nượp, trông không có vẻ gì là đang khủng hoảng kinh tế. Bình thường Doãn Kiếm Lan ghét nhất là phải xếp hàng chờ thanh toán, cũng may hôm nay có Lâm Đan Phong đi cùng bà, hai người vừa nói chuyện vừa dịch về đằng trước, cuối cùng cũng tới lượt. Bỗng dưng, người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng ngay phía trước bắt đầu cãi nhau với người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đang đứng chờ ở cửa ra, người phụ nữ đó cầm một chai tương Hải Thiên chỉ trích người đàn ông:

- Đã bảo ông mua tương sốt cà chua thì lại mua cái tương này? Tương này làm sao mà trộn rau được?

Người đàn ông lúng búng gì đó trong miệng, Doãn Kiếm Lan nghe không rõ, người phụ nữ quay sang nói với nhân viên thu ngân:

- Tôi không cần lọ tương này nữa.

Nhân viên thu ngân nói:

- Xin lỗi, hóa đơn của chị đã in ra rồi, chị muốn trả lại hàng thì phải tới quầy chính, xin chị trả tiền trước.

Người đàn ông vội vàng nói:

- Anh sẽ đi mua lọ sốt khác, quay lại ngay.

Người phụ nữ hét lên:

- Mua cái gì mà mua? Một lọ tương cà chua mà phải xếp một hàng dài nữa sao? Vô dụng! Chẳng được cái tích sự gì cả!

Người đàn ông đẩy gọng kính lên, sắc mặt tái nhợt, không biết mình nên đi nữa hay không.

Doãn Kiếm Lan thấy thật là chướng mắt, bèn đưa thẻ mua hàng cho Lâm Đan Phong, Lâm Đan Phong kéo vạt áo bà, giọng nói nhỏ như một con muỗi:

- Bác đừng đi!

Doãn Kiếm Lan không quay đầu lại, chỉ nói:

- Không sao. - Rồi bà đi lên nói với người phụ nữ. - Sao cô lại khắc nghiệt như thế? Chẳng phải chỉ một lọ tương thôi sao, việc gì cô phải nổi cáu với chồng. Vả lại anh ấy cũng lớn tuổi rồi, cô còn trẻ mà sao lại nói bằng giọng điệu đó?

Những người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán...

- Đúng đấy, làm gì có đứa con gái nào nói chuyện với người lớn như thế?

- Chẳng có giáo dục gì cả.

Người phụ nữ đó nhìn Doãn Kiếm Lan như đánh giá, môi mông cong cớn nhếch lên:

- Ông ta lớn tuổi thì sao? Có tám mươi tuổi thì cũng không phải là bố tôi. Bà đừng có chõ mồm vào chuyện của người khác! Bà muốn gì? Bà thích ông ta hả?

Mọi người ào ào nói người đàn bà vô liêm sỉ:

- Không phải bố thì là...

- Chồng già vợ trẻ, còn không hiểu hay sao!

Doãn Kiếm Lan nhìn người đàn ông đang xấu hổ tới mức muốn lập tức độn thổ ngay xuống đất, định nói gì đó nhưng lại thôi, quay sang chửi người đàn bà:

- Hừ! Nhìn cô cũng biết chẳng tốt đẹp gì! Tôi gặp nhiều người mặt dày rồi, nhưng chưa thấy ai mặt dày như cô!

Bà ta lập tức tuôn ra một tràng:

- Bà nói ai mặt dày? Con mẹ bà mới mặt dày ấy! Vợ chồng tôi cãi nhau liên quan gì tới bà? Ảnh hưởng mẹ gì tới bà! Thích cãi nhau phải không? Gọi cả họ hàng tới đây!

Người đàn ông ôm chặt người đàn bà đang hăng máu chửi:

- Đừng cãi nhau nữa, anh xin em! – Đôi mắt ông thi thoảng lại liếc nhìn Lâm Đan Phong đang đứng đằng sau Doãn Kiếm Lan.

Người đàn bà vẫn không chịu buông tha, Doãn Kiếm Lan vẫn không chịu kém cạnh, cùng cô ta so tài cao thấp, hai người càng cãi càng hăng, cuối cùng lao vào đánh nhau.

Từ đằng xa thấy bóng bảo vệ của siêu thị chạy nhanh tới.

Giây phút này, Lâm Đan Phong chỉ ước hai mắt mình bị mù để không nhìn thấy cảnh tượng khiến cô xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất này. Thực ra là khi người đàn bà đó hét lên tiếng đầu tiên, cô đã nhận ra người đàn ông đang đứng chờ ở cửa là ai, làm sao cô có thể không nhớ ông được? Ông đã cho cô sinh mệnh, rồi lại cùng cô sống suốt mười bốn năm trời, cuối cùng vì người đàn bà vô liêm sỉ này mà bỏ mẹ con cô, ông là người mà cô phải gọi bằng bố, là người mà lẽ ra cô phải tôn trọng, là người lẽ ra phải được mọi người tôn kính, nhưng giờ phút này, ông đánh mất tất cả tôn nghiêm của mình, để mặc cho người đàn bà nhỏ hơn mình hai mươi tuổi mắng chửi, sỉ nhục, đây chính là tình yêu mà năm xưa ông theo đuổi sao? Đây chính là hạnh phúc mà ông nhận được sau khi đã bỏ vợ con sao? Thực ra cô nên lao lên phía trước, nhưng cô biết nói gì đây? Nên nói gì đây? Khi bố mẹ cô ly hôn, cô đã từng khóc lóc cầu xin ông đừng bỏ họ, lời nói của bố con khi đó tới giờ vẫn còn vang vọng bên tai cô: “Chuyện của người lớn, trẻ con biết gì mà xen vào!”

Cô không thể xen vào, cũng chẳng có tư cách gì mà xem vào.

Khi người đàn bà đó một lần nữa giơ tay lên định cào cấu Doãn Kiếm Lan thì Lâm Đan Phong bỏ mặc chiếc xe để hàng, lao lên, dang hai tay đứng chắn trước mặt Doãn Kiếm Lan, nước mắt cô tuôn lã chã, cô không thể cho phép người đàn bà đã từng làm tổn thương mẹ cô, nay lại làm tổn thương Doãn Kiếm Lan, người sẽ có một ngày nào đó làm mẹ của cô, cho dù đụng đến một sợi lông của bà cũng đừng hòng!

- Dừng... lại!

Tất cả mọi người ở đó đều giật mình bởi tiếng hét chói tai, người ta không dám tin giọng nói đó lại thoát ra từ miệng của cô gái trông có vẻ yếu yếu như Lâm Đan Phong, cô lấy cái sức mạnh đó ở đâu ra? Vì sao cô lại có vẻ kích động như thế?

Người đàn bà kia giật mình dừng lại, Doãn Kiếm Lan cũng giật mình, người đàn ông đang kéo vợ ra xấu hổ quay mặt đi.

Người bảo vệ chạy lại kéo người đàn bà đang sấn sổ vào định đánh nhau ra, đẩy bà ta ra khỏi siêu thị, Doãn Kiếm Lan chưa hả giận, còn định chạy theo ra để cãi lý, Lâm Đan Phong kéo bà lại, giọng cô nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn được nữa:

- Bác gái, con cầu xin bác, bác nể mặt con, đừng đuổi theo họ nữa, đó là, đó là... bố con!

Doãn Kiếm Lan như bị sét đánh, bà nhìn khuôn mặt giàn dụa nước mắt của Lâm Đan Phong, bỗng dưng hiểu ra giây phút này, Lâm Đan Phong đang phải chịu đựng nỗi đau khó nói thành lời như thế nào? Bố mẹ ly hôn, một người bố không ra gì đã làm tổn thương tới trái tim non nớt của cô ra sao? Bà bỗng dưng hiểu ra vì sao tiếng hét chói tai đó lại khiến bà đau lòng như vậy?

Lẽ ra phải được sống trong tình yêu thương của bố mẹ thì đã sớm phải chịu đựng nỗi đau mà lẽ ra những đứa trẻ ở độ tuổi của cô không phải chịu đựng, là mẹ chồng tương lai, bà đã không thể bù đắp cho những

thiếu thốn của cô mà lại còn rắc muối lên vết thương chưa kịp lành miệng, cảm giác hối hận và đau lòng khiến Doãn Kiếm Lan giang rộng hai tay, ôm chặt Lâm Đan Phong vào lòng mình, nghẹn ngào nói:

- Con gái, bác không biết, ngày trước bác có lỗi với con, khiến con phải tủi thân.

Lâm Đan Phong tựa hẳn vào lòng Doãn Kiếm Lan, một cảm giác ấm áp tan ra trong lòng cô, lớn ngần này rồi, mới chỉ có mẹ là ôm cô như thế này, cuộc đời được có thêm một người nữa cũng yêu thương cô, yêu cô như mẹ ruột, cô ngược đời mắt nhạt nhòa lệ của mình lên, một tiếng nói tự đáy tim mình thoát ra khỏi miệng:

- Mẹ!

Tiếng mẹ thoát ra khỏi môi cô khiến Doãn Kiếm Lan như xé từng khúc ruột, bà lại ôm chặt Lâm Đan Phong vào lòng, bà ừ một tiếng, tâm trạng vô cùng phức tạp, giờ phút này, bà cảm thấy người đang ở trong lòng mình không phải là cô con dâu tương lai không có chút máu mủ ruột rà nào với bà mà chính là cô con gái đã từng ở trong bụng bà chín tháng mười ngày, là đứa con do chính bà sinh ra.

Những người đứng xem xung quanh đều nhìn hai mẹ con khó hiểu, không hiểu vì sao vừa nãy còn lao vào cãi nhau với người khác, giờ lại đứng đây ôm nhau mà khóc.

Hạ Thu Đông tìm người giúp đỡ, cuối cùng cũng thuê được cho Bạch Như Tuyết một căn nhà trên đường nghệ thuật phồn hoa nhất thành phố, Trần Tự Cường lại tìm người tới trang hoàng lại căn nhà, móng tay giữa của Bạch Như Tuyết được bác sĩ xử lý rất tốt, thêm vào đó là sự chăm sóc tận tình của Hạ Thu Đông nên không bị rụng ra, điều này càng khiến Hạ Thu Đông càng thêm phần an ủi. Sau đề nghị của chồng, Hạ Thu Đông lại tới công ty mạo dịch mời một bảo mẫu chuyên phụ trách thu dọn nhà cửa, nấu cơm, như thế có thể giảm bớt việc nhà cho Hạ Thu Đông, lại khiến cả nhà về tới nhà là được ăn cơm nóng, chồng bà nói, nhiệm vụ sau này của Hạ Thu Đông chính là trên cơ sở kinh tế của gia đình hiện giờ, giúp cả nhà được sống vui vẻ hơn, thoải mái hơn.

Mọi việc trong nhà đều thuận lợi, tình cảm của chồng cũng dần dần quay lại, Hạ Thu Đông thấy hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào hết. Nhờ vào quan hệ của mình, bà giúp Bạch Như Tuyết đăng một quảng cáo trên báo, bất cứ mối quan hệ nào có thể lợi dụng, bà đều không quên kéo thêm khách hàng cho Bạch Như Tuyết, ngay cả những người bạn trong hội mặt chược ngày trước, bà cũng không buông tha, bà gọi điện thoại cho Doãn Kiếm Lan, còn bảo bạn là đưa Tạ Tiểu Dục tới học đàn tranh, còn nói nếu Tạ Tiểu Dục tới học sẽ được miễn học phí hoàn toàn. Doãn Kiếm Lan không hiểu vì sao thái độ của Hạ Thu Đông dành cho Bạch Như Tuyết đột nhiên lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế, mấy hôm trước vẫn còn chê Bạch Như Tuyết không chịu làm việc, không hiểu chuyện lắm rồi mưu mẹo, bây giờ thì đi khắp nơi giúp đỡ con dâu, nhớ lại mấy lời chồng bà nói trước đó, bà bèn nói:

- Nếu có con nhà ai mới học đàn thì tôi sẽ giới thiệu cho chị, còn Tiểu Dục nhà tôi xin miễn, Tiểu Phong mới nhót được trái tim nó lại, tới chỗ chị lại thả nó ra thì công sức của hai mẹ con tôi thành công đã trắng à.

Hạ Thu Đông nghe trong điện thoại thấy Doãn Kiếm Lan cứ một điều mẹ con, hai điều mẹ con với Lâm Đan Phong thì không biết sau hôm đó mình gây ra chuyện lớn ở nhà họ Tạ, Doãn Kiếm Lan với Lâm Đan Phong tại sao mới có mấy ngày đã biến thành mẹ con rồi? Trong điện thoại khỏi tiện hỏi nhiều, Hạ Thu Đông hẹn Doãn Kiếm Lan nếu có thời gian thì cùng đi uống trà. Ngày trước đều là Doãn Kiếm Lan mời bà, rất ít khi Hạ Thu Đông trả tiền, Doãn Kiếm Lan nhớ lại lời chồng bà bảo khuyên Hạ Thu Đông quản lý ông chồng nên đồng ý đến gặp bạn.

Ban ngày, Hạ Thu Đông thường xuyên tới lớp dạy đàn tranh của Bạch Như Tuyết, giúp cô đón tiếp học sinh hoặc làm một vài việc bà có thể làm, buổi tối, cả nhà ăn cơm xong, Trần Thân cùng bố anh ngồi xem tivi, Hạ Thu Đông đưa Bạch Như Tuyết ra ngoài, nếu không đi tập thẩm mỹ thì cũng tới Hội quán phụ nữ để làm đẹp, hai người lúc nào cũng như hình với bóng, đi đến đâu cũng được người ta khen ngợi, ai gặp cũng nói nhìn hai người trông không giống mẹ chồng với con dâu mà cứ như là hai chị em vậy. Hạ Thu Đông rất vui khi mọi người gọi họ như thế, khi đi siêu thị mua đồ, bà còn mua cho mình và Bạch Như Tuyết hai bộ quần áo giống nhau về kiểu dáng, chỉ khác nhau mỗi hoa văn. Bạch Như Tuyết rất ít khi mua quần áo đắt tiền, thấy Hạ Thu Đông đối xử thật lòng với mình thì cũng vui vẻ chấp nhận, cô hài lòng với mối quan

hệ này hơn bất cứ người nào khác, không cần câu nệ lễ nghĩa, nói chuyện không phải nghĩ trước nghĩ sau, hai người không có gì là không nói được, giống hệt như cô và Tống Ca năm xưa, phải nói rằng mối quan hệ này còn hòa hợp hơn cả với Tống Ca, có những lúc Tống Ca tỏ ra mạnh mẽ hơn Hạ Thu Đông, còn Hạ Thu Đông vốn là người “ruột để ngoài da” nên khi đã đối xử tốt với ai thì sẽ vứt bỏ nguyên tắc.

Doãn Kiếm Lan hẹn Hạ Thu Đông đi uống nước hôm Lâm Đan Phong về nhà với mẹ cô, Doãn Kiếm Lan tới “Hạc Minh Viên” nơi Bạch Như Tuyết thuê làm chỗ dạy học, được Hạ Thu Đông dẫn đi tham quan phòng tập đàn, căn phòng được trang trí vô cùng tao nhã, mang đậm màu sắc cổ điển, Bạch Như Tuyết đang biểu diễn mẫu cho học sinh, thấy Doãn Kiếm Lan bước vào, chỉ ngẩng đầu lên mỉm cười tỏ ý chào, hơi dừng lại một chút, Doãn Kiếm Lan thấy Bạch Như Tuyết xinh đẹp ngồi bên cây đàn tranh, tiếng đàn du dương, réo rắt, rồi nhìn mười mấy học sinh đang say mê lắng nghe, khí chất hoàn toàn khác với mấy đứa trẻ không học đàn, bỗng dưng thấy hối hận vì đã không đưa con gái tới đây. Doãn Kiếm Lan bình thường rất thích những cô gái có dáng vẻ thực nữ, luôn cảm thấy xã hội phù hoa bây giờ khiến bọn trẻ đều trở nên mất nề nếp, quan hệ thắm mỹ đảo lộn, lúc nào cũng muốn con trai của mình trở thành “thân sĩ”, con gái mình thì thành “thực nữ”, con trai bà mặc dù không được đến mức đó nhưng cũng chẳng kém gì ai, nhưng con gái thì không được, mặc dù dạo này được Lâm Đan Phong dạy bảo, đã tiến bộ rất nhiều nhưng còn lâu mới tới được mức là “thực nữ”, sau này khi đã theo kịp chương trình trên lớp, thời gian rảnh rỗi cho cô bé tới đây học đàn cũng không tồi.

Hạ Thu Đông thấy Doãn Kiếm Lan đứng nghe chăm chú thì huých tay bà, lúc này Doãn Kiếm Lan mới giật mình, vội nói:

- Hay lắm, hay lắm. Thu Đông không ngờ mọi người lại làm tốt như thế, hôm nào tôi đưa Tiểu Dục tới đây, để nó không có việc gì thì đi theo Như Tuyết học tập, coi như rèn luyện tính tình, để nó đỡ điên.

Hạ Thu Đông đưa Doãn Kiếm Lan vào phòng nghỉ:

- Tiểu Dục nhà chị muốn tới lúc nào tôi cũng hoan nghênh, chị xem Như Tuyết dạy có được không?

Doãn Kiếm Lan chân thành đáp:

- Tốt lắm, nhìn Như Tuyết ngồi sau cây đàn, trông cứ như tiên nữ hạ phàm, khí chất của nó đúng là không ai bì nổi.

Hạ Thu Đông hài lòng cười híp mắt:

- Trước khi tới đây chị uống mật ong rồi à?

Doãn Kiếm Lan nghiêm sắc mặt:

- Tôi nói thật mà, việc gì phải nịnh chị! À, chẳng phải lúc trước chị không tán thành cho Như Tuyết mở lớp học sao? Sao hôm nay lại không ngăn cản nữa.

Hạ Thu Đông nói:

- Tôi cũng đang định hỏi chị, hôm đó còn chửi người ta là hồ ly tinh, sao mấy hôm nay nói chuyện cứ mẹ mẹ con con rồi?

Doãn Kiếm Lan nhìn Hạ Thu Đông, Hạ Thu Đông nhìn Doãn Kiếm Lan, hai người bạn thân đã lâu năm bỗng dưng nhìn nhau cười.

Cười xong, hai người cùng kể lại những chuyện xảy ra ở nhà mình, nói tới chỗ cảm động, cả hai cùng rơi nước mắt.

Doãn Kiếm Lan cảm thán:

- Dừng thấy mấy chúng mình bình thường ghê gớm, nhưng chung quy lại cũng chỉ là “hổ giấy” thôi, tình vợ chồng, tình con cái, có cái tình nào mà không khiến chúng ta hiện nguyên hình.

Hạ Thu Đông cười:

- Mấy hôm không gặp mà chị lại giỏi thêm hay sao ấy, hồ giấy thì hồ giấy, chúng tao chúng ta lương thiện, trái tim có lúc nào là cứng rắn được với chồng con đâu, gặp được chúng ta là phúc phận của Tiểu Phong và Như Tuyết, gặp được những đứa con như Tiểu Phong và Như Tuyết cũng là phúc phận của chúng ta.

Doãn Kiềm Lan nói:

- Chị nói đúng lắm, mọi người cùng hiểu nhau, cùng thấy hài lòng thì cuộc sống sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Hạ Thu Đông nói:

- Tôi định tháng sau tổ chức cho chúng nó, tới lúc đó chị phải giúp tôi đấy nhé, tôi chẳng hiểu lễ nghĩa gì, không muốn để người ngoài cười chê.

Doãn Kiềm Lan hỏi:

- Sao mà vội thế? Có phải là sợ mang...

Hạ Thu Đông vỗ tay Doãn Kiềm Lan:

- Chị nghĩ đi đâu vậy? Tôi nói cho chị biết, cho dù có mang thai thì cũng là danh chính ngôn thuận, hai đứa chúng nó đăng ký kết hôn từ lâu rồi, chỉ còn thiếu một cái đám cưới hình thức thôi, con dâu tôi không phải loại người tùy tiện như chị nghĩ đâu!

Nhớ lại Hạ Thu Đông từng nói với bà Bạch Như Tuyết và Trần Thần mới quen nhau có mấy ngày đã ngủ với nhau, không còn là gái trinh, bây giờ lại trách bà, Doãn Kiềm Lan thấy vừa tức vừa buồn cười:

- Sao mà chị lắm giọng thế? Chuyện gì của con dâu chị chẳng phải đều là chị kể cho tôi sao?

Hạ Thu Đông làm ra vẻ vô tội:

- Thế sao? Tôi nói hả? Sao tôi chẳng nhớ gì cả?

Doãn Kiềm Lan trách bạn:

- Thôi được rồi, đừng đùa tôi nữa, chẳng phải chị sợ tôi buồn chuyện với hai người bạn bài kia sao? Yên tâm đi, những gì nói với chị tôi đều giấu trong bụng, ngay cả anh Viễn nhà tôi tôi còn chẳng nói.

Hạ Thu Đông thân mật ôm Doãn Kiềm Lan:

- Đúng là chỉ có chị thương tôi, nếu không thì sao hai đứa mình lại chơi với nhau lâu thế!

Doãn Kiềm Lan đẩy bà ra:

- Thôi đi, không giả vờ thân mật với tôi.

Hạ Thu Đông vội vàng rót trà cho bạn:

- Kiềm Lan, chị còn không biết tôi sao? Khẩu xà tâm Phật, trước mặt chị tôi có gì nói vậy, tôi chỉ sợ chị buột miệng nói cho mấy người kia biết, rồi hai người kia lại lỡ miệng nói ra thì chẳng phải cả cái thành phố này sẽ biết hay sao?

Doãn Kiềm Lan lườm bạn:

- Bọn nó đi đăng ký lúc nào thế? Sao không nghe chị nói bao giờ?

Hạ Thu Đông nói:

- Chị hỏi tôi thì tôi hỏi ai đây?

- Một chuyện lớn như thế mà chị không biết sao? – Doãn Kiềm Lan ngạc nhiên.

Hạ Thu Đông nói:

- Con trai tôi nói rồi, chuyện gì không cần biết thì không cần biết, tôi cũng nghĩ thông rồi, chúng ta vất vả cả đời cũng là vì chúng nó, chỉ cần chúng nó vui thì mình cũng vui.

Doãn Kiềm Lan nhìn vẻ hài lòng trên khuôn mặt Hạ Thu Đông, nhớ lại câu nói đùa của chồng, bà nói:

- Đúng là làm mẹ chồng rồi có khác, chị nói mới có mấy ngày mà sao “Thiếu Nhất Xuân” lại thay đổi như thế?

Hạ Thu Đông đỏ mặt:

- Đáng ghét! Tôi có thay đổi nhiều cũng không bằng chị, từ con hổ cái thành con hổ giấy!

30. Chương 30

Trong tay Tống Ca là thẻ số, đứng trong hành lang trước cửa phòng khám phụ khoa của bệnh viện, nhìn những người phụ nữ đang chờ khám đều được chồng đưa đi cùng, Tống Ca thấy tim mình đau nhói. Cô không biết là lúc này Vương Tân cũng đang trong bệnh viện, chỉ có điều là ở bệnh viện khác mà thôi.

Vương Tân đang ở trong phòng bệnh nhân khoa tim mạch để chăm sóc người bố đang phải nằm viện. Tối hôm đó, Vương Tân và mẹ vừa đi vào thang máy tòa chung cư, mẹ Vương Tân vốn hay nghĩ, bèn bắt chuyện với người đó:

- Phiền anh xem giúp tiền điện nhà số 1 lầu 9 đã nộp chưa?

Người nhân viên quản lý bèn mở cửa sổ ra:

- Có phải nhà Hứa Tịnh Như không?

Mẹ Vương Tân nói:

- Không đúng. Phải là họ Tống chứ?

Vương Tân đứng cạnh vôi vàng kéo áo mẹ, nói nhỏ:

- Mẹ Tống Ca họ Hà.

Nhân viên quản lý nói:

- Hôm qua vừa nộp rồi, hai người có quan hệ gì với họ à?

Mẹ Vương Tân khò lấp:

- Họ hàng, họ hàng.

Thang máy xuống tới tầng một, Vương Tân vôi vàng kéo mẹ đi ra, không ngờ mẹ Vương Tân kiên quyết không chịu về, Vương Tân hỏi tại sao, mẹ anh nói phải lên trên đó hỏi Tống Ca vì sao lại lừa bà? Rõ ràng căn nhà này là của mẹ cô, vậy mà nói với bà là của một người bạn của bố. Nhà cô đã có nhà mà còn ép bà phải mua nhà, bắt bà phải bấm bụng bán hết cổ phiếu đi, đã thế còn khiến cả nhà bà từ lớn đến bé phải làm việc như bán mạng để trả tiền mua nhà. Vương Tân không cho mẹ anh lên đó, mẹ Vương Tân nói:

- Con sợ nó nhưng mẹ không sợ, cùng lắm thì sau này nó không nuôi bố mẹ, bố mẹ cũng phải hỏi xem tại sao con cái nhà làm quan lại khinh người như thế?

Vương Tân thấy mẹ cứ kiên quyết đòi lên thì bực bội nói:

- Mẹ, con với Tống Ca chẳng còn quan hệ gì nữa, cô ấy chuyển tới đây con cũng không biết, mẹ tìm cô ấy thì có tác dụng gì?

Mẹ Vương Tân nói:

- Con đừng có bảo vệ nó, hôm qua con vẫn còn về ở với nó cơ mà, sao hôm nay đã không còn quan hệ gì nữa?

Vương Tân nói:

- Mẹ con mình về nhà trước rồi con kể cho mẹ nghe.

Đang nói thì điện thoại của mẹ Vương Tân đổ chuông, trong đó vang lên một giọng nói xa lạ:

- Bác có phải là người nhà của thầy Vương không? Tôi là khách hàng của thầy, thầy Vương đang ở nhà của tôi sửa đàn thì bỗng dưng thấy khó thở, tôi đang lái xe đưa thầy tới bệnh viện thành phố, bác mang tiền lập tức tới bệnh viện chờ chúng tôi, tới nơi thì liên hệ với tôi.

Mẹ Vương Tân ngoác miệng ra khóc hu hu, đưa điện thoại cho Vương Tân:

- Bố con, bố con... - Ngay cả một câu hoàn chỉnh bà cũng không nói được.

Vương Tân giằng lấy điện thoại:

- Bố tôi làm sao?

Bên kia nói:

- Bây giờ đã khỏe hơn lúc nãy rồi. Anh nói chuyện với thầy Vương nhé.

Trong điện thoại vang lên giọng nói yếu ớt của bố anh:

- Tiểu Tân, bố không sao, chút bệnh cũ tái phát thôi mà, đừng để mẹ con lo, khách hàng cứ bắt bố phải đi bệnh viện, thực ra uống thuốc vào là không sao rồi.

Vương Tân nói:

- Bố, con và mẹ sẽ tới thẳng bệnh viện, bố chờ con, tới ngay đây.

Vương Tân nói xong bèn kéo mẹ chạy nhanh ra ngoài cổng, đón một chiếc taxi rồi vội vàng đi tới bệnh viện.

Bệnh viện chẩn đoán là bố Vương Tân bị tắc động mạch vành, Vương Tân và mẹ ngồi canh cả một đêm trong phòng cấp cứu. Bác sĩ nói những người bị mắc bệnh như bố Vương Tân sau này không nên làm việc quá vất vả, cũng không được để kích động, Vương Tân biết bố anh vì muốn giúp anh mau chóng trả hết tiền thuê nhà nên mới bị bệnh như thế, anh vừa thấy xấu hổ, vừa tự trách mình. Khi đi học, bố mẹ phải nuôi, giờ học xong rồi, vì muốn cưới vợ, thành lập gia thất mà bắt bố mẹ phải thêm cực nhọc, mà số tiền mấy chục vạn tệ còn thiếu đó, dựa vào đồng lương còm cõi, ít ỏi của bố anh thì đến bao giờ mới trả nổi? Tới ngày căn nhà thực sự thuộc về mình, chỉ sợ bố mẹ anh đã sớm không còn trên đời này nữa. Nhìn cơ thể gầy gò và khuôn mặt tiêu tụy của bố, Vương Tân quyết định, khi bố anh được xuất viện, anh sẽ lập tức bán căn nhà kia đi, anh không thể để bố mẹ anh phải chịu thêm bất cứ áp lực nào vì anh nữa, cho dù anh có phải sống độc thân cả đời.

Tới lượt Tống Ca vào khám, bác sĩ hỏi cô cảm thấy không khỏe ở chỗ nào? Giọng Tống Ca nhỏ tới mức gần như không nghe thấy gì:

- Tôi... tôi có thai rồi.

Bác sĩ lại hỏi:

- Dừng kinh mấy tháng rồi?

Tống Ca nói:

- Gần 2 tháng.

Bác sĩ nói:

- Cụ thể một chút, nếu không thì tôi không thể tính ngày sinh cho cô được.

Tống Ca nói:

- Bác sĩ, tôi không muốn đứa bé này, tôi muốn chị giúp tôi kê ít thuốc, tôi nghe nói dùng thuốc để phá thai sẽ đỡ đau hơn.

Bác sĩ hỏi:

- Cô đã kết hôn chưa?

Tổng Ca lắc đầu, bác sĩ đưa quyển bệnh án cho Tổng Ca:

- Bạn trai cô đâu? Ít nhất thì cũng bảo người ta đi cùng cô, tôi tùy tiện kê thuốc cho cô, nhờ có vấn đề gì thì ai chịu trách nhiệm? Hơn nữa, bệnh viện cũng có quy định, cô phải bàn bạc chuyện này với người nhà, bảo họ đưa cô tới đây.

Tổng Ca thu hết can đảm nói:

- Bác sĩ, chị giúp tôi đi, tôi vừa mới đi làm, không muốn cơ quan và người nhà biết chuyện này.

Bác sĩ bỏ ngoài tai lời cầu khẩn của cô:

- Những người như cô tôi gặp nhiều rồi, coi tình yêu tình cảm như trò đùa, không chịu trách nhiệm với sức khỏe của mình, cũng không chịu trách nhiệm với đứa con trong bụng mình, thực sự chẳng biết các cô nghĩ gì nữa! - Giọng nói của chị không có chút tình cảm nào, cứ tuôn ra như đã được lập trình sẵn.

Tổng Ca đứng lên, cắn chặt môi, chạy ra khỏi phòng khám, trước cổng bệnh viện, dưới ánh mặt trời chói chang, Tổng Ca đứng khóc như mưa.

Ngô Lệ Hồng giao mọi việc trong quán ăn cho Liễu Thúy Hoa lo liệu, còn có năm ngày nữa là con gái bà sẽ ra nước ngoài, bà muốn ở nhà với con mấy ngày, giúp cô thu dọn hành lý.

Sau bữa cơm trưa, Ngô Lệ Hồng trải chăn ga đã giặt sạch sẽ lên giường, rồi bảo Lâm Đan Phong ôm cái mền bông đã mang giặt khô từ mấy hôm trước, định làm cho cô một cái chăn mới. Hai mẹ con vừa làm vừa nói chuyện, cái ti vi trong phòng khách đang phát chương trình bản tin của thành phố, bỗng dưng một bản tin tại hiện trường của nữ phát thanh viên khiến Ngô Lệ Hồng dừng tay lại, chạy ra khỏi phòng:

- Xưởng dệt của thành phố tối qua xảy ra một vụ hỏa hoạn lớn, khiến hơn ba mươi công nhân bị thiêu cháy...

Bà thần thờ nhìn hình ảnh trong ti vi, cái xưởng dệt cháy đen, khói bay nghi ngút, trong lòng Ngô Lệ Hồng thấy đau nhói, đó là xưởng dệt bà làm việc hơn hai mươi năm trước, mặc dù sau khi được cá nhân tiếp quản, nhưng sáu, bảy năm nay, chưa có ngày nào là bà quên nó, nơi đó có rất nhiều người chị em mà bà thân quen, không biết họ như thế nào rồi? Ngô Lệ Hồng nói với con gái:

- Tiểu Phong, mẹ tới xưởng xem thế nào, hơn ba mươi người cơ mà, họ đều là đồng nghiệp cũ của mẹ.

Lâm Đan Phong nói:

- Mẹ, con đi với mẹ, để mình mẹ đi con không yên tâm. Chưa biết chừng ở đó đã bị người ta phong tỏa rồi, mẹ không vào được đâu.

Ngô Lệ Hồng nói:

- Thế thì mẹ cũng phải đi. Haiz, Tiểu Phong, con nhìn kia, đó chẳng phải Phó thị trưởng Hà sao?

Trong tivi là hình ảnh khuôn mặt tiêu tụy và lo lắng của Phó thị trưởng Hà, bà đang an ủi những người bị thương và người nhà của người chết. Ngô Lệ Hồng nói:

- Mình tới bệnh viện, con bảo dì Hoa làm ít đồ ăn mềm, mình chẳng giúp được gì thì lo liệu chuyện ăn uống cho người bị thương với người nhà họ cũng được, chưa biết chừng có thể giúp Phó thị trưởng Hà bớt lo lắng. Haiz, số bà ấy đúng là khổ, nhỏ thì là chuyện của nhà mình, lớn thì là chuyện liên quan tới mạng người, làm quan đúng là chẳng dễ dàng gì.

Khi hai mẹ con tới tiệm ăn, Liễu Thúy Hoa đã làm cơm gần xong, mấy hôm nay bà gọi cả chồng tới giúp đỡ, nghĩ là để cho Ngô Lệ Hồng yên tâm ở nhà với con gái, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Liễu Thúy Hoa nói:

- Em cũng vừa mới nghe chị nói, chị không tới thì em cũng định bụng bớt chút thời gian tới bệnh viện xem có giúp được gì không, nghe nói là đường dây điện cũ quá nên bị chập mạch rồi mới gây ra hỏa hoạn, hồi hai chị em ở đây đi, thành phố đã bảo lão họ Tôn tiếp quản cái xưởng, lão ta nhận lời cũng chỉ vì muốn kiếm tiền mà không quan tâm tới sự sống chết của người khác? Cũng may hai chị em mình nghĩ làm rồi,

em đã nói từ lâu, cái xương ấy sớm muộn gì cũng bị hủy trong tay lão ta, giờ thì đúng thế rồi! Lão ta kiếm đủ tiền rồi, chỉ có chị em mình chịu khổ thôi.

Ngô Lệ Hồng vừa nghe Liễu Thúy Hoa nói, vừa nhanh nhẹn múc cháo vào thùng giữ nhiệt, Lâm Đan Phong cũng giúp mẹ đặt mấy thùng cháo lên chiếc xe ba bánh, Liễu Thúy Hoa thì mượn thêm một cái xe nữa, đặt thức ăn lên đó, bốn người tới thẳng bệnh viện thành phố.

Trong bệnh viện, người nhà bệnh nhân chen chúc đứng đầy, để tránh bị nhiễm trùng, bệnh viện chỉ cho phép một người nhà đi theo người bệnh, những người khác phải đứng ngoài sân chờ tin tức. Khi mấy mẹ con Ngô Lệ Hồng tới nơi đã nhìn thấy nhiều người thân của đồng nghiệp cũ. Nghe nói họ mang cơm miễn phí tới cho người bị thương, một cán bộ của thành phố nói đã lo liệu chuyện cơm nước cho các bệnh nhân rồi, Ngô Lệ Hồng và Liễu Thúy Hoa cùng bàn bạc với nhau, quyết định mang cơm nước cho những người nhà bệnh nhân còn đang chờ tin tức, họ đã chờ tin tức từ tối qua tới bây giờ, tâm trạng buồn bực, ăn chút cơm nóng có thể ổn định được tinh thần, coi như không uống công bà tới đây.

Ngô Lệ Hồng dừng xe cẩn thận, bảo Lâm Đan Phong chuẩn bị cơm hộp, gọi gần trăm người trong sân ra ăn cơm, Liễu Thúy Hoa cũng chào hỏi những người mà mình quen biết, đưa cơm hộp trong tay cho họ. Có người chủ động ăn cơm trước, đám người vừa nãy còn nhao nhao vây lấy mấy cán bộ thành phố để chất vấn, giờ cũng bình tĩnh lại, nhận hộp cơm, có người còn len lén chùi nước mắt.

Chuyện vụ hỏa hoạn Tạ Siêu Phàm nghe bố mình kể chuyện, vốn dĩ anh cũng không mấy chú ý tới vấn đề này, trên thế giới có ngày nào mà không có các vụ tai nạn: động đất, lũ lụt, rơi máy bay, tàu hỏa trật đường ray... Tạ Siêu Phàm cảm thấy mình đã tê liệt rồi, nhưng những câu nói sau đó của bố khiến anh không thể ngồi yên được, Tạ Chí Viễn nói:

- Để ổn định lại ảnh hưởng xã hội, thành phố đã quyết định cất chức Phó thị trưởng Hà, người chuyên phụ trách về an toàn sản xuất.

Phó thị trưởng Hà là mẹ của Tổng Ca, đòn đả kích này khiến một người cao ngạo như Tổng Ca làm sao có thể chịu đựng được? Tạ Siêu Phàm lập tức gọi điện thoại cho Tổng Ca, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nhắc máy, Tạ Siêu Phàm lại gọi tiếp, vẫn không ai nghe máy, liệu có phải Tổng Ca nghỉ không thông không nhỉ? Tạ Siêu Phàm vội vàng gọi điện thoại cho Lâm Đan Phong, Lâm Đan Phong đang giúp mẹ lấy cơm, nhận được điện thoại của anh, vội vàng đi ra một chỗ vắng người:

- Chắc không phải đâu! Vừa nãy em vẫn nhìn thấy bác Hà trên ti vi mà.

Tạ Siêu Phàm nói:

- Đây là tin tức nội bộ, tối nay bản tin thời sự sẽ thông báo tin này, chắc là Tổng Ca cũng biết việc rồi, vừa nãy cô ấy không nhận điện thoại của anh, anh lo...

Lâm Đan Phong hỏi:

- Thế hay là mình đi thăm cô ấy nhé? Nhưng ai biết cô ấy sống ở đâu?

Tạ Siêu Phàm nói:

- Anh biết địa chỉ nhà mới cô ấy, Tiểu Phong, cho dù vụ hỏa hoạn này, Phó thị trưởng Hà có phải chịu trách nhiệm trực tiếp không nhưng trong lòng chúng ta, bác ấy là một người tốt, Tổng Ca lúc này chắc chắn là đang buồn, chúng ta đi thăm cô ấy đi.

Lâm Đan Phong nói:

- Vâng, anh tới bệnh viện thành phố đón em, em với mẹ mang cơm tới đây cho người nhà bệnh nhân.

Trần Thần nghe bố nói tới việc thành phố sẽ cất chức Phó thị trưởng Hà, ngay lúc đó, anh gọi điện thoại cho Bạch Như Tuyết, Trần Thần biết hồi còn đi học, Bạch Như Tuyết thân với Tổng Ca nhất. Bạch Như Tuyết nghe nói vậy lập tức gọi điện thoại cho Tổng Ca, nhưng vẫn không ai nhắc máy. Bạch Như Tuyết biết Tạ Siêu Phàm vẫn giữ liên lạc với Tổng Ca, bèn gọi điện nói với anh về nỗi lo lắng của mình, không ngờ

Tạ Siêu Phàm nói anh đang lái xe tới đón Lâm Đan Phong, hai người họ cũng không yên tâm về Tống Ca. Bạch Như Tuyết nói:

- Cho tớ với Trần Thần đi cùng được không? Tớ... tớ sợ Tống Ca nghĩ không thông. – Giọng nói cô run rẩy rồi vỡ òa trong tiếng nức. Lúc này, Bạch Như Tuyết mới hiểu thì ra trong thâm sâu trái tim mình, chưa có một giây phút nào cô quên Tống Ca.

Tạ Siêu Phàm nói anh đi đón Lâm Đan Phong xong sẽ qua đón họ.

Thấy xe của Tạ Siêu Phàm lái tới, Lâm Đan Phong nói với mẹ chuyện Phó thị trưởng Hà, nói là cô với Tạ Siêu Phàm phải tới Bắc Kinh để thăm Tống Ca, Ngô Lệ Hồng nói luôn:

- Ủ, đi đi con, ban đầu bà ấy giúp đỡ nhà mình nhiều, bây giờ người ta gặp nạn, mình chẳng giúp được gì, mau đi an ủi bạn con đi, nếu không được thì đón nó về nhà mình ở mấy ngày.

Cú điện thoại của bố tối hôm qua đã giúp Tống Ca hạ quyết tâm, giọng nói của bố trong điện thoại vô cùng nặng nề, đến nỗi phải một lúc lâu sau, Tống Ca mới hiểu ra ý của bố. Bố cô nói:

- Xưởng dệt của thành phố xảy ra vụ hỏa hoạn nghiêm trọng, mẹ con chắc chắn sẽ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn, chỉ sợ lần này không về nổi nhà.

Tống Ca hỏi:

- Chuyện của doanh nghiệp phải do giám đốc phụ trách, liên quan gì tới mẹ con? Chẳng nhẽ bắt mẹ ngày nào cũng phải tới xưởng dệt kiểm tra về tình trạng an toàn sản xuất hay sao? Chẳng phải chính phủ vẫn nói không được can thiệp vào việc kinh doanh của các doanh nghiệp hay sao? Tại sao lúc xảy ra chuyện lại bắt cán bộ nhà nước chịu tội?

Bố cô nói:

- Con còn nhỏ, những chuyện chính trị con không hiểu nổi đâu, bố bây giờ hy vọng con yên tâm làm việc, cho dù nghe thấy cái gì cũng không được nói bừa, mấy ngày nay con tạm thời đừng về nhà, đám phóng viên nhiều chuyện ấy suốt từ tối qua cứ bao vây lấy cổng tiểu khu không chịu đi, vào cái thời khắc phi thường này, bố con mình đừng gây thêm phiền hà cho mẹ nữa, mẹ con có tin gì bố sẽ thông báo với con ngay, chúng ta phải tin vào tổ chức, phục tùng quyết định của tổ chức.

Tống Ca cả đêm trằn trọc không ngủ được, cô vịn loa máy tính lên tới mức cao nhất, nghe đi nghe lại mấy bài hát mà đã lâu lắm rồi Vương Tân không còn hát cho cô nghe.

Trong tiếng nhạc, những ngày tháng chung sống cùng Vương Tân lại hiện lên trong đầu cô, vòng ánh sáng bao quanh Vương Tân lúc mờ lúc tỏ, cuối cùng mọi thứ chìm trong bóng tối.

Tiếng nhạc vang lên suốt đêm...

Nước mắt Tống Ca lặng lẽ rơi, mỗi giọt nước mắt như cửa đứt của cô từng khúc ruột...

Sáng sớm, Tống Ca tắm rửa sạch sẽ, ép mình phải ăn chút gì đó rồi tới thẳng bệnh viện tư. Cô nghĩ mình không thể để cho bố mẹ thêm lo lắng về mình.

Tống Ca nằm trên bàn mổ, hai tay bám chặt vào thành giường, cảm giác trong cơ thể mình có cái gì đó đang đâm mạnh, đau nhói, lại giống như lực phủ ngũ tạng đang bị người ta rút hết ra, sắc mặt cô vàng vọt, nước mắt lăn chả rơi...

Trong cái ba lô đặt ở ngoài phòng phẫu thuật, chiếc điện thoại đổ chuông liên tục.

Ca phẫu thuật hoàn tất, Tống Ca yếu ớt bước ra khỏi phòng, bụng cô vẫn đau nhói, cô men theo bờ tường, đi từng bước ra khỏi bệnh viện, điện thoại di động lại đổ chuông, Tống Ca nhìn lên màn hình, vẫn là Tạ Siêu Phàm và Bạch Như Tuyết. Tống Ca không nghe, cố nhịn đau ngồi taxi về nhà.

Ngay trước cổng chung cư, Tạ Siêu Phàm và Trần Thần đang nói chuyện với bảo vệ, bảo vệ nói họ phải được sự đồng ý của chủ nhà mới có thể vào trong được. Lâm Đan Phong và Bạch Như Tuyết thì sốt ruột nhìn xung quanh, Bạch Như Tuyết lo lắng nói:

- Sao Tống Ca không nghe điện thoại? Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lâm Đan Phong lắc đầu:

- Không đâu, Tống Ca mạnh mẽ lắm, cô ấy không phải người yếu đuối, tớ đoán chắc là lòng tự trọng của cô ấy cao quá nên không muốn chúng ta biết tình trạng của cô ấy hiện nay mà thôi.

Một chiếc xe taxi dừng lại trước mặt họ, Tống Ca chậm chậm từ trên xe bước xuống, móc tiền ra trả xong, cô yếu ớt bước đi.

Lâm Đan Phong vừa nhìn thấy cô, xúc động gọi lớn:

- Tống Ca...

Tống Ca kinh ngạc nhìn các bạn, cô còn tưởng rằng họ vẫn đang ở quê, chỉ gọi điện để quan tâm cô mà thôi, không ngờ họ đã tới tận đây, cô cố ghì lại mấy giọt nước mắt đang chực trào ra, kéo tay Bạch Như Tuyết và Lâm Đan Phong. Sự xúc động và hư nhược khiến cô loạng choạng, Lâm Đan Phong dìu dắt cô, Bạch Như Tuyết thì nắm chặt tay cô, lo lắng hỏi:

- Tống Ca, cậu thấy không khỏe ở đâu? Sao tay cậu lạnh thế?

Tống Ca bất giác sờ tay lên bụng, lắc đầu, cố mỉm cười gượng gạo:

- Tớ không sao, đi, vào nhà tớ nào.

Bạch Như Tuyết còn định hỏi gì đó nhưng Lâm Đan Phong đã kéo tay cô lại, cô ngửi thấy có mùi của bệnh viện trên người Tống Ca, dánh vể yếu ớt và bàn tay lạnh buốt của Tống Ca đã chứng tỏ cô vừa trải qua một nỗi đau vô cùng lớn, mà nỗi đau này khó có thể nói được thành lời. Căn bệnh gì khiến Tống Ca không thể kể cho bạn bè biết? Lâm Đan Phong cúi đầu xuống, vô tình phát hiện ra một vết máu đỏ ở góc quần của Tống Ca, cô giật mình, nắm chặt tay Tống Ca, bàn tay còn lại ôm lấy eo bạn, để bạn dựa hẳn vào mình.

Tống Ca dựa lưng vào ghế salon, uống một ngụm nước nóng Bạch Như Tuyết đưa cho, lúc này mới thấy cảm giác đau đã giảm đi chút ít.

Tạ Siêu Phàm hỏi:

- Mấy hôm nay Vương Tân bận gì thế? Sao không thấy anh ấy ở bên cậu. Không được, bọn tớ đã đến đây thì không tha cho anh ấy được, để tớ gọi điện thoại.

Nói rồi anh móc điện thoại ra, nhưng Tống Ca đã ngăn anh lại:

- Đừng, không cần nói với anh ấy, bọn tớ... bọn tớ chia tay rồi.

Mọi người quay lại nhìn nhau. Tạ Siêu Phàm hỏi:

- Có phải vì chuyện của dì Hà không?

Tống Ca lắc đầu:

- Không phải, bọn tớ không hợp nhau từ trước. Sau này tớ sẽ kể cho nghe.

Lâm Đan Phong nói với Tạ Siêu Phàm:

- Siêu Phàm, anh với Trần Thần đi gần đây xem có quán ăn nào ngon không, lát nữa anh mời mọi người ăn một bữa. Lâu lắm rồi cả bọn mới có cơ hội ngồi với nhau, để ba bọn em nói chuyện một lát.

Tạ Siêu Phàm hiểu ý của Lâm Đan Phong, bèn kéo cậu bạn Trần Thần ngoắc ngoắc ra ngoài. Anh cũng đang muốn ra ngoài, anh nghĩ mình cần phải gặp Vương Tân, cho dù thế nào thì lúc này Vương Tân cũng không nên rời xa Tống Ca.

Thấy Tạ Siêu Phàm và Trần Thần đã đi, Lâm Đan Phong đóng cửa lại, dìu Tống Ca ngồi dậy:

- Tống Ca, đừng gắng sức nữa, về giường nghỉ ngơi đi.

Trong lúc Bạch Như Tuyết ngồi an ủi Tống Ca, Lâm Đan Phong vào phòng bếp, lặng lẽ gọi điện thoại cho mẹ, sau khi đã hỏi rõ vài điều, Lâm Đan Phong bèn tìm ít mì, rồi lấy ra hai quả trứng trong tủ lạnh, nấu cho Tống Ca một bát mì nóng.

- Tống Ca, ăn chút mì nóng đi, mẹ tớ nói phụ nữ vào lúc này không nên giận dữ, lo lắng, cũng không nên tự ngược đãi bản thân.

Lâm Đan Phong ngồi ở đầu giường, tay bưng bát mì nóng, kiên quyết đòi bón cho Tống Ca.

Tống Ca kinh ngạc nhìn Lâm Đan Phong, cô tưởng rằng mình đã che giấu rất tốt, cô không biết sao Lâm Đan Phong lại nhận ra, những giọt nước mắt cố kìm chế từ nãy cuối cùng cũng lăn ra, cô bùm miệng khóc không thành tiếng.

Bạch Như Tuyết ngạc nhiên nhìn Lâm Đan Phong, cô không biết bạn nói thế là có ý gì, Lâm Đan Phong chỉ vào cái quần của Tống Ca, lúc này Bạch Như Tuyết mới phát hiện ra đằng sau quần có một vết máu tươi.

Bạch Như Tuyết lắc người Tống Ca, khóc nói:

- Cậu vừa đi phá thai hả? Mình cậu đi sao? Sao cậu không biết thương xót bản thân mình như thế? Việc gì cậu phải tha cho gã khốn Vương Tân đó? Sao cậu không nói với bọn mình? Để một mình phải gánh vác nỗi đau này!

Tạ Siêu Phàm gọi điện thoại cho Vương Tân, biết là anh đang ở bệnh viện chăm sóc bố, Tạ Siêu Phàm nghĩ chuyện này không thể nói rõ ràng trong điện thoại, nên cùng Trần Thần mua ít quà rồi tới bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Vương Tân và mẹ anh đều ngồi ở đó, Tạ Siêu Phàm và Trần Thần đặt túi quà xuống, Vương Tân nói khách sáo vài câu, mẹ Vương Tân thì không nói gì, bà đã nghe con trai nói Tạ Siêu Phàm là bạn học cấp ba của Tống Ca, bà lạnh nhạt nhìn Tạ Siêu Phàm và Trần Thần, rất muốn biết Tống Ca sai hai người tới đây là có mục đích gì?

Tạ Siêu Phàm hỏi thăm tình hình bệnh của bố Vương Tân, an ủi vài câu rồi nói với Vương Tân:

- Anh ra ngoài một chút, bọn tôi có chuyện nói với anh.

Vương Tân còn chưa thể hiện thái độ gì thì mẹ anh đã chen lời:

- Có chuyện gì thì cậu cứ nói ở đây, chuyện tốt không cần phải giấu giếm.

Tạ Siêu Phàm nhìn Vương Tân, Vương Tân nói:

- Nếu cậu định nói chuyện của tôi và Tống Ca thì không cần phải nói nữa, tôi và cô ấy sẽ tự giải quyết.

Khi Vương Tân còn yêu Tống Ca, Tống Ca thường xuyên nhắc tới Tạ Siêu Phàm, khi đó vì muốn Tống Ca vui nên Vương Tân cố áp chế bản thân, bây giờ anh cảm thấy mình chẳng cần thiết phải lấy lòng ai nữa.

Tạ Siêu Phàm không ngờ Vương Tân lại có thái độ này, nhất thời không biết phải nói gì, nhưng Trần Thần đứng cạnh thấy ngứa mắt:

- Vương Tân, anh đúng là chẳng ra gì.

Mẹ Vương Tân lao lên, chen vào giữa Trần Thần và con trai:

- Cậu nói cái gì? Thế nào mà con trai tôi không ra gì? Cậu có tư cách gì mà nói con trai tôi như thế?

Tạ Siêu Phàm kéo tay mẹ Vương Tân, nói:

- Dì, dì đừng giận, bạn cháu không biết nói chuyện, là thế này, gần đây công việc của mẹ Tống Ca gặp một chút vấn đề, áp lực của cô ấy rất...

Mẹ Vương Tân ngắt ngang lời anh:

- Xảy ra vấn đề gì? Có phải tham ô hay nhận hối lộ không? Hay là bị bắt rồi?

Trần Thần không nhin được nữa:

- Dì Vương, dì là người lớn mà sao dì lại nói năng như thế? Làm gì có ai như dì?

Vương Tân bèn kéo mẹ lại:

- Mẹ, mẹ nói bớt đi vài câu được không? Để họ nói xong đã.

Mẹ Vương Tân vẫn không buông tha:

- Tôi nói như thế đấy. Đáng đời! Báo ứng! Các người nhìn xem con trai tôi gầy đi như thế nào? Chồng tôi cũng vì chúng nó mà làm việc cực nhọc, giờ bị tắc nghẽn động mạch, tôi phải bán hết cổ phiếu để trả tiền đặt cọc nhà cho cô ta, kết quả thì sao, mẹ cô ta có nhà mà không thèm nói cho tôi biết, đã thế còn hại cả nhà tôi ra nông nổi này, còn muốn nhà tôi làm thế nào? Các người thấy Tống Ca là người tốt thì các người cưới nó đi, nhà tôi nghèo đói không cưới nổi con nhà quan!

Cô y tá nghe thấy tiếng bèn đi vào, Tạ Siêu Phàm và Trần Thần bị đuổi ra khỏi bệnh viện.

Vương Tân đuổi theo, đi tới trước mặt Tạ Siêu Phàm:

- Phiền cậu chuyển lời tới Tống Ca, bây giờ tôi không đi được, mấy hôm nữa tôi sẽ tới thăm cô ấy!

Tạ Siêu Phàm dậm mạnh vào mặt Vương Tân:

- Vô dụng, anh không giải quyết được mối quan hệ giữa mẹ anh và bạn gái anh, anh còn có thể làm được cái việc gì? Anh còn xứng làm đàn ông không? Tôi thấy xấu hổ thay anh! Căn nhà của mẹ Tống Ca là nhà cũ mua của một người Hàn Quốc, tại cô ấy thấy nhà anh không mua được nhà nên mới bắt mẹ cô ấy mua, nếu không phải vì anh với mẹ anh không chịu mua nhà thì giữa anh với cô ấy có bị hiểu lầm như thế không? Giờ đã có cơ hội, nếu anh còn là thằng đàn ông thì mau đi tìm Tống Ca đi, mẹ anh với cô ấy có thù oán gì với nhau sao?

Vương Tân ôm một bên mặt, cảm phần nói:

- Sao cậu lại biết những chuyện này? Tại sao Tống Ca lại nói cho cậu biết mà không nói cho tôi? Cậu đừng tưởng rằng tôi không biết chuyện của cậu với Tống Ca trước kia, nếu không phải vì cô ấy còn nghĩ tới cậu thì cũng không khiến tôi thành ra thế này!

Trần Thần bước lên đẩy Vương Tân:

- Anh nói năng cho cẩn thận, ngày trước Tống Ca từng theo đuổi Tạ Siêu Phàm, nhưng người Siêu Phàm yêu là Lâm Đan Phong, thế thì sao? Không thành người yêu thì thành bạn! Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn dám sỉ nhục tình bạn giữa Tống Ca và Tạ Siêu Phàm, tôi sẽ đánh cho anh liệt nửa người luôn!

Tạ Siêu Phàm kéo tay Trần Thần:

- Đi, chúng ta đừng nói chuyện với loại người này nữa. Vương Tân, chúng tôi là bạn bè, nếu không phải vì tốt cho anh và Tống Ca, hôm nay bọn tôi cũng sẽ không tìm đến đây đâu. Lúc đêm khuya thanh tịnh, hãy hỏi lại mình đi, anh làm thế có xứng tình cảm giữa anh và Tống Ca không? Gia đình cô ấy gặp khó khăn, hơn nữa tình trạng sức khỏe của cô ấy cũng không tốt, anh thực sự không quan tâm gì tới Tống Ca sao? Có thể sau này anh sẽ không thấy hối hận, có thể tìm được một người bạn gái tốt hơn Tống Ca, nhưng khi anh nhớ lại chuyện này, liệu lương tâm anh có yên ổn được không?

Bộ mặt Vương Tân đang đứng trơ như gỗ đá, Tạ Siêu Phàm và Trần Thần bực bội bỏ đi.

Khi Tạ Siêu Phàm và Trần Thần về tới nhà Tống Ca, Lâm Đan Phong đang thuyết phục bạn xin nghỉ phép vài hôm, cùng họ trở về quê, nếu ở nhà không tiện thì có thể tạm thời tới ở nhà Lâm Đan Phong, thứ nhất là để cô ở đây một mình không ai chăm sóc, thứ hai là bố mẹ cô cũng sẽ không yên tâm về cô, khi nào mọi chuyện đã ổn định lại, sức khỏe Tống Ca khá hơn, cô có thể về nhà để chăm sóc bố mẹ.

Lúc đầu nói gì Tống Ca cũng không đồng ý, Lâm Đan Phong bèn móc điện thoại ra, tìm cái tin nhắn mà cô vẫn lưu trong máy suốt hơn bốn năm nay: Hôm nay là ngày tiếp dân của Phó thị trưởng Hà.

Tống Ca không ngờ tới hôm nay Lâm Đan Phong vẫn còn giữ lại tin nhắn mà cô tưởng rằng không ai biết là do cô nhắn tới này. Lâm Đan Phong kéo tay Tống Ca nói:

- Cậu có biết mẹ tớ muốn cảm ơn cậu như thế nào không? Mẹ tớ từng nói, sau này cho dù dì Hà có làm phó thị trưởng nữa hay không, cho dù bà có thực sự trở thành một người bình thường như bao người khác thì bà vẫn là ân nhân của cả nhà tớ. Công và tội của dì Hà, trong lòng người dân nào ở thành phố mình cũng rõ, về với bọn tớ đi, cậu khỏe mạnh rồi thì mẹ cậu cũng bớt lo lắng hơn.

Tổng Ca thật sự cảm động trước tấm lòng của Lâm Đan Phong, đồng ý cùng họ quay về, khi vào nhà tắm thay quần áo, Tổng Ca không kìm nổi, lại rơi nước mắt, cho tới hôm nay cô mới hiểu vì sao Tạ Siêu Phàm lại yêu Lâm Đan Phong. Bao nhiêu năm nay, cô luôn coi Lâm Đan Phong là tình địch của mình, cố ý không chấp nhận ý tốt của bạn, không ngờ Lâm Đan Phong luôn giữ trong lòng sự cảm kích với cô và mẹ cô, biết rõ Tạ Siêu Phàm không hề cắt đứt tình bạn giữa anh và cô, vậy mà Lâm Đan Phong không hề đổ kỵ, cũng không hề ghen tuông, hơn nữa vào lúc cô yếu đuối nhất, vẫn cùng người yêu xuất hiện trước mắt cô, nếu cô là đàn ông, có lẽ cô cũng sẽ yêu Lâm Đan Phong, Lâm Đan Phong giống như một tấm gương khiến Tổng Ca soi vào đó và nhận ra sự bướng bỉnh, ích kỷ của chính mình.

Xe đi được nửa đường thì điện thoại di động của Tổng Ca đổ chuông, Tổng Ca nhìn màn hình, không nhắc máy, Tạ Siêu Phàm hỏi:

- Có phải Vương Tân gọi không?

Tổng Ca ừ một tiếng, Tạ Siêu Phàm lại nói:

- Tổng Ca, nghe đi, né tránh cũng không phải là cách.

Lâm Đan Phong nắm chặt tay bạn như muốn cổ vũ, Tổng Ca ấn nút nghe, trong điện thoại, giọng nói của Vương Tân rất nhỏ:

- Tổng Ca, anh không biết giữa chúng ta liệu có còn cơ hội nữa không? Bố anh phải nằm viện, anh tạm thời không tới thăm em được.

Tổng Ca im lặng một lát, cuối cùng cũng mở miệng:

- Vương Tân, xin lỗi anh, thời gian này vì em mà cả nhà anh phải đảo lộn nhịp sống, thay em xin lỗi bố mẹ anh! Anh cứ yên tâm chăm sóc bố anh đi, em rất khỏe, cảm ơn anh đã cho em rất nhiều khoảng thời gian vui vẻ và hạnh phúc, chúc anh sau này tìm được một người con gái hợp với anh hơn, chúc hai người mãi mãi hạnh phúc!

Nói xong, Tổng Ca tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên trần xe, nước mắt lặng lẽ rơi.

Lâm Đan Phong và Bạch Như Tuyết cùng ôm chặt cô, trong xe im lặng như tờ.

Một lúc lâu sau, Tạ Siêu Phàm lên tiếng hỏi:

- Tổng Ca, có phải cậu kích động nhất thời không?

Tổng Ca lau nước mắt, giọng nói bình tĩnh khác thường:

- Không phải, sáng nay trước khi tới bệnh viện, tớ đã nghĩ rồi, tình cảm tớ và Vương Tân trải qua nhiều chuyện như thế đã không còn nguyên vẹn nữa, mặc dù cả hai đứa đều cố gắng để giữ gìn tình cảm, nhưng những ám ảnh đó sẽ đi theo hai đứa suốt đời, một tình yêu tàn tật chỉ có thể mang lại một cuộc hôn nhân cũng tàn tật, tớ muốn đánh một dấu chấm ở đây, tớ cũng muốn đánh một dấu chấm cho sự bướng bỉnh và trẻ con của mình. Tiểu Phong, cậu cứ đi du học trước đi, một thời gian nữa tớ sẽ đi tìm cậu, có thể sau này các cậu sẽ không nhìn thấy một Tổng Ca vui vẻ yêu đời nữa, nhưng chắc chắn các cậu sẽ không còn nhìn thấy một Tổng Ca tay trắng nữa.

- Đời người giống như một ván bài, quan trọng không phải là bắt được một quân bài hay mà là phải chơi bài thật hay. Tổng Ca những lúc yếu đuối, tớ thường tự nói câu này để an ủi bản thân. – Lâm Đan Phong ôm chặt vai bạn.

- Đời người quan trọng không phải là nơi mình đang đứng, mà là nơi mình đang hướng về. Tổng Ca, những lúc lạc đường, tớ thường nghĩ tới câu này! - Bạch Như Tuyết cũng nắm chặt tay bạn.

Trần Thần nói:

- Ui chà, vợ tôi thành triết gia từ lúc nào thế? Sao tôi không biết nhỉ? Siêu Phàm, cậu lái xe mau lên, tớ phải về nhà bảo mẹ tớ nấu mấy món ăn chúc mừng!

Bạch Như Tuyết bật cười đầm nhẹ lên lưng Trần Thần ngồi phía trước.

Tạ Siêu Phàm nhìn khuôn mặt hạnh phúc Trần Thần, đùa:

- Trần Thần, hái được hoa khô của trường Nhất Trung, mà còn không biết ngoan ngoãn, Tiểu Phong, Tống Ca, anh lái xe không buông tay ra được, mau đòi lại công lý cho con trai bọn anh đi!

Lâm Đan Phong và Tống Ca nhìn nhau, hai người cùng giơ nắm đấm lên.

Tống Ca nói:

- Tôi phải báo thù cho con trai trường Nhất Trung.

Lâm Đan Phong nói:

- Tôi phải báo thù cho con gái trường Nhất Trung.

Trần Thần ôm đầu xin tha mạng

...

Vui vẻ, tiếng cười vui vẻ của những cô cậu thanh niên vang lên không ngớt trong xe.

Tạ Siêu Phàm vô vàn cảm khái, anh nắm chặt vô lăng, điều khiển chiếc xe. Âm thanh ngoài xe mà anh nghe thấy dường như không phải tiếng gió mà là tiếng ca hát của thiên nhiên...

Tuổi trẻ thật tốt, cái gì cũng có thể sửa chữa được, vết thương, vết sẹo đều sẽ được thời gian xóa nhòa, thứ có tên gọi là “quá khứ” sẽ là một loại phân bón tốt để tưới ướm cuộc đời chúng ta sau này.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-dau-8x-me-chong-6x>